BUSE PENDAZ

"HER SON,
YARIM KALMAYA MAHKÛMDU."

ARMONİ ELEMENTLERİ

KIZIL KIYAMET

EPHESUS

ARMONİ ELEMENTLERİ 3:
KIZIL KIYAMET

Yazar: Buse Pendaz

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ayşenur Nazlı
Düzelti: Ayhan Şahin
Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin
Sayfa Tasarım: Gürkan Akdemir

1. Baskı: Ocak 2021

ISBN: 978-625-7077-74-3

Yayınevi Sertifika No: 40169

© Buse Pendaz, 2020
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mah. Şahinler Sok. No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

ARMONİ ELEMENTLERİ
KIZIL KIYAMET

BUSE PENDAZ

EPHESUS®

Yaşanmışlıkların anısına...

Yaşayamadığımız ne varsa bir gün onların hepsini seninle birlikte yaşamak için her zaman burada olacağım.

Söz veriyorum.

Bölüm 1

Melody

Ölüm Çukuru'ndan silinişimizin, Sean'ı orada bırakışımızın ve Melany'yi son görüşümüzün üzerinden kırk sekiz saat, yirmi dört dakika, on yedi saniye geçmişti. Onları en son kırk sekiz saat, yirmi dört dakika ve üç saniye önce görmüştüm. Zaman aktıkça çıldıracakmış gibi hissediyor, yavaşça kafayı yiyordum. İki gündür gözüme tek bir damla dahi uyku girmemişti. Hem kardeşimi hem de Sean'ı düşünüyordum. Ayrıca Sierra'yı orada, savaşın ortasında bıraktığımızı da sonradan fark etmiştim. O kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüydü ama Sean onun kadar şanslı değildi. Aldığı sert darbeden sonra ciddi şekilde yaralanmış ve güçsüz düşmüş olmalıydı. Aklıma en kötü senaryoyu getirmek istemediğimden kendime sürekli onun sadece yaralandığını söylüyordum ama bunun doğru olup olmadığından da emin değildim. Toprağın üzerinde hareketsiz yatan bedeni ve etrafında birikmeye başlayan kan aklıma geldikçe ölmüş olabileceği düşüncesi, umuda bağlanmış diğer tüm düşünceleri yiyip bitiriyordu. Bir an önce onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmek zorundaydım.

Kan Ateşi Kristali'ndeki tüm gücü beşimizi Ölüm Çukuru'ndan götürmek için kullanmıştım, bu yüzden onu başka kristallerin enerjisiyle doldurmalıydım. Kristalin kendisini yenilemesi için zaman gerekliydi fakat bizim, onun eski gücüne kavuşmasını bekleyecek kadar zamanımız yoktu. Bunu bildi-

ğimden, elimde tek bir kristal olduğundan, onu daha sonra yeniden kullanmam gerekeceğinden ve ayrıca ateş kristalinin diğer kristalleri bulabileceğini düşündüğümden... Kan Ateşi'ni kullanırken Cehennem Tapınağı'nı düşünmüştüm.

Olağanüstü güçleri olan bu kristalin, diğer kristalleri bulabileceğinden emindim fakat yanıldığımı anlamam fazla uzun sürmemişti.

Tahmin ettiğimin aksine tapınağın içinde değil, dağlık bir arazinin ortasında, ağaçların arasından geçen küçük bir su kaynağının kenarında uyanmıştık. Kaynak gözle görülebilir uzaklıktaki daha büyük bir su kaynağına bağlanıyor ve kayalıkların arasından akarak birkaç metre yüksekliğindeki şelaleye dönüşüyordu.

Yine de tapınağın yakınlarda bir yerlerde olduğunu hissedebiliyordum. Kan Ateşi sayesinde bizi onun yakınlarına getirebilmiştim, ancak bundan sonrasında iş başa düşmüştü. Tapınağın yerini her bir taşın, her bir ağacın ve her bir çalılığın ardına bakarak kendi başıma bulmalıydım.

Zaman kaybetmeden attığım her yeni adımda ona daha çok yaklaştığımı biliyordum.

Direkt olarak tapınakta uyanmamamızın, tapınağın bizi içeri kabul etmemesinin birkaç sebebi olabilirdi ama en önemli sebebinin bulunmak istemediği olduğunu biliyordum. Büyücüler hiç de doğal olmayan yollarla tapınağı bulup beni zorla oradan çıkardıklarında tapınak, kristallerin gücünü emip savunmaya geçmiş ve yeterli güce eriştiğinde kendine yeni bir prenses bulmak için yollara düşmüş olmalıydı. Tapınağın son prensesi olduğum için içeriye girme hakkım vardı ama orada hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bilmiyordum. Tapınak kendisine yeni bir yoldaş bulduysa beklemediğimiz gelişmeler yaşanabilir ve kendimizi istemediğimiz bir sorunun ortasında bulabilirdik.

İki gündür şelalenin yanında kalıyor ve tapınaktan bir iz bulabilme umuduyla çevreyi inceliyorduk. Hiçbir iz bulamadığımız onlarca saatten sonra, daha önce önünden geçmeme rağmen defalarca gözden kaçırdığım patika bir yola saptım. İlk defa yolun sonunda bir şey bulabileceğime gerçekten inanıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerine rağmen bulunduğumuz yerde güvendeydik. En azından şimdiye kadar ormanın koruyucu ruhlarını kızdıracak hiçbir girişimde bulunmamıştık ve onlar da bizi cezalandırmak için ortaya çıkmamışlardı. Üstelik Gözyaşı Vadisi'nden uzaktaydık ve bulunduğumuz orman zararlı yaratıkları içerisinde barındırmıyor, sadece barış içinde yaşayan canlılara ev sahipliği yapıyordu.

Düşünceme göre tapınak kendisine yeni bir prenses bulana kadar etrafta dolaşmış ve bulduğu anda da büyücülerden gördüğü tüm zararı gidermek için bu topraklara gelmişti. Kırılan kristallerin kendisini onarması aylar, hatta yıllar alabilirdi. Tapınaktan çıkarılan sağlıklı kristaller sorunsuz çalışsa da içeride kalan bozuk kristaller düzeltilmeliydi. Onarılmazlarsa tüm işleyiş devasa bir karmaşaya dönüşebilir ve bu da beraberinde büyük bir felaketi getirebilirdi. Geçmiş ile geleceği gösteren vizyonlar karışır ve onları izleyen kişinin zihniyle büyük ölçüde oynayıp onu delirtebilirdi. Ayrıca çürük kristaller, diğer kristalleri hasta ederdi ve bu da içinden çıkılamaz bir döngüye sebep olurdu.

Lyssa tarafından korunan bu topraklarda daha önce bulunmuştum. Lyssa, geçmişinde insanlara delilik saçan bir yaratığın ruhuydu ama doğaya karşı ettiği yeminden sonra kendini iyi olmaya adamıştı. Bu sayede de doğa, onu barış içeren bu ormanın koruyucusu yapmıştı. Cehennem Tapınağı'nın aldığı hasarları kendi kendine zamanla düzeltebilmesi için en güvenli yer burasıydı. Ayrıca kristallerin iyileşmesinin en sağlıklı yolu, yavaş yavaş kendilerini yenilemeleriydi.

Adım adım ilerlediğim patika yolun sonundaki çalılıkların ardından yoğun bir duman bulutu yükselerek havaya karışıyordu. Biri ya da birileri yakın zamanda ateş yakmışa benziyordu. Her ne kadar barış içindeki bir ormanın içerisinde olsam da gözümü dört açmalıydım. Burada yalnız değildik ve güvenliğimiz için karşımızdaki kişilerin tehlike arz etmediklerinden emin olmalıydım. Dikkat çekmek istemediğim için çalıların yanına kadar ağır ağır ilerledim. Attığım her adım, bir öncekinden daha sessiz ve kusursuzdu.

Hafifçe araladığım dalların arasından ileriye bakarken gözlerimi şaşkınlıkla kıstım. Orta yaşlı iki adam, yaktıkları ateşin etrafında bağdaş kurmuş ve önlerinde pişmekte olan tavşan etine bakıyordu. Arada sırada fısıldayarak konuştuklarını duyabiliyordum ama ne konuştuklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Karanlıktan dolayı net olarak seçemesem de yaktıkları ateşin aydınlattığı kadarıyla etraflarını inceledim. İkisinin de yanında toprağa sapladıkları keskin, parlak kılıçları vardı. Beni şaşırtan asıl şey ise girişi çalılarla örtülmüş olan Cehennem Tapınağı olmuştu. Adamların tapınaktan haberi olup olmadığını bilmiyordum ama ona çok yakın bir yerde oturuyorlardı.

O an aklımdan iki şey geçti.

İlki, yeni bir tapınak prensesinin içeride oluşu, büyüyle tapınağı koruyuşu ve bu sayede adamların etraflarındaki yapıyı fark etmedikleri; ikincisi ise bu iki adamın tapınağı bir şekilde çalmış olmasıydı. İkinci düşüncemin gerçek olmamasını umdum ama geçen onlarca dakikadan sonra tapınağın içinden çıkan küçük bir erkek çocuğu düşüncelerimi darmaduman etti. O, ürkek adımlarla ateşin yanındakilere yaklaşırken nefesimi tuttum ve söyleyeceği şeyi duymak için kendimi zorladım. "Annem, eğer zincirlerini çözerseniz size kristalleri satıp kazandığınızdan çok daha fazlasını vereceğini söylüyor."

Ateşin sağında oturan adam yerinden kıpırdamadı ama kılıcına uzanıp onu kavradı. Kılıcın ucu çocuğa çok yakındı. "Böyle bir şey olmayacak ufaklık, içeride annenin bize verebileceğinden çok daha fazlası var." Ufak bir hamle yapıp kılıcı çocuğun boğazına değdirdi. Olduğum yerden çıkıp adama saldırmamak için kendimi zor tutuyordum. "Şimdi sana zarar vermeden önce içeriye dön, yoksa seni de zincirleriz."

Çocuk içeriye döndüğünde adamlar kendi aralarında gülüşmeye başladı. "Mücevherleri satıp kazandığımızdan daha fazlasını mı verecekmiş? Bu kadın kendini ne sanıyor?"

Bir tanesi, pişmiş olan tavşan etine uzandı. "Bulduğu madeni kendine saklamak için yalan söylüyor olmalı, bütün kristalleri satana kadar onları bırakmayalım."

Anladığım kadarıyla bu adamlar tapınağın içinde bir kadını hapsetmişlerdi. Tahminimce bu tapınağın yeni prensesiydi. Neden büyü yapıp kendisini kurtarmıyordu ki? Bunun sebebini anlayamamıştım ama içerideki kadının normal bir insan olma olasılığı da yok değildi, belki de tapınak kendine hâlâ yeni bir prenses bulamamıştı. Ayrıca adamların kristalleri yerlerinden söküp insanlara satması... Bu kesinlikle iyiye işaret değildi. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Melodyss..."

Anka'nın zihnimde yankılanan sesiyle kaşlarımı çattım. Başımı arkaya doğru döndürüp çevreyi incelediğimde herhangi bir hareketlilik görememiştim. Hâlâ su kenarında, diğerlerinin yanında olmalıydı. Yaptığımız karşılıklı iletişim büyüsü sayesinde birbirimizin zihnine kolayca erişebiliyor ve bu yolla konuşarak anlaşabiliyorduk. Son olaylardan sonra Anka, aramızdaki iletişim problemini çözmek için bu yolu bulmuştu.

"Burada ufak bir sorunumuz var, Ryan ormanın ruhunu kızdıracak bir şey yaptı." İki gündür buradaydık ve Ryan kendine

geldiğinden beri tuhaf davranışlar sergiliyordu. Hâlâ bilincine tam olarak erişememişti.

"Ne gibi bir şey yaptı?" Adımlarım çalılıklardan ağır ağır uzaklaşırken ses çıkarmamaya özen gösterdim. Tapınağın yerini artık bildiğim için buraya daha sonra yeniden dönecektim. Şimdilik yapmam gereken, diğerlerinin yanına gidip ne durumda olduklarını görmekti.

"Kendi kanını üst üste dizdiği sekiz taşın üzerine akıttı, istemsizce yaptığını söylüyor ama ritüel gibi bir şey başlatmaya çalıştı."

Adımlarımı hızlandırdığım sırada nefesimi tutup geceyi dinledim. Rüzgârın çıkardığı tiz çığlıklar, kuru ağaç yapraklarına çarpıp onların birbirlerine sürtmesine sebep oluyordu. Havadaki hışırtı sesi o kadar fazlaydı ki orman ruhu Lyssa'nın öfkelendiğini anlamamak imkânsızdı. "Aslına bakarsan durum hiç de iyi görünmüyor, çıkan sesi duyuyor musun?"

"Duyuyorum, ağaçların arasından geçerek bize ulaşan hafif bir uğultu var." Durakladı. "Gittikçe artıyor."

Uğultu, ormanın benim bulunduğum kısmında oldukça yoğundu, demek ki koruyucu henüz su kaynağına ulaşmamıştı. Saçlarım şiddetle esen rüzgâr yüzünden görüş alanımı kısıtlamaya başladığında ellerimle onları düzeltmeye çalıştım, ancak pek işe yaramadı.

"En kısa zamanda yanınıza geleceğim, bu ormanın ruhu diğerlerinden çok daha tehlikeli, tetikte olun."

Lyssa'nın doğayla yaptığı anlaşmadaki tek pürüz, delilik saçma özelliğinin ondan alınmamasıydı. Her ne kadar barış içinde yaşamasına izin verilse de ormana zarar verenlere delilik saçmakta ve onlara musallat olmakta özgürdü. Yazılı kaynaklardaki efsaneye göre orman ruhu Lyssa'yı dinginleştirmenin iki

yolu vardı. Birincisi, hatayı yapan kişinin ormanı bir an önce terk etmesi ve ikincisi, verilen zararı yok ettikten sonra Lyssa'ya sakinleşmesi için özel bir ninni mırıldanılmasıydı. Ninni, geçmişinde kullandığı dildeydi ve onun sakinleşip uzaklaşmasını sağlıyordu.

Kaynaktan okuduğum dört satırlık ninniyi ezbere biliyordum, ancak diğerlerinin böyle bir şeyden haberdar olduklarını bile sanmıyordum. Anka, diğer doğa yaratıklarından çok az etkilenirdi. Hatta bazen etkilenmezdi ama ninniyi, konuşamadığından dolayı istese de Lyssa'ya söyleyemeyeceğinden diğerlerinin ve özellikle de Ryan'ın bana ihtiyacı vardı. Bir ruh vakası daha onun bilincini altüst edebilir ve henüz düzelmeyen psikolojisini hepten bozabilirdi.

Daha önce hiçbir orman ruhunu kızdırmamıştım, bu yüzden yapacağım şeyin işe yarayıp yaramayacağından emin değildim. Yine de ninninin Lyssa'ya karşı işe yaramasını umuyordum. "Ruhu uzaklaştırmak için bir yol biliyorum ama işe yarayıp yaramayacağından emin değilim. Ben gelene kadar Ryan'ın dizdiği kanlı taşları yok edin, parçalamanız işe yarayabilir."

Ninni işe yaramazsa Ryan'ın orman sınırlarından dışarı çıkması gerekirdi ama henüz bilinci bile yerine gelmemişken onu yalnız başına gönderemezdik. Tek başına gidemeyeceği için de içimizden birisinin ona eşlik etmesi gerekirdi. Ancak içinde bulunduğumuz durum yüzünden ayrı düşmek kimsenin işine gelmezdi. Biliyorduk ki bu orman sınırlarının dışında Melany ile birlikte Ölüm Kraliçesi'nin uşaklarından biri olan ve kendisine Yeraltı Efendisi diyen kadının etrafa yaydığı kötülük dolaşıyordu. Yaratıklarının bizi aradığı konusunda hiç şüphem yoktu. Şimdilik en iyi saklanma yeri burasıydı ama kristallere ulaştıktan sonra yolumuza devam etmeliydik. Melany'nin artık pelerin arkası kötülükleri yapacağını sanmıyordum. Birbirimizi gördüğümüzde o da Yeraltı Efendisi'yle oynadığımız oyuna

dahil olmuştu ve içimdeki his, bir sonraki planlarının çok daha büyük olacağını söylüyordu.

Koşmaya devam ederken içimden geçip giden ve bu yüzden de tökezlememe sebep olan kısa süreli bir soğukluk hissettim. Tüm vücudum garip bir his yüzünden şoka uğrarken sadece bir anlığına dizlerimin bağı çözüldü. *Lyssa'nın ruhu az önce içimden geçmişti.* Dengemi yanımdaki bodur ağaca tutunarak sağladığımda duruşumu düzelttim ve tüm gücümle koşmaya başladım.

"Taşları yok ettik, Melodyss... Neredesin?"

Yanlarına varmama çok az bir mesafe kalmıştı ama Lyssa, benim epey önümdeydi. Üstelik uçtuğundan dolayı iki bacağımın katettiği yolu daha hızlı aşıyordu. Benim için birkaç dakika kalan mesafeyi, onun birkaç saniye içinde tamamlayacağından emindim.

Ve sadece üç baykuş ötüşü sonrasında, Anka yeniden zihnime fısıldadı.

"O burada Melodyss..."

***

Geriye kalan yolu tamamladığımda Anka'nın, Ryan'ı korumak için ona siper olduğunu gördüm. Diğerleri ise saldırı pozisyonu almış bir şekilde Lyssa'nın yapacağı bir sonraki hamleyi bekliyordu. Hâlâ saldırmamış olmaları iyiye işaretti çünkü ona saldırmaları sadece ruhun daha fazla sinirlenmesine yol açardı.

Lyssa, havada saldırgan daireler çizdikten sonra hızla Anka'nın üzerine doğru ilerledi. Onun içinden geçtiğini gördüğümde bağırarak büyülü ninniyi okumaya başladım. Lyssa, Anka'nın içinden geçtikten sonra, onun arkasında saklanan Ryan'a yönelmişti. Fakat bir sorun vardı. Lyssa'nın ruhu onun bedenine çarpmış ve hâlâ geri çıkmamıştı. O, şu anda Ryan'ın

içindeydi. Ryan, çığlıklar atarak dizlerinin üzerine düşüp başını tuttu, ardından cenin pozisyonu aldı. Tüm bedeni titriyor, ağzından köpükler çıkıyor ve bembeyaz kesilmiş gözlerinden kanlar akıyordu.

Sesimi yükseltip ninniyi daha da şiddetli okumaya başladım. Onların yanına doğru koşarken bir yandan da Anka'yla iletişim kurmaya çalışıyordum. Hem düşünüp hem de ninniyi söylemek zor olsa da Anka ona anlatmak istediğim şeyi çok iyi anlamıştı.

Bir pençesiyle Ryan'ı tuttuğunda sırtına rahatça çıkabilmem için eğildi ve zıplayarak bir çırpıda üzerine çıktığımda kanatlarını sonuna kadar açtı. Sonrasındaysa göz açıp kapayıncaya dek bulutların arasına ulaşmıştık. Söylediğim büyülü ninni Lyssa'yı biraz sakinleştirmiş olacak ki Ryan'ın çığlıkları, küçük mırıltılara dönüşmeye başlamıştı. "Daha da yukarıya çıkmalıyız," diye bağırdım Anka'ya. Ormandan ne kadar uzaklaşırsak Ryan'ın içindeki ruhun, onu serbest bırakması da o kadar kolaylaşırdı. Lyssa'nın, belirlenmiş orman sınırlarının dışına çıkmaya izni yoktu. Yaptığı anlaşma sadece bu ormanın sınırlarını içeriyordu ve ormandan uzaklaştığı anlaşıldığı anda ruhu yeniden ormana geri çekilecekti.

Ninni sadece Lyssa'yı sakinleştirmeye yetmişti, verdiği hasarı engelleyemiyordum. Anka'ya tutunup kafamı aşağıya doğru eğdim. Lyssa'nın ruhu, Ryan'dan ayrılmamak için direniyordu. İşini bitirmeyi kafasına koymuş gibiydi. Anka gittikçe yükselirken Ryan'ın bir daha bu ormana geri dönemeyeceğini düşündüm. Orman ruhları kinci yaratıklardı ve yaşananları asla unutmazlardı. Anka, onu buradan götürmek zorundaydı.

Yeterli yüksekliğe ulaştığımızda Lyssa'nın ruhu ormana geri çekildi. Bunu görmek içime su serpse de yaşadıklarından sonra Ryan hiç de iyi görünmüyordu. Bayılmıştı ve ağzının kenarlarından hâlâ beyaz köpükler akıyordu.

"Orman sınırının dışına gidelim, bizi güvenli bir yere indir." Anka dediklerimi harfiyen yaparken, "Tapınağı buldum," dedim. "Ama minik bir sorunumuz var."

Yere inene kadar Anka'ya gördüğüm adamları, yaptıklarını ve tapınakta tutsak edilen kadınla çocuğunu anlatmıştım. "Eğer kadın zincirlerinden kurtulmayı başaramamışsa tapınağın yeni prensesi olmasına imkân yok, Melodyss... Zaten daha önce çocuğu olan birinin tapınak prensesi seçildiğini hiç duymamıştım. Prenses olmak fedakârlık gerektirir."

Dediklerini düşünürken büyümle Ryan'ın durumunu kontrol ettim. Kriz geçirmiş olmasına rağmen bedeni ve iç organları ağır bir zarar görmemişti, iyileşecekti. "Bizimle daha fazla yolculuk yapmasına izin veremeyiz. Bir hekime görünmesi gerekiyor." Ryan'ın durumunu kontrol altına alabilecek ve onu düzeltebilecek tek bir kişi tanıyor ve bu konuda ona güvendiğim kadar hiç kimseye güvenmiyordum. Ryan'ı, Kyne'a götürmeliydik.

Nemesis'e gitmek isteme sebeplerimden biri buyken, bir diğer sebebi ise ailemin güvende olup olmadığını görmekti. Onları uyarıp başımızdan geçen her şeyi anlatmak istiyor fakat bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum. Durum daha farklı bir raddede olsa onlara hiçbir şeyden söz etmez, sadece güvende olduklarından emin olurdum, ancak böyle bir durumda tehlikede olduklarını bilmeye hakları vardı. Onları ve halkımızı Ölüm Kraliçesi'nden, Yeraltı Efendisi'nden ve kendi öz kızlarından gelen herhangi bir tehlikeye karşı savunmasız bırakamazdım. Çünkü biliyordum ki Melany'nin bir sonraki hedefi sadece biz değil, tüm sevdiklerimiz olacaktı. Ayrıca onlara katılmayan hiçbir köy, hiçbir krallık güvende olmayacaktı.

Savaş bu kez sadece bizim değil, herkesin kapısına dayanmıştı. Ve biz, ne olursa olsun, her türlü duruma karşı hazırlıklı olmalıydık.

Bölüm 2

Ryan'ı, Anka ile birlikte bırakıp ormana, diğerlerinin yanına döndüğümde toparlandıklarını gördüm. Karanlığın içindeki varlığımı fark ettiklerinde ayaklanıp yanıma geldiler, telaşlı görünüyorlardı. İkisi de arkama doğru bakıp diğerlerini aradılar. "Ryan nerede, durumu nasıl?"

Astrid'in sorusuna karşılık ona yaklaşıp güven verircesine omzuna dokundum. "Merak etme, o iyi olacak, Anka orman sınırının dışında Ryan ile birlikte bizi bekliyor." Ryan'ın baygın olduğunu söylememiştim çünkü daha fazla endişelenmesini istemiyordum. Astrid geldiğim yöne doğru adım attığında onu durdurdum. "Buraya gelme amacımızı unutmayın, gitmeden önce üçümüzün yapması gereken son bir şey daha var." Astrid'in gözlerinde rahatsız edici bir parıltı belirdi, sabırsızlandığını görebiliyordum. "Tapınağı buldum ama öncesinde size bir şey anlatmam gerekiyor." Kristal için burada olduğumuzu biliyorlardı ama Astrid'in, arkadaşının yanına gitmek istediğinin de farkındaydım. Ryan hâlâ baygındı ve ne zaman uyanacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden elimizi hızlı tutmamız ve aynı zamanda da o adamların bir daha geri dönmeyeceğinden emin olmamız gerekiyordu. Anka'ya anlattığım her şeyi diğerlerine de aktarırken tapınağın olduğu yere doğru yürümeye başladık.

Bir süre sonra, gözden kaçırdığım patikaya sapmış ve tapınağın olduğu yere gelmiştik. Adamlar yaktıkları ateşi söndürmüş, gözden kaybolmuşlardı. "Bahsettiğin kişiler nerede?"

Omuzlarımı silktim. "Buralarda bir yerlerde olmalılar."

Mylo, belindeki kılıcı çekip önümüzdeki çalıları kenara ittirdi. "Tapınağın içinde de olabilirler." Aralanmış çalıların içinden ilerleyerek daha önceden adamların ateş yaktığı açıklığa çıktım. Mylo'nun tahmini doğru olabilirdi.

"Kristallerden mücevherler yaptıklarını duydum, içeride çalışıyor olabilirler." O adamların kristalleri kırıp şekilden şekle soktuğunu düşündükçe sinirlerim tepeme çıkıyordu.

Gecenin karanlığına karışıp sessiz ama hızlı adımlarla, çalıların örtmüş olduğu tapınağın girişine geldik. "Unutmayın, elementlerinizi kullanamaz ve onlara zarar verecek hiçbir şey yapamazsınız. Yoksa yeniden ormanın kaçık ruhuyla karşı karşıya kalırız."

Mylo derin bir iç çekerek kılıcını kınına geri koydu. "Onlara zarar veremeyecek ya da elementlerimizle korkutamayacaksak, tapınağa bir daha gelmelerini nasıl engelleyeceğiz?"

Çalıları çekip avuçlarımı tapınağın girişine yaslarken Astrid'e baktım. "Bu işi bana bırakın." Mylo ve Astrid'in içerideki kadınla çocuğunu korumasına ihtiyacım vardı. Geri kalan her şeyi kendim halledebilirdim. "Siz kadını ve çocuğunu bulup içeriden çıkarın, ben adamların bir daha geri dönmeyeceklerinden emin olacağım."

Astrid bu durumdan hoşnut gözükmüyordu. "İki adama karşı yalnız olman fikri hoşuma gitmedi, üstelik güçlerini de kullanamayacaksın."

Dudaklarımı araladım ama Mylo benden önce konuştu. "Üstelik kılıçlı olduklarını söyledin, sana saldırabilirler." Bana saldırdıkları anda ormanın ruhu onlara musallat olurdu ama bunu bilip bilmediklerini bilmiyordum. Her şekilde planım kusursuzdu ve işe yarayacağını düşünüyordum.

"Beni merak etmeyin, siz kadın ve çocuğun güvende olduklarından emin olun." Astrid'in yüz ifadesine bakılırsa yapmak istediği son şey beni tek başıma iki adamla karşı karşıya bırakmaktı. Güven vermek istercesine gülümsedim. "Bana hiçbir şey olmayacak."

Mylo derin bir nefes aldı, kararımdan vazgeçmeyeceğimi biliyordu. "Gidelim, Astrid."

Astrid yanımdan geçerken son bir kez bana baktı ve daha sonra tapınağın karanlık girişine doğru ilk adımını attı. Avuçlarımı tapınağın girişinden çekip ben de arkalarından içeriye girdim. Avuçlarımı kapının girişine yaslayarak tapınağın ne kadar gücü olduğunu kontrol etmiştim. Neyse ki tapınağın Kan Ateşi Kristali'ni doldurabilecek kadar enerjisi vardı. Hatta çok daha fazlasını da yapabilirdi. Bu da bana adamları korkutup kaçırmak için tek bir şans verecekti.

Karanlığın içerisinde yürürken aslında çok da karanlık olmadığını fark eden Mylo, büyülenmiş gibi kristal duvarlara bakıyordu. Küçüklü büyüklü kristallerin oluşturduğu kristal kolonun olduğu düzlüğe çıkmadan hemen önce diğerlerinin önüne geçtim ve elimle durmalarını işaret ettim. "Duvardaki renkli kristallere bakın." Elimle ileriyi işaret ettiğimde herkes o yöne baktı.

"Oldukça güzeller." Bir anlığına Mylo'nun benimle dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine ona doğru döndüm. Gözlerindeki parlak ışıltı ciddi olduğunu gösterirken gözlerimi kıstım ve onu omuzlarından tutup sarstım. Kendisine gelmesi gerekiyordu çünkü gözlerinde gördüğüm parlak ışıltı kötüye işaretti. Kristallerin güzelliğinin büyüsüne kapılmıştı, böyle devam ederse kristaller onu vizyonların içine hapsedebilir ve gerçeklik algısını bozabilirdi.

Kristallere bakmanın çeşitli bedelleri vardı ama her zaman insanlara zarar vermezlerdi. Üstelik aktif durumda değilken

Mylo'yu etkilemelerinin sebebini de anlayamıyordum çünkü ne Astrid ne de önümüzdeki adamlar kristallerin büyüsüne kapılmıştı. Büyük ihtimalle kaçırılıp bağlanan kadın ve çocukta da böyle bir problem yoktu ama Mylo... Mylo'da kesinlikle bir sorun vardı.

Birkaç saniyelik sarsılmanın ardından kafasını iki yana sallayarak tutukluğunu üzerinden attı. "Kristallere değil, üzerlerindeki yansımaya odaklan, Mylo. Adamlar kristal kolonunun arkasında duruyor."

Duruşunu düzeltip kafasını salladı. "Üzgünüm ama onlar çok güzel..." Bakışları yeniden kristallere kayarken Astrid'i kristaller konusunda uyardım ve onun Mylo'ya göz kulak olmasını istedim.

Mylo'nun aksine o, kristallerin güzelliğinden etkilenmemek için verdiğim tavsiyeye uyarak, onlara benim gibi yüzeysel bakmaya başladı ve sadece adamların yansımasına odaklandı. "Kadını gördüm, çocuk da hemen onun yanında oturuyor."

Hemen arkamda durduğu için soğuk nefesi enseme çarptı. Tüylerim ürperirken ona doğru döndüm. "Sen kadınla çocuğu al, ayrıca Mylo'nun kristallere yaklaşmasına ve onlara dokunmasına sakın izin verme."

Başıyla beni onaylayıp Mylo'nun koluna girerek ileriye doğru atıldı. İkisi eğilerek ilerlemeye başladığında olduğum yerden çıkıp adamların dikkatini tam tersi yöne, yani üzerime çektim.

"Buraya girmenin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?" Kristallerin yansımasından gördüğüm kadarıyla adamlar yaptıkları işi bırakıp birbirlerine bakmaya başlamışlardı. "Size bir soru sordum."

Daha iri olan adam, eliyle diğer adama sessiz olması gerektiğini işaret edip beline bağladığı hançerine uzandı ve onu ar-

kasında tutarak saklandığı yerden çıktı. "Tek başına buraya gelmen hiç de akıllıca bir fikir değildi, küçüğüm." Üzerime doğru yürüyordu.

"Beni korkutmak için bundan çok daha fazlasına ihtiyacın var."

İri adam üzerime doğru gelmeye devam ederken, daha ince ve bıyıklı olan adamın kolonun arkasından çıkması için eliyle işaret verdi. "Biz iki kişiyiz ve sen tamamen yalnızsın, korkup kaçsan iyi edersin."

Sözlerine karşılık sadece hafifçe tebessüm ettim. Tapınağa girdiğim andan itibaren tapınağın gücünü üzerimde hissediyordum. Beni koruyor ve bana saygı duyuyordu. Ayrıca tapınağın henüz kendisine yeni bir prenses bulmadığına dair etrafta belirtiler de vardı. Yani bu da demek oluyordu ki *tapınağın prensesi hâlâ bendim.* Tapınağa girmeden önce içimde beni yine içeride tutsak edebileceğine dair şüpheler vardı, ancak tapınağın enerjisini hissetmeye başladığım anda hepsi silinip gitmişti. Ondan uzun süre ayrı kaldığım için bir daha birbirimize bağlanamayacaktık. Yani içeriye girdiğim gibi dışarıya çıkma konusunda da serbesttim. Tapınak beni burada tutsak etmeyecekti.

"Yaptığınız şeyin bedelini buradan gidip bir daha dönmeyerek ödemeyi kabul ediyor musunuz, yoksa yaptığınızın bedelini zor yoldan mı öğrenip ödemek istersiniz?"

Bıyıklı adam ses tonumdan irkilmiş gibi gözükse de iri olan herhangi bir tepki vermiyordu. "Birisi bir bedel ödeyecekse, işimizi yarıda bırakmamıza sebep olduğun için sen ödeyeceksin." Sakladığı hançerini arkasından çıkarıp bana doğru uzatırken, "Kanınla," demeyi de unutmadı. Bunu çok sessiz bir şekilde beni korkutacağını sanarak söylemişti.

İri adam bana oldukça yaklaşmıştı. Duvarlarda duran kristallerden diğerlerinin durumunu kontrol ettim. Astrid, baygın

kadının ellerindeki zinciri ses çıkarmadan kırmaya çalışıyordu. Mylo ise çocuğun hemen yanında, yerde oturuyordu. Astrid'in zincirleri ses yapmadan çıkaramayacağını bildiğimden dudaklarımı oynatarak tehlike arz etmeyen bir kilit açma büyüsü yaptım. Kilit, kadının bileğinden yavaşça yere düşerken bıyıklı adam, kadının olduğu yere doğru bakışlarını çevirdi. "Hey! Neler oluyor orada?"

İri adamın bakışları da onlara doğru döndüğünde, "Yakala onları!" diye bağırdı. "Hiçbirinin kaçmasına izin verme."

Bıyıklı adam onların yanına doğru ilerlemeye başladığında, "Acele etme," dedim ve elimi havaya kaldırdım. Elimi havaya kaldırmamla eş zamanlı olarak duvarlardaki tüm kristaller parlamaya başladı. Onları aktifleştirmiştim. Geçmişi, geleceği ve olası tüm ihtimalleri göstermeye hazırlardı.

Bir anda tüm kristalleri aktif hale getirdiğim için içerisi fazla enerjiyle dolmuş ve tapınağın zemini sallanmaya başlamıştı. "Onları çıkar buradan, Astrid," diye bağırdım, önümde duran iki adama bakarken. Yüzüme yerleştirdiğim yamuk gülüş, birazdan başlarına gelecek belanın habercisiydi. "Geleceğinizi görmeye hazır mısınız, beyler?"

Bıyıklı adam kekeleyerek diğerine bir şey söylemeye çalışırken, iri adam bana doğru atıldı. Bana ulaşmadan hemen önce avuç içimi ona doğru uzattım ve gelecekten gelebilecek her türlü ihtimalin beynine dolmasına izin verdim. Diğer adam bir sonraki kurbanın kendisi olduğunu bildiğinden kaçmak için koşmaya başladı. "Bu kadar hızlı olma, daha yeni başlıyoruz." Diğer elimi ona doğru uzatarak gözlerimi kapattım ve onların acı dolu çığlıklarıyla kristalleri besledim.

Onlara fiziksel bir zarar vermediğimden ormanın ruhu bana musallat olmuyordu, bu da işin en güzel yanıydı. Onlara zihinsel olarak acı çektiriyor ve burada kalmaya devam ederler-

se ölme, işkence görme ve her şeylerini kaybetme ihtimallerini gösteriyordum. Gerçekleri yansıtarak önlerine koymak, yıllar içerisinde edindiğim yeteneklerden biriydi. Ancak bunu uzun süre sürdüremiyordum.

Yeteri kadar acı çektiklerine emin olduğumda kristallerin gücünü üzerlerinden çektim. Bıyıklı adam hâlâ başını tutsa da bağırarak tapınağın çıkışına doğru koşmaya başlamıştı. İri olan adam ise düştüğü yerde hâlâ acıdan kıvranıyordu. Kalkmayı başardığında nefretle bana baktı ama korkusu nefretinden üstün geldi ve koşmaya başladı. Yanımdan geçip gideceğini düşünürken avuçlarının arasında sıkıca tuttuğu hançeri karın boşluğuma sapladı. Sol tarafımda hissettiğim sıcaklık yüzünden afalladığımda, yanımdan uzaklaşarak çıkışa yöneldi. Kaçıyordu, kaçmalıydı da. Lyssa'nın onu yakalaması fazla uzun sürmeyecekti. Onun için artık çok geçti.

Bir elimle hançeri tutup yavaşça çektikten sonra elimi bıçaklandığım yere bastırdım. "Lanet olsun!" Acı dolu inlemelerim içeride yankılanırken boynuma astığım Kan Ateşi Kristali'ni kanlı parmaklarımla kavradım ve enerjisini geri kazanıp kazanmadığına baktım. Işıldadığını gördüğümde derin bir nefes aldım. Kristal yeniden aktif haldeydi.

Burada kalıp kristalleri kullanabilir, Sean'ın, Sierra'nın ve hatta Melany'nin durumunu öğrenebilirdim ama zaman geçtikçe daha fazla kan kaybediyordum. Başım dönmeye, gözlerim kararmaya ve gittikçe daha fazla acı çekmeye başlamıştım. Bu halde kristallerden geleceği öğrenip herhangi bir bedel ödeyebileceğimi sanmıyordum. Aksayarak ilerlediğim kristal kolonunun üzerinden tek kullanımlık birkaç kristal aldım.

Kendimi iyileştirmeyi deneyebilirdim ama büyüm yaraya karşı saldırgan bir tavır sergileyeceğinden dolayı ormanın ruhu bunu yanlış anlayabilir ve bana musallat olabilirdi. Yapabilece-

ğim en mantıklı şey, bir an önce buradan çıkmak ve diğerleriyle buluşmaktı. Orman sınırının dışına çıktığımızda kendimi iyileştirebilirdim.

Ağır adımlarla dışarıya doğru ilerlerken beni uyanık tutan tek şey, uyuşmaya başlayan vücudumdaki ağrıydı. Adamın hançeriyle açtığı yara fazlasıyla derin olmalıydı ki kendimi her an bayılacakmışım gibi hissediyordum. Ardımda bıraktığım kan izlerini bir anlığına gördüğümde hançeri vücudumdan çıkarmakla kötü bir karar verdiğimi anladım. Dişlerimi dudağıma geçirerek kanın hâlâ akmakta olduğu yere elimle sıkıca baskı yaptım ve uyanık kalmam gerektiğini kendime tekrar ederek bir süre sonra çıkışa ulaştım.

Önümü bulanık görüyor olsam da havanın yavaş yavaş aydınlanmaya başladığından emindim. Astrid'e doğru ilerlerken onun anlamadığım kelimelerle çocuğun annesiyle konuştuğunu duydum. Dilimizi konuştuklarını sanmıyordum ama kadının buradan bir an önce gitmek için can attığını sesinden anlayabiliyordum.

Yüzümden akmaya başlayan ter damlalarını hissettiğimde kanlı parmaklarımla alnımı sildim. Tenim cayır cayır yanıyordu. "Astrid?" Sesim duyulamayacak kadar kısık çıkmıştı. O an gözlerim Mylo'ya kaydı. Yerde hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Ona ne olmuştu? Bakışlarım yeniden Astrid'e kaydığında gözlerimi kırpıştırdım. Gözlerim beni yanıltmıyorsa biri ağaçların arasından koşarak üzerimize doğru geliyordu. Yüzünü gizlemek için taktığı kemikten maskenin altındaki buruşuk ten, tüylerimi diken diken etmeye yetmişti. Bu bir yaratıktı.

Astrid fark edene kadar maskeli yaratık ona rahatlıkla ulaşırdı. Harekete geçmem gerekiyordu. Bir kez daha Astrid'e seslenirken ileriye doğru atıldım. "Dikkat et!" Sızlayan adalelerim âdeta bağırarak hareket etmemem için yalvarsa ve beklenmedik

hareketim yaramın acısını arttırsa da ayakta kalmayı başardım. Astrid'e maskeli adamdan önce ulaştım.

Astrid arkasını döndüğünde maskelinin hemen önünde duruyordum. Yaratık bana çarpıp metrelerce geriye sürüklenmeme sebep olurken tüm gücümle içimden Anka'ya seslendim. Astrid, Lyssa'nın ona musallat olacağını bilmesine rağmen bizi korumak için gücünü kullanmak üzereydi, Mylo baygındı ve ben de vücuduma batan çakıl taşlarından, kayalardan ve dikenli bitkilerden sonra ayağa kalkamayacağımdan emindim. Anka, bizim buradan kurtulmak için son şansımızdı.

"Bize ya-" Fakat ben daha cümlemi bitirememişken kafamı bir kayaya sertçe çarpmış ve bilincimi tamamen karanlığa teslim etmiştim.

Bölüm 3

Belli belirsiz sesler işitiyordum, anlamsız ve kabaca. İnsanlardan yükselen cızırtı sesleri ukala bir armoni gibi beynimde yankılanırken rahatsızlığımı belli etmek istercesine kaşlarımı çattım ve gözlerimi daha sıkı yumdum. Başım çatlıyordu, dudaklarım kurumuştu ve her bir uzvum uyuşmuştu. Seslerin dinmesini ve üzerime ağırlık yaparak yüreğimi daraltan ama asla görünmeyen o sisli perdenin yok olmasını istiyordum. Gözlerimi açıp içine çekildiğim bu iç karartan kırgınlıktan kurtulmak istedim, ancak gözlerimi açmak sandığımdan çok daha zordu. Kirpiklerim birbirlerine yapışmış ve çapaklar gözlerime batmaya başlamıştı. Yanan gözlerim sulanırken gözlerimi aralayabildim.

Uyuşmuştum. Beynim, dilim, hatta beni ben yapan tüm düşüncelerim benden alınmış gibiydi. Zaman kavramım yoktu, nerede olduğumu bilmiyordum ve hatırlamakta güçlük çektiğim bazı şeyler vardı. Tedirgin hissediyordum.

"Kız kendine geliyor, adını uyananlar listesine ekleyin."

Çok yakınımdan gelen sese doğru gözlerimi çevirdim. Başımda beyazlar içerisinde, kamburundan dolayı yaşlı olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı fakat insan olmaktan oldukça uzaktı. Alnıma doğru uzattığı eli yedi parmaklıydı. Her biri aynı boy ve kalınlıktaydı. Yüzünü örten beyaz şapkası, şapkanın altındaki pürüzsüz, güzel suratını gizlemeye yetmiyordu. Uzun kulakları şapkanın iki yanından dışarıya çıkmıştı. Boyu neredeyse benimkisi kadar olmalıydı. Eli alnıma değmeden ir-

kilerek geri çekilmeye çalıştım. Tepkim onu korkutmuşa benzemiyordu. Yataktan kalkmamı ve hareket etmemi engellemek istercesine diğer eliyle kolumu tuttu. Parmaklarında tırnak yoktu. Tırnak yerine ince uzun tüyler vardı ve sürekli hareket halindeydiler.

Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım, ancak kıpırdayacak halim yoktu. Az önceki tepkim beni oldukça yormuş ve üstelik kıpırdadığım için canım yanmıştı. Kadının eli sadece bir saniyeliğine alnıma değmiş ve hemen sonrasında da alnımdan çekilmişti. Endişeli bakışlarla hızla uzaklaştı. O gider gitmez etrafı inceleme şansı bulmuştum. Kubbeli, daire şeklinde bir odanın içerisindeydim. Karşımdaki duvarda yuvarlak olan bir cam duruyordu. Camın ardından gökyüzünü ve birkaç büyük ağaç dalını görebiliyordum.

Odanın aydınlığı gözlerimi kamaştırdığında karanlığa geri dönmek istedim ama karanlığa dönmek demek çöküntünün altında ezilmek ve nerede olduğumu bilmediğim bu yerde savunmasız kalmak demekti. Gözlerim gerisin geriye kapanırken onları açık tutmak için içimde büyük bir mücadele verdim.

Gözlerimi yeniden açmayı başarabildiğimde alnımda soğuk ve nemli bir havlu vardı. Uyuyakalmıştım. Kambur kadını, elinde su dolu kova ile sola doğru ilerlerken gördüm. Burada yalnız değildim, olamazdım da. Astrid, Mylo, Ryan ve Anka... En son onlarla birlikteydim. Kafamı hafifçe yana yatırdım ve kadının gittiği yöne doğru baktım. Yattığım yerden hiçbir şey görünmediğini fark ettiğimde sessiz olmaya özen göstererek yatakta doğruldum ve ayağa kalktım. Doğrulurken karın boşluğumda hissettiğim sızı beni zorlasa da bunu önemsememiştim.

Kadının gittiği yere doğru hızlı adımlarla ilerledikten sonra diğer odaya kafamı uzattım. İçeride bir yatak vardı ve üzerinde güzeller güzeli bir kız yatıyordu. Uyanık değildi ve uçuklamış

dudaklarından anladığım kadarıyla yüksek ateşi vardı. Yatağın kenarından sarkmış kuyruğu onun da insan olmadığını gösteriyordu. Yaşlı kadının beni fark etmesini istemediğim için yatağımın olduğu yere doğru geri geri adımlar atarak ilerledim. Neredeydim?

Gözüm pencereye takıldığında nerede olduğumu anlamak için dışarıya baktım. Başım yükseklik yüzünden dönmeye başladığında tutunma ihtiyacı hissettim. Normalde yükseklikten korkmazdım, ancak yeryüzü bulunduğumuz yerden bakıldığında küçücük bir nokta gibi görünüyordu. Bizi havada tutan şey, büyük ve kalın ağaç dallarıydı. Dalların arasında birbirlerine bağlı, büyüklü küçüklü, onlarca yuvarlak oda vardı. Ben de o odalardan birindeydim.

Buraya nasıl gelmiştim ve buradan nasıl gidecektim diye düşünürken kendimi yaşlı kadının gittiği istikametin tam tersine koşarken buldum. Bana zarar vereceklerini düşünmüyor olsam da kendimi güvende hissetmiyordum. Üstelik diğerlerinin burada olup olmadığını da bilmiyordum. İçimden Anka'ya seslendim ama hiçbir cevap alamadım.

Girip çıktığım odalarda yatan birçok farklı yaratık görüyordum. Çoğu baygınken bazıları uyanıktı ve yataklarında sakince dinleniyorlardı. Beni gördüklerinde şaşırıp bağırıyor, ancak onların ne dediklerini anlamıyordum. Neden bütün bu yaratıklar buradaydı ve neden hiçbiri tehlikeli görünmüyordu? Üstelik gördüğüm birkaç yaratığın normalde ölümcül derecede tehlikeli olduklarından da emindim.

Girip çıktığım birkaç oda sonrasında girdiğim odanın içinden gelen "Dur!" sesine karşılık adımlarımı yavaşlattım. Bakışlarım o yöne doğru döndüğünde yatakta gözleri olmayan bir kadın gördüm. Onu görür görmez bir falcı olduğunu anlamıştım. "Kaçmak seni bir yere ulaştırmayacak, burası kocaman bir labirent gibidir."

Anlamayarak ona bakmayı sürdürdüm ve aklımdan geçen ilk soruyu sordum. "Neredeyiz biz?"

Kalın dudakları acıyla kıvrıldı. "Herkesin kabul gördüğü bir yerde..." Şifreli konuşmasından hoşlanmamıştım. Hiçbir şey anlamıyordum. Sessizliğim onu rahatsız etmiş olacak ki, "Gökyüzündeyiz," dedi. "Burası tüm yaratıkların kabul gördüğü ve her türlü hastalığın iyileştirilebildiği bir yer."

Böyle bir yeri ilk defa duyuyordum. Gözlerimle görmesem inanmazdım da. "Buradan nasıl gidebilirim?"

"Nasıl geldiysen öyle gideceksin."

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum, o yüzden nasıl gideceğim konusunda da herhangi bir fikrim yoktu. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum."

Falcı kadına doğru yürümeye başladım. Ondan yayılan enerji, beni ona çekiyordu. "Benim ne olduğumu biliyor musun?"

Ona bakar bakmaz ne olduğunu anlamıştım. "Evet, biliyorum."

Dudakları kıvrıldı. "O halde neler yapabildiğimi de biliyorsundur. Uzun süredir buradayım ve artık dünyaya dönmek istiyorum. Göremediğim için tek başıma aşağıya inmeme izin vermiyorlar ve belli bir rutini izledikleri için kendi başına yürüyemeyecek kadar güçsüzsen, göremiyorsan, ağır bir yara almışsan ya da seni buradan çıkaracak kimsen yoksa her hafta dünyaya gidecek olan sadece bir kişiye eşlik ediyorlar. Buradan çıkmak için sıra beklemem gerekiyor çünkü dünyaya gidip gelmeleri en az bir hafta kadar sürüyor." Kafam bir hayli karışmıştı. Burası hastaneden daha çok bir hapishaneye benziyordu. "Beni buradan çıkarmak için gönüllü olursan sana gelecek ile ilgili göstermek istediğim bir şey var." Ellerini birbirine sürttü, dudaklarının aldığı şekil hiç iç açıcı değildi. Tereddütte kalmıştım çünkü

karşımdaki kadının gözümde kaçıktan bir farkı yoktu. Bu fırsatı es geçmeyi düşündüğümden geriye doğru bir adım attım. Attığım adımla eş zamanlı olarak kadının ağzından, "Kardeşin Melany ile ilgili," sözleri döküldü.

Bu sözler olduğum yere çakılmama sebep olurken, "Ne dedin sen?" diye sordum. Onu doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

"Melany yakında yükselişe geçecek. Yer ve gök artık onun emrinde olmayacak."

Söylediklerini bir zerre bile anlamamıştım. İki seçeneğim vardı: Ya gidecek ya da kalıp falcının bana göstereceklerini izleyip onu buradan çıkaracaktım. "Sana yardım edersem arkadaşlarımı bulmama da yardım eder misin?"

Düşündüğüne dair uzun bir ses çıkardıktan sonra, "Anlaştık," dedi. "Bana yardım etmen suretiyle hem arkadaşlarının nerede olduklarını söyleyecek hem de sana kardeşinle ilgili geleceği göstereceğim." Elini bana doğru uzattığını gördüğümde beni yanına çağırdığını anladım. Aradaki mesafeyi hızlı bir şekilde kapattığımda, "Yatağın içine gir," dedi. "Fazla zamanımız yok, seni arıyorlar."

Karşılık vermek üzereyken bize doğru yaklaşan ayak seslerini duydum. Saklanmaktan başka çarem yoktu. Kaldırdığı yorganın altına girip şişman bedeninin yanına sığıştım. Yatakta ikimiz için yeterli yer olmadığından düşmemek için ona tutunmak zorunda kalmıştım. Bu durumdan en az benim kadar şikâyetçi görünüyordu. Yorganı üzerimize örtüp görünmemi engellediğinde kadının kokusu yüzünden burnumu tıkama ihtiyacı duydum. Ancak bu bile kokuyu almamı engelleyemeyecek gibiydi. Nefesimi tutabileceğim kadar uzun tutup bekledim.

Ayak sesleri bulunduğumuz odada yavaşlayıp durduğunda falcı kadın, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Telaşlı olduğu anlaşılan adamın sesi odanın içini doldurdu. "Etrafta başıboş bir hasta dolaşıyor, birine zarar vermeden önce onu bulmalı ve yatağına yatırmalıyız."

Falcı kadın, anladığını mırıldanıp, "Kuzey tarafına bakın, o tarafa gittiğini hissediyorum," dedi. Adam ona minnettar olduğunu söyleyip koşmaya başladı.

Falcı, yorganı açtığında tuttuğum nefesimi bıraktım ve derin bir nefes aldım. Ne düşündüğü önemli değildi. "Buradan kendi isteğinle gitmenin bir yolu olmadığını düşünmeye başladım."

Yatağın içinden çıkıp kenarına oturduğumda elimden tuttu. "Buradan kendi isteğinle gitmenin birçok yolu var ama taburcu olmazsan, yani kaçmaya çalışırsan, seni gökyüzünden aşağıya atıyorlar."

İşte o an gökyüzünün aslında birçok kişinin cehennemi olduğunu anladım. Burası sadece bir iyileştirme kurumu değil, aynı zamanda başkaldıranlar, kaçmaya çalışanlar ve tehlike arz edenler için ölüm kurumuydu. Kendi sağlığınız için kendi özgürlüğünüzü ya da kendi ölümünüzü seçiyordunuz. Buraya gelmek bir çeşit intihardı. Bu yüzden falcı kadın kendi isteğiyle buradan gidemiyordu. Beklemek zorundaydı. Kaçma şansı olsaydı bunu çok daha önceden deneyeceğinden emindim. "Odamdan çıktığım için aranıyor muyum?"

Net olmayan bir şekilde kafasını salladı ve elimi sıktı. "Odandan uzaklaştığın için aranıyorsun ve yakalanman durumunda seni gökyüzünden aşağıya atacaklarından eminim." Odamdan çıkmak dışında hiçbir şey yapmamıştım. Suçlu değildim, kimseye zarar vermemiştim. Neden böyle bir şey yaptıklarını anlayamıyordum. "Artık bir kaçaksın."

Falcının son sözleri beynimde yankılanırken görüşüm bulanıklaşmaya ve gittikçe kararmaya başladı. Vizyonun içerisine çekiliyordum.

Bölüm 4

Toprağa gelişigüzel yerleştirilmiş onlarca meşale geceyi aydınlatıyordu. Meşalelerin çevirdiği büyük alanın ortasında devasa bir kamp ateşi yanıyordu. Bu ateş sadece çevredekileri ısıtmıyor, aynı zamanda burada gerçekleşecek olan büyük ayini de ifade ediyordu. Başları örtülü onlarca siyah pelerinli meydanda dolaşıyor, ellerindeki bardaklardan sıvı cesaret içiyordu. Ayin sonunda büyük bir eğlencenin gerçekleşeceği belliydi.

Vizyon yavaş yavaş ilerlediği için her şey eksiksiz ve net görülebiliyordu. Daha önce böylesine yavaş ilerleyen bir vizyon hiç görmemiştim. Sanki burada zaman normal akışında ilerliyormuş gibiydi. Falcı kadın görüntüleri yansıtmada ve zamanı bükmede çok ama çok yetenekli olmalıydı. Öyle ki vizyonun içerisinde istediğim gibi hareket edebiliyor, özgürce düşünebiliyor ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar aklımda tutabiliyordum.

Meşalelerin çevirdiği alan dağların arasında kalmıştı. Üç büyük zirveyle çevrilmiş bu yer herkesten ve her şeyden korunuyor gibiydi. Burası Şeytan Dağları olmalıydı. Burada daha önce bir kez bulunmuştum ve bir daha bulunmak istediğimden pek de emin değildim. Kötülüğün baş gösterdiği ilk yer Şeytan Dağları'nın ardında kalan Luxon Krallığı'ydı. Güçlü büyücüler, tehlikeli yaratıklar, korsanlar, insan kaçakçıları, köle tüccarları ve kötülüğe sığınmış daha birçok kişi orada yaşardı. Gelmiş geçmiş en büyük büyücülere bile bu krallık ev sahipliği yap-

mıştı. Yönetimdeki kişi, başbüyücünün akrabalarından biriydi. Kardeş krallıkları birlikte yöneterek güce ve servete kavuşmuşlardı. Başbüyücü öldüğünde Luxon Krallığı her şeyin üzerine konmuş ve servetine servet katmıştı. Artık her şeyin kontrolü onlardaydı.

Siyah pelerinlilerin arasından geçip birçok değişik görünümlü yaratığı inceledikten sonra bulutların arasından çıkarak geceyi kızıllığa boğan kanlı ayı gördüm. Bu, yakında gerçekleşecek olan kızıl ay tutulmasıydı. Kızıl ay tutulması gerçekleşmek üzereyken borazanlar ötmeye başladı. Herkes yaptığı işi bırakarak dağın eteğindeki yüksek platforma yerleştirilmiş olan büyük tahta dönüp diz çöktü. Herkes eğildiğinden dolayı platformu net bir şekilde görebiliyordum. Yine de ne olduğunu görmek için yaklaşmaya başladım.

Tahtın olduğu platforma önce Yeraltı Efendisi olarak adlandırılan, üçgen dövmeli kadın çıktı. Hemen arkasından gelen yaratığın başı yere eğikti ama onun ne olduğunu hemen anlamıştım. Bu bir delirtendi.

"Bugün burada toplanmamızın sebebi yeni ölüme fısıldayanımızın yükseliş törenidir. Melany bu gece kendisini Ölüm Kraliçesi Hel'e adayacak ve sonsuza kadar onun uşaklarından biri olacak."

Vizyon değişti. Duyduğum şeyse beni kafamdaki garip sorularla birlikte bıraktı. Melany öldüğünde zaten Ölüm Kraliçesi'nin uşağı haline gelmemiş miydi? Şimdi bu ayinin ne gereği vardı? Yoksa ruhu ona ait değil miydi?

Değişen vizyon bu kez hızlı bir görüntüydü, ancak her şeyi birleştirince anlamlı bir görsel ortaya çıkıyordu. Bu görüntü doğduğumuz güne aitti. Daha önce defalarca kez izlediğim bu vizyonda büyücüler beni alıp götürüyor, Melany ölü olarak doğuyor, daha sonra da Nona onu hayata döndürüyordu. Hemen

ardından Aaron'un gelip Melany'yi götürdüğünü görmüştüm. Bu vizyona dair bilmediğim tek bir detay bile yoktu. Vizyon tekrarlandığında falcının sesini zihnimde duydum. "Bazen gerçekler gözümüzün önündedir ama onları göremeyiz. Ölüm beraberinde bir kehaneti, kehanet ise fırtınayı getirdi. Doğa kehaneti bozmanın bir yolunu buldu, ancak cevaplar ikinci bir kehanette saklıydı."

Görüntüler tekrar tekrar gözümün önünden geçerken söylediği şeyi tekrarladım. "Ölüm beraberinde bir kehaneti, kehanet ise fırtınayı getirdi." Ölüm. Melany'nin ölümü. Melany ölü doğmuştu. Bu gerçeği şimdi fark ediyordum. Ancak falcının ikinci bir kehanetten kastının ne olduğunu bilmiyordum.

Vizyon değiştiğinde karanlık bir çukurun içerisindeydim. Etrafı aydınlatan tek ışık çukurdan geliyordu. Ona baktığım anda sırtımdaki tılsımın yandığını hissettim. Kendimi çukura çekilirken buldum. Kaçmak istesem de karanlık çukura batmaya başlamıştım. Son ışık parıltısı da yerini karanlığa bıraktığında her şeyi net olarak görmeye başladım.

Burası Melany'nin yeniden dirildiği çukurdu ve bu çukurda dirilmek için ruhunun bağışlanması gerekiyordu. Vizyon benimle konuşmasa da anlatmak istediklerini çok iyi anlayabiliyordum. Sanki tüm parçalar şimdi yerine oturuyordu.

"Ölüm getirecek ölüme fısıldayanı,

Ve yine bir ölüm getirecek başta yok olanı,

Kötülük ebedi değil, kanımca

Madalyon yok edecek yaratılanı."

Sarsılarak gözlerimi açtığımda bu sözler kafamın içerisinde dönüp duruyordu. Falcı kadın kolumu bıraktığında, "Sandığından çok daha fazla şey gördüm ve biliyorum. Beni buradan çıkarırsan sana daha fazlasını gösterebilirim," dedi. "Kehanetin devamı var."

Falcıların birçok şeyi görüp bildiğini biliyordum, ancak bu kadının böylesine büyük bir şeyi görebilmiş olması gerçekten mucizeydi. Her falcı böylesine derin ve net şeyler göremez ve gösteremezdi. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyordum fakat kaderimde yazılmış olan buydu. Şu anda, tam da burada, bu kadının yanında olmam gerekiyordu. Kaderde yazılmışsa bir sebebi vardı ve yazılan şeylerin bir şekilde gerçekleşmesi gerekiyordu. "Sana yardım edeceğim." Onun karşısına çıkmamın bir nedeni olmalıydı ve ben bu nedeni anlayana kadar onu bırakmayacaktım. Üstelik gösterdiklerinin çok yardımı dokunmuştu ve kehanetin devamını da öğrenmek istiyordum. "Ayağa kalkabilir misin?"

Başıyla onayladı. "Koluma girersen yürüyebilirim de."

"Buradan çıkacağız ama öncelikle arkadaşlarımı bulmam gerekiyor. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama en son onlarla birlikteydim." Hatırladığım son şey, ormanda saldırıya uğradığımız ve gözlerimi burada açtığımdı.

"Arkadaşların seninle birlikte burada değiller, bir yaratık onları Farallon diye bir yere götürmüş."

Anka'dan bahsediyor olmalıydı. Onun beni bırakıp gittiğine mi şaşırayım yoksa onlarsız buraya nasıl geldiğime mi şaşırayım bilemiyordum. "Peki, beni buraya kim getirdi?"

Omuz silkti. "Vizyon seni buraya kimin getirdiğini göremeyeceğim kadar bulanık."

Derin bir nefes aldım. Anka, diğerlerini Farallon'a götürmüşse büyük bir sorun var demekti. Ryan'ın problemini biliyordum, Mylo ise kristallerden dolayı kötü bir duruma düşmüştü. Astrid, en son bize saldıran yaratığa karşı koymak için elementini kullanmış ve büyük ihtimalle de Lyssa'nın saldırısına uğramıştı. Anka, Leonard Igor Darian'ın onları kurtarabileceğini düşünmüş olmalı ki hepsini ona götürmüştü. Bu gibi

bir durumda elinden fazla bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Ölümsüz bir yaratık olsa da yapamayacağı ve bilmediği iyileştirme büyüleri vardı. Igor Darian ise yaşayan en büyük iki büyü ustasından biriydi. Benim onları iyileştirmek için yapabileceğim ne varsa onun mislini yapabileceğini biliyordum.

"Sanırım sadece sen ve ben varız." Falcıyı yataktan kaldırdıktan sonra, "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyor musun?" diye sordum. Gideceğimiz yön konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Buraya girdiğimizde eşyalarımızı bir odadaki kutulara koyuyorlar. Her kutunun üzerinde isim yazıyor. O odayı bulursak bizi dünyaya indirecek merdivenleri de buluruz. Buraya ilk geldiğimde o odaya götürüldüm. Giriş kapısıyla o oda arasında bir bağlantı geçidi var. Eşyalarını bırakmadan hastanenin içine giremiyorsun."

Falcının odasının penceresinden dışarıya baktım. "Sadece o iki oda arasında bağlantı olduğunu düşünmüyorum. Her oda birbirine bağlıymış gibi görünüyor ve başka çıkış noktası da yok."

"Buraya çok uzun zaman önce geldim ama sanırım oraya nasıl gidildiğini hatırlıyorum." Bu iyiye işaretti. "Öncelikle görevlileri atlatmamız gerekiyor." Buysa kötüye işaretti. "Duvarların arasında güç kullanımını engelleyen bariyerler var."

İçimdeki gücü kontrol ettim. Hâlâ hissedebilsem de falcının söylediği gibi ona ulaşamıyordum. "Güç kullanımını engelleyen bariyerler varsa sen gücünü nasıl kullandın?"

İçten ama kısık bir sesle güldü. "Benim gücüm Tanrı vergisidir, hiçbir güç görmemi engelleyemez." Gözleri görmeyen kadının bu sözleri beni üzmüştü çünkü bu duvarlar ondan görü gücünü alsaydı elinde karanlıktan başka hiçbir şey kalmayacaktı.

"Gücümü sadece bu duvarların arasında kullanamayacağımı söyledin. Peki, gökyüzünden düşerken ona ulaşabilir miyim?"

Aklıma gelen fikir, bizi yeryüzüne indirecek en hızlı yoldu. Üstelik daha önce de elementimle gökyüzüne yükselmiştim. Aynı şekilde yere inebileceğimi düşünüyordum.

"Sanırım mümkün. Gökyüzünden atılan yaratıkların güçlerini kullanabildiklerine şahit olunmuş. Tabii ki hiçbiri kurtulamadı. Neden sordun?" Onu fikrimle korkutmak istemiyordum, ne de olsa eninde sonunda ne yapacağımı öğrenecekti.

Buradan eşyalarım olmadan gidemezdim. Kıyafetlerimi, Igor Darian'ın bana verdiği haritayı ve en önemlisi de kristallerimi almalıydım. Her şeyim bu duvarların içindeydi. Sorusunu es geçip koluna girdim. "Çıkış yolunu tarif et, falcı."

Falcı yürümeye başladığında nefesini sesli bir şekilde dışarıya verdi. "Benimle emredercesine konuşma, prenses, adım falcı değil, Blessis." Görmeyeceğini bilmeme rağmen gözlerimi devirdim. İsmin ya da hitap şeklinin şu anda ne gibi bir önemi vardı ki? "Ayrıca bana gözlerini devirdiğini de biliyorum." Mahcup bir şekilde gözlerimi kırpıştırdım. "Biraz sonra yaşanacaklar için bana teşekkür edeceksin."

Son söylediği, beni biraz ürkütmüştü. Güçlerim olmadığı için karşımıza çıkacak herhangi bir tehlikede çıplak elle dövüşmek zorunda kalacaktım. "Üzgünüm Blessis, hadi gidelim." Yürümeye başladığımızda kendimi olabilecek her şeye karşı hazırladım ve hızlı bir şekilde odadan odaya yürürken onun gözü ve kulağı oldum.

Bölüm 5

"Dikkat et!"

Blessis'i üzerimize doğru gelen yaratıktan kurtarmak için sağa doğru itmiş, kendim de onunla birlikte o yöne doğru savrulmuştum. Blessis sandığım gibi şişman olmasa da balıketliydi, bu yüzden yere düştüğünde onu kaldırmak için ekstra çaba sarf etmem gerekmişti. Karşımızdaki yaratık devasaydı ve odasında olmamızdan hoşnut değildi. Göstermiş olduğu saldırganlık yüzünden başının derde gireceğinden emindim ama bizim başımıza daha fazla dert olmadan önce buradan çıkmamız gerekiyordu. Blessis'in Altran dediği, yedi parmaklı, uzun kulaklı hemşireler ve aynı zamanda Gökyüzü Hastanesi'nin koruyucuları yakında burada olurlardı.

"Hadi," dedim onun kolundan sıkıca tutarken. "Devam etmeliyiz." Yaratık bize fırlatacak yeni şeyler ararken dikkati dağılmıştı. Amacı bize zarar vermek gibi durmuyor, aksine odasından çıkmamızı istiyor gibiydi. Odalar arası geçiş çok uzak değildi, o fırlatacak yeni bir şeyler ararken koşup kaçacak kadar vaktimiz vardı. Çevik adımlarla diğer odaya geçerken arkamızdan fırlattığı sandalyenin bir kısmı baldırıma çarpıp beni yere düşürdü.

Blessis tedirgin bir şekilde eğilip elimi ararken sandalyenin altından çıkıp elini tuttum. "İyi misin?" Mırıldanarak onaylayıp adımlarımı hızlandırdım ve yeniden koşmaya başladım. Sonraki odadaki yaratık uyuduğundan bu odayı hiçbir sorun olmadan geçmiştik.

Bize saldıran yaratık gibi üç yaratıkla daha uğraşmıştık. Yaratıklar odalarına giren Altranlar dışındaki varlıkları hoş karşılamıyorlardı. Öte yandan çıkışa ulaşmak için odalarından geçmemiz gerekiyordu. Her odada en az iki, en fazla dört kapı bulunuyordu ve bu da odalar arası geçişleri kolaylaştırıyordu. Altranlarla karşılaştığımız birçok seferde onlara görünmeden başka odalara geçmiş ve yeni yollardan ilerlemek zorunda kalmıştık. Blessis ne yöne gitmemiz gerektiğini artık bilmiyordu, ben de yolu bilmediğimden dolayı durmadan ilerliyorduk. Eninde sonunda o odayı bulacağımızı düşünüyordum, ancak bu oldukça fazla zamanımızı alıyordu ve geçen her saniye yakalanma riskimiz artıyordu.

"Korkuyor musun?"

Falcının sesiyle kendime geldim ve adımlarımı bir nebze de olsa yavaşlattım. Korkuyor muydum? Nerede olduğumu, buraya beni kimin getirdiğini bilmiyordum. Eşyalarım ve kristallerim benden uzaktı, ayrıca güçlerim de yoktu. Olası bir tehlike durumunda güveneceğim ya da yardım alabileceğim kimsem yoktu. Korkmak bu durum için az bile kalırdı fakat biliyordum ki asıl sorun korkmak değil, pes etmekti. Korkmamak sadece aptallara özgüydü. Ne kadar rahat olursanız ölme ihtimaliniz de o kadar fazla olurdu, ancak ne kadar korkuyorsanız yaşama içgüdünüz de o kadar zinde kalırdı. Ve ben şu anda oldukça zindeydim. Sorusunun cevabını zaten bildiğini düşündüğümden ona cevap vermek istemedim. Beni görmese de altıncı hissi kuvvetli olan bu kadının her şeyi bildiğini hissedebiliyordum.
"Sen korkuyor musun?"

"Senden çok daha fazla."

Girdiğimiz odayı fark ettiğimde durdum. Bu odadan daha önce de geçmiştik. "Olduğumuz yerde daire çizmişiz Blessis, hangi yöne gitmemiz gerektiğini inan ki bilmiyorum. Bu ko-

nuda bir şeyler yapabilir misin?" Gücünü doğru yönlendirirse yapamayacağı şey yoktu. Bunu o da biliyor olmalıydı ama yine de daha öncesinde yönümüzü bulmama yardım etmemişti.

"Edebilirim ama bunun karşılığında bana bir iyilik yapmalısın."

Hâlâ ne gibi bir iyilikten bahsediyordu? Onu buradan çıkaracaktım işte. "Böyle anlaşmamıştık, Blessis."

Omuz silkti. "Buradan çıkmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Burada kaldığım her saniye deliye dönecekmiş gibi hissediyordum ve evet, kesinlikle bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyordum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Kolumdan çıkıp yere eğildi ve ellerini ahşap zeminin üzerine koydu. "Buradan çıktığımızda beni götürmeni istediğim bir yer var. Yollarımızı orada ayırırız."

Onun buradan çıkmasına yardım etmem yetmiyormuş gibi bir de yolumu uzatmama sebep olacaktı. "Seni nereye götüreceğim?" Her ne kadar bundan şikâyetçi olsam da isteğini yapmam gerekiyordu. Aksi takdirde bir süre daha içeride kalırdık.

"Farallon topraklarında yaşayan bir tanıdığım var, onun yanına gitmek istiyorum." Duraksadıktan sonra devam etti. "Senin de oraya gideceğini biliyorum, yolda kör bir kadına eşlik etmek isteyebileceğini düşündüm."

"Benimle gelmen senin için tehlikeli olabilir." Burada kim olduğum bilinmiyor olabilirdi, ancak dışarıda aranıyordum.

"Ama birlikte gitmemiz senin için güvenli olabilir. Yolda başına gelebilecek tehlikelerin ne olduğunu bilmek ve o tehlikelerden bir adım önde olmak istemez misin? Sana yardım etmek istiyorum, bu savaşta kardeşinin değil, senin tarafını tuttuğumu bilmeni isterim."

Demek ki bazı şeylerden haberi vardı. Özellikle de bana gösterdiği o vizyondan sonra bir şeyleri anladığından da emindim. "Pekâlâ," dedim. "Madem ikimiz de aynı yere gidiyoruz, birlikte gidelim o halde."

Yüzüne içten bir gülümseme yerleşirken ayağa kalktı ve yeniden koluma girdi. "Üç oda geçtikten sonra önce sağa, sonra sola döneceğiz. Karşımıza ahşap merdivenler çıkacak, o merdivenleri inip boş bir odaya gireceğiz. Orası geçiş noktası." İlerlemek üzereyken beni durdurdu. "O odada sürekli iki Altran nöbet tutuyor, onların varlığını buradan hissedebiliyorum. Sonrasında sağdaki kapıdan ilerleyecek ve ikinci soldan girerek eşya odasına ulaşacağız. Eşya odasının solundaki kapı, bizi buradan çıkartacak olan kapı. Sağındaki kapı ise gökyüzü iskelesine çıkıyor. Yani, kötü davranışlarda bulunanları aşağıya attıkları yere."

Derin bir nefes aldım. Altranları atlatıp eşyalarımı almalı ve vakit kaybetmeden bizi buradan çıkartmalıydım. Daha önce çıplak elle defalarca kez dövüştüğüm ve bol bol idman yaptığım için kendimi nasıl savunacağımı biliyordum. Onları alt edebilirdim. Bunu yapabilirdim. *Yapmak zorundaydım.*

Bölüm 6

Falcının dediği yollardan geçmiş ve iki Altran'ı alt edip eşyaların bulunduğu odaya ulaşmıştık. Adımın yazılı olduğu kutuyu bulduğumda harita da dahil birçok eşyamın burada olduğunu gördüm. Birkaç kristal eksik olsa da onların geri gelmeyeceğinin farkındaydım. Birileri onları almıştı ve kim olduğunu asla öğrenemeyecektim.

Kendi kıyafetlerimi giydikten ve Blessis'e de kendi kıyafetlerini giydirip eşyalarını verdikten sonra gitmek için hazırdık. Odadan çıkmak için hareketlendiğimizde kapının önünde gölgeler belirdi. "Buradalar." Blessis'in fısıltısına karşılık tek yapabildiğim yutkunmak oldu. Kapının önünde en az beş gölge vardı.

"Bize saldırdılar, şu anda içerideler."

Kapının dışından gelen sesler net bir şekilde kulağıma ulaştığında Blessis'in elinden tuttum ve kulağına fısıldadım. "Koşmamız ve gökyüzü iskelesine çıkan kapıya ulaşmamız gerekiyor. Yakalanırsak bizi burada tutabilir ya da daha kötüsü bizi birbirimizden ayırabilirler."

"Peki ne yapacağız?"

Yapılabilecek tek bir şey vardı, o da gökyüzü iskelesinden atlamaktı. "Koşabildiğimiz kadar hızlı koşacağız." Kapının önündeki gölgeler, gittikçe yaklaşmaya başlamıştı. Yavaşça hareket ediyorlardı, bizi pusuya düşürmek istediklerinden emin-

dim. Blessis'i kolundan çekiştirip, "Hadi," dedim. Ben önde, o arkamda koşmaya başladık. Ellerimiz birbirine kenetliydi, bu yüzden hiçbir yere takılmadan peşimden gelebiliyordu.

"Hainleri yakalayın!" Yanından geçip gittiğimiz Altranlar böyle bir şeyi beklemiyor olacaklardı ki ani kaçışımıza hemen tepki veremediler.

Peşimizden geldiklerini duyduğumuzda çoktan gökyüzü iskelesine çıkan kapıya ulaşmıştık. Kapıyı açıp dışarıya çıktığımızda bütün vücudum titremiş ve öne doğru tökezlemiştim. Odalarda kalırken güçlerim bir süreliğine benden ayrılmıştı, ancak şimdi geri geldiklerini hissedebiliyordum.

"Buradan ne kadar uzaklaşırsak güçlerin de o ölçüde geri gelecektir." Şu an hâlâ zayıf haldelerdi.

"Atlamamız gerekiyor." Blessis'i peşimde sürüklüyordum çünkü adım atmayı bırakmıştı.

"Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ölmeyecektik, sadece buradan çıkmak için daha hızlı bir planım vardı. "Aşağıya kadar yürürsek çok vakit kaybedeceğiz Blessis, bana güven, böylesi daha hızlı olacak."

Altranlar peşimizden köprüye çıktıklarında neredeyse uca ulaşmıştık. Üzerimize doğru koşmaya başladıklarında elementimi ortaya çıkardım. Onu yeniden kullanabilmek bana keyif vermişti. Gücün parmak uçlarımda dolaşmasını seviyordum.

Parmak uçlarımdan çıkan alevler büyüyüp devasa bir ateş topuna dönüştüğünde gücümü serbest bıraktım. Ateş topunun üzerlerine doğru geldiğini fark eden Altranlar kendilerini yere attılar. Önünde bir engel kalmayan ateş topum doğrudan hastaneye çarptı. Yanmaya başlayan tahtaların çatırdadığını herkes gibi ben de duyabiliyordum. Altranlar endişeyle birbirlerine bakarlarken içlerinden en yetkili gözükeni diğerlerine, "Yangı-

nı söndürün ve hainleri hemen tutuklayın," diye bağırdı. Artık burada kalamazdık. Hastaneyi yakmanın cezasının, gökyüzünden atılmaktan çok daha ağır olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Atlamalıyız, Blessis."

Yerden kalkan Altranlar bize doğru koşarken falcı, "Beni tutacak mısın?" diye sordu. Onu ölüme terk etmeyecektim ama cevap vermeye zamanım yoktu. Tuttuğum elini bırakıp onu arkasından ittim ve boşluğa düşmesine izin verdim. Çığlığı kulaklarıma ulaşırken hemen onun arkasından atlayarak kendimi boşluğa bıraktım. Bir kuş kadar hafif ama aynı zamanda bir kaya kadar ağırdım.

Hızla yeryüzüne doğru düşüyorduk.

Gökyüzünden aşağıya düşerken güçlerime artık çok daha rahat ulaşabildiğimi fark ettim. Bu almam gereken bir riskti ve Blessis'in söylediğine de güvenmeyi seçmiştim. Aşağıya yaklaştığımızda büyümü serbest bıraktım ve falcının etrafını büyümle sardım. Onu havada tuttuğumda kendimi yavaşlatmak için elementimi açığa çıkardım. Havada oluşturduğum ateşten basamaklar düşmemin etkisiyle kırılıyor ve onlara dokundukça ayaklarım betona çarpmış gibi oluyordu. Canım yansa da durmadan bunu denemem gerektiğini biliyordum. Çünkü ateşten basamaklar düşüşümü ne kadar yavaşlatırsa ağırlığım da o ölçüde azalacak ve bir sonraki basamakta artık düşmeyecektim. Sadece bu basamakları biraz daha güçlendirmem gerekiyordu. Bir yandan Blessis'i tutarken bir yandan elementimi güçlendirmek için büyü yapmaya başladım. Dudaklarımdan çıkan sözler elementimi beslerken, sırtımdaki tılsımın da yanmaya başladığını hissettim. Büyüm elementimi, tılsımım ise büyümü güçlendiriyordu.

Gittikçe yeryüzüne yaklaşıyorduk ama hâlâ duramamıştık. "Blessis, bana güveniyor musun?" Bana güvenip güvenmediği

şu anda mühim olmasa da büyümle onu tuttuğum için ikimizin ağırlığı element basamaklarıma fazla geliyordu. Onu birkaç saniyeliğine bırakmalı ve durmayı başardığımda yeniden tutmalıydım. Bütün gücüme ihtiyacım vardı, bu yüzden sorumu cevaplamasını beklemeden etrafını saran büyümü geri çektim. Hızlı bir şekilde düşmeye başlayınca gökyüzünü yararcasına çığlık attı. Aramızdaki mesafe gittikçe açılıyordu. Ateşten basamaklar oluşturmaya ve o basamakları büyümle güçlendirmeye devam ettim. Yaklaşık on ateş basamağı sonrasında sağlam bir şekilde havada durmayı başardım. Büyüm basamağı beslemeye devam ederken ellerimi öne doğru uzattım ve büyümü Blessis'e yönlendirdim. Yere çarpmasına çok az bir mesafe kaldığında korkudan bayılmıştı. Hareketsiz bedeninin etrafını saran büyüm onu tuttuğunda ateşten basamağımın çatlamaya başladığını gördüm. Hemen aşağısına yeni bir basamak oluşturup aşağıya atladım. Her basamak ikimizin ağırlığıyla çatlıyordu fakat ben onlar kırılmadan hemen önce aşağıya inmenin bir yolunu buluyordum. Blessis'in hizasına kadar indiğimde yere sadece birkaç basamaklık mesafe kalmıştı. Bakışlarımı yukarıya doğru çevirdiğimde Gökyüzü Hastanesi'ni artık göremediğimi fark ettim. Üstelik bir yerden sonra artık ağacın gövdesi de gözükmemeye başlamıştı. Sanki koskoca ağacı ip gibi bir fidan tutuyordu. Gökyüzüne doğru yükselen ince, uzun bir fidan...

Büyüyle gizlenmiş olan bu hastane, bir daha gelmek istemeyeceğim yerler listesine eklenmişti. Uzağından bile geçmek istemiyordum. Blessis'i yere indirip kendim de güvenli bir şekilde toprağa ayak bastım. Sonunda yerde olmanın verdiği güven hissi bedenimi sararken falcıyı hafif bir tokatla uyandırdım. "Ha-havadayken be-beni bıraktın..." Onu gerçekten çok korkuttuğum titreyen sesinden belliydi.

"Üzgünüm, ateşten basamaklarım ikimizin ağırlığını kaldıracak kadar sağlam değildi. Önce basamağı oluşturup sonra seni tutmam gerekti."

"Beni bırakmadığın için teşekkürler."

Huysuzluğunun altında gerçek bir yürek olduğunu gördüğümde gülümsedim. "Bana güvenebilirsin, Blessis."

Utanarak başını öne doğru eğdi. "Sana bu kadar kötü davranmamalıydım, hayatımı kurtardın."

Her insan stres altında böyle şeyler yapardı. "İnan ki mühim değil, daha kötüsü de olabilirdi. Oradan çıkamayabilirdik."

"Artık oradan çıktığımıza göre yolumuza bakalım ve Altranlar ile olan geçmişimizi unutalım." Bu, bir daha hatırlamak dahi istemeyeceğim bir tecrübeydi. Eğdiği başını kaldırdı. "Farallon topraklarına çok uzak değiliz, buradan sadece birkaç kilometre ötede. Yürüyerek iki günde, at üstündeyse yarım günde oraya ulaşabiliriz." Atımız olmadığına göre yürümek zorundaydık. Mola vereceğimizi de düşünürsek bu süre uzayabilirdi.

Havadaki duman, yakınlarda birilerinin ateş yaktığına ya da etrafta küçük bir yerleşke olduğuna işaretti. Yakınlarda bir kasaba olmasını umut ederek dumanın geldiği yöne doğru baktım. Eğer yakınlarda bir yerleşim varsa atları da olmalıydı. At çalmak, yürümekten daha cazip geliyordu. "Hadi," dedim falcıya bakarak. "Gitmemiz gereken bir yer var."

Bölüm 7

Dumanların yükseldiği yer, küçük bir yerleşkeye aitti. Etrafta yirmi-otuz tane kerpiç ev, küçük bir pazar, bir meyhane ve han vardı. Hanın ve meyhanenin hemen önünde atlar bağlıydı. Şövalye olduğunu düşündüğüm birkaç kişinin meyhaneye gelişini saklandığımız çalının ardından izlerken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bir süre etrafı gözlemledikten sonra Blessis'in karnından gelen gurultu ikimizin de dikkatini dağıttı. "Üzgünüm, mideme günlerdir bana verdikleri ilaçlardan başka hiçbir şey girmedi."

Ona doğru döndüm ama yüzünü örten kapüşondan mimiklerini göremedim. "Farallon'a kadar dayanabilir misin, yoksa bir şeyler yemek ister misin? Sanırım biraz param olacaktı." Kıyafetimin iç cebini karıştırıp saraydan ayrılmadan önce yanıma aldığım altın kesesini buldum. Hâlâ yerinde ve eksiksizdi.

"Bayıldığım ve sana vizyonlar gösterdiğim için güçsüz düştüm. Kendime gelmem için bir şeyler yemem gerekiyor." Kendi açlığımı da göz ardı edemezdim. Uzun süredir ağzıma tek lokma girmemişti. Planımızı bir süreliğine erteleyip karnımızı doyurmaya karar vererek meyhaneye doğru yürümeye başladık.

Yüzümü saçlarımla olabildiğince gizlemeye çalışıyordum çünkü Ölüm Kraliçesi'nin uşakları her yerde olabilirdi. Gökyüzü Hastanesi'ndeki eşyalarımın arasından pelerinim çıkmamıştı, acilen yeni bir pelerine ihtiyacım vardı. Falcı kadına birazdan döneceğimi söyleyip pazara yöneldim ve ilk gördüğüm kıyafet

tezgâhına yanaştım. İkinci el olduğu anlaşılan yırtık pelerinler, ahşap tezgâhın üzerine gelişigüzel serilmişti. "Aradığınız özel bir şey var mı?"

Elime geçen ilk pelerini kaldırıp, "Bu ne kadar?" diye sordum.

"Yirmi gümüş versen yeter."

Yüz gümüş, bir altın ediyordu ve benim kesemde altından başka bir şey yoktu. Bir altın çıkararak satıcıya uzattım. Yüzüne dahi bakmamış olsam da, "İyi birine benziyorsun, üstü kalsın," diyerek pelerini alıp oradan uzaklaştım.

Arkamdan şaşkın şaşkın baktığını hissedebiliyordum. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Pelerini üzerime geçirip şapkasını takarak falcının yanına döndüm. "Pelerin almam gerekiyordu, artık yemek yiyebiliriz." Birlikte meyhanenin içerisine adım attığımızda bize dönen birkaç yüz dışında dikkat çekmemiştik.

Meyhane dikdörtgen şeklindeydi. Uzunca bir masanın ardında içki servis eden bir adam duruyordu. İki genç kadının ellerinde tepsi vardı ve insanların bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyorlardı. Ahşap masalar rastgele yerleştirilmişti. Atlarını kapının önüne bırakan şövalyeleri bir köşede yemeklerini yiyip içkilerini içerken görmüştüm. Ne zaman kalkacaklarını bilmiyordum ama bizden önce gitmemeleri için bir şeyler yapmalıydım. Onlardan birinin atına ihtiyacımız vardı.

"Aklından geçeni biliyorum." Falcı kadına baktım. "Atlarından birini alacağız, değil mi?"

Onu onayladım. "Farallon'a ne kadar hızlı gidersek bizim için o kadar iyi." Kanlı ay tutulmasına çok fazla kalmamıştı, bu yüzden bir an önce diğerlerinin yanına gitmek istiyordum.

Farallon topraklarına bu kadar yakın oluşumuz beni şaşırtıyor, aynı zamanda da korkutuyordu çünkü Gözyaşı Vadisi'ne

bu denli yakın oluşumuz bizim için tehlike arz ediyordu. Kötülüğün inine oldukça yakındık. İyi yanından bakacak olursak, kimse bu topraklarda olmamı beklemezdi.

Ölüm Çukuru'ndan tapınağın olduğu yere ışınlanmıştık. Farallon topraklarından çok fazla uzağa gitmemiştik, evet ama daha öncesinde oraya bu kadar yakın da değildik. Beni Gökyüzü Hastanesi'ne götüren, iyileşmemi sağlayan kişi buraya yakın olmamı istemiş olmalıydı. Hâlâ bunun sebebini bilmiyordum. Bu bilinmezlik duygusu içten içe beni yiyip bitiriyordu.

Falcı kadınla birlikte yemek siparişi verdikten çok kısa bir süre sonra önümüze sıcacık taze ekmek, üzüm ve küçük bir tavuk kanadı geldi. Bu bizi doyurmasa da bir süre idare ederdi.

Biz yemeğimizi yerken şövalyeler birer içki daha içmişti. Onlarla aynı anda kalktığımızı görünce bir şeyler yapmam gerektiğini anladım.

Küçük bir yangının dikkatlerini dağıtacağını biliyordum. Meyhanecinin malına zarar verecek olmam biraz kötü hissettirse de büyü yapıp şövalyelere zarar vermek istemiyordum. Parmaklarımın ucundan çıkan küçük kıvılcımlar şövalyelerin olduğu masaya doğru yönelirken, "Gitme vakti," diyerek falcı kadının koluna girdim. Alev alan masanın etrafındaki şövalyeler ve meyhaneci ne olduğunu şaşırırken bulunduğumuz yeri koşarak terk ettik.

Falcının atın üzerine çıkması zor olacağa benziyordu. Atın ipini çözerken bir gözüm içerideki şövalyelerdeydi. Meyhaneciye ateşi söndürmek için yardım ediyorlardı. Atın ipini çözüp Blessis'e yöneldim. "Sana yardım edeyim, elimizi çabuk tutmalıyız."

Blessis benden destek alarak atın üzerine çıkmaya çalışırken şövalyelerden biriyle göz göze geldim. "Atımızı çalıyorlar!" diye bağırdı. Yangını boş verip meyhanenin çıkışına doğru koşmaya başladıklarında Blessis'i kalçasından yukarıya doğru ittim.

"Buraya geliyorlar." Meyhanenin kapısına ulaşmış olan şövalyelerin kapıyı açamaması için küçük bir büyü mırıldanıp ben de atın üzerine zıpladım. Dizginleri elime alıp kahverengi atın iki yanına topuklarımla yavaşça vurarak dehledim. At ilerlemeye başladığında büyü yapmayı bırakmıştım. Kapı açılınca şövalyeler peşimizden gelmek için geride bıraktığımız atlara bindiler. Onları atlatmamız gerekiyordu. Sadece kalabalığın içerisinden çıkmamız gerekiyordu. O zaman elementimi de büyümü de kullanabilirdim. Onlara zarar vermek istemiyor, yaptığım şeyin yanlış olduğunu da biliyordum ama bu ata ihtiyacımız vardı, Farallon'a gitmenin en hızlı yolu buydu.

"Bunu bana bırak." Blessis'in kalın ama şefkatli sesini duyunca atı hızlandırdım. Merakla yapacağı şeyi beklerken ormana doğru ilerleyen patika yola sapmıştım. Kısa bir anlığına kafamı arkaya doğru çevirdim. Şövalyelerin atları huysuzlaşıp şaha kalkmışlardı.

"Ne yapıyorsun?"

Blessis irkilerek kendisine geldiğinde atın yelesine sıkıca tutundu. "Atların görüşlerini engelledim, böylece huysuzlaştılar."

Blessis sadece vizyon göstermekle kalmıyor, aynı zamanda hayvanların da aklına girebiliyordu. Yeteneği beni büyülemişti. "Bunu yapabilmen kaç yılını aldı?" Falcı olarak doğsanız bile öğrenmeniz gereken çok şey vardı. Blessis, görmüş geçirmiş bir kadındı.

"On beş yaşındayken ve gücümün farkına yeni yeni varmışken babam gücümü insanlar değil, hayvanlar üzerinde kullanmamı istemişti. Hayvanların hayatlarına dair şeyler görüyor, onların gelecekleri ve geçmişleri hakkında şeyler öğreniyordum. Bir süre sonra uzun süreli olmasa da sadece vizyon gösterebildiğimi değil, aynı zamanda görüşlerini de yok edebildiğimi öğrendim. Bir falcı sadece göstermekle kalmaz, aynı zamanda geçici körlüğe de sebep olabilir."

Bu, falcılar hakkında bilmediğim bir gerçekti. Onların böyle şeyler yapabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Her gün yeni bir bilgi ve güçlerimizin aslında sandığımızdan çok daha fazlası olduğunu öğreniyordum.

Kararmaya başlayan hava, sessizliği de getirmişti. Hızlı gidersek bu gece yarısı Farallon topraklarına ulaşacaktık. Blessis'e ne kadar güvenebileceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir yanım her zaman tetikteydi. Ayrılacağımız zamanın gelmesini iple çekiyordum. Nereye gideceğimi onun sayesinde öğrenmiştim ama bunun bir tuzak olma ihtimali de vardı. Her şeyi göz önünde bulundurmalıydım. Ne Anka ne de diğerleri yanımdaydı. Yalnızlıktan ve yalnız yol almaktan hiçbir şikâyetimin olmamasına rağmen arkadaşlarıma ne olduğunu merak ediyordum. Gittiğim yerde onları bulabilmeyi dilerken atı hızlandırıp dağların ardında batmakta olan güneşe doğru ilerlemeye devam ettim.

Bölüm 8

Melany

"Drog, seni işe yaramaz pedas, hemen buraya gel!"

Yaratığın şatodan çıkıp yanıma gelmesi beş kanat çırpışı sürmüştü. Hava elementimin yardımıyla tüm krallığı görebileceğim şekilde gökyüzünde süzülüyordum. Sarı tüylü pedas, boyun tüylerini dikleştirerek kafasını öne doğru eğdi ve uzattığım kolumun üzerine kondu. Henüz yavruydu, yetişkin bir pedas devasa olurdu. "Sana söylediğimi yaptın mı?" En ufak bir hata bile istemiyordum.

"Evet, kraliçem, her şey istediğiniz gibi, gözcüler onları ormanda bulmuş ve delirtenlerden biri onlara saldırmayı başarmış."

Dudaklarım hırsla kıvrıldı. "Kurtulan olmuş mu?"

"Bir numaralı delirtenin söylediğine göre tapınak prensesi kan kaybından ölmek üzereymiş ve diğer arkadaşları da kötü durumdaymış." Bir anlığına ciyaklamayı bıraktı ve sessizleşti. "Fakat bir sorunumuz var, kraliçem." Duymaktan hoşlanmadığım o cümleyi nasıl söylerdi? Kolumdaki kuşu sol elimle boynundan yakalayıp kendime çektim. Canı pahasına çırpınmaya başladı ama hareket etmesini engelledim. Genzinden tiz bir öksürük yükselse de geri yuttu. Sessizliğe düşkün olduğumu bilirdi. Elimi hafifçe gevşetip kısa ve net bir şekilde her şeyi anlatmasını emrettim. "Tapınak prensesini kızıl saçlı bir kadı-

nın götürdüğünü ve delirtenin de yakalandığını görmüşler, onu Anka yakalamış. Diğerleriniyse başka bir yaratık beraberinde götürmüş. Gözcüler onları Farallon'a kadar takip etmiş." Kuşu fırlattığımda kanatlarını açıp benden uzaklaştı.

Başarısızlığın tadı genzimi yakmıştı. Boşluktan aşağıya tükürdüm. Delirtenin yakalanması iyi olmamıştı, onu sorgulamaya çalışacaklardı. Hızlı hareket edebilirsem onun zihnine girebilir ve onları habersizce gözlemleyebilirdim. Her zaman bir adım önde olmak zorundaydım. Planlarımın arasında gidip gelirken gözüm şatonun kapısına takıldı. Yaratıkların çektiği bir araba içeriye girmişti. Valerie dönmüş olmalıydı.

Onun arabadan inip şatoya girmesini izlemiş, daha sonra da büyük odaya geri dönmüştüm. Büyük odanın demir kapıları açıldığında siyah pelerinini savurarak içeriye girdi. Yorgun görünüyordu. "Merhaba, Melany." Duygusuz ses tonu benden hoşlanmadığını açıkça belli ediyordu. Sahte, kuru bir merhabaydı bu.

"Merhaba, Valerie."

Gözleri beni bulduğunda siyah gözlerindeki kızıl kıvılcımları gördüm. Ona ismiyle seslenmemden hoşlanmıyordu. "Eskisi gibi bana Yeraltı Efendisi ya da kraliçe demeni tercih ederim."

Gözlerimi boşluğa diktim. "Bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek, Valerie." Onu sinirlendirmek içimdeki kötüyü canlı tutuyordu. "Delirtenlerden haber geldi." Gereksiz laf kalabalığını ikimiz de sevmezdik, bu yüzden direkt konuya girdim. "Delirten yakalanmış, prenses kızıl saçlı bir kız tarafından götürülmüş ve diğerleri yaralı bir şekilde yine kaçmayı başarmış."

Boğazındaki üçgende ellerini gezdirirerek görüş alanıma girdi. "Peşlerinde olduğumuzu biliyorlar ama ne zaman ve ne şekilde karşılarına çıkacağımızı bilmiyorlar. Delirteni sorgulamaya başlarlarsa yerimizi öğrenebilirler." Odada volta atmaya

başladı. "Gerçi yerimizi öğrenmeleri çok da kötü olmayabilir. Öyle bir şey yapmalıyız ki bizim onları kovaladığımızı değil, onların bizi kovaladığını düşündürmeliyiz. Avcı değil, av konumunda gözükmeli ama sinsi saldırılarımızla onları içten ve hızlı bir şekilde tüketmeliyiz." Ellerini birbirine çarptı. "Ve bum! Sonunda kendi ayaklarıyla kendi ölümlerine yürüyen aptalları kapımızda bulacağız ve hepsini Ölüm Kraliçesi Hel'in kölesi haline getireceğiz." Bu düşünce onu heyecanlandırmışa benziyordu. Bir anda yorgun halinden eser kalmamıştı. "Peki, kızıl saçlı kız hakkında bir şey biliyor musun?" Kafamı olumsuzca salladım. Onun kim olduğunu ya da neden tapınak prensesini götürdüğünü bilmiyordum. "Benimle gel," dedi. "Prensesi daha sonra buluruz, şimdi çok geç olmadan delirtenin zihnine girmeliyiz." Sözünü ikiletmeyip onu takip etmeye başladım.

Obsidiyen zeminde adımlarım yankılanırken karşıma çıkan her bir yaratık kenara çekilip başını eğiyordu. Hepsi benden ve yapabileceklerimden korkuyordu. Bu güç, içimi saran ve onları bu kadar korkutan güç, beni hayatta tutuyordu. Korkularından besleniyordum. Onları öldürmekten, onlara işkence yapmaktan zevk alıyordum. Kötülük bir his değildi sanki, o bendim.

Büyük odadan çıkıp uzunca bir koridor geçtikten sonra büyü odasına ulaştık. Valerie bazen günlerce bu odadan çıkmadan büyü yapıyor, kaybettiği gücünü kazanmak için iksirler hazırlıyor ve düşmanlarını yanan, özel, küçük bir su kaynağındaki fısıldayan gölge perileri yardımıyla gözetliyordu. Ancak gölge perileri sadece önemli haberleri olduğu zaman ya da Valerie onları çok aç bıraktığı zaman kraliçenin düşmanlarından bahsediyor ve çok nadir olarak ona görüntüler gösteriyorlardı. Beş tane gölge perisi vardı. Boyutları serçe parmağını geçmezdi. Kelebeği andıran kanatları ipeksi ama örümcek ağı kadar yapışkandı. Elleri ya da ayakları yoktu ama balık gibi yüzgeçleri vardı. Yaşadıkları su, kurumakta olan bir nehirden geliyordu. İnanışa göre

Ölüm Kraliçesi Hel, bu nehri yeniden taşırdığında üç büyük kehanetten biri gerçekleşecek ve ölümcül bir hastalık bütün köylere yavaş yavaş yarasalar yoluyla yayılacaktı. Valerie, perilerine, ona verdikleri haberlerin büyüklüğüne ve işe yararlığına göre ödül veriyordu. Bazen saatlerce beklemesine rağmen işe yaramaz bir fısıltı yüzünden onlara ceza verdiği de çok olmuştu. Yine de gölge perileri, kraliçelerine karşı sabırlı ve anlayışlıydılar. Bağlanmak ve karanlık niyetler için fısıldamak onlar için ihtiyaçtı. "Bu küçük böcekler olmasaydı ölecektim," demişti bir keresinde Valerie. Gölge perileriyle beni hiç baş başa bırakmamıştı ve onları görmeme de izin vermemişti ama ben, o yokken bir kez gizlice büyü odasına girip beş gölge perisinin karşısına çıkmıştım. Beni gördüklerindeki heyecanlarını ve güzelliklerini unutamıyordum. Sanki yanan bir suyun içerisindeki inci taneleriydiler. Bana ilk fısıldayışlarında Valerie'nin başına gelenleri öğrenmiştim. Onu öldürmeyi amaçlayan büyük bir planın baltalanmasına ve Valerie'nin kurtulmasına yardımcı olmuşlardı. İkinci fısıldayışlarında buraya ait olmadığımı, üçüncü fısıldayışlarında ikinci kez doğduğumu ve dördüncü fısıldayışlarında her şeyi sorgulamam ve kimseye güvenmemem gerektiğini söylemişlerdi. Normalde Valerie ile nadir konuşan bu periler, bana dört kez peş peşe fısıldamışlardı. Bundan Valerie'ye hiçbir zaman bahsetmemiştim ama aklımı kurcalayan birçok soru vardı. Sadece onları sormak için doğru anı bekliyordum.

Duvarları tüm büyülerde etkili olan zehirli sarmaşıklarla kaplanmış odanın zeminine çizilmiş büyük pentagramın ortasına gelene kadar yürüdüm. Bu, cadıların kullandığı en etkili etkileşim yoluydu. Bunun aracılığıyla bir yere gidebilir, bir insanın ya da yeterince güçlüyse bir yaratığın rüyalarına girerek ona musallat olabilir, birinin zihnine girebilir, onu kontrol edebilir ya da kabilesine haber gönderebilirdi. Pentagramla yapılabilecek büyülerin net bir sınırı yoktu. Pentagram sadece gücün artmasına yarayan sihirli bir yıldız çemberiydi. Zor büyüler için

büyük bir pentagram gerekliydi, küçük büyüler için yere, kâğıda ya da avuç içine hızlıca çizilmiş küçük pentagramlar yeterli olurdu. Yine de en etkili olan pentagramlar, kanla çizilmiş olanlardı ve şu anda etrafımı çeviren pentagram yüzlerce insan, hayvan ve yaratık kanının karışımıyla çizilmişti. Çemberin içinde olduğum her an içimde büyüyen karanlıktan ve karanlığın bana kazandırdığı bu büyük güçten dolayı titriyordum.

"Delirtenin zihnine girip anılarıyla biraz oynamam yeterli olacaktır." Aklımda şeytani bir fikir vardı. Yakaladığımız çocuğun yaşadığını bilmeleri onları buraya çekmenin en kolay ve en etkili yolu olacaktı çünkü ona değer verdiklerini biliyorduk. Onun için geri döneceklerinden emindik. Zaten en başından onu canlı tutmamızın sebebi de buydu. Zayıflıkları onların sonu ve sonları yeni başlangıçları olacaktı.

Valerie, büyüde kullanacağımız malzemeleri hazırlayıp çemberi ateşe verdiğinde alevlerin tam ortasında ama zarar vermeyecekleri bir noktada kalmıştım. "Her zaman yaptığımız gibi önce Ölüm Kraliçesi'ne dua edecek, sonra da ondan bir ruh isteyeceksin. Ruh için delirtenin zihnine eklemek istediğin anıyı oluşturacak, sonra da çember sayesinde onu delirtenin ruhuna ekleyeceksin. Kimse aradaki farkı anlamayacak. Ruh onlara bizim istediğimizi gösterecek, görmek istediklerimizi birer anı parçası olarak anbean kaydedecek ve eğer ki delirten kaçmayı başaramazsa onun ruhundan ayrılıp bizim yanımıza orada gördükleriyle birlikte geri dönecek. Sadece delirtenin anılarıyla oynamakla kalmayıp aynı zamanda durumlarını da öğreneceğiz."

Ellerimi birbirine sürttüm ve yüzüme yaramaz bir gülümseme yerleştirdim. "Hadi başlayalım."

Ölüm Kraliçesi'ne dua ederken adak adamak ve adak adarken de kan akıtmak gerekiyordu. Ölüme fısıldayanların kanı değerliydi, bu yüzden kendi kanımızı değil, bir başkasınınkini

ya da bir hayvanınkini kullanmalıydık. Valerie bana değeri olmayan, kolayca gözden çıkarabileceği yaralı, yavru bir pedasın kanını kâseye koyarak vermişti.

Kâsenin içerisinde gezdirdiğim parmaklarım kanla kaplandıktan sonra gözlerimi kapatıp dua etmeye başladım. Her cümlemin sonunda parmaklarımı kâseden çıkarıp kanı ateşe doğru sıçratıyordum. Böylece ateş harlanıyor ve cehennemin kapıları benim için aralanıyordu. Kaderle küçük bir oyun oynama zamanı gelmişti. *"Kaderin iz sürücülerini, gece ve gündüzün yardımcılarını, Ölüm Kraliçesi Hel'in çocuklarını çağırıyorum. Aralayın cehennemin kapılarını."* Etrafımda esmeye başlayan rüzgâr ve ateşin yatışması duama cevap aldığımı gösteriyordu. Büyü işe yarıyordu. Şimdi Ölüm Kraliçesi'ne seslenebilirdim. *"Yeraltı Efendisi'ne karanlıklarımı, fısıltılarımı ve ruhumu hediye ediyorum. Onun oyununda vezir olmayı kabul ediyor ve beyaz şahı devirmek için kendisinden bana bir piyon vermesini diliyorum."* Ölüm Kraliçesi Hel kelime oyunlarını severdi, onu sözlerimle etkileyebilmeyi diledim. Şimdiye kadarki kelime oyunlarımdan hoşnut kalmıştı, bu yüzden bunu da beğeneceğini umuyordum. Benimkisi sadece bir beklentiydi çünkü sadece bir ahmak kendisine tamamen güvenirdi.

Pentagramın çevresindeki ateş söndüğünde Valerie'ye baktım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Normalde alevler canlanır ve canlanan alevlerin arasından beyaz bir ruh belirmeye başlardı. Omuz silktim, sanırım işe yaramamıştı. Çemberin içerisinden çıkmak için hareketlendiğimde Valerie elini kaldırarak beni durdurdu ve yerdeki son kıvılcımı gösterdi. Ateş tamamen sönmeden çemberin içinden çıkamayacağımı ikimiz de biliyorduk. Çıkarsam adağım bozulur ve bu da tüm kader ruhlarına ve aynı zamanda Ölüm Kraliçesi'ne hakaret ettiğim anlamına gelirdi. Sonrasında üzerime yapışacak olan yüzyıllık laneti de unutmamak gerekiyordu.

Sabırla çemberin içerisinde durup bir şeyler olmasını bekledim. Benimle birlikte odanın diğer ucunda bekleyen Valerie sessiz ve düşünceliydi. Normalde Ölüm Kraliçesi Hel her duamıza ve isteğimize cevap verirdi. Onun dünya üzerindeki ilk ve en önemli elçileri, ölüme fısıldayanlardı. Yerde kalan son kıvılcım büyüyüp bedenimi devasa alevlerin içerisinde bırakana kadar sabırla bekledim. Alevler bana değmese de içerisinde bulunmak çok ama çok farklı bir histi. Bu hissi bir yerlerden hatırlasam da anılarım fazlasıyla bulanıktı. Aynı şu anda durduğum yerden Valerie'yi az çok görebilmem gibi. Orada olduğunu biliyordum ama seçemiyordum. Varlığının farkındaydım ama net değildi. Derin bir nefes aldım ve alevlerin içerisinden çıkmaya başlayan saydam ruhu izledim. Daha önce gelen ruhlardan çok daha farklıydı. Küçük, kırılgan ve yaralı duruyordu. Ölüm Kraliçesi Hel tarafından hırpalandığı belli oluyordu. Belki de bu yüzden ikinci bir şans için onu görevlendirmişti.

Ruh, alevlerin arasından tamamen çıktıktan sonra iki elimi de ona doğru uzattım ve gözlerimi kapatıp zihnimde delirtenin zihnine yerleştirmek istediğim anıyı düşledim. Yakaladığımız çocuğa eziyet ettiğimizi ama hâlâ yaşadığını gösteren bir kurgu oluşturup ruha aktardım. Bunu bana Valerie öğretmişti. İnsanlara aslında sahip olmadıkları anılar eklemek ve anılarını biri onları çekip çıkarıncaya dek unutturmak... Şu ana kadar unutmak istediğim hiçbir anım olmamıştı, ardımda bıraktığım leşlerden oldukça memnundum.

Ruh ile işim bittiğinde küçük bir depolama büyüsü yaptım. Bu boş ruh, gördüğü ve duyduğu her şey ile birlikte bize geri dönecekti. Yer, altımda hafifçe sallanırken, ruhu bir an önce delirtenin içine göndermek istedim. Kafiyeli sözlere ihtiyacım vardı. Aklıma ilk gelen sözleri söyledim.

"Yer altından çıktı, geldi.

Delirteni delirtti.

Anıları silip tüketti.

Yenisiyle değişti."

Hemen ardından çemberin gücünü kullanarak onu delirtene yolladım. Her şey bittiğinde alevler yok olmuş ve yerini odanın loş ışığına bırakmıştı. Valerie bana doğru birkaç adım attı ve gülümsedi. "İyi işti, şimdi tek yapmamız gereken beklemek." Beklemek... Beklemekten nefret ederdim. "Yapmam gereken işler var, beni yalnız bırak." Gölge perilerinin önünde dikiliyordu. Bir çeşit meditasyon haline geçmişti. Kafamı sallayarak onayladım ve büyü odasını terk ettim. Duvarları kara büyücülerin resimleriyle dolu koridorda sallana sallana yürürken kendime yapacak bir şey aradım fakat aklımda dönüp duran tek şey, zindana attığımız çocuğun uyanıp uyanmamış olduğuydu.

Yerin birkaç kat altındaki zindana gitmek için merdivenlere yöneldim. Dönen merdivenlerden ıslık çala çala inerken onun hakkında düşünüyordum. Yaralandıktan sonra ölmesin diye bir çeşit büyüyle onu koruma altına almıştık, ancak yaraları fazlasıyla ağırdı. Bu da onu gece gündüz demeden uyutmuştu. Şimdiye kadar iyileşmiş olmasını bekliyordum ama o ısrarla gözlerini açmamıştı. Aşağıya vardığımda onu pis kokulu, saman ve iskelet parçalarıyla dolu hücrenin köşesine sinmiş ve başını dizlerine yaslamış bir halde buldum. Uyanmış mıydı? Keskin bakışlarımı ona diktim. Hareket etmiyordu ama düzensiz nefes alış verişlerinden uyanık olduğunu anlayabiliyordum. Tiz kahkahalarla güldüm. Sonunda onunla uğraşabilecektim. Kristal yüzüğümü parmaklıklara sürterek kapının önüne kadar geldim. Çıkan her sesle vücudunun titrediğini görebiliyordum. Korkuyordu, korkmalıydı da.

Büyüyle çevrelenmiş zindan kapısının önünde dikilen çirkin yaratığa nefretle baktım. Sarkık yüzü, buruşmuş bedeni ve

etrafından yayılan çürümüş et kokusu ondan iğrenmeme sebep oluyordu. "Kapıyı aç!" Sesim soğuk havaya karışıp buharlaşırken yaratık ondan beklemediğim bir hızla kilidi açtı. İçerideki adama yaklaştım. Kesik nefesleriyle göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Yarasından akan kan samanların üzerine dağılmış ve kurumuştu. Bükülmüş bedenini ayağımla itip sırtüstü çevirdim. Ağzından kaçırdığı inleme uyanık olduğunu gösteriyordu, yanılmamıştım. Yanına eğilip dağılmış saçlarından kavradım ve sertçe çekerek kafasını dikleştirdim. "Gözlerini aç ve bana bak." Hafifçe aralanan dudaklarından yeni bir inilti yükseldi. Gözlerini daha sıkı kapattı ve nefesini tuttu. Sinirlenmeye başlıyordum. "Sana gözlerime bakmanı söyledim." Bağrışım içeride yankılanırken etrafımızda esmeye başlayan serin rüzgârı tenimde hissettim. Gücüm açığa çıkmıştı. Karşımdaki aciz çocuk gözlerini titrek bir şekilde açarken gözünden bir damla yaş süzüldü. Güçsüzlüğü sadece yaralandığı için değil, kalbindeydi de. Dudakları titrerken gözlerini kaçırır gibi oldu, saçını bırakıp çenesinden kavradım ve gözlerini gözlerime sabitledim. Güçsüzdü, büyüm onun tüm yaşam enerjisini tüketebilirdi. Ölürken gördüğü son yüzün benim yüzüm olacağını bilerek büyülü sözcükleri söylemeye başladım. Gözlerim kararıp dudaklarım çatlayana kadar sözleri tekrar ederken aklımda tek bir düşünce vardı. O kız hakkında bildiği her şeyi öğrenecektim.

***

Karşımda aptal, âşık bir çocuktan daha fazlası yoktu. Anılarında gezindiğim kadarıyla pek bir şey bilmiyordu. Yine de tıpatıp aynım olan kızın adının aslında Melody olduğunu öğrenmiştim. Gözyaşı Vadisi'nden bu yana geçtikleri yolları görmüş ve her şeyi adım adım zihnime kazımıştım. Sierra, Astrid, Mylo, Noah, Thomas... Nemesis'te tanıdığı kim var kim yok ve bu çocuk ile olan hikâyelerini birer birer öğrenmiştim. Bu aciz insanlar için duygular en güçlü silahtı ve şimdi Melody'yi vur-

mak için yeni bir silahım vardı. Sean'ın geçmişinde Astrid ile yoğun geçen bir aşk olduğunu, ancak Sean'ın doyumsuzluğu ve çapkınlığı yüzünden onu aldattığını öğrenmiştim. Eğer Melody de bu çocuğa karşı aynı hisleri besliyorsa öğrendiği bu haberle gardını indirebilir ve karşımda savunmasız kalabilirdi.

Çocukla işim bittiğinde zaman kavramımı kaybetmiş gibi afallamıştım. Öğrendiğim bilgiler kafamın içerisinde dönüp dururken onları kendi anılarımdan ayrı tutmaya çalıştım. Bilmediğim hislerle dolup taşmış ve bundan oldukça tiksinmiştim. Sevmek hissinin bende herhangi bir karşılığı yoktu ve hissetmek, gözümü yaşama yeniden açtığımdan beri algılarımdan uzak olan bir şeydi. Nasıl hissedebileceğimi bilmiyordum. Öldürürken duyduğum hazdan sonra gelen rahatlama hissi dışında hiçbir şeyim yoktu. İçim bomboştu.

Çocuğu yere bırakıp ayağa kalktım. Göğsü hafifçe inip kalkmaya devam ediyordu. Bu kez şanslıydı. Onu öylece bırakıp zindanı terk ettim. Yaratıkların yemek saati yaklaşıyordu. Ölüm Çukuru'na gidip teslimatın gelip gelmediğini kontrol etmeliydim. Birkaç gündür teslimat yapılmadığından dolayı Yeraltı Efendisi'nin ordusu huzursuzlanmaya başlamıştı. Valerie askerlerin açlıklarını gidermek için birbirlerini yemeye çalışmasından endişeleniyordu ama umurunda da değil gibiydi. O hiçbir şeyi kafasına takmazdı. Normalde olsa şatodan tek başıma çıkıp Ölüm Çukuru'na gitmezdim çünkü şato ile Ölüm Çukuru arasında en az iki saatlik yol vardı. Fakat teslimat yine gelmediyse bunun hesabını biri vermeliydi, bu yüzden Valerie bunu benim halletmemi istemişti.

Ordu, Ölüm Çukuru'nun altındaki Maden Krallığı'nda kalıyordu. Buraya Maden Krallığı denmesinin sebebi işçi yaratıkların durmadan yerin dibine doğru kazarak değerli madenler çıkarmasıydı. Bu madenler pazarda satılıyor ve parası ordunun ihtiyaçları için kullanılıyordu. Madenleri yeryüzüne çıkaranlar

işçi yaratıklardı, çoğu yaratığın savaş zamanı gelinceye kadar yeryüzüne çıkması yasaklanmıştı. Fakat işçi yaratıkların böyle bir sorunu yoktu, onlar en alt tabakada yer alıyor ve getir götür işlerini yapıyorlardı. Ölüm Kraliçesi, evlatlarının yeryüzüne çıkıp görülmesini, herhangi biri tarafından gözlemlenmesini istemiyordu. Görülürlerse zayıf noktaları bulunabilir ve bu da aynı soydan gelen tüm yaratıkları savunmasız kılabilirdi. Bilinmezlik hissi yaratıkları güçlü kılan en büyük etkendi çünkü düşmanını tanımayan birinin kazanma şansı daha düşüktü. Yaratıklar karşılarındaki herkesi düşman olarak görür ve sadece kardeşlerinin yanında savaşırdı. Kendi aralarında özel bir dilleri vardı. Büyücüler onlarla telepati yoluyla iletişim kuruyorlardı.

Şatodan çıktım ve kapıda her zaman benim için hazır tutulan siyah tüylü, büyük kurda yöneldim. Adını Gece koymuştum çünkü onunla birlikte gittiğim her yere soğuk rüzgârlar, karanlık, kaos ve yıkım getirmiştim. Diğer yaratıklar gibi o da bana sadıktı. Yanına gidip eğilmesini işaret ettiğimde çömelerek kafasını eğdi. Önümde Lanetli Ruhlar Ormanı'nda geçireceğim iki saatlik bir yol vardı. Hafif nemli tüylerine tutunup üzerine oturdum. Gitmek için hazırdım.

Bölüm 9

İki saatlik yolculuğumun sonunda belim tutulmuş ve her bir uzvum ağrımaya başlamıştı. Yaratıkların çektiği arabalardan birini kullansaydım bu ağrıları çekmemiş olacaktım, ancak ben Valerie değildim. Onun yaptığı şeyleri yapmak ve her işte kolaya kaçmak istemiyordum. Üstelik yalnız yolculuk etmek benim için her zaman daha iyiydi. Yanımdakilerin varlığından oldukça rahatsız oluyor ve eninde sonunda onları rahatsız edici bir ses çıkardıkları için bile öldürüyordum. Yaşayan, nefes alan her şey ve herkes sinirimi bozuyordu. İhtiyacım olan sessizliğe hâlâ ulaşamamıştım.

Kurdumu Ölüm Çukuru'nun girişinde bırakıp arka kapıdan içeriye girdim. Arka kapı hem Ölüm Çukuru'nun köle zindanlarına hem de Maden Krallığı'na inen merdivenlere açılıyordu. Buraya son gelişimin üzerinden çok fazla zaman geçmemişti ama aldığımız habere göre elimizde hiç köle kalmamıştı. Yarın Luxon Krallığı'ndaki bir tüccar, Ölüm Çukuru'na birkaç düzine köle getirecekti. Yaratıkların idman yapmaya ve öldürme içgüdülerini canlı tutmaya ihtiyacı vardı.

Madene giden merdivenlerden inerken, "Benimle mi geliyorsun?" diye sordum. Arkamda birinin olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Yaydığı enerjiden bile peşimdekinin Aldous olduğunu anlayabiliyordum. Aldous, bizim için çalışan güçlü bir büyücüydü. Aynı zamanda teslimatları biz yokken kontrol eden, etrafı temizleyen ve tüccarlara para ödeyen

kişiydi. Kısacası biz burada değilken tüm işi bizim yerimize o yapıyordu.

"Yemek teslimatı kontrolü için geldiysen bugün de elimize hiçbir şey ulaşmadı. Yaratıklar oldukça sinirli ve huysuz. Birbirleriyle kavga etmeye başladılar." Sıkıntıyla soludum. "Birkaç adamı görevlendir, benim için yemek teslimatı yapan adamı bulsunlar ve buraya getirsinler. Ayrıca yeni bir yemek teslimatçısı bul, yarınki yemek saatinde yaratıkların karınlarının doymasını istiyorum." Eski teslimatçının bizim için herhangi bir değeri kalmamıştı. Sorumsuzluğunun bedelini burada, Ölüm Çukuru'nda ödeyecekti. Onu arenaya çıkartıp canı pahasına dövüştürecektim.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımızda tırabzanlara doğru yürüdüm. Büyük bir balkondaydım. Maden Krallığı ayaklarımın altındaydı. Zemin, bulunduğum yerden göremeyeceğim kadar aşağıdaydı. Durmadan dibe doğru kazdığımız için dipsiz bir çukuru andırıyordu. Yaratıklar duvarlara oyulmuş mağaralarda kalıyordu. Dört duvarı birbirine bağlayan tahta köprüler onların geçişleri içindi.

Dört bir yanda yürüyen, bağıran ve kavga eden yaratıklar vardı. Her biri birbirinden farklı boy ve şekildeydi. Çoğunlukla aynı türden olan yaratıklar beraber kalır, beraber uyur ve beraber yemek yerdi. Aşağıda en az kırk beş farklı tür yaratık vardı ve çoğu da Ölüm Kraliçesi Hel tarafından kil ve büyüden yaratılmıştı. Ölüme fısıldayanlar, her bir yaratığa kendi elleriyle ruh yerleştirmişti. Bu ruhlar, Ölüm Kraliçesi'nin olduğu diyardan bu diyara büyü yoluyla gönderilmişti.

Ölüm Kraliçesi'nin yaptığı tek şey, bulunduğu diyarda kendisine bağlı ruhları bize göndermekti. Bizim görevimiz ise onun bize gönderdiği ruhları yeni bedenlere yerleştirmekti. Sadece yaşayan bedenlere ruh yerleştirebiliyorduk ve ruh yerleştirdiği-

miz her beden, Ölüm Kraliçesi Hel'in uşağı haline geliyordu. Yaratıklar dışında çoğunlukla gücü olmayan insanların içerisine bu ruhları yerleştirebiliyorduk çünkü gücü olan bir kişinin yeni bir ruhu bedenine kabul etmesi zor bir süreçti. Ayrıca kişi bunu kendi isteğiyle ve bir ayinle yapmak zorundaydı. Belirli bir güce sahip olan kişinin ruhu sadece kendisine bağlıydı. Kendi ruhunu Ölüm Kraliçesi'ne teslim etmeyenlerin ruhunun üzerine yeni bir ruh eklemek ise imkânsıza yakındı. İnsanlar güçsüz yaratıklar olduğundan onları kontrol altına almak ve ruhlarını yeni bir ruha bağlamak oldukça kolaydı. Hiçbir ayine gerek olmaksızın bunu yapabiliyorduk.

Ölüm Kraliçesi tarafından ele geçirilen ruhların hepsi ona ve onun içindeki kötülüğe bağlıydı. Bu yüzden bize gönderdiği her ruh, içinde karanlığı barındırıyordu. İnsanlar Ölüm Diyarı'na geçemezlerdi, orası sadece ruhların barındığı bir yerdi. O diyardan çıkabilmek içinse Ölüm Kraliçesi'nin elinde tuttuğu bu ruhları bağışlaması gerekiyordu. Bağışlamak demek, bir ruhun yeniden dünyaya dönmesine izin vermek demekti. Aksi takdirde ruh, o diyardan ayrılamıyor ve sonsuza kadar orada, onunla birlikte kalıyordu. Hel tarafından ele geçirilen taze ruhlar onun kontrolü altına giriyor ve bağışlansa dahi onunla bağlantıda kalıyordu. Ölüm Kraliçesi, ikinci kez ölen bir ruhu hiçbir zaman dünyaya göndermemişti çünkü bu onun için sorun demekti. Valerie, bana bunca şeyi anlatmasına rağmen neden ruhların ikinci kez dünyaya gönderilmediğini söylememişti. Bunun altında yatan sebebi içten içe merak ediyordum.

Sol tarafımdaki yaratıklara baktım. Delirtenlerin bir kısmı burada, bir kısmı ise bizim yanımızdaydı. Alışık olduğum pis kokularını buradan bile seçebiliyordum. Onlar bizim için önemlilerdi. Kılıktan kılığa girebilir ve insanların psikolojilerini bozacak yüksek frekanslı korkunç sesler çıkarabilirlerdi. Bu sesler, delirtenler onların zihinlerine girmeseler bile insanların

kolayca kafayı yemelerine sebep olurdu. Savunmasız kalan bedenlerin zihnine erişmek kolaydı. Bir delirtenin insanın zihnine girmesinin en kolay yolu, onun gözlerinin içine bakmasıydı. Korkudan beslendikleri için insanların en derin korkularını hedef alır ve zihinlerini bu yolla kolaylıkla ele geçirirlerdi. Ne yazık ki kilden yaratıldıkları için sudan korkuyorlardı. Su, delirtenleri delirten tek şeydi.

Delirtenlerin hemen sağında ruh hırsızları duruyordu. Ruh hırsızları insanları yalnız, çaresiz ve sıkıntılı olduklarında yakalayıp delirtir, yoldan çıkartır ve ruhunu kaçırırlardı. Birkaç ruh hırsızını gözümüz kulağımız olsunlar diye dışarıya salmıştık. Su kaynaklarından uzakta, Gözyaşı Vadisi'nin bataklıklarında birkaç delirten yaratık ile birlikte saklanarak yaşıyorlardı. Delirten yaratıklar ve ruh hırsızları arasında sebebini bilmediğimiz bir ilişki vardı ama çoğu zaman anlaşmayı beceremiyorlardı. Fakat ikisinin de çok iyi bildiği bir şey vardı; ruhları ele geçirmek ve delirtmek.

Yerin birkaç metre altındaki siragorlara gözüm ilişince, "Güçsüz görünüyorlar," dedim yanımda duran Aldous'a. Onların bu hali hiç hoşuma gitmemişti.

"Siragorlar beslenmediklerinde inlerine çekilir ve sessizleşirler, efendim, kendilerine gelmelerinin tek yolu yemek yemeleri."

Siragorlar açlığa uzun süre dayanabilen yırtıcı yaratıklardı. Onları bu halde görünce sinirlenmiştim. Bir hışımla arkamı dönerek yukarıya çıkmaya başladım. Bu esnada Aldous'un omzuna sertçe çarpmıştım. "Bu durumun yarına kadar düzeltilmesini istiyorum. Aksi takdirde kimsenin gözünün yaşına bakmam."

Aldous geriye doğru sendeleyip sırtını tırabzanlara çarptı ve düşmekten son anda kurtuldu. Titreyen sesiyle, "Pe-peki efen-

dim," dedi. "Bu gece her şeyi halledeceğimden ve yeni bir teslimatçı bulacağımdan emin olabilirsiniz."

Merdivenlerden çıkmaya devam ederken gözümü ateş bürümüştü. Valerie'nin, yaratık ordusuna karşı ilgisizliği beni çileden çıkarmaya başlamıştı. Kendisi bir orduyu yönetemeyecek ve düzeni sağlayamayacaksa başta olmasının hiçbir anlamı yoktu. Başa geçme düşüncesi bedenimi zehirli bir sarmaşık gibi sararken Valerie'nin benden sakladığı şeyler aklıma doluştu. Bana sürekli bir şeylerden bahsediyor ama asla tam olarak bilgi vermiyordu. Merdivenlerin sonuna ulaştığımda aklımda tek bir düşünce kalmıştı. *Valerie'nin benden sakladığı şeyleri öğrenmek...*

Bölüm 10

"Melany!"

Valerie'nin kızgın sesi odamın hemen dışından geliyordu. Yere sertçe vuran topukları koridorda yankılanırken yorganı kafamın üzerine kadar çektim. Bugün diğer ölüme fısıldayanlar ile birlikte Ölüm Çukuru'nda olmamız ve oradaki varlığımızla gelen önemli konukları onurlandırmamız gerekiyordu. Ayrıca duyduğuma göre Luxon Krallığı'nın vârisi, genç prens Alacardo da bugün orada olacaktı. Valerie, özellikle onunla tanışmamı istemişti. Ancak dün gece Ölüm Çukuru'ndan döndükten sonra küçük bir plan yapmış ve ne olursa olsun şatoda kalmaya karar vermiştim. Gölge perilerinin karşısına yeniden çıkmam ve bir şekilde onları konuşturmam gerekiyordu. Merak ettiğim şeyleri öğrenmemin başka bir yolu yoktu. Onların vizyonlarına ve cevaplarına ihtiyacım vardı.

Odamın kapısı sesli bir şekilde açıldığında Valerie öfke saçmaya başlamıştı. "Hâlâ yatakta mısın? On beş dakika sonra yola çıkıyoruz, çabuk kalk ve hazırlan." Üzerimdeki yorgan bir anda çekilip odanın öteki ucundaki duvara çarpıp yere düştüğünde Valerie'nin büyü yaptığını anladım.

"Kendimi iyi hissetmiyorum, Valerie." Hasta numarası yapmayı düşünmüştüm. "Bugün gelebileceğimi sanmıyorum." Odanın kapısından bana baktığını görebiliyordum.

"Hiçbir şey bugün bizimle gelmeni engelleyemez, Melany, Prens Alacardo ile tanışacaksın." Odanın içerisinde birkaç büyük adım atıp yatağımın yanına geldi. Üzerime doğru hafifçe eğilip avuç içini alnıma yasladı. "Ateşin yok ve uykunu almış görünüyorsun. Prens ile tanışmak istemediğini biliyorum ama bunun için bunca numaraya gerek yok. Onu seveceğinden eminim. Kendisi oldukça yakışıklıdır ve birçok ortak noktanız var. O da senin gibi kaosa düşkün." Ondan bahsederken içi geçmiş gibiydi.

"Neden onunla sen konuşmuyorsun?"

Dalgın bakışları soğuk haline geri dönmüştü. İçlerindeki kıvılcımlar yine yerli yerindeydi. "On beş dakika," dedi arkasını dönmeye hazırlanırken. Bir şeyler söyleyecekken kelimeleri ağzıma tıkmıştı. "Seni bekliyorum." Bu seferlik planım suya düşmüş olabilirdi ama bulduğum ilk fırsatta gölge perilerinin yanına gidecektim. Şimdilik Valerie'nin Prens Alacardo ile tanışmak istemediğim için böyle yaptığımı sanması işime gelmişti. Hiçbir şey anlamamış, şüphelenmemişti.

Sıkkın bir şekilde yataktan kalkıp üzerimi değiştirdikten sonra aşağıya, bizi bekleyen arabanın yanına gittim. Valerie çoktan binmişti. "Geç kaldın." Omuz silkip karşısına oturdum. Benim de arabaya binmemle birlikte yaratıklar koşmaya ve arabayı çekmeye başlamışlardı.

"Sana söylediğim şeyi hallettin mi?" Yemek teslimatçısından bahsediyor olmalıydı.

"Aldous'a yeni bir yemek teslimatçısı bulması gerektiğini ve eskisini de bize getirmesini söyledim. Sorumsuzluğu cezasız bırakılmamalı."

Yüzüne şeytani bir gülümseme oturdu. "Yaratıkları kontrol ettin mi?" Bakışlarımı arabanın penceresinden dışarıya çevirdim. Yolun kenarındaki dikenli otlar şatoya kadar uzun

bir çit haline getirilmişti ve etrafı zehirli güllerle çevrelenmişti. Şatonun ıssız bir yerde olması, güllerin kasvetli görüntüsünü tamamlıyordu. Yol kenarında birçok siyah pelerinli vardı. Birkaçının sadece pelerinli olmadığını, Syndra rahibelerinden olduğunu da fark etmiştim. Ayrıca delirtenler dışında çevreyi koruyan iki başlı yaratıklar ve pedaslar da etrafta cirit atıyordu.

"Güçsüz ve sinirliler. Beslenmezlerse birbirlerine saldıracaklar ya da daha kötüsü beslenmek için yeryüzüne çıkmaya çalışacaklar."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapamazlar, onları içeride tutan güçlü bir kalkanımız var. Kraliçenin emri kesin, hiçbiri büyük savaşa kadar dışarıya çıkmayacak."

Valerie, arada sırada kendi işini gördürmek için birkaç yaratığı dışarıya çıkartıyor ve daha sonra onları yerlerine geri bırakıyordu. "Kraliçenin emirlerini yok saydığını biliyorum Valerie, bu oyunda sadece piyon olmak istemiyorsun." Ona baktığımda kendimi görüyordum. Hırslı ve en az benim kadar özgürlük düşkünüydü.

Bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmıyor, sadece ardımızda bıraktığımız şatoyu izliyordum. Gövdesi obsidiyenden yapılmış şatonun onlarca odası ve iyi korunan bir çevresi vardı. "Bu fark edilirse ne olacağını biliyorsun." Tehditkâr ses tonum ona meydan okuyordu. Ancak onun da benden aşağı kalır yanı yoktu.

"Kiminle oynadığına dikkat et Melany, ben düşersem senin de düştüğünden emin olurum. Unutma ki benden başka kimsen yok. Sahip olduğun tek şey benim." Acımasız sözleri arabanın içerisindeki son sözler oldu. Hemen sonrasında ikimiz de ölüm sessizliğine bürünmüştük. Valerie haklıydı. Başka ölüme fısıldayanlar olsa bile onları çok iyi tanımıyordum ve yanında kaldığım kişi Yeraltı Efendisi'ydi. Diğer ölüme fısıldayanlar

birbirlerine yakın olsalar da başka yerlerde yaşıyorlardı. Bizden çok az sayıda olduğu için gizleniyor, önemli buluşmalar, ayinler ya da planlar olmadığı sürece ortaya çıkmıyorlardı. Tüm ölüme fısıldayanların başında Valerie vardı. Oy birliğiyle başa gelmişti. Genellikle göz önünde olup tüm işleri halleden ve diğerlerinin sorumluluğunu üstlenip gereken her şeyi yapan oydu. Küçük bir topluluktular ama bir araya geldiklerinde oldukça güçlüydüler. Onların karşısında durabilecek çok az şey olduğunu düşünüyordum. Ve onlardan biri olduğum için benim de karşımda durabilecek çok az kişi vardı.

Valerie'ye güvenmiyor olsam da hakkımda her şeyi bilen tek kişiydi. Onun bilgilerine ve bana öğreteceklerine ihtiyacım vardı. Onsuz yolumu bulamaz ve öldürmekten öteye geçemezdim. Onun sayesinde birçok şeyi yeniden öğrenmiş ve kendime bir amaç edinmiştim.

Ondan daha güçlü olduğumun farkındaydım. Büyü yapabiliyor, üç elemente hükmedebiliyor ve ölüme fısıldayabiliyordum. Bana gücümü kullanmayı Valerie öğretmişti. Ona karşı hangi duyguyu beslemem gerektiğini bilmiyordum, ancak başına bir şey gelirse intikam yemini edeceğimi ve yoluma çıkan herkesi ortadan kaldıracağımı biliyordum. İçimden bir ses hırsıma yenik düşebileceğimi söylüyordu. Bir yandan onun yerinde olmak, onun benim himayem altında olmasını istiyordum. Yönetilmek değil, yönetmek istiyordum. Bu yüzden de sürekli ona karşı çıkıyor ve hatalarını buluyordum.

Yan gözle ona baktım. Gözlerini kapatmış, derin nefesler almaya başlamıştı. Kim bilir şu anda aklından neler geçiyordu. Ona karşı nasıl bir hamle yapacağımı henüz düşünmemiştim. Belki de öncesinde gerçekten kim olduğumu ve başıma neler geldiğini öğrenmeliydim. Kendi düşüncelerimin tutarsız bir hale geldiğini fark edince düşünmeyi bıraktım ve ben de gözlerimi yumdum. Önümüzde uzun bir yol vardı.

Bölüm 11

Daha önce Valerie'den başka hiçbir ölüme fısıldayanla tanışmamıştım. Yüzleri her zaman pelerinleriyle örtülüydü ve seslerini gizlemek için büyü yapıyorlardı. Kimliklerini gizlemeleri can güvenlikleri içindi, ancak bu kadarını da abartılı buluyordum. Bize ait olan topraklarda bize zarar vermeyi düşünecek tek bir yaratık, tek bir büyücü bile barındırmıyorduk. Ancak arada sırada ortaya çıkan isyancılar da olmuyor değildi. İnsan soyu, dünyayı Ölüm Kraliçesi'nin binlerce evladıyla doldurmuş olduğumuz, birçok kişiyi ailesinden ayırdığımız ve insanlıklarını ellerinden aldığımız için bizden nefret ediyordu. Birkaç kez böyle isyanlara denk gelmiş ve başkaldıran herkesin, bulunduğu yerde infazına şahit olmuştum. Başkaldırmanın sonu ölümdü. Ölüm ise bizler için yeni ruhlar, yeni askerler demekti.

Araba durduğunda kafamı camdan dışarıya doğru uzattım. Ölüm Çukuru'nun her zamanki manzarası gözlerimin önündeydi. Etrafının yüksek dağlarla çevrili oluşu burayı basık bir yer yapıyordu. Güneş çoğu zaman kanyonların arkasında kalıyor ve çukura ulaşmıyordu. "Köleleri getirmişler." Valerie kendi kendine konuşsa da onu duymuştum. "Prens ve diğer ölüme fısıldayanlar yakında burada olurlar. Gidelim." Sesini yükseltiğinde peşine takıldım. İçeriye arka kapıdan girecek ve köle zindanlarının olduğu yerden geçerek büyük balkona ulaşacaktık. Bizim oturduğumuz yer her şeyden yukarıda, büyük bir çıkıntının üzerinde, özel olarak hazırlanmış kocaman bir bal-

kondu. Arenadaki dövüşü izlemek için gelenlerin oturdukları taştan yerler ise bakımsız ve tozluydu. Ancak bunu kimsenin önemsediğini düşünmüyordum.

İçeriye girip balkondaki yerimizi aldığımızda büyükçe bir kervanın Ölüm Çukuru'na yaklaştığını gördüm. Köleler durmadan gelmeye devam ediyorlardı. "Efendilerim..." Aldous'un sesine tepki olarak Valerie ile aynı anda arkamıza döndük. "İsteğiniz üzerine yeni bir tedarikçi buldum ve eski tedarikçinizi buraya getirdim. Yaratıkların karnının doyduğunu keyifle bildirmeliyim."

Valerie oturduğu yerden kalkıp Aldous'un omzuna elini koydu. "İyi iş çıkardın, şimdi beni eski tedarikçiye götür." İkisi birlikte zindanlara giden merdivenlere yöneldiğinde Valerie bir şey hatırlamış gibi arkasını döndü. "Tedarikçinin yanına gittikten sonra ölüme fısıldayanların yanına gideceğim. Sen burada kalıp benim için Prens Alacardo'yu karşıla. Aldous size hizmet edecek ve ben de yakında size katılacağım." Eliyle ileriyi işaret ettiğinde köle kervanının ardından gelen at arabasını gördüm. Bu mesafeden bile arabanın üzerine sabitlenmiş Luxon kraliyet armasını görebiliyordum. "Sizi birbirinize düşürecek sözler söylemekten kaçın, babası bizim için önemli bir müttefiktir. Eğlendiğinden ve gösterimizden keyif aldığından emin ol." Hızlı hızlı konuşup benim konuşmama fırsat vermeden balkonu terk etti.

Bir süre arkasından bakakaldıktan sonra köle kervanının ardındaki arabaya baktım. Kısa süre sonra çukurun sınırları içerisinde olurlardı. Kapının önünde duran muhafızlar, gelen aracı fark ettiklerinde onu arka girişe doğru yönlendirdiler. Vâris prensin ön kapıdan girip normal insanlar arasından geçerek buraya gelmesini beklemiyor olsam da Valerie'nin arka kapıdan bizden başka birisinin girmesine izin vermesini garipsemiştim çünkü madenlere inen giriş de arka kapıdandı. Valerie, bu yaratıkların yaşadığı yeri canı pahasına gizliyordu. Prensin o ka-

pının arkasında ne olduğunu merak etmesi gibi bir durumda askerlerin mantıklı bir açıklama yapabileceğini sanmıyordum. Neyse ki Aldous, prensi karşılamaya gitmişti. O her türlü durumu kurtarabilirdi.

Balkona çıkan basamakların ucunda gölge gördüğümde prensi karşılamak için ayağa kalktım. Adamları önden, kendisi peşlerinden geliyordu. Benden üç karış daha uzundu. Kalıplı vücudu, giydiği kıyafetlerin altından net bir şekilde belli oluyordu. Açık kumral saçları, çarpık bir gülüşü, çukurun karanlığına rağmen ateş gibi parıldayan kahverengi gözleri vardı. Üzerine giydiği pelerini çıkarıp muhafızlarından birine verdiğinde bir adım öne çıkarak kendisini tanıttı. "Merhaba, ben Luxon Krallığı vârisi, Prens Üçüncü Alacardo Luxon ve sen de yanılmıyorsam son ölüme fısıldayan olmalısın." Samimi konuşmasından anladığım kadarıyla kasıntı bir tip değildi. "Valerie, babamın çok yakın bir arkadaşıdır. Aralarına yeni, genç ve güzel bir ölüme fısıldayan katıldığını duyunca onunla tanışmam için beni gönderdi. Başta karşı çıkmış olsam da şimdi buraya gelmenin bir hata olmadığını düşünüyorum."

Kasıntı bir tip değildi, evet ama fazlasıyla özgüvenli ve flörtözdü. Beni süzmesinden anladığım kadarıyla da hoşuna gitmiştim. Yılışıklığı sevmezdim. Gözleri göğüslerimde fazla oyalandığında, "Gözleriniz yanlış yerlerde geziniyor," dedim.

Duruşunu düzeltip, "Bağışlayın," dedi. "Uzun zamandır sizin gibi güzel bir kadın görmüyorum." Saniyeler içerisinde sinir bozucu bir tip olduğuna karar vermiş olsam da Valerie için ona katlanmam gerektiğini biliyordum. Önemli olmadığını belirtircesine başımı salladım ve oturmasını işaret ettim. Valerie'nin tahtına oturduğunda yaptığı kabalığı fark ederek, "Ah, ne büyük kabalık, adını sormadım, adın nedir?" diye sordu.

"Melany." Sesim arenanın etrafında oturan, bağıran ve tezahürat yapan insanlar yüzünden çok duyulmadığında Alacardo

üzerime doğru eğildi. Tekrar etmemi beklediği oldukça açıktı. "Adım Melany."

Gözlerinin önüne bir sis perdesi inmiş gibiydi. "Soyadın ne peki?"

Soyadım... Soyadımın ne olduğunu bilmiyordum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. "Sadece Melany," diyebildim Alacardo'ya bakıp. Hemen sonrasında oturuşumu dikleştirip ondan birazcık uzaklaştım.

Arenanın kapıları açılıyordu. "Umarım bu gösteri sizin için keyif verici olur." Aldous'un sesi, Alacardo'nun solundan geldiğinde genç prens ona doğru döndü. Aldous elinde bir tepsi dolusu taze meyveyle yanımıza gelmişti. Diğer elinde ise sıvı cesaret tutuyordu. "İster misiniz, efendim?" Aldous güçlü bir büyücü dahi olsa insanlara yaranmak için her şeyi yapıyordu.

Alacardo, memnuniyetle, "Doldur," dedi. Onun hizmetçimiz olduğunu sanıyordu, gerçi bu konuda çok da yanılıyor sayılmazdı.

Dövüştürülecek kişiler arenanın her iki tarafında bulunan kapılardan getirildiğinde, herkes nefesini tutarak olacakları izlemeye başladı. Bugün yalnızca bir köle ve bir yaratık çıkartmak yerine birden fazla yaratıkla köle aynı anda çıkarılmıştı. Bu gösteri prens içindi. Bir kapıdan aşina olduğum yaratıklar çıkartılırken, diğer kapıdan daha önce yüzlerini hiç görmediğim insanlar çıkartılıyordu. İnsanların olduğu kapının yanında kılıç, kalkan gibi savaş aletleri vardı. Gaddardık, ancak onlara kendilerini savunmaları için bir şans veriyorduk. Hayatta kalan köleleri uşağımız haline getiriyorduk.

Prens Alacardo arenada gerçekleşen dövüşü izlerken başıma üşüşen düşüncelerin arasına çekildim. Bir adım olmasına rağmen soyadım yoktu. Yeniden dirilmeden önce kim olduğumu, nasıl bir yaşam sürdüğümü bilmiyordum. Prens Alacardo'nun

bir ailesi vardı. Kilden yaratılmamış, aksine bir kadının rahminden çıkmıştı. Kilden yaratılan yaratıklar dışında herkesin tutunmak ve hayata gözlerini açmak için yardımcı bir bedene ihtiyacı vardı. Daha önce hangi bedene tutunup da hayata gözlerimi açtığımı, beni doğuran kadının da en az benim kadar kötü olup olmadığını merak ediyordum. Bir de şu güç konusu vardı. Yakaladığımız, adının Sean olduğunu öğrendiğim aptal çocuk dışında çevremdekiler, elementlere hükmedemiyordu. Bizim tarafımızda olup da bana benzeyen birini daha önce hiç görmemiştim.

Büyü yapmayı uzun zaman önce öğrenmiş ve Valerie sayesinde kendimi geliştirmiştim. Ayrıca ölüme fısıldayanların güçlerinin nasıl çalıştığını da öğrenmiştim. Ölü ruhlara yeni birer hayat vermek, kötülüğü çağıran mucize gibiydi. Elimdeki güçle kırk sekiz saat öncesine kadar ölmüş bir insanı, Ölüm Kraliçesi Hel onun ruhunu ele geçirmeden önce hayata geri döndürebilirdim. Ruhların Ölüm Kraliçesi'ne ulaşması bu kadar sürüyordu.

Dirildiğim an aklıma geldiğinde oturduğum yerde titredim. Neyse ki bunu ne Alacardo ne de Aldous fark etmişti. Karanlığın içerisinde, üstüm başım zift gibi bir sıvıya bulanmış halde gözlerimi açmıştım. Göbek deliğimden çıkmış olan uzun bir kordon, ziftin içerisine batmıştı. Sürünerek kenarına ulaştığım çukurdan beni Valerie çıkarmıştı. İlk başta konuşamamış, tepki verememiş ve sadece kordonu kesip almasını kesik kesik görüntülerle izleyebilmiştim. Kordon bedenimden ayrıldığında ise birden düşünmeye, soğuğu hissetmeye ve karanlıkta dahi net görmeye başlamıştım. Valerie'ye karşı verdiğim ilk tepki beni çukurdan çıkardıktan sonraydı. Onu itip kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışmış, oradan uzaklaşmak istemiş, fakat başaramayıp yere düşmüştüm. Düştüğüm zemin taşlıydı ve o günden kalan derin, uzun bir çizik izi sol bacağımın hemen üzerinde duruyordu.

Gözlerimi açtığım yere dair hatırladığım en belirgin anım buydu. Sonrasında şatoda uyanmış ve bulunduğum duruma uyum sağlamaya çalışmıştım. Uyum sağlamak zor olsa da Valerie'nin bana çok yardımı dokunmuştu. Öyle ki hafıza kayıplarım olduğunda bana kim olduğumu tekrar tekrar hatırlatması gerekmişti. *"Sen Melany'sin. Ölüme fısıldamak senin özel gücün, bu gücü Ölüm Kraliçesi Hel'i memnun etmek için kullanacaksın. Bize saygı duyacak ve benim dediklerimi yapacaksın. Artık ailen biziz."*

Kendimin ve güçlerimin farkına varana kadar Valerie'nin emrinde kalmış ve ona itaat etmiştim. Şimdi ise ondan daha güçlü ve daha önemli olduğumu hissediyor, bana bakışlarında kıskançlık seziyor ve birçok şeyi benden gizlediğini biliyordum. Gölge perilerinin bana vermiş olduğu tavsiyelerden sonra Valerie'ye farklı gözle bakmaya başlamıştım. Bir ölüme fısıldayan olarak onlardan biri olmam gerekirken, beni her zaman görüşmelerinin dışında tutuyordu. Yaptıkları planlardan ve konuştukları şeylerden uzaktım. Yapılması gereken bir şey olduğunda yapıyor ve öldürmem gerekiyorsa öldürüyordum. Ancak bilmeliydi ki artık onun kuklası değildim. Bu durumdan çok sıkılmıştım.

Valerie, kötülüğün hüküm süreceği, herkesin önümüzde diz çökeceği, gücün ellerimizde olduğu bir dünya yaratmaya çalıştığımızdan bahsetmişti. Bunun önündeki tek engel ise kehanetti. Kehanet, madalyonun iki yüzü olduğundan bahsediyordu.

Sebebini bilmediğim bir şekilde bana benzeyen kızın varlığından rahatsız oluyordum ve intikam arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Valerie ile benzeyen tek bir ortak noktamız varsa o da buydu. Onu bulup yok etmek ve kötülüğü kalıcı kılmak istiyordum çünkü karşılaştığımızda onun madalyonun ikinci yüzü olduğunu anlamıştım.

Ve ikimiz arasında dönüp duran madalyon yere düştüğünde kazananın ben olduğumdan emin olacaktım.

Düşüncelerimden Valerie'nin yanımıza gelmesiyle sıyrıldım. İşlerini halletmesi oldukça uzun sürdüğü için dövüşün sonuna yetişebilmişti. Bize katıldıktan sonra Alacardo ile gelişigüzel sohbet etmeye başladı. Bu fırsattan yararlanıp yanlarından ayrılarak kendimi arenanın dışına attım. Biraz yalnız kalmak, düşüncelerimden tamamen kurtulmama ve düşmanlarım için yeni planlar yapmama yardım edecekti.

Bölüm 12

Melody

Yarım günlük yolumuz boyunca hiçbir sorun çıkmadan güneye doğru ilerleyerek Farallon'un verimli topraklarına ulaşmıştık. Gecenin ilerleyen saatlerinden beri her yerden görünen büyük saray, şimdi tüm çıplaklığıyla karşımızda duruyordu. Blessis'in gitmek istediği yer, limanın hemen arkasında yer alan meydandaki meyhanelerden biriydi. Kulağıma adını fısıldamıştı. Bu sayede nereyi aradığımı biliyordum.

Henüz öğleden önce olmasına rağmen meydan oldukça kalabalık görünüyordu, bu şehirde gün çok erken başlıyor olmalıydı. Buraya bir önceki gelişimde etrafı inceleme fırsatı bulamamıştım ama şimdi görüyordum ki birçok yerden daha gelişmiş bir krallıktı. Hatta buradaki yaşam, Nemesis standartlarından çok daha iyi görünüyordu. Tabii ki yaşam standartlarının yüksekliğinden dolayı fiyatlar da oldukça yüksekti.

İnsanların arasından geçerken gözüme kestirdiğim bir tüccara aradığım meyhanenin yerini sormuş ve aldığım kısa tariften sonra yolumu kolaylıkla bulmuştum. Küçük, taş binanın önüne geldiğimizde atı durdurup yere atladım ve Blessis'e attan inmesi için yardım ettim. Yollarımız burada ayrılacaktı fakat ayrılmadan önce verdiği sözü yerine getirmesini bekliyordum. "Seni istediğin yere güvenle getirdim, ayrılmadan önce verdiğin sözü tutmanı bekliyorum." Melany ile ilgili ne söyleyeceğini ve kehanetin devamında ne olduğunu duymak istiyordum.

Falcı kadın bana doğru elini uzattığında, "Her şey olabilirim ama yalancı değilim," dedi. Uzattığı elini sıktığım anda dizlerimin bağı çözüldü ve başım dönüyormuş gibi hissettim. Ancak tüm bunlara rağmen hâlâ ayaktaydım. Falcı kadının görüntüsü bulanıklaştığında görüşüm değişti ve kendimi üçgen doğum izli kadının hemen karşısında buldum. Bu seferki görüntüsü çok daha farklı gelmişti.

"Bunun işe yarayacağından emin misiniz, Efendi Valerie?" Hemen yanında bir adam duruyordu.

"Yeniden dirilebilmesi için onu annesinin rahmine yerleştirdik, Aldous ve gelişim gösterdiğini ikimiz de görebiliyoruz. Büyünün işe yaradığından eminim. Büyü sayesinde Melany çukurda büyüyüp gelişirken annesinden beslenecek, onun nefesini ve yaşam enerjisini kullanacak. Büyüsü ise zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan kardeşinin içinde büyümeye devam edecek. Falcı Blessis, Melany öldüğü zaman aralarındaki bağdan dolayı tüm büyüsünün o kızın içine aktığını söylemişti."

Blessis kendini ele verecek bir vizyonu gözlerimin önüne sermişti. Bu başından beri bir tuzaktı. Vizyondan ayrılmaya çalıştım, ancak başaramadım. Beni geriye iten bir güç vardı. "Sonuna kadar izlemeden bu vizyondan ayrılamazsın." Blessis'in sözleri kafamın içerisinde yankılanırken, "Taraf tutmuyorum," demeyi de ihmal etmemişti. "Sadece zavallılar taraf tutar ve sadece korkaklar kaçmaya çalışır." Sözleri sinirimi bozmaya başlarken görüntüler gözlerimin önünden çok hızlı bir şekilde geçmeye başlamıştı. Artık ses yok, sadece görüntü ve hisler vardı.

Beni dehşete boğan bir korkuyla karşı karşıya kalmıştım. Hissettiğim bu duygudan bir an önce kopmak için her şeyi yapardım fakat vizyon bitmeden bu histen kurtulamayacağımı da biliyordum. Karanlık bir yerdeydim, içeriyi aydınlatan tek ışık, adının Valerie olduğunu öğrendiğim Yeraltı Efendisi'nin

yanından geliyordu. Görüntü kadının baktığı yere geldiğinde zift gibi bir sıvının içerisindeki et parçasını gördüm. Parça, ziftin içerisine giren bir kordona bağlıydı. Henüz tamamen sıvının içine batmamış, üzerinde duruyordu. Görüntü değiştikçe et parçası büyüyor ve onun bir bebeğe dönüştüğünü gösteriyordu. Zaman ilerledikçe bu bebek gelişip, güzelleşip büyüyor ve tanıdığım bir yüz haline geliyordu. Bebekliğinden gelişim çağındaki haline ve ondan sonra da öldüğü yaşa gelene kadar gelişen bir et parçası... Öldüğü yaşa geldiğinde tamamen sıvının içine batmıştı. Bu görüntüler Melany'nin küllerinden nasıl doğduğunun ve yeniden nasıl hayata geldiğinin görüntüleriydi.

Melany'nin küllerinin atıldığı çukur, büyüyle desteklenen bir kuvöz gibiydi. Gelişip büyümesi, düşünüp konuşmayı ve yürümeyi öğrenebilmesi ve adapte olabilmesi için bunları ona uyurken öğretebilecek bir konağa ihtiyacı vardı. Bunun içinse annem seçilmişti. Annemin karnında neden bir bebek gördüğümüzü şimdi anlıyordum. Sonradan yok olan bu bebek Melany'ydi. Onun varlığını hissetmiş, ancak gerçekten annemin karnında olmadığı için bir anlam verememiş ve böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştik. Bu yaşananlar mantığımın ve sınırlı olan bilgimin çokça ötesinde olduğundan gördüklerimi şaşkınlıkla izlemiştim. Artık korku yerine sadece şaşkınlık hissediyordum.

Görüntüler değiştiğinde Melany'nin çukurdan çıktığı ve sonrasında temizlendiği bir ana denk geldim. Kardeşim tüm çıplaklığıyla karşımda dururken, sırtındaki her bir tılsımın sırtımda oluşmuş olan tılsımlarla aynı olduğunu fark ettim. Fakat görüntüler ilerlemeye devam ettikçe onun tılsımları da benimkiler gibi bedeninden silinmeye başlamıştı ve falcı kadının gösterdiği vizyona bakacak olursam ikimizin tılsımları da aynı anda yok olmuştu. Sırtlarımızda son bir tılsım kalana kadar hepsini kaybetmiştik. "Yeniden doğuşu simgeleyen tılsımları-

nız, Melany'nin yeniden doğduğu çukurda oluştu ve büyüsü senin içinde olduğu için her şey yanlışlıkla sana da aktarıldı. Tılsımların sonradan silinmesinin sebebi ise onların sadece birinize ait olması. Fakat aranızdaki bağ yüzünden tılsımlardan biri birinizden silindiğinde ötekinizden de silindi. İkiniz de yeniden doğuşun tılsımını sırtınızda taşıyorsunuz." Bunun sebebinin ne olduğunu bilmiyordum ve onun da bildiğini düşünmüyordum. Peki, son tılsım da vücudumuzdan silinip gittiğinde ne olacaktı? Ya da bu tılsım sonsuza kadar ikimize de ait mi olacaktı?

"Sana kardeşin hakkında bir şey göstereceğimi söyledim, bu kadarının yeterli olduğunu düşünüyorum. Yaptığım şeyin bedelini sana en önemli vizyonu göstererek ödediğimi düşünüyorum. Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle, çünkü zamanı daha fazla bükebileceğimi sanmıyorum. Yalan söylemiyorum fakat karşımda kim olursa ona, onun tarafını tuttuğumu söylüyorum. Bu yaşamak için aldığım bir risk. Şu anda da senin tarafını tuttuğum ve beni güvenle buraya getirdiğin için sana bir sır vereceğim. Benden ayrıldıktan sonra başına bir felaket gelecek ve beklenmedik şeyler yaşanacak. Yalnızlıktan korkma, bu yolda bir süre yalnız ilerlemen gerekebilir." Falcının kafamın içindeki hızlı sesi beni rahatsız etmeye başlamıştı. O kadar hızlı konuşuyordu ki tüm sözcükleri birbirine girmişti.

Bir kez daha vizyonun içinden çıkmaya çalıştım. Bu kez başardım. Karanlığın içinden ayrıldığımda sarsılarak kendime geldim ve falcının tuttuğum elini hızla bıraktım. Avuç içimde büyük bir güç dalgası oluşturduğumda, "Şu anda seni öldürmemem için bana tek bir sebep söyle," dedim. Ona zarar vermek istemiyordum, ancak önce Yeraltı Efendisi'yle iş birliği yapmış, daha sonra da benimle konuşmuştu. Kim bilir onlara hakkımda ne söylemişti?

"Hâlâ duymayı beklediğin bir kehanet var."

Derin bir nefes alıp olmayan gözlerinin içine baktım. Kehanetin devamını öğrenmek istiyordum ve bunu şu anda ondan öğrenmezsem başka öğrenebileceğim hiç kimsem yoktu. Yeni bir falcı bulmam ve bunun için de ayrıca bir bedel ödemem gerekirdi fakat bunu yapacak zamanım da yoktu. "Pekâlâ," dedim büyümü geri çekerken. Bir yandan da ata binmek için arkamı dönmüştüm. "Seni dinliyorum."

Atın üzerine oturduğumda Falcı Blessis meyhaneye girmek için arkasını döndü. Bir kez daha gözlerim kararırken onun sesini zihnimde duydum.

Biri yaşamalı, biri sonsuzlukta kaybolmalı.

Dengeyi bozan dengeye tutunmalı.

Zamanın ordusu kapıya dayandığında,

Kızıl kıyamet çıkacak ve alacak intikamını.

Ve baştan yazacak kehanet ölüme fısıldayanı.

Gözlerimdeki karanlık geçtiğinde Falcı Blessis artık durduğu yerde değildi. Gitmişti.

Derin bir nefes alıp avuç içlerimdeki dizginleri daha sıkı sıktım. Bu, attan inip Blessis'in peşinden gitmemi engelleyen tek şeydi. Onu öldürebilirdim, bunu istiyordum da fakat o, yaşamını düşünen bir kadından fazlası değildi. Yaşamaya devam etmek için herkesin tarafını tutabilirdi. Bir gün yanlış tarafı desteklediği için can verebileceğini düşündüm, ancak bu beni ilgilendirmezdi. Herkesin kaderi kendineydi.

Igor Darian'ın evine gitmek için atı çevirdiğimde önümde çok fazla bir yol yoktu. Çok geçmeden diğerlerinin yanında, Blessis'in söylediğinin aksine, güvende olacaktım.

Bölüm 13

Attan indiğimde gözüme Igor'un kulübesinin küçük bacasından çıkan dumanlar çarptı. İçeride ateş yanıyor olmalıydı. Atı kulübenin tahta çıkıntısına bağlayıp perdesi aralık pencereden içeriye baktım. İçeride herhangi bir hareketlilik yoktu fakat kulağıma ilişen seslerden anladığım kadarıyla içeride birisi vardı.

"Hayır, hayır... Hayır! Lanet olsun, yine işe yaramadı." Kızgın bir sesle kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Yeni bir formüle ihtiyacımız var. Düşün, seni aptal yaratık, düşün."

Kaşlarımı çatarak evin kapısına yöneldim. Hafifçe aralık olan kapıyı ittirip içeriye girdiğimde, "Igor?" diye seslendim, ancak sesim fısıldarmış gibi çıkmıştı. İçime dolmaya başlayan garip hissin önüne geçemediğimi fark ettiğimde derin bir nefes aldım ve boğazımı hafifçe temizledim. Arka odaya açılan kapının önüne çoktan varmıştım. Aralıktan kafamı içeriye uzattığımda nefesimi tuttum. Pencerenin altındaki yatakta yatan iki kişiyi hemen tanımıştım fakat önlerinde duran kişi Igor değil, bir başkasıydı. Daha fazla kapının ardında duramayacağımı fark edince kapıyı ardına kadar açtım ve büyümü serbest bırakıp, "Kimsin sen?" diye bağırdım. Bu kez sesim karşımdaki kişiyi korkudan yerinde zıplatacak kadar yüksek çıkmıştı.

Birkaç adım gerileyip sırtını duvara yasladığında gözleri beni buldu. Üzerine giydiği beyaz önlük, geniş omuzlarından aşağıya bol bir şekilde sarkıyor ve griyle karışık yeşil tenini gizli-

yordu. Dudaklarının üzerinde gezdirdiği uzun, sivri dilini gördüğümde sorumu yineledim ve elementimi ortaya çıkardım. Tıslayarak dilini bana doğru uzattığında elementimi bırakırmış gibi yaptım. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini kafasına siper etti. "Bana zarar verme." Sesi ağlamaklı çıkıyordu ve titreyen vücudu yerle bütünleşmişti.

"Neler oluyor burada? Melody?" Duyduğum tanıdık ses ile birlikte kafamı kapıya doğru çevirdim. Igor bütün görkemiyle karşımda dururken soran gözlerle ona baktım. Bu sırada yerdeki yaratık sürünerek Igor'un ayak ucuna kadar gelmişti.

Elementimi geri çekip büyümü ortadan kaldırdım. "Onlara zarar verdiğini sandım."

Anladığını belirtir şekilde kafasını salladı. "Ayağa kalkabilirsin, Dragon." Yerdeki yaratık ayağa kalktığında Igor'un bel hizasına anca gelebilmişti. Kısa boyluydu. Ürkek bakışlarıyla beni süzdükten birkaç saniye sonra çimen yeşili gözlerini Astrid ve Mylo'ya dikmişti. "Dragon benim yardımcım, aynı zamanda sağlık konusunda uzmanlaşmış dost bir kertenkele." Demek ki karşımdaki yaratık bir kertenkeleydi. Onun henüz olgunlaşma çağında olduğunu düşünüyordum. Igor bana doğru bir adım attığında, Dragon onu bırakmıştı. "Senin için çok endişelendim." Aramızdaki gerginliğin geçtiğini görünce rahatlamıştım. "Neredeydin?" Sorusuna karşılık birkaç saniye boyunca sustum, o devam etti. "Seni haritadan takip ediyordum, ışınlandığınızı gördüğümde Dragon'u seni bulması için gönderdim. Fakat söylediğine göre saldırıya uğramışsınız. Arkadaşlarını buraya getirebildi ama sen-"

Lafını böldüm. "Anka onlarla birlikte değil miydi?" Kertenkeleye bakıyordum. Kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Dragon arkadaşlarını bulduğunda ormanda sadece bu ikisi varmış." Büyük bir kafa karışıklığıyla olduğum yerde kalakaldım.

"Anka ile birlikteydik ve yanında bir yoldaşımız daha vardı. Ayrıca üçümüz aynı anda saldırıya uğradık, hatta ben Astrid'den çok daha önce bilincimi kaybettim."

"Dragon onları getireli henüz yarım saat oluyor. Sanırım neler olduğunu öğrenmenin tek yolu Astrid ve Mylo'yu uyandırmak."

"Onları buraya getirmeniz neden bu kadar uzun sürdü, yolda başınıza bir şey mi geldi?"

Igor, Dragon'a baktı ve sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi ona benden korkmaması ve başlarına gelenleri anlatabileceğini söyledi. Kertenkele çekingen tavrıyla bir adım öne çıktığında çimen yeşili gözlerinin koyulaşıp derinleştiğine tanıklık ettim. "Ölüm Kraliçesi'nin uşakları her yerdeler ve sizi bulmak için aramadık delik bırakmıyorlar. Ormanı geçmek tehlikeliydi, bu yüzden onları buraya görünmeden getirebilmek için saklanarak beklememiz gerekti."

Anladığımı belirtip Igor'a döndüm. "Mylo, kristallerin etkisindeydi ve Astrid ormanda gücünü kullandığı için Lyssa'nın ona dadandığını düşünüyorum. Yani ikisinin de zihni tehlikede ve çok geç olmadan onları uyandırmalı ve iyi olduklarından emin olmalıyız." Ne yapacağım konusunda birkaç fikrim vardı. Igor'un da yardımıyla onları çok daha kısa sürede uyandırmayı başarabilirdik.

Mylo bir çeşit uyku durumundaydı. Uykusunun sebebi kristallerin ona gösterdiği vizyonlar olduğu için uyanmadığı her saniye gerçeklik algısı daha da bozuluyordu ve rüyayla gerçeği ayırt edemediği için geçmiş ile geleceğin tüm ihtimallerinde oradan oraya savruluyordu. Bu da onun zihnini, anılarını ve yaşamını yavaş yavaş yok ediyordu. Kendine ait hiç anısı kalmadığında o da artık var olmayacaktı. Ne kadar zamanının kaldığını bilmediğimden onu oradan çekip çıkarmak için bir

an önce harekete geçmemiz gerekiyordu. Bunu yapmanın iki yolu vardı. İlki onu ölümün kıyısına getirmek, ikincisi ise Igor Darian'ın daha önceden bana yaptığı ruh uyandırma büyüsünü yapmaktı.

İlk yöntemi zorunda kalmadıkça kullanmayı düşünmüyordum ama ikinci yol işe yaramazsa son çare olarak onu da deneyebilirdim. İkisinin de işe yaramaması durumunda geç kalınmışlık Mylo'yu bizden alacaktı.

"Ne yapacağını biliyor musun?"

Igor'un bana ne yaptığını çok iyi hatırlıyordum. "Biliyorum ama ufak bir yardımın kimseye zararı olmaz."

Yatağın üzerine eğilip avuç içimi Mylo'nun alnına koydum. Bu sırada Igor yatağın diğer tarafına dolanıp elini elimin üzerine koymuştu. Benimle gücünü paylaşıyordu. Gözlerimi kapatıp açtığımda gümüş gözlerimden yayılan büyü Mylo'nun gözlerine doğru ilerlemiş ve göz kapaklarının altından irislerine ulaşmıştı. Gözler ruhun aynasıydı, bu yüzden büyü dolaylı yoldan ruhuna yapılıyordu. Konuşmaya başladım, ancak büyü dudaklarımdan sessiz bir şekilde, fısıldarmışım gibi çıkıyordu. Ruhlar ancak ruhunla onlara fısıldarsan seni duyardı.

Büyüm Mylo'ya etki etmeye başladığında bedeni öne doğru büküldü. Şu anda içinde fırtınalar kopuyor olmalıydı. Bir süre sonra büyümle önce vücuduna, sonra kalbine ve en son da zihnine büyük şok dalgaları bıraktım. Gözlerinden süzülen damlaları gördüğümde içim bir nebze olsa da rahatlamıştı. Sonunda insanca bir tepki vermişti. Bu da onu tamamen kaybetmediğimiz anlamına gelirdi. Igor'un tavsiyesi üzerine kalbine peş peşe şok dalgaları göndermeye devam ettim. Sabırlı olmalıydık. Yüzü şekilden şekle girerken her şok dalgasında ona daha fazla yaklaştığımızı hissedebiliyordum. Bir elim hâlâ alnındayken diğer elimi kalbinin üzerine koydum ve tılsımlarımın büyümü

güçlendirmesine izin verdim. En büyük şok dalgasını bırakmak üzereydim. Vücuduna, zihnine ve kalbine aynı anda bıraktığım şok dalgalarının etkisiyle hareketsiz bedeni havalandığında ona çarpmamak için geri çekildim ve çekilir çekilmez yataktan yere korku içerisinde düşüşünü izledim. Bu ona fazla gelmişti.

"Mylo!" Igor'un sesi odanın içerisini doldurduğunda aynı anda öne doğru atıldık. Yatağın diğer tarafına geçip, Igor'un ayaklarının dibine düşen Mylo'nun bedenini kendimize doğru çevirmeye çalıştık.

"Başım..." diyen bir homurdanma sesi duydum. "Canım acıyor, bırakın beni."

Bir yandan Igor, bir yandan ben, öte yandan da Dragon onu kollarından tutup ayağa kaldırmaya çalıştık. Başardığımızda onu yeniden yatağın üzerine bıraktık ve geri çekildik. Mylo kendine gelmiş ve huysuzluğundan hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ kapalı olan gözlerini yavaşça aralarken, "Su..." diye mırıldandı.

Dragon'un komodinin üzerine koyduğu bardağı dudaklarına yaklaştırırken yatağın yanına çömeldim ve "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Bir elimle kafasını destekleyip diğeriyle bardağı dudaklarına yasladığımda gözlerini gözlerime dikmişti. Yorgun bakışları her şeyi kanıtlar nitelikteydi, ancak sessizliğimi koruyup onun cevap vermesini bekledim. Ne kadar çok konuşursa o kadar iyiydi. Kristallerin üzerinde bıraktığı etkiyi gerçekliğe bağlanarak atması gerekiyordu.

"Sayende hem cehennemi yaşamış hem de cehennemden kurtulmuş gibiyim." Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Artık daha iyi hissediyorum."

Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. "Herhangi bir şey hatırlıyor musun?" Uyku haline geçişinden öncesine ve geçtikten sonrasına dair ne hatırladığını merak ediyordum.

Uyku halinde gördüğü vizyonların gerçekleşme ihtimali vardı ve hatırladığı bir şey varsa bize yardımcı olabilecek ipuçları bulabilirdik.

"Şu an hiçbir şey hatırlamıyorum." Konuşurken gözleri yeniden kapanmaya başlamıştı. Eninde sonunda bir şeyler hatırlayacağını bildiğimden dinlenmesi için onu rahat bırakmaya karar verdim.

Dragon, Igor ile birlikte Mylo'yu başka odaya taşırken ben, Igor'un malzemelerinden birkaçını ve rafta duran kediotunu alarak Astrid'in yanına geri döndüm. İşimin bir saate biteceğini söylemiştim, ancak bu iş sandığımdan da uzun olabilirdi. Kapıyı arkamızdan kapamadan önce ne olursa olsun rahatsız edilmek istemediğimi söylemiştim. Önemli bir büyü yapacaktım ve istediğim en son şey, dikkatimin bozulmasıydı.

Yatakta, üzeri örtülmüş ve yüzünde huzursuz bir ifadeyle yatıyordu. Lyssa'nın onda geri dönülemez bir hasar bırakıp bırakmadığını anlamak için zihninin içerisinde ufak bir gezintiye çıkmam ve sonrasında Lyssa'nın bıraktığı deli kırıntılarını ona unutturmam gerekiyordu. Bu onu uyandırırdı ama beyninde kalıcı bir hasar varsa bunu düzeltmenin tek yolu Lyssa'nın ruh özünü çıkarıp ona içirmekti. Bir ruhun özünü almak denenebilir ve mümkün olsa da imkânsıza yakındır.

Astrid'in zihninde ne bulacağımı bilmiyordum. Herhangi bir anısına takılı kalmış ya da hayal gücünün içerisinde kaybolmuş olabilirdi. Onu hemen bulabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden izleri takip edip ona ulaşmalıydım ve bunu yaparken de zihni bana zarar veremeyecek olsa dahi dikkatli olmalıydım. Onda yeni bir zihinsel hasara sebep olmak istemezdim. Malzemeleri hazırladığımda kediotu kokusunun odanın içini sarmasını bekledim. Koku tüm odayı sardığında büyü için hazırdım. Büyülü sözcükleri mırıldanırken Astrid'in yanına uzandım. Bü-

yüm bittiğinde gözlerim kapanmış ve uyku haline geçmiştim. Artık onun zihnindeydim.

Başta karanlığın beni sardığı bir yerde olsam da Astrid'i düşündükçe görüntüden görüntüye atlamaya başladım. Anıları gözümün önünden bir bir kayıp giderken içlerinde geçirdiğim zamanın nasıl geçip gittiğini anlamıyordum. Bir zaman sonra tek bir görüntü defalarca kez önüme çıktı. Astrid'in zihni bu anın içerisinde tutsak kalmış olmalıydı. Şanslıysam ona ulaşabilirdim.

Etrafımı inceleyip nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Gece, ay ışığıyla aydınlanırken ayaz, tenimi yakıyordu. Çevreyi saran çığlık, yakından gelemeyecek kadar derindendi. Çığlıklarını bastıran çığırtkan gece kuşları, yarasaların arasına karışırken burnumu kaşındıran pis bir kokuyla karşılaştım. Kokunun kaynağını ararken gözlerim toprağın üzerinde küçük bir birikinti olmuş kana takıldı. Fakat koku kandan gelmiyordu. Çürük, leş bir kokuydu bu.

Yarasalar gecenin ayazını yırtarcasına hiç durmadan bağırırken ensemde hissettiğim nefesle gözlerimi topraktan çekip telaşla arkamı döndüm. Fakat karşılaştığım birkaç ağaç dalı ve ıssız karanlıktan başka bir şey değildi. Hışırdayan yaprakların korkutucu sesine karışıp, kulaklarımın zarını delen kadın sesini duyarken ellerimle kulaklarımı tıkama ihtiyacı duydum fakat bu ses Astrid'e ait olabilirdi. Sesin geldiği yöne doğru hızla koşmaya başladım. Zihninin derinliklerine inen ormanda durmadan koştum. Dakikalarca koştuktan sonra sesin kesilmesiyle dikkatimi bir şey çekti. Gölgemin hemen önünde başka bir gölge vardı ve bu gölge kesinlikle bana ait değildi. Bir anda koşmayı bıraktım ve etrafımda tam bir tur atarak çevremi inceledim. Yine boştu ama gölgemin yanına baktığımda bambaşka bir gölge duruyordu. Benden çok daha iriydi. Kaşlarımı çattım ve önümdeki yol ayrımından hangisini seçmem gerektiğine ka-

rar vermeye çalıştım. Ağaçların sıklaştığı yolu tercih ettiğimde bunun bir hata olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

Bir gözüm patika yolu çeviren ağaçlardayken bir gözüm de peşimdeki gölgedeydi. Gölgenin Lyssa'nın işi olmadığından emindim ama ne olduğunu da bilmiyordum. İlk defa böyle bir şeyle karşılaşmıştım ve bilinmezlik duygusu beni her an tetikte olmaya zorluyordu. Buradaki işimin sandığımdan da zor olduğunu fark ettim. Geç kalmamayı umarak ilerlemeye devam ettim.

İlerlerken sol taraftan gelen hışırtı sesiyle birlikte kafamı o yöne çevirdim. Gördüğüm şey, olduğum yerde durmama ve bir anlık refleksle bir ağacın arkasına saklanmama neden oldu. Astrid'in zihninde olduğumu ve görünmeyeceğimi biliyordum, ancak ağaçların arasından hızlıca geçen şeyin burada olmaması gerekiyordu. Onu daha önce de görmüştüm ve onun da şu anda beni görebileceğini biliyordum. Astrid'in zihninde dolaşan gölge bir delirtene aitti.

Belki de bu yüzden Lyssa'nın izlerine henüz rastlamamıştım. Daha önce ormanda üzerimize saldıran maskeli yaratık bir delirtense ve Astrid'in zihnini Lyssa'dan önce ele geçirmişse zihnin kontrolü onun elinde olmalıydı. Şanslıydım ki beni henüz görmemişti. *En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.* Saklandığım yerden onu izlemeye başladım. Ağaçların arasında hızla hareket ederek sürekli yer değiştiriyordu. Fazla hızlıydı. Bir süre boyunca olduğu yerin etrafında kare çizerek hareket ettikten sonra ormanın derinliklerine doğru yöneldi. Beni Astrid'e götüreceğine inandığım için peşinden gitmeye karar verdim ve en az onun kadar hızlı hareket etmeye çalışarak ağaçların ardına saklana saklana koşmaya başladım.

Delirtenler pis kokulu yaratıklardı. Kılıktan kılığa girebildikleri gibi korkutucu sesler de çıkartabiliyorlardı. Buna bağıran,

çığlık atan bir kadının sesi de dâhildi. Beni kandırmasına izin vermemeli ve gözümü hep onun üzerinde tutmalıydım. Beni bulup bana dokunması ve hemen sonrasında yüzüme karşı bağırması durumunda kendi zihnimde de onun etkilerini görmeye başlayabilirdim. Bu da Astrid gibi delirmeme sebep olurdu ve bu, en son isteyeceğim şey bile değildi. Delirtenlerin korku ile anılardan beslendiklerini, sudan ve ateşten nefret derecesinde korktuklarını biliyordum. Zihnin içerisinde olduğumuz için onun oyununu onun istediği şekilde oynamak zorundaydım. Yine de biraz yardımın zararı olmazdı.

Uzun bir koşuşturmanın ardından delirtenin beni getireceği yer konusunda yanılmadığımı anladım. Astrid'i büyük bir açıklığın hemen ortasında, kuru yapraklarla etrafını çevirdiği bir dairenin içerisinde tutuyordu. Başı dizlerine yaslı, elleriyle de kulaklarını tıkamıştı. Korktuğunu durduğum yerden bile görebiliyordum. Delirten ona yaklaşmaya başladığında yavaşça yakınlaşmaya başladım. Sivri dişlerini ortaya çıkarıp Astrid'in yanına çömeldiğinde delirtenin beslenme zamanının geldiğini anladım. Onu beslenirken yok edebilir ya da işini bitirdikten sonra çekip gitmesini bekleyebilirdim. Gittikten sonra da Astrid'e ulaşıp onu uyandırmayı deneyebilirdim. İlk seçenek daha doğru geldiğinden dolayı saklanarak yakınlaşmaya devam ettim.

Ateş elementimi çağırıp delirtenin Astrid'in zihninde bıraktığı izi yok etmeyi planlıyordum. Bu, Astrid'in canını yakacak olsa da delirteninki kadar derin bir iz bırakmayacaktı. Büyümü elementim ile birleştirecek ve zihne vereceğim hasarı bambaşka bir zarar ile değiştirecektim. Böylelikle ateş elementimle delirteni yakacak, onun izlerini tamamen Astrid'den silecek ve sadece tek bir izin kalıcı olmasını sağlayacaktım. Astrid'in teninde oluşacak küçük bir yanık izi. Bunun için beni affetmesini umuyordum.

Delirten, Astrid'i havaya kaldırıp onunla göz göze geldi ve ağzını kocaman açarak bağırmaya başladı. Dili, Astrid'in boğazına saplandığında kafası geriye doğru yattı. Beslenmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordum, bu yüzden koşmaya başladım. Peşimden gelen iki gölgeyle birlikte yanlarına ulaştığımda delirtenin arkasına geçerek elementimi ortaya çıkardım. Elimdeki alevin ışığı yere vururken gölgeme karışan gölgenin ayrılarak delirteninkine karışmasını izledim. Bu durumu tuhaf bulsam da bir şeyleri sorgulamanın vakti değildi. Avuçlarımda tuttuğum alevi büyümle çevreledikten sonra delirtene değdirdim ve bir adım geri çekildim. Alevler büyünün etkisiyle büyürken delirtenin çığlığı tüm ormanı kapladı ve o, değişmeye başladı. Birden fazla sesi ve görüntüsü vardı. Her biri teker teker başlayıp biterken onun dönüştüğü her şeyi baştan sona kadar görmüştüm. Birkaçını hafızamda tutmaya çalıştım çünkü delirtenin bazı dönüşümleri daha önce hiç görmediğim yaratıklara benziyordu.

Delirten tüm halleriyle yanıp kül olduktan hemen sonra, Astrid kafasını tutarak dizlerinin üzerine düştü. Zihninin büründüğü bedeni sersemlemiş olmalıydı. İçerisinde bulunduğumuz orman görüntüsü değişmeye başladığında delirtenin izlerinin tamamen yok olduğunun farkına vardım. Astrid'in sandığımın aksine Lyssa ile bir sorunu olmayışı, beni sebepsizce rahatlatmıştı. Zihnini bir delirtenin ele geçirmesi, Lyssa'nın etkisinin yanında hiçbir şeydi. Bu seferlik kötünün iyisi onu bulmuştu ve bu yönden oldukça şanslıydı. Astrid'in zihninden çıkmaya hazırlanırken delirtenin anısının tamamen silinmesini ve yerine geçmişinden bir anının gelmesini bekledim. Delirtenin anısının yerine geçmişten bir anı geldiğinde büyülü sözcükleri mırıldanmaya başlamıştım fakat gördüğüm şey yüzünden bir anlık şaşkınlığa uğramış ve anının içerisinde kalmıştım.

Astrid ve Alin'in bebekliğindeydim ve hemen karşımda Melany'nin anılarında gördüğüm çocuk duruyordu. *Danny*. Bir

anlığına karşımda onu gördüğümü sanmıştım ama hayır, ona çok benzeyen bir adamdı bu. Yüzü en az onunki kadar genç ve vücudu en az onunki kadar sıskaydı. Kucağında tuttuğu bebek, ikizlerden biriydi ve ağlıyordu. Adam onu yatağın üzerinden kollarının arasına yeni almıştı. İçeriye doğru seslendi. Bebeğin nasıl susacağını bilmiyormuş gibiydi. Birkaç dakika sonra odaya Astrid ve Alin'e oldukça benzeyen bir kadın girdi. Gözleri çift renkliydi. Bir gözü maviyken öteki yeşildi. Astrid ve Alin, gözlerini tamamen annelerinden almıştı. Kadının kolları arasındaki diğer ikiz huzurla uyuyordu. Adam, kadını gördüğünde, "Oğlan nerede, ona kardeşleriyle ilgilenmesini söylemiştim," dedi. Sesi kızgın gelse de kucağında uyuklayan bebek onu sakinleştiriyordu.

"Danny'yi süt alması için pazara gönderdim." Danny! İşte bu. Yanılmıyordum, yanıldığımı hissetmiyordum da. Başta benzediğini düşünmüştüm ama şimdi, ismini duyduğumda emin olmuştum. Yine de gerçekten emin olmak için Astrid'in, Danny ile olan anılarına bakmalıydım. Gitmek istediğim anıyı, görmek istediğim ismi düşündüm. Her seferinde bulanık bir görüntü gözlerimin önünde belirip yok oluyordu. Sanki bu anılar ondan saklanmış, alınmış gibiydi. Bu da beni kuşkulandırıp meraklandırmıştı. Melany'nin anılarında gördüğüm çocuk Danny, Astrid ile Alin'in abisi olmalıydı. En azından ben öyle düşünmeye başlamıştım çünkü ikizlerin babasıyla olan benzerliği ve isminin Astrid'in anılarında kalması tesadüf olamazdı. Peki, onun tüm bu olaylarla bağlantısı neydi? Neden dünyadaydı? Element kullanıcısı olduğunu biliyor muydu ya da bir elemente sahip miydi? Bunları ikizler ile konuşmalıydım.

Burada daha fazla kalmak istiyordum ama Astrid'in zihninde oldukça uzun kaldığımı hissedebiliyordum. Buradayken geçen zamanı fark etmek mümkün olmuyordu. Igor'a söylediğim bir saat, bir günü bulmuş olabilirdi. Astrid'in zihninden çık-

mak için küçük bir büyü mırıldandım ve gözlerimi açtığımda odanın içerisinde bizden başka kimseyi bulmamayı diledim.

Bölüm 14

Göz kapaklarımı yavaşça aralarken odanın içerisine gün ışınlarının düştüğünü ve etrafın çoktan aydınlanmış olduğunu gördüm. Bakışlarım pencereden net bir şekilde görülen gökyüzünde birkaç saniyeliğine takılı kaldıktan sonra Astrid'e döndüm. Yüzündeki huzursuzluk ifadesi gitmiş, yerini sakinliğe bırakmıştı.

Yataktan hafifçe doğrulup sırtımı geriye doğru yasladım ve içeriden gelen seslere kulak kabarttım. Birden fazla kişinin sesini duyuyordum. Igor, Dragon ve Mylo... Igor durmadan Mylo'ya nasıl olduğuna dair sorular soruyor, Dragon'a emirler yağdırıyor ve her ikisi de ona henüz cevap dahi verememişken yeni bir soru ve sorunla onları bunaltıyordu. Bu duruma el atmam gerektiğini biliyordum fakat içeriye gitmeden önce bir süre daha Astrid'in yanında kalmak istiyordum. Bu sakinliği bir süre tekrar yakalayamayacağımın farkındaydım.

Astrid'in yüzüne düşen saçları yanaklarından yavaşça çektim. Hafif çiziklerle dolu yüzünde parmak uçlarımı gezdirirken bir yandan da minik iyileştirme büyüleri mırıldanıyordum çünkü güzel yüzündeki çizikler hoşuma gitmemişti ve uyandığında onun canının yanmasına sebep olmalarını istemiyordum.

Astrid'in yüzündeki yaraları iyileştirdikten sonra yataktan kalkıp odadan çıktım. Herkes odanın ortasındaki masada yerini almıştı. Beni ilk fark eden Igor oldu. "İyi misin, Melody?"

Masadaki tüm gözler beni bulduğunda kafamı onaylarcasına salladım. "İyiyim, Astrid de iyi olacak." Gözlerim Mylo'yu bulduğunda onu baştan aşağıya süzdüm. Birkaç yıl yaşlanmışçasına güçsüz görünüyordu. "Ayağa kalkacak kadar iyi olmana sevindim."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "O kadar da iyi olduğum söylenemez ama idare ediyorum." Yüzü bir anda ciddileşmişti. "Nemesis'e dönmemiz gerekiyor, bu şekilde ne Astrid'in ne de benim kaçacak gücümüz var. Biraz dinlenmeli, yemek yemeli ve bir plan yapmalıyız. Sanırım ailene her şeyi anlatmanın vakti gel-"

Onu durdurdum. Buna hâlâ hazır değildim. "Buna hazır olduğumu sanmıyorum Mylo, onlara bunu nasıl söyleyeceğim?"

Masadan destek alarak ayağa kalktı ve tam önümde durdu. Benden güç almak istercesine omuzlarıma tutundu. "Söylemek zorundasın. Seni bulamadıklarında hedef alacakları ilk yer evimiz ve sevdiklerimiz olacak. Sean'ı geri almak istediğini biliyorum ama bunun için savaşa girmemiz gerekiyor ve savaş için de desteğe ihtiyacımız var. Üç kişi, koskoca bir ordunun ve de..." Gözlerini benden kaçırıp başka tarafa baktı. "Melany'nin karşısında duramayız." Pencerenin önüne yavaşça ilerlediğinde Igor, Mylo'nun yerini aldı.

"Oğlan doğru söylüyor Melody, ne kadar istesen de onlarla tek başına baş edemezsin. Asıl büyük savaş yaklaşıyor ve bu kez kıyamet yakın gibi hissediyorum."

Derin bir nefes aldım. Eve geri dönemezdim. "Anlamıyorsunuz, değil mi?" Bu saatten ve yaşanılan onca şeyden sonra elle tutulur bir sonuca ulaşmadan geri dönmem mümkün değildi. "Şu anda Melany ve ordusunun tek hedefi benim. Nemesis'ten ne kadar uzak olursam halkım, arkadaşlarım ve ailem o kadar güvende olur. Aksi takdirde her şey ve herkes zarar görür. Ka-

labalık olduklarını biliyorum ama beni ararken ayrılıyorlar. Bu yüzden onlara belli noktalarda görünmeli ve hepsini farklı bir yöne, farklı diyarlara doğru çekip parça parça yok etmeliyim."

Mylo pencerenin kenarından ayrılıp büyük bir hışımla üzerime doğru yürüdü. "Ama sen olmazsın." Üzerime doğru yürürken adımları güçsüzleşmişti. Bu ani tepkiyi o da beklemiyor gibiydi. Yanıma ulaştığında elini şefkatle omzuma koydu ama bakışlarında öfke vardı. "Senin güvende ve yanımızda olmana ihtiyacımız var, Melody. Birlikte eve dönelim ve kafa patlatıp sağlam bir plan yapalım. Yeniden söylüyorum, lütfen tavsiyemi dikkate al. Bu denli büyük bir kötülükle kendi başına baş etmen imkânsız. Yardıma ihtiyacın olacak. Üstelik sadece bizim değil, tanıdığın ve tanımadığın herkesin yardımına ihtiyacın olacak. En güçlülerin bile yardıma ihtiyacı vardır. Yalnızlık zayıflıktır."

Anlatılacak çok şey, açığa çıkacak bir ton yalan ve gerçek vardı. Bunların hiçbirine, özellikle de ailemi karşıma alıp konuşmaya hazır değildim. "Bu bir intihar Mylo, herkesi dâhil etmek haksızlık olur." Acil bir savaş durumunda Nemesis'e bağlı olan her köyden, on dört yaşını doldurmuş çocuklar da dâhil adam toplanıyordu. "Sakin olmalı ve mantıklı düşünmeliyiz." Mylo elini omzumdan sertçe çektiğinde artık sabrı kalmamış gibiydi. Sinirden yüzünün kızardığını görebiliyordum. "Ne var?" diye bağırdım. Bana bakışları hoşuma gitmemişti. "Her şey bu kadar kolay mı sanıyorsun?" Üzerine gitmeye başladım. "Yaşadığım ve yapmaya çalıştığım şeyler kolay mı, Mylo? Bunlarla baş etmek kolay mı? İnsanları güvende tutmak kolay mı? Değil! Melany'ye bir söz verdim ve o sözü tutacağım."

Ona o kadar yaklaşmıştım ki neredeyse yüz yüzeydik. İşaret parmağını alnıma sertçe yasladı. "Kardeşine verdiğin söze o kadar takılmışsın ki senden başkasına zarar gelir diye ödün kopuyor. Uyan artık, Melody! Melany yaşıyor ve sadece sana değil, hepimize zarar vermek istiyor. Nemesis'ten uzaklaşmak

çözüm sanıyorsan çok yanılıyorsun. Seni arasalar da, bulsalar da, bulamasalar da ilk saldıracakları yer orası olacak. Önce sevdiklerinden başlayacak, tek bir tanıdığın kalmayana dek devam edecek ve daha sonra da her şeyi yakıp kül edecekler. Bu tek kişilik bir savaş değil, er ya da geç herkesin canı yanacak. Onlara haber vermemiz gerekiyor."

Gözlerim sinirden yaşlarla dolmuştu. Kendimi toparlamaya çalıştım. "O halde ne kadar geç olursa benim için o kadar iyi." Sesim beklediğimden çok daha kuru ve soğuk çıkmıştı. "Siz geri dönüp diğerlerine haber verebilirsiniz." İstediği kadar üzerime yürüyebilir, bana bağırabilir, Nemesis'e dönmem için beni zorlayabilirdi fakat ben devam edip Luxon Dağları'na ulaşmalıydım. Önceliğim buydu ve bunu yapmadan Nemesis'e dönmeyi düşünmüyordum. "Şu anda sizinle birlikte geri dönemem." Kafasını geriye yatırıp derince soludu.

"Ben de seninle kalacağım." Arkamdan gelen tiz ve yorgun sese doğru döndüm. Astrid uyanmıştı. "Mylo geri dönse bile ben seninle birlikte geleceğim."

Sadece bir anlığına durup onlara haksızlık edip etmediğimi düşündüm. Benimle birlikte gelip kendilerini tehlikeye atmak zorunda değillerdi, sevdiklerinin yanında olmayı hak ediyorlardı. Dik tuttuğum omuzlarım çöktü. Gözlerime dolan yaşlar yüreğimi yaktığında herkese sırtımı döndüm. "Biraz hava almam ve düşünmem gerekiyor." Kaçar adımlarla kulübeyi terk edip kendimi uçuruma yürürken buldum.

Uçurumun kenarına geldiğimde büyükçe bir taşın üzerine oturup ayaklarımı aşağıya sarkıttım. Büyük bir kararın eşiğindeydim. Geri dönemeyeceğimi biliyordum, ancak dönmek de kalmak ve devam etmek gibi bir seçenekti. Mylo geri dönmekte kararlı görünüyordu. Astrid ise benimle devam edemeyecek kadar güçsüzdü. Yeniden toparlanması günler sürebilirdi. Ne

şekilde olursa olsun geri dönmelerinin mantıklı olduğunu düşünene ve kendimi buna inandırana kadar o kayanın üzerinde oturdum.

Fakat aldığım diğer karar, onlara dönüş yolunda bir süre eşlik etmekti. Çünkü onlar bu kadar güçsüzken bir başlarına hareket etmeleri, benimle olmalarından da tehlikeli olurdu. En azından bu yolda bir süreliğine onlarla ilerleyebilir, sonrası için kendime bir plan kurabilir ve ilerlediğimiz bu yolda güvende olduklarından emin olurdum.

Onları bıraktıktan sonra geri dönmeye, kendi yolumda ilerlemeye gücüm varken eve dönmeye ne gücüm ne de yüzüm vardı. Anlatmaya hazır olduğum o an henüz gelmemişti ve bunu şu anda yapmamam gerektiğini tüm kalbimde hissedebiliyordum. Derin bir nefes alıp kendimi geriye doğru bıraktım. Sırtım, buz gibi kayanın tırtıklı yüzeyiyle birleştiğinde gözlerimi kapattım ve güneşi son bir kez tenimde kaygısızca hissettim. Hissetmek... İhtiyacım olan şey buydu.

Bölüm 15

Kulübeye geri döndüğümde Igor'un bizim için birer çanta hazırladığını gördüm. Dragon ona yardım ediyor, Mylo ve Astrid ise Dragon'u inceliyordu. Düşünmekten bitap düşmüş bir halde masanın ucuna sessizce oturdum. Aramızda geçen derin bakışmadan sonra içerideki sessizliği bozmam gerektiğini fark ettim çünkü her biri dudaklarımın arasından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Bu kez öncekinin aksine sabırlılardı. "Dışarıdayken çok düşündüm ve bir karara vardım. Eninde sonunda bir savaş yaşanacak ve sevdiklerimiz zarar görecek. Nemesis'te ya da oradan uzakta olmamızın herhangi bir önemi yok fakat şu anda ne ailemin böyle bir savaştan haberi var ne de tanıdığımız insanların. Önceliğimiz onları uyarmak ve savaş için hazırlanmalarını sağlamak olmalı." Gözlerinde umut parıltıları oluştuğunu fark ettiğimde çok geç olmadan, "Siz ikiniz eve geri döneceksiniz. Güvenliğiniz için bir süre size eşlik edeceğim, ancak Nemesis'e sizinle birlikte gelmeyeceğim," diyerek umut kırıntılarını yok ettim. Astrid itiraz edecek gibi oldu, ancak gözlerimdeki kararlılığı gördüğünde bundan vazgeçmiş gibi dudaklarını mühürledi. Söyleyeceklerini o da Mylo gibi içine atıyordu. "Gücünüzü topladığınızda yola çıkarız. Aynı yerde uzun süre kalmam herkes için tehlike arz ediyor, enerjimi izlediklerini biliyorum." Igor'un daha önceden benim için yaptığı büyü etkisini kaybetmişti. Fark edilmeme büyüsünü yeniden yapmasını istemiyordum çünkü aklımda bambaşka planlar vardı.

"Şafağa kadar toparlanabiliriz." Mylo onay beklercesine Astrid'e baktı. Astrid sessizliğini koruyup başını öne eğerek onu onayladı. "O halde şafakta yola çıkıyoruz."

Şafak sökerken Igor'a veda ederek kulübeden ayrıldık. Gitmeden önce elime yeni bir harita tutuşturmuştu. Bu hâlâ bizim tarafımızda savaştığının ve ne olursa olsun bizi destekleyeceğinin bir göstergesiydi. En azından ben öyle olduğunu umuyordum.

Igor'un kulübesini terk ettiğimizde Astrid ve Mylo, benim getirdiğim ata bindiler. Bense onlara yayan bir şekilde eşlik ediyordum. İkisinin de rıhtıma giden tüm o yolu yürüyecek halleri yoktu. İyi olduklarını söyleseler dahi etrafa yaydıkları enerjilerinden kötü olduklarını hissedebiliyordum. Zaten yüzlerine baktığımda da yorgunluktan başka hiçbir şey okuyamıyordum. Gerçekten dinlenmeye ihtiyaçları vardı.

"Gemiyle geri dönmek konusundaki endişemi belirtmek için iyi bir zaman mı?" Aramızdaki gergin havayı dağıtmaya çalışan yarı endişeli ses yüzümü gülümsetirken kafamı ona doğru çevirdim.

"Eve dönmenin en hızlı yolunun bu olduğunu biliyorsun, Astrid." Mylo'nun bildiğinin aksine okyanusu gemiyle geçmekten çok daha hızlı bir yol vardı. İçerisinde birçok tehlikeyi barındırıyor olabileceği gerçeğini bir kenara bırakırsak bu yol, gördüğüm en muazzam şeyler arasında ilk sıraya yerleşirdi. Tapınağın prensesiyken kullandığım bu yol bir çeşit ağ gibiydi ve bu ağ sayesinde tapınak uzun süre gizli kalabilmişti. Farklı boyutlardan seyahat eden onlarca yaratık, tür, hatta gezginler vardı. Bu ağı geçim kaynağı olarak kullanan tüccarlar, insan kaçakçıları, korsanlar, kelle avcıları, periler, büyücüler ve henüz adlarını ve yaşadıkları boyutu bile bilmediğim tonlarca yaratık vardı. Bu yol tüm okyanusları, tüm kıtaları, yer ile göğü ve bu

zamana kadar var olmuş bütün boyutları birbirine bağlıyordu. Farklı bir zaman dilimi içerisinde ama bütün boyutlarda yer alan bu yolun adı Kyricus'tu. Kyricus'ta zaman farklı işliyordu. Akış hızlı olsa da daraltılmış zaman, evrenin kanunlarına meydan okur nitelikteydi. Etkileyici mimarisi, orada geçirdiğiniz zamanı unutturup sizi devamlı müşterisi haline getiriyordu. Bu yolu kullanmak bir çeşit bağımlılıktı. Kyricus'u ne kadar kullanırsanız yol o kadar doyuyor, besleniyor ve gizli kalıyordu. Ve siz ondan ne kadar beslenirseniz o kadar doyumsuz oluyordunuz. İnsan bir kez Kyricus'un içinde olup onun havasını soluduğunda ondan vazgeçmesi zor oluyordu. Kyricus, kayan yıldız ve bulutlardan oluşuyordu. Girişinin gözle görülmesi imkânsızdı çünkü yol her an her yerdeydi. Gideceğiniz yere vardığınızda bulut ya da yıldız tozlarından birini yutuyor ve bir parçanızı orada bırakıyordunuz. Bu herhangi bir anınız, herhangi bir hissinizin ufak bir parçası olabiliyordu. Tercih sizindi. Yolu kullanmanın bedeli olarak herhangi bir şeyinizi verebilirdiniz. Üstelik verdiğiniz hisler sizden tamamen kopmuyordu. Bir süre boyunca eksikliğini hissettiğiniz o hisleri yeniden hissedebiliyor, unuttuğunuz anıları hatırlayabiliyordunuz. Kyricus'u oluşturan tozlar, size geçici ama bir o kadar da uyuşturucu bir etki sunuyordu.

"Anka olsaydı bizi o götürebilirdi. Havadayken güvende olurduk."

Yüzümdeki gülümseme yerini çatık kaşlara bırakırken, "Ondan haber alanınız olmadı, değil mi?" diye sordum. Kafalarını olumsuz anlamda salladılar.

"Sean onun yanındaydı. Bir şekilde Sean'ı bulursak Anka'nın yerini de öğrenebileceğimizi düşünüyorum." Mylo haklıydı ama şu an ikisinin yerini de bulmamıza imkân yoktu. "Belki Nemesis'e geri dönmüşlerdir." Bu da ihtimaller dâhilindeydi.

"Rıhtıma indiğimizde kalkan bir gemi bulamazsak ya da daha kötüsü Melany'nin askerleriyle karşılaşırsak ne olacak?"

Bir süredir aklımda dönüp duran soruyu Astrid sormuştu. Şimdilik buna verebilecek herhangi bir cevabım yoktu ama bu gibi bir durumla karşılaşırsak Kyricus'u kullanmamız gerekebilirdi. Yine de zor durumda kalmadığımız sürece o yolu kullanmayı düşünmüyordum. Yorgun bedenlerin yıldız tozlarını taşıyabilecek güce sahip olup olmadığından emin değildim. Daha önce Kyricus'u kullanan yaralı biriyle karşılaşmamıştım. Zaten en başından bu topraklara kan kristaliyle ışınlanmamızın sebebi de buydu. Net olarak bilmediğim kötülük dolu bir evrenin içerisine zayıflık sokmaktan korkmuştum. Orada daha çok zarar görebilir ve peşimizden geleceklere karşı savunmasız kalabilirdik. Hem zaten o an Kyricus'u çağırmak için ne zamanımız ne de imkânımız vardı. Tabii bu benim düşündüğüm bir yanılgı da olabilirdi. Tüm evrenlere bağlı olan bu yerin güçsüzlüğü de kaldırabilecek olma düşüncesi yavaşça düşüncelerime karışırken ayaklarımı toprağa sürte sürte yürümeye devam ettim. "Önce güvenle rıhtıma ulaşalım, sonra ne yapacağımıza karar veririz. Gidene kadar biraz dinlenin ve konuşarak enerjinizi tüketmeyin." Atın dizginlerine bağlanmış olan kısa ipi parmaklarıma dolayıp önden yürümeye başladım. Düşünmek ve karar vermek için biraz sessizliğe ihtiyacım vardı.

***

Henüz sabahın erken saatleri olmasına rağmen halkın büyük bir kısmı uyandığı gibi evinden çıkmışa benziyordu. Dükkânlar açılmış, etrafta çocuklar koşuşturmaya başlamıştı. Halkın arasına karışıp ilerlemeye devam ettik. Her ihtimale karşılık yüzlerimizi gizlemiştik ama yanımızdan geçip gidenlerin bize olan bakışlarından anladığım kadarıyla saklı yüzlerimizle sandığımızdan çok daha fazla dikkat çekiyorduk.

"Rıhtımda gemi göremiyorum," dedi Mylo yüzüne bağlamış olduğu bezi hafifçe aşağıya doğru çekerek. Gemi yoksa yolculuk da yok demekti. "Ne yapacağız?"

İkisi de gözlerimin içine bakıyor ve benden bir cevap bekliyordu. Onlara Kyricus'tan bahsetmek için güzel bir andı. Kısıtlı olan zamanımızda Farallon'a yeni bir geminin gelmesini bekleyemezdik. Bu saatler, günler veyahut haftalar sürebilirdi. Bir süredir içimde dönüp duran his beni rahatsız ettiği için gözlerimi etrafta gezdirip çevremizde herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ettim. "Bir yol biliyorum ama daha önce o yolu kullanan yaralı ya da yorgun bedenler görmedim. Kaldırıp kaldıramayacağınızdan emin değilim." Hâlâ bu düşünceyi kafamda tartıyordum. Görmemiş olmam bunun mümkün olmadığı anlamına gelmiyordu. Sadece bir tahminde bulunmuştum.

"Nasıl bir yoldan bahsediyoruz?"

Mylo'nun sorusunu Astrid yeni bir soruyla tamamladı. "Tehlikeli mi?"

Ulu orta bir yerde açık hedef gibi dururken konuşmak istemediğimden, "Burada konuşmayalım. Güvenli bir yer bulalım," dedim.

Mylo, duran atın üzerinden yere atladığında Astrid öne doğru kaydı. Ne yaptığını anlamak istercesine ona bakarken, "Yürüyebilirim," dedi. "Sandığın kadar güçsüz değilim." Bunu doğru bulmasam da yürümek istemesine sesimi çıkarmadım. Örtüyü yeniden burnuna kadar çektiğinde bize yol göstermek ister gibi önden yürümeye başladı. Ormana doğru ilerliyordu.

Bir süre boyunca kalabalıkların arasından yürüyüp sonunda ormanın başlangıcına ulaşmıştık. Patika yoldan ilerlemek yerine ormanın derinliklerine doğru devam etmemizi teklif ettiğimde Astrid atın üzerinden indi. Zaten ona daha fazla ihtiyacımız olmayacaktı. Hep birlikte ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, "Kyricus," dedim. "Kullanacağımız yolun adı bu."

İkisi hep bir ağızdan söylediğim şeyi tekrarladı. "Daha önce hiç duymamıştım." Mylo, "Bir çeşit köprü ya da buna benzer bir şey mi?" diye sordu.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Tam olarak köprü olduğu söylenemez çünkü bundan daha karmaşık bir şey." Meraklı gözlerini üzerime diktiklerinde anlatmaya başladım. "Kyricus farklı bir zaman dilimi içerisinde bulunuyor. Bu zaman da dâhil olmak üzere gelmiş geçmiş tüm zamanları, geçmişi de geleceği de içerisinde bulunduruyor. Geçmişe dönemezsiniz, geleceğe gidemezsiniz ama çok hızlı şekilde seyahat edebilirsiniz. Bu yol tüm kıtaları, tüm okyanusları, yeri, göğü ve diğer tüm evrenlerin içerisinde barınıyor. Buna cennet ve cehennem de dâhil. Ölmüşlerin ruhu Kyricus'a karışıyor. Onları göremiyorsunuz ama bazen çığlıklarını duyabiliyorsunuz. Nemesis gibi evleri, dükkânları, yolları, dağları, bayırları ve insanları olan bir yer. Buraya bir nevi boyut kapısı da diyebiliriz ama boyut kapılarının sadece geçişler için kullanıldığını biliyorsunuz. Kyricus'un boyut kapılarından tek ve en bariz farkı, içinde yepyeni bir dünya barındırması ve orada devamlı olarak yaşayan ırkların olması da denebilir."

Mylo lafımı elini kaldırarak kesti. "Işınlanacağız ama bunu saniyelik olarak değil de bir yerin, bir mekânın içerisinden yapacağız. Öyle mi?"

Mantığını az çok kavramışa benziyordu. Gülümsedim. "Tek bir saniyede istediğimiz yere varamayacağız ama Kyricus'ta zaman akışı çok daha farklı şekilde gelişiyor. Akış hızlı olsa da daraltılmış zaman, bildiğimiz evrenin zaman kanunlarına meydan okur nitelikte. Yani orada geçirdiğimiz bir gün, burada geçirdiğimiz bir saniyeye ya da çok daha azına bedel olabiliyor. Tabii bu değişebiliyor da. Oradaki hiçbir şey tam olarak belirli değil."

Bu kez anlatımımı bölen Astrid oldu. Sorusunu yineliyordu. "Tehlikeli bir yer mi?"

Tapınağın içerisinde olduğum için daha önce Kyricus'un içerisindeyken zarar görmemiştim. Yine de içerisindeki kavgalara, ölümlere ve daha birçok şeye tanıklık etmiştim. "Dikkat çekmemeye çalışır ve sadece kendi yolumuza bakarsak eminim ki kendimizi herhangi bir tehlikenin içerisinde bulmayız. Ancak bunun garantisini veremem. Bu yolu kullanan hastalıklı herhangi bir ırk görmedim. Bu yüzden vücudunuz Kyricus'a nasıl tepkiler verir bilemiyorum. Daha kötü bir durumda oradan ayrılabilir... ya da hiç ayrılamayabilirsiniz." Bunun ölüm demek olduğunu hepimiz biliyorduk.

"Bu riskin almaya değer olduğunu düşünüyorum." Mylo, Astrid'e döndü. "En azından gemiyi beklemek ya da Kyricus'u kullanmak arasında seçim yapmamız gerekiyorsa ben Kyricus'u seçiyorum. Ölüm almamız gereken bir risk ise bunu da kabul ediyorum. Eğer sen de ediyorsan bu yolu kullanalım."

Astrid'in emin olmayışı çatık kaşlarından belli oluyordu. Bir süre düşündükten sonra, "Bu zamana kadar birçok risk aldım ve şimdi bunu da alabilirim. Üzerimdeki yorgunluğu atabilecek bir şey varsa o da risk almak ve her an tetikte olacağım bir yere girmektir," dedi. Astrid, Mylo'ya tutunarak yürüyordu ama saatler önceki halinden çok daha iyi görünüyordu. "Kyricus'u kullanıp evimize, ailemizin yanına dönelim."

Konuşurken ormanın oldukça derinlerine inmiştik ve şimdi içimdeki o rahatsız edici his, yerini çok daha koyusuna bırakmıştı. Diğerlerini durdurup gözlerimi kapattım ve büyümü serbest bıraktım. Büyüm, saldırgan bir tavırla ağaçların arasında dolanırken kulağıma gelen vızlama sesiyle birlikte gözlerimi hızla açtım. Bir sorun vardı. *Hem de çok büyük bir sorun.*

Bölüm 16

"Dikkat edin!"

Tiz vızlama sesinin kaynağının, gökyüzüne karışan yüzlerce ateşli ok olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Üstelik tek bir yönden değil, her yönden geliyorlardı. Güneşten düşermiş gibi görünen birçok sivri alevin üzerimize düşmesine saniyeler vardı. Büyümü etrafımıza siper etmek için geri çağırdığımda her şey ters gitmeye başlamıştı çünkü nereden geldiğini görmediğim bir ok, omzuma saplanmıştı. Bedenim acıyla öne doğru savrulduğunda ani bir refleks ile elementimi ortaya çıkardım ve kendi elementimle yanmaya başlayan kıyafetimin üzerindeki alevleri birleştirdim. Ateş bana zarar veremezdi. Bunu yapmam okun bir kısmını eritmiş ve kalkan olarak kullandığım büyünün etkisini kaybetmesine sebep olmuştu. Neyse ki Astrid elementini ortaya çıkarmış ve etrafımızı hava akımından, görünmeyen bir kalkan ile sarmalamıştı. Yüzünden akan terlerden anladığım kadarıyla fazla dayanamayacaktı. Gökyüzü yeniden kızıla büründüğünde bir kez daha saldırı altındaydık. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve omzuma saplanan okun geldiği yeri anlamaya çalıştım. Arkamdan vurulmuştum. Bana saldıran kişi yakınlarda olmalıydı. Gözlerim ağaçların arasında gezinirken bana saldıranı bulmak için büyümü serbest bıraktım. Büyüm ağaçların arasından geçerken, birkaç çığlık sesi geldi ve havaya yükselen bedenleri gördük. Okçular uzakta olabilirdi ama yakınımızda, hem de çok yakınımızda olan askerler de vardı. Üstelik bunlar

normal askerler de değildi. Karşımızda kötülüğün, Ölüm Kraliçesi'nin uşakları vardı. Havaya yükselen bedenler ise tek bir şeyi ifade ediyordu. *Bedenleri ruhlar tarafından ele geçirilen masum insanları...* Büyümle vurulan ruhlar sinirlenip havalanmaya çalışmıştı ve bu da içinde bulundukları bedenlerin yükselmesine sebep olmuştu. Karşımızda sandığımın da ötesinde bir sorun olabilirdi.

"Dayanamıyorum, bırakmam gerek." Astrid'in titreyen sesini duyduğumuzda neredeyse bize değmek üzere olan okların altındaydık. Hava akımına değip akımı bozan birkaç ok sonrasında Astrid dengesini kaybederek öne doğru yalpalandı. Mylo, onu tutarak bedenini onun bedeninin üzerine kapadı. Bu sırada yüzlerce uşak ağaçların arasından çıkmaya başlamıştı. "Melody!" İkisi de benden bir şeyler bekliyordu. Üzerime yüklenen sorumluluğun yanı sıra ani bir karar almam gerekiyordu fakat yapabildiğim tek şey, Mylo'nun sırtına saplanan beşten fazla oka ve okla birlikte sırtından içeriye giren ruha ağır çekimde bakakalmaktı. Mylo, büyük bir bağırışla Astrid'in üzerine düştüğünde, Astrid'den yükselen tiz çığlık beni kendime getirdi. Havadaki diğer oklara doğru fırlattığım ateş elementim, her birini teker teker, bize ulaşmadan yakıp kül ederken, elleri kan içinde kalmış, yattığı yerden çaresizce bana bakan Astrid'e arkamı döndüm. Karşımda yüzlerce uşak varken omuzlarım düşmüş, başım öne eğilmişti. Bakışlarım ayağımın dibindeki yoğun kan birikintisindeydi. "Yardım et Melody, ne olur ona yardım et." Sesi hıçkırıklarının arasında boğuluyordu, ancak ben herhangi bir tepki veremiyordum. Âdeta donmuş, kafamın içerisindeki karanlığa kilitlenmiş haldeydim. Bunca zaman boyunca büyümün, karanlık tarafından sarılmasına izin vermemişken şimdi içimde biriken gücün, karanlık düşüncelerimi sarıp sarmaladığını ve onlarla bütünleştiğini hissediyordum. İçimde tortuları kalan kara büyünün kendi büyümle bütünleşmesini beklerken bu düşünceyi çoktan kabullenmiştim. Karanlığı yalnız ateş ya-

rabilirdi ve ateş ışık saçsa da son derecede ölümcül olabilirdi. Onları kendi silahlarıyla, yani kara büyüyle vurmalıydım. Şimdiye kadar temiz olan hiçbir şey ölümü geçiştirememişti fakat pis olan ne varsa ölümü hızlıca getirirdi. Ve ben, onların sadece ölmelerini değil, yanarak acı içinde kıvranmalarını istiyordum.

İçimde başlayan yangın birazdan yaşanacak olan cehennemin habercisiydi. Acı, genzimden yukarıya tırmanan bir volkan misali dudaklarıma ulaştığında kesik bir nefes aldım. Yardım için çok geçti fakat intikam almanın tam vaktiydi. Yaşattıklarına pişman olacak, kaçmaya çalışacaklardı. Yakalandıklarında ise -ki kaçsalar dahi hepsini tek tek bulacak ve yok edecektim- onları bu dünyadan tamamen silmemem için bana yalvaracaklardı. Açtığımda aynı insan olmayacağımı bilmeme rağmen gözlerimi kapattım. Yeniden Ölüm Kraliçesi Hel'in uşağı olarak doğmamaları için onları yakarak yok edecektim. *Ruhlarına dek.*

Falcının söylediğine göre vücudumda kalan son tılsım yeniden doğuşu temsil ediyordu. Yeniden doğmanın gücü benimleyken onları yok etmenin gücü de ellerimdeydi. Doğa, Ölüm Kraliçesi'yle yaptığı anlaşmasına küçük bir pürüz olarak beni eklemişti. Kardeşimin doğuşuyla sırtımda oluşan bu tılsım bana yeniden doğabilme gücünü bahşetmemiş olsa da öldürme gücü vermişti. Ruhların yeri, yaşayan, nefes alan gerçek hayatların içi değildi. Gittikleri yere, kendi çürüyen bedenlerine, mezarlarına veyahut boyutlarına geri dönmeleri gerekiyordu. Melany ölüme fısıldayan olabilir, yeniden doğabilir, ölenlere can verebilirdi fakat ben onun verdiği canları geri alabilir ve istersem onları yok edebilirdim. İyiliğe karşı kötülüğün olduğu bu dünyada hiçbir şey karşılıksız değildi. Hüküm süren mutlak, engellenemez tek bir güç bile yoktu. Anka bile tamamen ölümsüz değildi. Doğa bir güç sunuyorsa ona tezatlık oluşturacak ikinci bir güç de her zaman oluyordu. Büyüme karışan karanlığın etkisiyle sinsice gülümsedim. Kara büyü bana kendisini tanıtıyordu.

Melany'nin büyüsü bedenimden çıktıktan sonra içimde kalan kötü enerji izlerinin, aslında Melany'nin küllerinden yeniden doğduğu çukurun enerjisi olduğunu anlamıştım. Bu enerji ateş gibiydi. Kötü değildi, sıcaktı fakat aynı zamanda ölümcüldü de. Başından beri her şey tam tersiymiş gibi gözüküyordu, ancak şimdi bir şeyleri anlayabiliyor, eksik parçaları yerlerine oturtabiliyordum. Bu bir yenilgi değil, yanılgıydı. Yeniden doğuşu engellemenin gücünü, yani cehennem ateşinin izlerini taşıyan enerjiyi nasıl kullanacağımın kararı ise benim ellerimdeydi.

Gözlerimi açtığımda duruşum dikleşmiş ve bakışlarım karşımızda duran uşaklara kitlenmişti. Sayamayacağım kadar çok olsalar da gözümü korkutmuyor, aksine beni tehlikeli derecede heyecanlandırıyorlardı. Ne kadar ruh öldürürsem, Ölüm Kraliçesi Hel de aynı oranda yenilgiye uğrardı. Ona dönmeyen her ruh ise bize yeni bir yaşam kazandırıyordu.

Ateş elementine sahip olmam tesadüf değildi, bu bana ailemin genleri sayesinde geçmişti. Büyücülerin beni kaçırması ise tamamen kaderin, geleceğin bu zamanı için planladığı bir şeydi. Ailemden koparılmam, büyüyle büyümem, Cehennem Tapınağı'nda geleceği gösteren kristallerle birlikte yaşamam, yalnızlığı öğrenmem ve geriye kalan diğer her şey, beni buna, bu güne hazırlamıştı. Geçmişte yaşananları değiştirme gücüm yoktu belki ama kristallerden her zaman geleceğin değiştirilebilir, yani şekilsiz olduğunu öğrenmiştim. Doğanın kristallerle bana göstermek istediği, ölenlerin öldüğü yerde, dünde kalmaları gerektiğiydi. Geçmişte kalanlar şimdide var olamazdı. Kaderin oyununda öne sürdüğü en önemli taş bendim. Ben yıkılmadığım sürece bu oyun oynanmaya, kaçan kovalanmaya ve kovalayan yakalamaya çalışmaya devam edecekti. *Ta ki oynanacak yeni bir hamle kalmayana kadar.*

"Melody!" Astrid'in sesi kulaklarımı çınlatacak kadar yüksekti. "O ölüyor." Gözlerimi açıp onlara doğru hamle yaptım.

Her şey çok hızlı ilerlemeye başlamıştı. Büyük bir hız ve büyümün yardımıyla Mylo'yu Astrid'in üzerinden kaldırıp toprağın üzerine bıraktım. Bir yandan avuçlarımın içerisindeki gücü Mylo'nun içerisindeki ruha yönlendirirken, öte yandan onu hayatta tutacak ve sırtındaki yaraların bir kısmını çabucak kapatacak bir büyü mırıldanmaya başladım.

Mylo'ya yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmış, sırtındaki yaraları güçlü bir büyü ve ateş elementimin de yardımıyla büyük ölçüde iyileştirmiş ve kapatmıştım. Ancak vücuduna girmiş olan ruh bozuktu. Uşaklardan biri, ruhunun bir yarısını Mylo'nun içerisine yollamıştı. Bu yüzden onu kolayca tutup Mylo'nun içerisinden alamıyordum. Hiçbir bedende bir buçuk ruh barınamazdı. Yarım ruhlar, tam ruhların aksine hiçbir bedene tutunamaz, asıl ruhun ikiye bölünmesine yol açar ve hemen sonrasında en hassas, en dayanıksız yarıyı ele geçirip, kendisini onun içerisinde yok ederek o yarının parçalanmasına sebep olurdu. Yarım kalmış bir ruh, hiçbir bedeni yaşatamazdı. Yani Mylo'nun içerisindeki ruh, yok oluşunu tamamladığında hem uşak haline gelmesini sağlayan insanın ruhunu hem de Mylo'nun ruhunu öldürecekti. Ve bir kez ölen ruhlar bir daha hiçbir zaman geri gelmezdi.

Karşımdaki uşaklardan birinin içerisinde bir buçuk ruh vardı ve o bedeni Mylo ölmeden önce bulup yok edebilirsem kurtulma şansı olabilirdi. Uşak ondan önce ölürse hem diğer kişinin ruhu hem de Mylo'nun ruhu ölümden kurtulurdu. Cehennem ateşini daha önce hiç kullanmamıştım, bu yüzden ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Benim aksime büyüm dışarıya çıkmak için can atıyor, sırtımdaki tılsım onu destekler nitelikte tenimi yakarak kaşındırıyordu.

Uşakların bize yaklaştığını, etrafımızı çevreleyerek bizi bir daire içine aldıklarını fark etmem uzun sürmedi. Onlar her yerdeydiler. Kapana kısılmıştık ve bu kapan gittikçe daralıyordu.

Hemen bir şeyler yapmazsam sadece Mylo değil, onu yalnız bırakmamak için yanında savunmasız bir şekilde duran Astrid de zarar görecekti.

Bir adım öne çıkarak ellerimi göğe doğru kaldırdım. Aynı anda büyüm, avuç içlerimden çıkarak tepemizde birikmeye ve yağmur bulutuymuşçasına yoğunlaşmaya başladı. Bu, uşakların tedirginleşmesine ve saldırıya geçmesine sebep oldu. Yaratıkların aksine onlar akıllılardı, tehlikeyi hemen algılayabiliyorlardı.

Yavaşça daralan çember artık çok daha hızlı bir şekilde daralıyordu. Astrid'in yardımına ihtiyacım vardı fakat bu yardım savaşmak için değildi, ondan bunu isteyemezdim. Mylo'yu ve kendini koruması gerekiyordu. Ona doğru kısa bir bakış atarak bir koruma kalkanı yapması için ona bağırdım. Hareket edecek hali olmamasına rağmen kalan son gücünü kullanıp elementini ortaya çıkararak kendisini ve artık neredeyse nefes bile alamayacak hale gelmiş olan Mylo'yu koruma altına aldı. Burada bana bir şey olsa da onlar orada bir süreliğine güvende olacaklardı.

İçimden gelen sese kulak kabarttım ve üzerime doğru koşmaya başlayan uşaklara doğru bir elimi uzattım. Tepemizde biriken yoğun bulut neyin habercisiydi, ne işe yarayacaktı henüz bilmiyordum, ancak büyüm ne yapacağını biliyor gibiydi. Beni hiçbir zaman yanıltmayan gücüme güvenmeye karar verdim. Kendimden geçmemeye ve kendimi kaybetmemeye çalışarak tüm kontrolü ona bıraktım. Artık ben gücümü değil, gücüm beni yönetiyordu.

Avucumdan çıkan büyü uşaklardan birini göğsünden vurduğunda, uşak geriye doğru sendelemiş ancak yere düşmemişti. Hâlâ üzerime doğru gelmeye devam ederken büyümün onun bedeninin arkasından çıkıp bir başka bedene saplandığını gördüm. Hiçbir uşağa zarar vermeden onları kalplerinden vuruyor ve daha sonra bedenlerin içerisinden geçip her birini birbirine

bağlıyordu. Şu anda hepsi şişe geçirilmiş birer et parçasından farksızdı.

Büyüm o kadar hızlı hareket ediyordu ki üzerime doğru koşan uşaklar bile onun karşısında sanki ağır çekimdeymiş gibiydi. Saniyeler içerisinde tüm uşakların bedenleri büyüm sayesinde birbirine bağlanmıştı. Peki, şimdi ne olacaktı?

Bölüm 17

Bir şeyi çekmem gerektiğini biliyor, ancak neyi çekmem gerektiğini bilmiyordum. Sanki karşımdaki tüm ruhlar bir anda kafamın içerisine doluşmuş ve zihnimdeki sesler birbirine girmiş gibiydi.

"Yarım olanı bul, zayıf olana odaklan."

Büyünün bir sesi mi vardı, yoksa bana mı öyle geliyordu? Duyduğum bu kadın sesi kime aitti? Her şeyin ortasında bir yardım eli gibi uzanan ses bana umut ışığı olurken, kafamın içindeki seslerin en zayıfına odaklandım. Ben zayıf sese odaklandıkça diğer ruhların da sesi kısılıyordu. Onu korumaya çalışıyor olabileceklerini düşündüm ve bu kez sessizliğe odaklandım. Yarım ruh her zaman diğerlerinden güçsüz olacaktı. Tüm ruhlar sessizleştiğinde ölüm sessizliğine bürünmüş ruha çekildim ve onu buldum. Tüm çıplaklığıyla yarım ruh gözlerimin önündeydi. Üstelik onun yerini de biliyordum. Üzerimize doğru koşan yüzlerce uşağın arkasında sabit bir şekilde duruyordu. Transa geçmiş gibiydi. Büyük ihtimalle ruhunun yarısı orada, yarısı da Mylo'nun içerisinde olduğu içindi. Şimdi tek yapmam gereken bedenin yanına ulaşıp ruhun diğer yarısını öldürmekti.

Fakat ruhun diğer yarısını öldürmek, aynı zamanda masum bir insanı da öldürmek demekti. Çünkü ele geçirilmiş bedenin asıl ruhu da yarım ruhla birlikte o bedenin içerisindeydi. Mylo'yu kurtarmanın bedeli tanımadığım, masum birinin ölümüyse bunu düşünmeden yapmak zorundaydım. Başka çarem

yoktu. Dibime girmiş, üzerime atlamaya hazırlanmış olan elliye yakın uşak bir anda bana doğru atıldığında ellerim titremeye başlamıştı. Hepsine aynı anda saldıramayacağımın farkında olsam da elementimi ortaya çıkardım ve bir kısmını geriye savurdum. Bu sırada beni omuzlarımdan tutup yere düşüren uşaklara karşı savunmasız kalmıştım. Elementimi bir kez daha ortaya çıkardığımda birkaçını üzerimden atmayı başarmıştım. Fakat hiç durmadan çok daha fazlası üzerime düşüyordu. Ezilmek üzereydim.

Vücuduma değen yumruklar, canımı acıtan tekmeler, altında ezildiğim bedenler... Bacağıma ve kollarıma saplanan yeni okları hissedebiliyor, ancak üzerimdeki baskıdan dolayı ne tepki verebiliyor ne de çekilebiliyordum. Büyümü ve elementimi kullandıkça gücüm azalıyordu. Ne kadar karşı koyarsam koyayım, tam anlamıyla hiçbirini geri savuşturamıyordum. Astrid bağırıyor fakat onun da elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Bulutu kullan."

Kafamdaki ses talimat vermeye devam ederken, dudaklarımın arasından kaçan çığlıklarla birlikte, "Nasıl?" diye bağırdım. Bu lanet olası bulutu nasıl kullanacaktım?

"Üzerine yağdığında her şey son bulacak. Damlaların gücünü damarlarındaki kanda hissetmiyor musun, Melody?"

Bir saniyelik sessizliğin ardından tepemdeki buluta bağlı kara büyüyü yeniden hatırladım ve onu kendime doğru çektim. İşte çekmem gereken şey buydu. Buluttan yağmaya başlayan damlalar üzerimdeki bedenlere çarptıkça havayı bağırtılar kaplıyordu. Sanki saldırgan bir kuş sürüsü avına doğru deli gibi çığlık atıyormuş gibiydi. Fakat burada av olan ben değildim, onlardı.

Üzerimden kalkan bedenlerden sonra derin bir nefes alıp gökyüzüne doğru baktım. Yeryüzüne yağan kan, insanların

bedenlerine çarpıp uşakların ruhlarını gökyüzüne doğru çekiyordu. Yağmur aynı zamanda yerden göğe doğru da yağıyordu. Hayatımda ilk defa böyle bir şey görüyordum. Canımın deli gibi yanmasına rağmen ayağa kalkmaya çalıştım. Şu an ne canımın acısı ne de vücudumun durumu Mylo'nun durumundan önemliydi. Hâlâ uyanıktım ve bayılmadan önce kendimi iyileştirebilme şansım vardı. Bulutun ulaşamadığı o ruha kendim ulaşmalıydım. Bu, Mylo'nun yaşaması için son şansımızdı.

İlk aşamada ayağa kalkamadığım için sürünerek ilerlemeye başladım. Delik deşik olmuş tenimin her yeri sızlıyordu. Vücudumdan akan kanlar ellerime, hatta göz kapaklarıma kadar bulaşmıştı. Yanına yaklaştığım ağacın gövdesine tutunup tüm gücümle kendimi yukarıya çektim. Her yeni adımda ağzımdan çıkan iniltiler çığlıklarıma karışıyordu fakat her yeni çığlıktan güç alarak yürümeye devam ettim. Acı öldürmez, diriltirdi. Acıya tutundum.

Yarım ruhu barındıran uşağın karşısında durduğumda zihnimde yine aynı sesi duydum. *"Bitir işini."* Altın gözlerimi kaplayan karanlık, çevremdeki her şeyi koyuya bürürken görüş alanımdaki tek berrak şey karşımdaki masum bedendi. *"Ateş, avuçlarının içerisinde..."* Ellerime baktığımda avuçlarımı parmak uçlarıma kadar kaplayan ateşi gördüm. Bu, elementimin ateşine benzemiyor, aksine çok daha kızıl bir renkte canlı canlı parıldıyordu. Belki de gerçekten *canlıydı.*

"Yapman gerekeni biliyorsun."

Kalbimdeki sesle zihnimdeki ses birleştiğinde avuç içlerimi karşımdaki hareketsiz bedene yönelttim ve ellerimi tüm göğsünü kaplayacak şekilde ona yasladım. Beden değil, lakin bedenden çıkmaya ve etrafımda kızıl bir fırtınaya dönüşmeye başlayan bir buçuk ruhu gördüm. Tam bu sırada bir avucumu Mylo'nun olduğu tarafa çevirdim ve "Gel," diye fısıldadım. Onu

çağırıyordum. Mylo'nun içerisindeki yarım ruhu... Büyümün etkisine kapılan ruh, onun bedeninden ayrılıp avuçlarımın içerisindeki ateşe çekildikten hemen sonra kafamın üzerindeki fırtınaya katıldı. Artık kafamın üzerinde dönüp duran iki tam ruh vardı. Gitmeleri gereken yeri biliyordum. Bu ruhlar da diğerleri gibi bulutun içerisine girmeliydi.

Çok uzaktan ama büyünün liderliğinde onları buluta doğru fırlattım. Son iki ruh da bulutun içerisine girdiğinde bulut büyük bir gürültüyle olduğu yerde patlayarak cayır cayır yanmaya başladı. Buluttan yağan küller kar tanelerini andırırken, havaya karışan ışık gözlerimi alıyordu. Ruhlar... Ruhlar, alevimde yanarak ve acı çekerek kül oluyordu. *Tam da istediğim gibi.*

Gözümü bürüyen karanlık ve savaşı kazanmış olmanın verdiği hisle gülümsedim. Dudaklarımdaki belalı gülümseme bir şeylerin başladığını ve bir şeylerin de son bulduğunu belirtir nitelikteydi. *Ben Melody Valerie Nemesis, sonu yok edecek başlangıcı ben yarattım.*

Bölüm 18

Bir buçuk gün... Kendimize gelmemiz tamı tamına bir buçuk gün sürmüştü. Astrid güç toplamıştı, ben önce kendi yaralarımı, daha sonra da Mylo'nun yaralarını iyileştirmiştim. Hâlâ uyanmamış olmasına rağmen toparlanıyordu. Bir buçuk gün boyunca kendi kendimize bakmıştık. Küçük bir mağarada saklanıyorduk. Gözden uzakta ve güvendeydik. Astrid, Igor'a ulaşmaya çalışmış, ancak onu kulübesinde bulamamıştı. Gitmek istemesine rağmen ikinci kez mağaradan ayrılıp her şeyi riske etmesine izin vermemiştim. İdare ediyorduk.

Yürüyecek duruma gelmiştim. Bunu sürekli yaptığım iyileştirme büyülerine borçluydum. Vücuduma saplanmış oklara rağmen ciddi bir şekilde yaralanmamıştım. Başta delicesine ağrıyan vücudum şimdi sadece sızlıyordu.

"Etrafına yaydığın enerji uşakları bize çekiyor. Igor'un bu enerjiyi saklamasına izin vermeliydin, Melody. Bunu saklasaydın şimdi bu durumda olmazdık." Bunu bilemezdik. "Mylo'yu kurtarmış ve yaralarını iyileştirmiş olabilirsin ama hâlâ uyanacak kadar iyi durumda değil. Burada değil, iyileşmesine yardımcı olabilecek insanların yanında dinlenmesi gerekiyor." Haklıydı. Kyricus'u kullanmanın vakti gelmişti. Mylo güçsüzken onu kullanmayı kabul etmiş ve bu riski almıştı. Şu an burada değil, Nemesis'te güzel bir yatakta olmayı hak ediyordu.

"Kyricus'u çağıracağım." Kyricus bulunan bir şey değildi, onu kendinize çağırmanız gerekiyordu. Bunu da bir büyü ve

bedel karşılığında yapacaktım. Bu bedel hiç şüphesiz herhangi bir anım olacaktı. Hangi anıyı kullanmam gerektiğini biliyordum. Bir masumun canını aldığım anıdan kurtulmak istiyordum. En azından bir süreliğine bunu unutmayı umuyordum.

Kendimi hazır hissettiğimde Kyricus'u çağıran büyüyü mırıldanmaya başladım. Yabancı sözcükler dilimin ucundan dökülürken ne söylediğimi bilmemenin bana hissettirdiği o garip his yine içimi sarmıştı. Kyricus'u çağıran büyüde kimse ne dendiğini bilmiyordu. En azından yaşayan hiç kimse...

Mağaranın sallanmaya başlayan duvarları dayanacak gibi durmasa da üzerimize yıkılacağını sanmıyordum. Çünkü Kyricus'un oluşumu yıkımla gelirdi fakat aslında bu bir yansımaydı. Yıkılan, dağılan ya da bozulan hiçbir şey olmayacaktı. Sadece biz öyle hissedecektik.

Küçük mağaranın girişinden yükselmeye başlayan mavi ışık, beyaz parıltılarla birlikte üzerimize düşmeye başladığında Kyricus'u çağırmanın bedelini anımla ödedim. Anım benden silinmeye başladıkça mağaranın içerisindeki sallantının şiddeti artmıştı. Astrid, nefesini tutup yarı korku, yarı hayranlıkla açık maviyle gece mavisi arasında sürekli gidip gelen kapıya odaklanmıştı. "Muazzam görünüyor," diye mırıldandı. Mağaranın sallanıyor olmasını o da benim kadar sakin karşılamıştı. Belki de benim sakinliğim sayesinde sakin kalıyordu.

"Kyricus'a girmeden önce bilmen gereken birkaç şey var. Kyricus'u oluşturan elementlerin içinde olup, en sonunda onun havasını soluyup tadına baktığında biraz daha fazlasını isteyeceksin. İlk sefer en zorudur ama şunu unutma, orada kalamayız. Kendine hâkim olmalısın. Kyricus yere düşen yıldız ve bulut tozlarından oluşuyor. Gideceğimiz yere vardığımızda bulut ya da yıldız tozlarından birini yutup bir parçanı orada bırakacaksın. Bu eski bir anın ya da herhangi bir hissinin ufak bir parçası olabilir."

Küçük mağarada ayağa kalkarak girişe daha yakından baktı. "Kaybedeceğim bir anı mı?"

Ona doğru birkaç küçük adım attım. "Bir süre eksikliğini hissedeceksin ama sonra her şey eski haline dönecek. Etki ne kadar derinse anılarının ya da hislerinin geri gelmesi o kadar zordur. Bu yüzden sakın Kyricus'un sende derin bir etki bırakmasına izin verme."

Söylemek kolay, uygulamak zordu. Sadece Astrid değil, ben de buna dikkat etmeliydim. Uzun zamandır Kyricus'a girmemiştim. "Hazır mısın?"

Alt dudağı titredi. "Mylo'yu nasıl taşıyacağız?"

Bunu kapsamlı olarak düşünmüştüm. Onu vücudunun etrafını hafifçe saracak, birkaç metre havaya kaldıracak, büyülü, içi hava dolu, şeffaf bir balonun içine hapsedecek ve o balonu gözümün önünden ayırmayacaktım. Planımı Astrid'e anlattıktan ve uyguladıktan sonra Kyricus'un kapısının önünde durduk. Kapı aynı anda geçebileceğimiz büyüklükte değildi. Bir elimi Astrid'e uzattım, diğeriyleyse hava balonunun içerisindeki Mylo'nun elinden tuttum. Mylo, etrafındaki hava balonu şeffaf olduğundan dolayı bizim gibi ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Bizden farkıysa birkaç santim havada olmasıydı. Ayakları yere değmiyor ve bir tüy kadar hafif oluşu onu peşimde sürüklememi kolaylaştırıyordu.

Tek sıra halinde kapıdan geçtiğimizde etrafımızı saran mavi ışık, bizi bulunduğumuz yerden bambaşka bir boyuta sürükledi. Kulağa değip geçen onlarca vızıltı yavaş yavaş anlaşılır hale gelene kadar gözlerimizi delip geçen mavi ışığın içerisinde dümdüz yürüdük.

Büyüyü ben yaptığım için giriş bedelini kendi anımla ödemiştim. Şimdiyse orada bulunacağımız ve sonrasındaysa çıkış yapacağımız bedeli ödememiz gerekiyordu. Bu da benim için

yeni bir anıma veda etmem anlamına geliyordu. Bedeli ödemek için o anıyı bir kez düşünmek yeterliydi. Sonrasında ışık azalacak ve biz de çevremizi net bir şekilde duyacaktık. "Herhangi bir anını düşünmen gerekiyor, sonrasında Kyricus bize kendisini gösterecek." Mylo baygın olduğu için bedeli kendi rızasıyla ödemeyecekti. Kyricus ondan kendi kendine istediği herhangi bir anıyı çekip alacaktı. Belki de çoktan almıştı.

Astrid, "Hazırım," dediğinde yeni bedeli ödemek için kullanacağım anıyı düşündüm. Aklıma ilk gelen anı, element oyunlarından önce Astrid'in beni herkesin içerisinde rezil ettiği ve kendimi çok kötü hissetmeme sebep olan andı. Anı hafızamdan silinmeye başladığında ışık azaldı ve sonrasında Kyricus tüm ihtişamıyla tam karşımdaydı.

Astrid'e baktım. Bedeli ödediği, etrafı hayretler içerisinde incelemesinden belliydi. "İnanılmaz..." diye mırıldandı. Sol tarafıma baktığımda iki numaralı tabelayla karşılaştım. Kyricus'a açılan yedi farklı boyut kapısı vardı. Biz şu an iki numaralı boyut kapısının oradaydık. Tabelanın ardında kalan alanda bulunan altı ağaç ev, Kyricus'un içerisindeki diğer boyut kapılarına ulaşmaya yarıyordu. Her biri numaralandırılmıştı. Her kapının ardında farklı alanlar vardı. Çöl, orman, dağlık alan, tehlikeli ve daha güvenli bir bölge de buna dâhildi fakat işin özünde her alan birbirine benziyordu. Biz, şu an asıl alanda, Kyricus'un meydanındaydık.

Karşımızda canlılardan oluşmuş, hızla akan bir yaya trafiği vardı. Yaratıklar, büyücüler ve çok daha fazlası gezegen yolu adındaki yolu takip ederek oradan oraya koşuşturuyordu. Bazılarıysa yol kenarlarına kurulmuş olan tezgâhlarda bir şeyler içiyor, pazarlık yapıyor, konuşuyor ya da ticaretle ilgileniyordu. Yol üzerinde koşuşturan canlıların hızları, dünyanın en hızlı hayvanının koşabileceği maksimum hızdan çok daha fazlasıydı. Yine de gezegen yolunda koşmayı doğru bulmuyordum. Ge-

nelde kapsül adı verilen baloncuklar içerisinde seyahat ediliyordu ve bu, hiç şüphesiz daha güvenliydi. Etraftakilerden gelecek herhangi bir tehlikeyi göze alamazdık, ayrıca fark edilmeden gasp edilmek de istemezdik.

Gözlerimi gökyüzüne diktim. Her boyutun kendisine özgü bir güneş sistemi vardı. Değişmeyen tek şey benzer gökyüzüne sahip olmalarıydı. Bu evrenin güneş sistemi, Kristot ve onun çekim etkisi altında kalan sekiz cüce gezegen, ayrıca milyarlarca küçük gök cisminden oluşuyordu. Güneş soğuk su renginde parlıyor, parıltıları bastığımız buzsu ama toprak kadar yumuşak zemine kar taneleri gibi vuruyordu. Havası temiz ama aynı zamanda basıktı. Ne sıcak ne de soğuktu. Kalın bir kürkle dolaşılacağı gibi yarı çıplak da dolaşılabilirdi. Burada hiçbir şekilde üşümez ya da sıcaktan bunalmazdınız.

"Nereden gideceğiz?" Astrid'in sesiyle kendime geldim. "Etrafta çok fazla yaratık var, biz buraya geldiysek, Hel'in askeri de gelebilir. Bu yolu kullanma ihtimalimizi düşünmüş olabilirler." Astrid bir noktada haklıydı ama bir kez gitmek istediğin yere odaklandıysan ve herkesin girdiği yolun akışına kendini kaptırdıysan sana kimse yetişemezdi.

"Merak etme, birazdan evde olacağız." Kafamla insan ve kapsül trafiğinin yoğun olduğu yeri gösterdim. "İçeride çok fazla kalmamamız gerektiğini düşündüğüm için buradan bir an önce gitme taraftarıyım. O yüzden çevreyi inceleyecek ya da gezecek kadar vaktimiz olmayacak. Gidelim."

Bir yandan Mylo'yu çekerken, öte yandan hâlâ elimi bırakmamış olan Astrid'in elinden tutuyordum. İki numaralı boyut kapısının yanından ayrılıp bayır aşağıya doğru yürüyerek yola yaklaştık. Bu esnada gözlerimi etraftaki tehlikelere karşı dört açmıştım. Herhangi bir sorun gözükmese de tedbiri elden bırakmak olmazdı. Yolun kenarına yaklaşıp boş kapsüllerden

birine binmek için an kollamaya başladık. Sürekli yeni bir kapsül yol kenarına yanaşıyor, boşalıyor ve boşalan kapsül anında doluyordu. Bu sayede akış daimi bir şekilde devam ediyordu. Kapsüllerden birini kapmak istiyorsak tetikte olmalıydık.

"Bize doğru gelen ve boşalan bir kapsül görürsen hemen içerisine atla. Burada uzun süre boş bir kapsülün bize denk gelmesini bekleyemeyiz." Astrid anladığını belirtip gözlerini yolun parıltısına dikti.

Yanımızdan geçip giden kapsüllerden yansıyan ışınlar, etrafımızda büyük bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Kısa bir an boyunca onları izledikten sonra gözlerim Mylo ve Astrid arasında gidip geldi. Bu ikisini belki bir süre, belki de sonsuza dek görmeyecektim. Yüzlerini hafızama kazımak istercesine gözlerimi kapatıp zihnimle onların fotoğraflarını çektim. Bundan sonra gözlerimi kapattığım anlarda onları yanımda görebilecektim.

Astrid'in yüz hatlarında bir hareketlenme fark ettiğimde, "İşte boşalan bir kapsül," diyerek o yöne doğru koşmaya başladı. Kapsül on beş adım kadar uzağımızda durmuştu. Bizden başka iki farklı yaratık da ona doğru ilerliyordu. "Onlardan önce kapsülü almalıyız." Yaratıklardan biri kapsüle bizden daha yakındı fakat öteki yetişmeyi beceremeyecek gibiydi. Karşıdan gelen yaratık kapsüle talip olduğumuzu anladığında aceleci adımlarla ilerlemeye devam etti. Önüne çıkan bir adamı ittiğini gördüğümde adımlarımı daha da hızlandırdım. "O kapsüle biz bineceğiz!" Astrid'in sesini duyduğumda şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Kendinden bir metre uzun olan iri yaratığa sesini yükseltiyordu. Yaratığın onu anlamadığı, ancak sesini yükseltmesini bir tehdit olarak algılamış olduğu apaçık ortadaydı. Kalın ve sert gözüken postunun üzerindeki uzun tüyleri havaya doğru sivrileşmişti.

"Astrid, sanırım onu sinirlendirdin." Astrid, bana kısa bir bakış attıktan sonra öne doğru atılıp kapsülü tuttu. Kapsüle ya-

ratıktan önce ulaşmış olmamızın verdiği zafer gülümsemesiyle birlikte onu bize doğru sürükledi ve binmemizi bekledi. Kapsül sağa sola çekilecek kadar hafifti, ancak içine girdiğinizde tüm ağırlığınızı ve yanınızda getirdiğiniz ağırlıklarınızı taşıyacak kadar sağlamdı da.

Hepimiz kapsüle girdiğimizde, yaratığın kapsülün yanına gelmesine iki adımlık yolu kalmıştı. Kapsülün kapısını örtüp kilitlediğimde alev gibi kırmızı gözleriyle bize bakıp kapsülün üzerine sertçe vurdu. İçeride sallanmaya başladığımızda elimi oturduğum yerin yanındaki kola götürdüm ve gözlerimi kapatıp gitmek istediğimiz yeri düşündüm. Kapsülün içerisine dolan kızıl ışık gözlerimizi almaya başladığında içerideki hava akımı yavaşladı. Yaratık kapsüle vurmaktan vazgeçip uzaklaştığında, *"Nemesis'e gitmek için kolu indirin,"* diyen bir ses geldi. Astrid'in bakışları, sesin nereden geldiğini anlamak istercesine kapsülün her yerindeydi. "Bu da ne?" Ona kapsül perilerinden bahsetmemiştim.

"Her kapsülün içerisinde Kyricus'tan bir parça enerji bulunur ve o enerjiyi de kapsül perileri kontrol eder. Bir nevi yakıt kontrolcüsü gibiler ama aynı zamanda bizi gideceğimiz yere doğru bir şekilde ulaştırmak için bu araçları yönetiyorlar. Etrafa yayılan ışıkların kaynağı onlar."

Yeni ve güzel bir şeye tanık oluşundan duyduğu heyecan ve hayranlığı gözlerinden okuyabiliyordum. "Keşke burasıyla ilgili daha çok şey görebilseydim. Gitmeden önce etrafa çok hızlı bir şekilde göz atmak isterdim." Kyricus'a duyduğu merak onu şimdiden cezbediyor gibi görünüyordu.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun, Astrid."

Homurdanırken yüzü gerildi ve çenesi titredi. "Haklısın ama burada kalma düşüncesini kafamdan atamıyorum." Yumruk yaptığı elinden tutup parmaklarını geri açtım. Sakinleşmesi gerekiyordu.

"Birazdan bunların hepsi geçecek sevgili arkadaşım, birazdan kardeşini ve evini göreceksin." Kapsülün kolunu indirdiğimde çok ama çok hızlı bir kalkış yaptık. Bu sırada perinin sesi yeniden içeride yankılandı. "*Lütfen işaretimle birlikte derin bir nefes alın ve nefesinizi on saniye boyunca tutun.*" Perinin işaretiyle nefesimizi tuttuk. Mylo, hava balonunun içerisinde olduğu için yaptığımız hız ciğerlerini ya da nefes alıp verişini etkilemiyordu, rahattı.

On saniyenin sonunda perinin sesini bir kez daha duyduk. *"Nefes almaya devam edebilirsiniz, yolculuk için beni tercih ettiğiniz için teşekkür ederim."*

Yeniden nefes almaya başladığımda hafif bir mide bulantısı midemi yokluyordu ve Astrid'in de benden bir farkı yoktu. "Aşağıya inmeliyim, hem de hemen." Kapsülün kapısını açtığımda kendini dışarıya attı ve hemen yanına kusmaya başladı. Onun ardından kapsülden çıkıp Mylo'yu da araçtan çıkardım. Hepimiz araçtan çıktıktan sonra kapsül içinde biri varmışçasına yoluna devam etti.

Astrid, istifra ettikten sonra derin bir nefes aldı ve bulunduğumuz yeri incelemeye başladı. "Daha iyiyim."

Araçla yolculuk etmek mide bulantısına sebep olabiliyordu, ancak şiddetli baş ağrısı ve bayılma gibi belirtiler ışınlandıktan sonra ortaya çıkacaktı. "Kyricus'tan Nemesis'e geçtiğimizde çok daha kötüsünü hissedeceksin. Bir süre boyunca bol bol su içip Kyricus'un tozlarını içinden bir an önce atmaya özen göstermelisin."

Astrid'e gerekli açıklamaları yaptıktan sonra indiğimiz yerin hemen karşısında bulunan ağaç gövdesine doğru ilerledik. Ağacın gövdesinde kocaman bir yarık vardı ve yarığın hemen ortasından kızıl bir sis bulutu dalgalanıyordu. "İşte geçiş yolumuz." Onlarla birlikte Nemesis'e gidip kapı kapanmadan Kyricus'a

geri girecektim. Buraya geldiğimiz kapsül çoktan ona bindiğimiz alana doğru boş bir şekilde yola çıktığı için Kyricus'un meydanlarına dönmek için tek yolum buydu. Kyricus'tan çıkıp yeniden bir anım karşılığında içeriye girdiğimde boyut kapılarının herhangi birine ışınlanmış olacaktım. Pürüzlü ama elimdeki tek seçenek buydu.

Ağaç kavuğuna konulmuş üç adet yuvarlak, yenebilir topları gördüğümde birini alıp Astrid'e verdim. "Tozlar bu suyun içerisine karıştırılmış halde bulunuyor. Tamamını yutmalısın."

Topu elinde evirip çevirdi. "Sanki su elementiyle yapılmış gibiler. Suyu içeride tutan hiçbir jelatin yok ama etrafa bir damla bile su damlamıyor."

Yıldız ve bulut tozları, suyu bir arada tutuyordu. Bu yüzden de etrafa bir damla bile su damlamıyordu. "Elementler nasıl birbirlerine kilitleniyorsa burada da aynı şey geçerli. Suyun içerisine karışmış olan maddeler onun dağılmasını önlüyor ve tüm su taneciklerini bir arada tutuyor." Bir parçamızı burada bırakma zamanımız gelmişti. Girişte yaptığımız gibi çıkışta da bir anımızı burada bırakmalı ve Kyricus'u anılarımızın enerjisiyle doyurmalıydık. Yıldız ve bulut tozlarını önce Mylo'ya içirdim, hemen ardından da Astrid ve ben aynı anda tozlarımızı yuttuk ve vazgeçeceğimiz anıyı düşündük. Kyriscus'tan çıkmak için hazırdık.

***

Ağaç gövdesinden geçip Nemesis topraklarına ilk adımımızı atmıştık. Çıktığımız kapı hâlâ açık duruyordu. Ben kapatmasam dahi o bir süre sonra kendiliğinden kapanacaktı. Ne kadar zamanımız kalmıştı bilmiyorduk, yine de bu veda vaktinin geldiğini ifade ediyordu. Kyricus'u kullanıp geri dönmeyi düşünmemin sebebi kızıl ay tutulmasından önce kendim için yeni cevaplar arayacak oluşumdu.

Astrid, veda vaktinin gelmiş olduğunun farkındaydı. Kırgın bir şekilde gözlerime baktı. "İyi olacak mısın?" Bunun net bir cevabı yoktu ama son anıma kadar savaşacaktım. Ona gülümsemeye çalıştım. "Nereye gideceksin?" Sorusuna bir yenisini eklediğinde gülümsemem genişledi.

"Olası bir saldırıya karşı kimsenin yerimi bilmemesi daha iyi gibi duruyor, Astrid. Bu yüzden nereye gittiğimi söylemeyeceğim. Yine de..." Duraksadım, az kalsın ondan isteyeceğim şeyi söylemeyi unutuyordum.

"Bir süreliğine de olsa bizimle birlikte mi geleceksin?" Gözlerimde kararlılık vardı ama o fikrimi değiştirmemi beklermiş gibi gözlerimin içine bakmayı sürdürüyordu. Kafamı belli belirsiz bir şekilde iki yana doğru salladım. Mücadele etmeyi bırakamazdım. Durmadan sadece ileriye doğru gitmeliydim.

"Sean'ı kaybettik, Astrid." İçimi yakan gerçeği bu kez sesli bir şekilde söylemek midemin üzüntüden bulanmasına ve başımın dönmesine yol açmıştı. Hâlâ baygın olan Mylo'yu işaret ettim. "Onu sapasağlam bir şekilde Nemesis'e, babasına ulaştıracağından eminim."

Yaşlı gözlerle bana bakmayı sürdürdü. "Çok üzgünüm, Melody, gerçekten çok üzgünüm." Kendini tutmayı bırakıp ağlamaya başladığında hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Ondan sadece birkaç adım uzaklıktaydım. Aramızdaki mesafeyi kapatıp yanına eğildim ve sarsılan bedenini kollarımın arasına aldım. "Bu yükü omuzlarınıza ben yükledim, siz hiçbir zaman taşımak zorunda değildiniz. Şimdi eve, ailenizin yanına dönmek en büyük hakkınız. Sizin için uğrunda savaşmaya değecek hiçbir şey kalmadı."

Melany'yi öldürmenin kötülüğü durdurmanın tek yolu olduğunu düşünüyordum ve ne Astrid'in ne de Mylo'nun bir kez daha aynı acıyı yaşayacak gücü vardı. Bana her ne kadar yardım

etmek istiyorlarmış gibi görünseler de bunu kaldıramayacaklarının farkındaydım. Bunu Melany'nin ölümünü bilen, gören ve sonrasında etkilerini yaşayan hiç kimse kaldıramazdı.

"Yalnız başına nasıl devam edeceksin?" Astrid'in hıçkırıkları iç çekişlere dönmeye başladığında kendinde konuşacak gücü bulmuştu.

Evet, belki koskoca bir ordunun karşısında tek başıma duracaktım. Belki bunu başaracak, belki de çok geçmeden bu yolda can verecektim. İhtimallerin yaratacağı boşluklar beni hangi noktaya kadar düşürecekti ya da yükseltecekti bilmiyordum, ancak devam etmem gerektiğinden emindim. "Dikkatli olacağım ve birer birer hepsini, bir tane bile kalmayana dek yok edeceğim." En büyük avantajım Melany'ye benziyor oluşumdu. En büyük dezavantajım ise koskoca orduların karşısında ayakta duracak gücüm olmasına rağmen kardeşimin karşısında ayakta durmaya güç bulamayacak oluşumdu. Bu, beni zayıflatıyordu. "Bana bir söz vermeni istiyorum, Astrid." Yaşlarla ıslanmış gözlerini altınlarıma dikti. "Benim için bir şey yapman gerekiyor ve doğru yaptığından emin olmalısın."

Kafasını onaylarcasına salladıktan sonra titrek sesiyle, "Söz veriyorum," dedi.

"Bir süre boyunca yalnız ilerlemem gerekiyor, ancak Nemesis'e ulaştığınızda babamla konuşup ona tüm askerlerini hazır etmesi gerektiğini söylemelisin ve ne olursa olsun kızıl ay batımında, tutulma gerçekleşmeden hemen önce, Luxon Vadisi'nin eteklerinde olmaları gerekiyor. Bir saniye bile gecikmemeli, önceden hazır olmalı ve en önemlisi de ortalıkta görünmemeliler. Element Oyunları'nda kullanılan yöntemi uygulayıp kendilerini herkesten ve her şeyden gizlemeleri gerekiyor."

Astrid'in ağlamaklı bakışları sorgulayan bakışlara dönüşse de sessizliğini korudu. Neden böyle bir şey söylediğimi bilme-

diğini, anlamadığını görebiliyordum. Tutulmanın olacağı gece Luxon Vadisi'nde Melany'nin yükseliş töreni gerçekleşecekti. Kendisini Ölüm Kraliçesi Hel'e adayacak ve ruhunu tamamen ona teslim edecekti. Buna engel olmalıydım çünkü Melany'nin ruhu ölüm diyarına ait olsa da artık Hel'e bağlı değildi. Yani huzura kavuşabilirdi. Kehanette yazılana göre o doğarken öldüğünde Ölüm Kraliçesi'nin onu bağışlamasıyla üzerindeki sahiplik kalkmıştı ve bu sayede, o bir ölüme fısıldayan dahi olsa da Ölüm Kraliçesi'nin emrindeki bir asker olmaktan çıkmıştı. Doğanın güçleri, Ölüm Kraliçesi'ni kandırmayı başarmıştı. Bu satranç oyunundaki bilmecelerin en önemlilerinden birini çözmüştüm, yani artık Ölüm Kraliçesi Hel ile aynı seviyedeydik. Bir sonraki hamle, kimin bir adım öne geçeceğini gösterecekti.

Melany doğarken öldüğünde ruhu, Ölüm Kraliçesi'ne aitti, ancak ikinci kez öldüğünde bu anlaşma bozulmuş ve üstüne bir de Hel'in Melany'nin ruhunu bağışlaması üzerine ona karşı olan bağlılığı yok olmuştu. Kristaller bana bu kehaneti gösterdiğinden beri bütün parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Melany kötü olarak doğmuştu fakat kötüye bağlı değildi. İçi kötülükle dolmuş olmasına, bundan haz almasına rağmen o hâlâ özünde aynı kişiydi. Gözlerini dünyada yeniden açtığından beri bildiği tek şey öldürme isteğiydi çünkü Cehennem Çukuru'nda katliam hissinden başka bir şey yoktu. Orası tüm güzel hislerin öldürüldüğü yerdi. Melany geçmişini unutmuş ve bu gerçeklere bağlanarak şimdiyi yaşamıştı. Hislerini kaybetmiş, gerçeklik algısını geride bırakmıştı. Fakat bu, özünde aynı insan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Sadece biraz eksikti. Bu yüzden onu öldürmem gerekiyordu. O bir uşak değildi, kanlı canlı bir şekilde ruhu affedilen bir insandı. O gerçekti. Farklı bir bedeni ele geçiren bir ruh, bir uşak değildi. *Yeniden yaratılmıştı, aynı Anka gibi.*

"Kanlı ay batımında Luxon Vadisi'nde bir sürü yaratık ve bir sürü de büyücü olacak. O gün orada yaşanacakların engel-

lenmesi benim için büyük önem taşıyor." Melany öldüğünde ruhunun huzur bulmasını istediğimden ve Ölüm Kraliçesi'ne bağlı olmasını istemediğimden bunu yapıyordum. "Ayin başladığında saldırıya geçsinler."

Beni dikkatlice dinledikten sonra, "Neden bunu yapıyoruz?" diye sordu.

Bunu yapmamızın iki sebebi vardı. İlk sebep, Melany için düşündüğüm şey olsa da ikinci sebep, onların bir adım önüne geçmek isteyişimdi. Saldırıdan sonra moralleri bozulacak, asker kaybetmiş olacaklar ve gözleri korkacaktı. Bu onlara benim yalnız olmadığım, Nemesis Ordusu'yla birlikte hareket ettiğim izlenimini verecekti. Bu sayede kalelerine sızabilir, kardeşim gibi davranabilir ve tehlikeli olsa da birçok şeyi içeriden değiştirebilirdim. "Bir ses, on binlerce sese dönüşebilir, Astrid ve on binlerce ses, düşmanın gözünü korkutmak için yeterlidir." Yolda yakalanabilecek olma ihtimallerine karşı ona çok fazla şey söylemek istemiyordum.

"Orada olacak mısın? Mylo'yu bıraktığımda kanlı ayda yeniden sana katılabilirim."

Bunu yapmasını istemiyordum. "Kardeşinin yanında kal Astrid, tek başıma devam etmem gerekiyor." Yanımda olacak birinin varlığı bana güven verse de aynı zamanda beraberinde güvensizliği de getiriyordu. Daha önce ele geçirilen birçok beden olmuştu. Melany'nin, Astrid'i ya da yanımdaki herhangi birini hedef alıp ona zarar vermesini istemiyordum. Güvende olduklarını bilirsem güvende olurdum. İtiraz edecek gibi olduğunda uzanıp ona sarıldım. "Lütfen zorluk çıkarma."

"Melody, zarar görmeni, yalnız başına ilerlemeni istemiyorum. Yalnız başına olduğunda tuzağa düşebilir ve kurtulamayabilirsin. Seni tek başına bırakmak zorunda kalmak gerçekten çok zor, bunu düşündükçe kahroluyorum ve bunu yapmak zorunda olduğum için kendimden nefret ediyorum."

Bunun farkındaydım ama bu almak istediğim ve alacağım bir riskti. "Seni anlıyorum ve affediyorum, Astrid, lütfen kendinden nefret etme." Onu anlamadığımı düşünüyor olmalıydı, ancak çok iyi anlıyordum. Beni terk etmek zorunda kaldığı için acı çekiyordu. Arkadaşına ihanet ediyormuş gibi hissettiğinden de emindim. Aynı şey benim başıma gelse ben de gitmeyi, arkadaşımı büyük bir tehlikenin ortasında yapayalnız bırakmayı istemezdim. Ancak bunca yıldır yalnız başıma idare ettiğimi, kötülükle savaştığımı ve tek başıma, yardımsız bir şekilde başımın çaresine bakabildiğimi biliyordu. Hatırlaması gereken şey buydu. "Bu zamana kadar herkesle ve her şeyle tek başıma mücadele ettim. Şimdi de başımın çaresine bakabilirim." Güven veren bakışlarım vücudunun her bir zerresinde gezinirken onu özleyeceğimi fark ederek yeniden kollarımı boynuna sıkıca doladım. Ani hareketim karşısında afallamış olsa da aynı şekilde karşılık vererek kafasını boynuma gömdü. "Lütfen bunu zorlaştıracak başka bir şey söyleme Astrid, sadece vedayı zorlaştırıyorsun."

Kafasını boyun girintimden çıkarıp çok yakınımdan gözlerimin içine baktı. Yaşlarla ıslanmış bakışlarındaki kararlılık göz rengini koyulaştırmıştı. "Bu bir veda değil ve hiçbir zaman da olmayacak. Geri döneceksin." Geri dönüp dönemeyeceğimden emin değildim. "Nemesis'in bir prensese ve benim de sana ihtiyacım var. Geri döneceğine dair söz ver, Melody."

Sözleri kalbime işliyordu, ancak bunun garantisi yoktu. Yine de umudunu söndürmek istemiyordum. "Söz veriyorum." Fısıltım havaya karışırken güneşin batışının yaklaştığını ve Kyricus'un kapısının neredeyse silikleştiğini gördük. İkimiz de bunun artık gitmek zorunda olduğumuz anlamına geldiğini biliyorduk. Astrid ve Mylo'nun benimle yoldaşlıkları işte tam olarak buraya, bu noktaya kadardı. Artık tek başımaydım.

Sarılmayı bırakıp ellerimi tuttu. Geriye doğru adımlar atarken elleri, parmak uçlarımdan kayıp gitti. Bir ayağımı

boyut kapısının içerisine attıktan sonra son bir kez daha dönüp ona baktım. Gözleri yine yaşlarla ıslanmıştı. "Kendine iyi bak." Yanaklarından süzülen yaşları görmek istemediğimden cümlemi bitirir bitirmez kendimi Kyricus'un içine bırakmış ve şu anda hissettiğim duyguları da Kyricus'a hediye etmiştim. Vedalar acıtıyordu ve şu an düşünmek istediğim tek şey önümdeki uzun yoldu. Hisleri bir kenara bırakmanın, kendimle kalmanın ve gözlerimi bürümeye başlayan intikama odaklanmanın tam vaktiydi.

Hazırdım, onlar için geliyordum.

Bölüm 19

Melany

Uzunca bir süre etrafta volta attıktan sonra, Aldous'un yanıma geldiğini gördüm. "Yeraltı Efendisi şatoya dönmek için hazır, arabada sizi bekliyor." Sessizliğimi koruyarak yanından geçip çok da uzaklaşmadığım Ölüm Çukuru'na doğru ilerledim. Zihnimden geçen onlarca düşünce, kafamın içerisinde hızlı akan bir trafik haline gelmişti. Adımlarım ise kafamdaki düşüncelere meydan okurcasına yavaştı.

Arabaya vardığımda Valerie'nin mimiklerinde şeytani bir gülümsemeye rastladım. Gittikçe kabaran merak duyguma yenik düşmeyip sessizliğimi koruduğum çok kısa sürenin sonunda Valerie bana döndü. Kendini daha fazla tutamayacağı, ağzındaki baklayı çıkaracağı çok barizdi. "Prens Alacardo seni çok beğenmiş ve dört gün sonra bizi şatolarında ağırlamak istiyor."

Söylediklerini doğru duyduğuma emin olmak için gözlerimi gözlerine diktim. Siyahlıklarının arasından gözüken kırmızı bir nokta bu kez sinirden parlamıyor, aksine şeytani bir şekilde ışık saçıyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

Hiç beklemediğim bir şey yapıp bana uzanarak elimi tuttu. "Bu, işleri hızlandırmamız ve daha da güçlenmemiz için büyük bir fırsat. Prens Alacardo'nun sana karşı olan, düzeltiyorum, senin yapacaklarından sonra artmaya başlayacak olan ilgisi, onların bizim tarafımızda daha etkin olmalarını sağlayacak. Bunu son damlasına kadar değerlendirmeliyiz."

Valerie, prensin gözüne girip onların gücünden faydalanmamı istiyordu. Bir erkek için kendimi şekilden şekle sokmayacaktım, hayır. "Onun malıymış gibi görünmek istemiyorum."

Elimdeki elini sıktı. "Bunu Ölüm Kraliçesi için yaptığımızı unutma, hepimiz bu yolda bazı fedakârlıklar yapmak zorundayız." Derin bir nefes aldı.

"Sen Hel için ne yaptın?"

Elimi o kadar sıkı tutuyordu ki ellerinin boğumları bembeyaz olmuştu. "Onun evlatlarını besledim, oradan yapamadıklarını buradan kontrol ettim, gücünü bu dünyada yaşatmasına yardımcı oldum ve en önemlisi de tüm ölüme fısıldayanlar gibi ben de her kızıl ay tutulmasında ona kendimi yeniden adayıp gücüne ve krallığına güç kattım. Bunlar dışında da yaptığım birçok şey oldu. Kendimi Prens Alacardo'nun babasına satmak da bunlardan biriydi."

Kaşlarımı çattım. Kalın bir sis bulutu düşüncelerimin etrafını tamamen sararken Valerie'yi Alacardo'nun babasıyla düşünmeye çalıştım fakat bu, hayal dahi edemeyeceğim bir şeydi. "Kendini ona satmak mı? Ne demek istiyorsun?" Aklımda hâlâ net bir görüntü oluşmamıştı.

"Kendimi ve ruhumu Ölüm Kraliçesi'ne adadığım ilk yılda benden güvenini kazanmam için bir şey yapmamı istedi. Bu, bir köle kervanına katılıp Luxon Krallığı'na girmek ve Kral Madrigal'ın cariyesi olmaktı."

Onun sözünü kestim. "Ve sen de bunu yaptın, öyle mi?"

Kafasını evet anlamında yana yatırdı ve anlatmaya devam etti. Yüzünde hiçbir mimik oynamadığından anladığım kadarıyla yaptığı bu şeyi küçük bir fedakârlık olarak görüyordu. "Uzun bir süre boyunca Madrigal'in cariyeliğini yaptım ama aynı zamanda etrafı gözlemleyip Hel için casusluk yapıyordum.

Orada geçirdiğim bir yılın sonunda Ölüm Kraliçesi'nin ve Madrigal'in güvenini kazandım. Bir süre onunla evli kaldım ve ondan bir çocuk yaptım. Bilmediğim şey, Ölüm Kraliçesi'nin Madrigal ile de bir anlaşma yapmış olduğuydu. Doğurduğum kız çocuğunu Madrigal ona adadı ve bir ayin eşliğinde kızı kurban etti. Bu Madrigal'i daha fazla güçlendirdi ve kendisi Ölüm Kraliçesi ile birlikte çalışmaya başladı. Bense Ölüm Kraliçesi'nin emri üzerine saraydan ayrılıp yeni ölüme fısıldayanlar bulmak için yola çıktım."

Duyduklarımı idrak etmek için bir süre boyunca sessizce bekledim. İçimde kabarmaya yüz tutmuş birtakım duygular vardı ve ben onları bastıran karanlığımla boğuşmaya başlamıştım. Bu, bende nefes darlığının ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Birkaç derin nefesin ardından, "Pişman mısın?" diye sordum. "Bebeğinin ölmesinden yani..." Valerie bile anne olmuştu fakat ben hâlâ beni doğuran kadın kim bilmiyordum.

"Duygularım benden alınalı çok olmuştu, bu yüzden herhangi bir duygu hissetmedim, ancak içimde hâlâ minik bir bebeğin boşluğunu taşıyorum."

Onu anlamam mümkün değildi, hem de hiç. Konuyu değiştirmek için, "Peki, beni doğuran kadın kimdi? Biliyor musun?" diye sordum.

Ellerimi sıkan ellerini gevşetti ve yeniden önüne döndü. "Kim olduğunu bilmiyorum." Valerie'de fark ettiğim şeylerden biri gerçeği söylerken gözlerimin içine bakması, ancak yalan söylerken ya da bir bahane öne sürerken gözlerini benden kaçırmasıydı. Şimdi de aynı şeyi yapmış olması, bana yalan söylediği anlamına gelirdi. Bu konu hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

"Hayatta olduğuma, kilden ya da topraktan yaratılmadığıma göre biri beni doğurmuş olmalı. Kadının kim olduğunu ve hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum."

Benden kaçırdığı bakışları yeniden beni bulduğunda içerisinde öfke kırıntıları olduğunu gördüm. "Geçmişinde her ne var ise artık yok. Bizler senin aileniz. Bizden biri olduğunda gerisinin hiçbir önemi kalmaz. Bunu düşünme ve ileriye odaklan. Düşünmek istiyorsan da kızıl ay tutulmasında insanlarımıza nasıl sesleneceğini düşün. Çünkü artık sen de bir ölüme fısıldayan olarak bizler gibi ritüeli gerçekleştirecek ve bunu yüzlerce yaratığın ve büyücünün önünde yapacaksın. Her ritüelden sonra onlara nasıl hissettiğimizi ve bu yolda yalnız olmadıklarını söyleriz. Ritüelin sonunda ise Ölüm Kraliçesi Hel'in bize verdiği yeni enerjileri onlara gösteririz. Bu onları, bir gün onların da böyle güçleri olacağına inandırır, Hel'in yoluna, onun adaklarına ve emrettiklerine daha çok bağlar."

Kızıl ay tutulmasını düşündüm. Daha önce böyle bir şeyi ne duymuş ne de görmüştüm. Ayrıca böyle bir şey yapmak zorunda olduğum kafama yeni dank ediyordu. "Canım yanacak mı?"

Omuz silkti. "İlki her zaman acı doludur ama zaman geçtikçe ona alışacaksın. Acı senin için sahip olacağın tek, ama tamamen zevk veren duygu olacak."

Acıdan daha önce de keyif almıştım. Acı çektirmek, birilerinin acı çektiğini görmek, beni karşı konulamaz bir arzuya boğuyordu ve daha fazlasını istiyordum. Acı çektirdiğim kimseler dehşet içerisinde kıvranıyordu. Bunu gördükten sonra acı çekmek bana keyif verecekse buna balıklama atlardım. Acı beni dehşete düşürmemeli, aksine keyiften dört köşe yapmalıydı. Bu düşünceyi sevmiştim. "Ne zaman gerçekleşecek peki?" Kızıl ay tutulmasının ne zaman olduğunu merak ediyordum.

"Çok kalmadı, iki hafta sonra yere ilk dikenler düştüğü günün gecesinde gerçekleşecek." Valerie daha önceden yere ilk dikenlerin düştüğü günden bahsetmişti. Bu, sarmaşıklarından ya da çiçek gövdelerinden ayrılan dikenlerin toprağa düşerek

toprağı zehirlemesi ve zehirlenen toprağın verimsizleştiği gündü, çoğu köylü için kötü bir dönemdi. Zehirlenme sadece bir hafta sürüyor olsa da sonrasında büyüyen ilk bitkiler ve sebzeler ne çok büyük oluyor ne de tatları yeteri kadar güzel oluyordu. Buna bulunabilen tek çare dikenli bitkilerden uzak durmaktı fakat dikenler her yeri büyük bir salgın hastalık gibi yabani bitkiler sayesinde sarıyordu ve bunun önüne geçebilmek için çok dikkatli olmak gerekiyordu. Herkes tarafından bilinen bu hafta *Espina Mortales* haftası olarak anılıyordu.

Sessizliğimi koruyup camdan dışarıya doğru kafamı uzattığım sırada Valerie, "Merak etme, seni o güne eğitecek ve özenle hazırlayacağım. Neyse ki çok fazla öğrenmen gereken şey yok. Bize ayak uydurabileceğinden eminim," dedi. "Bu iki hafta içerisinde seni bazı yerlere götürecek ve diğer sorunlarımız haricinde sana yeni şeyler göstereceğim." Yeni şeyler öğrenmekten her zaman keyif duymuştum. "Yarın sabah ilk pedas ötüşüyle uyanacak ve yemekten sonra Ateş Duvarı Mağarası'na gideceğiz." Soru soracağım sırada araba durdu. Şatoya varmıştık. Valerie arabadan inmek için çoktan hareketlenmişti. "Soruların yarını bekleyebilir ya da şatonun kütüphanesindeki kitaplardan istediğin bilgilere ulaşabilirsin. Şimdi dinlenmem gerekiyor."

Arabadan uzaklaşmasını izlerken aklıma kütüphaneye gitmeyi çoktan koymuştum. Bilmediğim bir yere savunmasız bir şekilde gitmektense önce orası hakkında bilgi edinmeyi isterdim. Ancak bir aptal, tehlikenin içine gözü kapalı atlardı. Kendini ilk sıraya koymayı beceremeyen herkes biraz aptaldı.

***

Tozlu rafların arasından, ellerimi kitaplarda gezdirerek geçiyordum. Dokunduğum yerlerden tozlar havalanıyordu. Şatoda bulunan arşiv genişti fakat uzun süredir kimse buraya gelmemiş gibiydi. Zaten şatoda Valerie, yaratıklar ve benden başka

kimse yaşamıyordu. Yaratıklar okuma yazma bilmiyordu ve Valerie'nin de boş zamanlarında kitap okuyan bir tip olmadığı açıkça belliydi.

Yüzlerce kitap arasından istediğim kitabı bulmak kolay olmayacaktı, bu yüzden ufak bir bulma büyüsü yapmaya karar verdim. *"Encuentra el libro de la cueva del fuego."* Sözleri birkaç kez tekrar ettiğimde ilerideki rafların birinden incecik bir kitap düştü. Kitabın yanına gidip onu yerden kaldırdığımda içinde el yazısıyla yazılmış tek bir sayfa bulunduğunu gördüm. Beklediğimin aksine burada aradığım bilgiyi bulamayacağımı kitabı açar açmaz anlamıştım. İçindeki yazıya göz gezdirdim. A. Meri Medre adında birisi yazmıştı.

"Ateş Duvarı Mağarası...

Doğal yollarla oluşan, volkanik kökenli, obsidiyen mağarasına girişte sizi yaşlı bir bilge karşılar. Bu bilge mağaranın koruyucusu Yüce Garen'dir. Obsidiyenler büyüyü üzerinde en iyi şekilde tutan taşlar olduğundan bu taşlara sahip olmak için bilgeyle anlaşma yapmanız gerekir. Bedeli kendisi seçer."

Yazının altında bir de küçük not vardı.

"İçeriye girdiyseniz lav akıntılarının yoğun ve soğumanın hızlı olduğu kısımlardan uzak durun. Kaderiniz buna bağlı."

Kitabı yazan kişi mağara hakkında çok fazla bilgi vermemiş, sadece yüzeysel olarak birkaç satırlık bilgi vermişti. Sayfaların arasında işime yarar hiçbir şey yoktu. Havaya bir lanet fısıldayıp kitabı fırlattım. Bulmayı umduğum bilgiye ulaşamamıştım.

En son Sean'ı baygın bir şekilde, neredeyse ölmek üzere bir halde bırakmıştım. Zihnine girip her şeyi görmüş olmama rağmen sormak istediğim yeni sorular vardı. Hâlâ hayatta olup olmadığını merak ettiğimden kütüphaneden çıkıp zindanlara gittim.

Zindanların önündeki yaratıklar yanlarından geçtikçe kenara çekiliyor ve başlarını eğiyorlardı. Saygı duyulmak bir kez daha hoşuma gitmişti. Başım dik, göğsüm kabarık bir şekilde Sean'ın bulunduğu hücreye girdim. Sırtını duvara yaslamış, bir eliyle kalbini tutmuştu. Aralık gözleri üzerimde sessizce gezinirken tepkisizdi. Güçsüz olduğu her halinden belliydi ama bu kez onda farklı bir şey sezmiştim. Bu kez benden korkmuyor gibi duruyordu.

"Seninle konuşacağız ve bu sefer cevapları senin ağzından duymak istiyorum. Büyü yaparak kendimi yoramam." Bu bir rica değil, emirdi. Ona karşı yumuşadığımı sanmasını istemiyordum ama yine de bu kez şiddete başvurmadan sadece onunla konuşmak istiyordum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Gözlerim karanlığa büründüğünde beynimdeki sislere çarptım. Hatırlayamadığım anılarımın arasındayken boş duvarlara bakıyor gibi hissediyordum. Bilmem gereken şeyler ise o duvarların arkasında kalmış gibiydi. Açabileceğim herhangi bir kapı olmadığından duvarda oluşacak küçücük bir çatlak bile işime yarardı.

"Kim olduğumu..."

Sean, aralık gözlerini bir miktar daha araladı. "Bir süredir neler olduğunu düşünüyorum ve aklımdaki parçalar yavaş yavaş yerine oturuyor. Kim olduğunu biliyor olabilirim." Duruşumu düzelttim. Benim düşünemediğim ne düşünüyor olabilirdi ki? "Sana düşündüğüm şeyleri, ailenin ve senin kim olduğunu söyleyebilirim ama karşılığında beni bırakmanı istiyorum."

Hiddetle ayağa kalktım. "Sen benden bir şey isteyecek konumda değilsin, tutsak!" Arkamı dönüp zindanı terk etmek için hareketlendim. "Sen bizim en büyük kozumuzsun, gitmene izin veremem." *Veremezdim, değil mi?*

Bölüm 20

Ertesi gün ilk pedas ötüşüyle kendime gelmiş ve bu saate kadar uyuyamamış olduğumu fark etmiştim. Sean'ın söyledikleri bütün gece kafamın içerisinde dönüp durmuştu. Uykum yoktu, aksine kendimi her zamanki gibi dinç ve güçlü hissediyordum. Uykusuzluk hiçbir zaman benim için sorun olmamıştı. Kendimi aylarca uyumuş ve uykumu iyice almış gibi hissediyordum. Kıyafetlerimi değiştirip siyahlara büründüm ve pelerinimi yanıma alarak aşağıya, yemek odasına indim. Karnımı doyurup bir an önce Valerie'yle birlikte Ateş Duvarı Mağarası'na gitmek istiyordum.

Şatoda kaldıkça Sean'ı ve benim hakkımda düşündüklerini merak ediyordum. Anılarına büyüyle ulaşabilirdim ama düşüncelerini göremezdim. Bu yüzden hepsini onun ağzından duymalıydım. Onu şu an ne bırakabilirdim ne de öldürebilirdim. İşime yarayacak bilgilere ulaşmamı sağlayabilirdi ve ayrıca tıpatıp bana benzeyen ve adının Melody olduğunu öğrendiğim kıza karşı elimizdeki en büyük kozlardan biri oydu. Her şey birbirine bağlıydı ve bu da canımı sıkıyordu.

Büyük bir savaş gerçekleşecekti. Bu savaş için önemli olduğumu biliyordum, fakat sebebini bilmiyordum. Tüm bu şeylerden önceyse Ölüm Kraliçesi'ne ve Yeraltı Efendisi'ne karşı yerine getirmem gereken birtakım sorumluluklarım vardı. Ölüm Kraliçesi'ne boyun eğmek ve buyruklarını yerine getirmek, buradaki herkes için oldukça önemliydi. Ben ona bu kadar bağlı olma-

mızın sebebini anlayamıyordum. Yaptığım ve yapacağım birçok şeyin sebebini ya da nedenini bilmiyordum. Sadece söyleneni yapıyor ve sesimi çıkarmıyordum. Beni kukla gibi oynatıyorlardı ama onlardan başkasını ne tanıyor ne de biliyordum. Her defasında tetikte kalmalı, gözümü dört açmalı ve kendimi korumalıydım. Kimseye güvenemez, düşündüklerimden ya da istediklerimden bahsedemezdim yoksa benden kurtulmaya çalışır ya da beni kontrol etmenin başka yollarını aramaya başlarlardı.

Kaleyi içten fethetmek, Valerie'nin yerine geçmek ve önüme kim çıkarsa çıksın öldürmek istiyordum. Gökyüzünü kızıla boyama isteğim bir türlü geçmiyordu. Her yer kan gölüne dönsün, bana zarar vermek isteyen kim varsa ortadan kaldırılsın istiyordum. İçimdeki eksiklik hissi yok olmalıydı. Bu rezil hissi yaşamama sebep olan her kim veyahut her ne ise ondan bunun öcünü almak istiyordum. Bu hissi bir yük gibi taşımak istemiyordum. Bu yüzden saldırganlaşıyor, dağıtıp yıkmak, ne varsa yakıp yok etmek istiyordum. Kafamdaki düşünceleri benden uzak tutmak için yeni bir şeye ihtiyacım vardı. Ateş Duvarı Mağarası, beni oyalayıp şatodan uzaklaşmamı sağlayacak ilk ve tek seçeneğimdi.

Yemekten sonra Valerie'yle şatonun önünde buluştuk. Kendisi yemeği benimle yememiş, odasında kalmayı tercih etmişti. Bugün biraz uykusuz ve solgun görünüyordu. Soru sormamı istemeyen bakışları üzerimde dolanırken at arabasına bindi. Hemen arkasından arabaya bindiğimde, koltuğa yayılıp gözlerini kapatmıştı.

"Göz altların morarmış." Merakımı alaylı sesimle gizliyordum.

Huzursuzca mırıldandı. "İşlerim vardı." Bu yorgunlukla bana bir şeyler öğretebileceğinden şüpheliydim. Yine de sesimi çıkarmadım. Gerçekten şatodan uzaklaşmak istiyordum.

Valerie tüm yol boyunca kestirmiş ve uykusunu almıştı. Ben de kısa bir uykuya dalmış, zifiri karanlık rüyalarımın sayesinde düşüncelerimden uzaklaşmıştım. At arabasında geçirdiğimiz yaklaşık altı saatin sonunda devasa, dumanı tüten ve karla kaplı bir yanardağın yamacında durmuştuk. Arabadan inip uyuşan bacaklarımı gevşettim ve yanardağın arka tarafından yükselen duvarlara baktım. Burası hiç de beklediğim gibi bir yer değildi. Ayrıca bu duvarlar da neyin nesiydi? Valerie yanıma geldiğinde gözlerim hâlâ aktif yanardağdaydı. Onun sıcaklığına rağmen hava eksilerde olmalıydı. Yine de her şey muazzam görünüyordu.

"Beni takip et."

Valerie yürümeye başladığında, "Neredeyiz?" diye sordum. Ateş Duvarı Mağarası'na geldiğimizi biliyordum ama bulunduğumuz yerin adını da öğrenmek istiyordum.

"Burası..." dedi yükselen duvarları eliyle işaret ederek. "Typhon Yanardağı'nın etekleri altındaki Echidna Labirenti ve burası da..." Kelimeleri yayarak konuşuyordu. "Yüce Garen'in koruduğu Ateş Duvarı Mağarası'nın tek girişi."

Gösterdiği yöne baktım ama girişe benzer herhangi bir oyuk ya da kapı göremiyordum. "Doğru yerde olduğumuza emin misin?"

Acınası bakışlarını üzerimde hissettim. "Hiçbir şeyden haberin yok, çocuğum ama merak etme, sana her şeyi öğretmek için buradayım. Beni izle." Birkaç büyük adım atıp benden uzaklaştıktan sonra bir anda ortadan kayboldu. Gözlerimi birkaç defa kırpıştırarak ona ne olduğunu anlamaya çalıştım. "Bütün gün seni bekleyemem, geliyor musun?" Onu hâlâ duyabiliyordum. Sesi gittiği yönden geliyordu. Bu ne çeşit bir sihirdi böyle?

Gittiği yöne doğru ilerledim. Yok olduğu noktaya geldiğimde vücudum karıncalandı ve bir şok dalgası içimden geçmiş gibi titredim. *"Ateşe hükmedemeyen..."* Beynimde yankılanan garip

fısıltıyı Valerie'nin sesi bastırdı. "Güzel bir illüzyon, değil mi? Bu illüzyon sayesinde güçsüz, iğrenç varlıklar mağaranın girişini bulamıyor. Bildiğimiz ve kullandığımız koruma bariyeri gibi bir şey ama çok daha görkemlisi." Bariyerin arka tarafı, az önce gördüğüm manzaradan çok daha farklıydı. Az önce bir dağın eteğini görürken şimdi dağın eteklerine oyulmuş dikdörtgen girişi süsleyen parlak, ateş kızılı Erythrina Schliebenii çiçeklerini görüyordum. Bu çiçekler daha mağaraya bile girmeden önce bunun tehlikeli olduğunu bas bas bağırıyordu.

"Buraya gelme amacımız tam olarak neydi? Okuduğum kitapta içeride sadece büyüyü tutan taşlar olduğu söyleniyordu. Zaten şatoda onlardan bir yığın vardı." Burada ne öğreneceğimi artık bilmek istiyordum.

"Buraya geldik çünkü Ölüm Kraliçesi'nin sana uzun zamandır armağan etmek istediği bir şey var. O şeyi almak için de mağaranın altında bulunan tünelleri kullanarak labirentin içine gireceğiz. Kitaplarda yazan her şeye inanmamalısın Melany, kelimeler yanıltabilir. Gözünle görmediğin hiçbir şeye inanma."

Labirentin görünen kısmında herhangi bir giriş olmaması daha önceden dikkatimi çekmiş olsa da oraya yanardağın içerisinden girilebileceğini hiç düşünmemiştim. Ayrıca Valerie'nin bugünkü bilge sözleri ve bana karşı neredeyse ilgili diyebileceğim duruşuna herhangi bir anlam veremiyordum. Şüphe dört yanımı sarmıştı. O kadar şüphe doluydum ki; bana çocuğum diye seslenmesine bile söyleyecek bir şey bulamıyordum. Üstelik duyguları alınmış bir kadının herhangi bir sıcaklık besleyebileceğini sanmıyorum. Duygusuzluk onun kanında vardı. Bu tavrı tamamen rol olmalıydı. Bu oyundaki piyon değil, vezir olmalıydım. O yüzden sessizliğimi korumaya karar verdim.

Mağaranın kızıl çiçeklerle dolu girişine geldiğimizde karanlığın arasında, tam girişin ortasında duran bir karaltı dikkatimi

çekti. Uzun beyaz sakalı, sararmaya yüz tutmuş ve buruş buruş olmuş teniyle karşımızda duran kambur adam, Bilge Garen olmalıydı. Elinde, ucuna obsidiyenden kobra başı oyulmuş bir baston tutuyordu. "Gelmenizi bekliyordum." Bizi karşısında gördüğünde yeşil gözleri göz kapakları yokmuşçasına açılmıştı. "Girmek için bedel ödemeye hazır mısınız?"

Valerie'nin, "Sanki girmenin başka yolu var da..." diye mırıldandığını duydum. Bir adım önce çıkıp, "İkimiz de hazırız," dedi. Garen karanlığın içerisinden çıkarak Valerie'nin yanına geldi. Onları izlerken bunun tehlikeli olup olmadığını düşünmeye başlamıştım fakat kısa süre içerisinde Valerie'nin kendisini tehlikeye atacak bir şey yapmayacağına kanaat getirip bu düşünceyi kafamdan sildim. Valerie'nin bedeli labirentten çıkmadan hemen önce, avuç içimde küçük bir kesik açıp yere kan damlamasını sağlamaktı. Hemen sonrasındaysa labirenti terk etmeliydi.

İkimizin de anlam veremediği bu bedel, Garen'in benim bedelimi söylemesiyle netliğe bağlandı. "Bedelin, büyücünün kestiği avuç içinden kızıl kurda kanından birkaç damla içirmek ve sonrasında labirenti terk etmek."

Kızıl bir kurda kendi kanımdan içirmek, duyduğum en saçma şeylerden biri olabilirdi. "Kızıl bir kurdu nereden bulacağım?" Bedel ödenmesi gerektiğini biliyordum, buna karşı çıkmamamız ve Yüce Garen'in bedellerini sorgulamamamız gerektiğini de öyle ama kızıl bir kurdu nereden bulacağımı bilmiyordum.

"O seni, büyücü labirenti terk ettiğinde bulacak. Çıkışın önünde beklemen yeterli." Valerie ile birbirimize bakıyorduk. İkimiz de hiçbir şey anlayamamıştık. "Bedelinizi ödemeden labirentten çıkarsanız lanetim sizi bulacak ve on gün içerisinde öleceksiniz." Yaptığı son uyarı, Valerie'nin sinirlerini germiş ol-

malı ki orada daha fazla dikilmek istemezcesine nefes alıp verdi. Garen sessizce yolumuzdan çekildiğinde içeriye girdik ve dik bir yokuştan inmeye başladık.

Duvarların üzerindeki ateş opalleri sayesinde önümüz loş bir şekilde aydınlanıyor ve bu da karanlıkta yolumuzu kolaylıkla bulmamızı sağlıyordu. Mağara çok dar olmasa da üç kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş de değildi. Bir süre boyunca iki tarafımızı da çeviren opallerle birlikte sağa ya da sola sapmadan dümdüz yürüdük. Zaten sapacak bir yolumuz da yoktu.

Nefes aldıkça burnumdan ve dudaklarımın arasından çıkan duman karanlıkta sis bulutuna dönüşerek yok oluyordu. Valerie'nin sessizliği, düşüncelerimin saçma şeylere takılmasına sebep oluyordu. "Ölüm Kraliçesi'nin bana armağan etmek istediği şey nedir?" Daha işe yarar şeyler düşünmeye ihtiyacım vardı.

"Sende olması gereken, senden çalınan bir şeyi sana geri vermek istiyor."

Benden çalınan bir şey mi? Valerie önceki hayatımda başıma gelenlerden bahsediyor olmalıydı. Bu düşünce beni oldukça sinirlendirmişti. Kim böyle bir şeye cüret edebilmişti ve en önemlisi ben önceki hayatımda bunun başıma gelmesine izin verecek kadar aciz ve güçsüz müydüm? Hiddetle sesimi yükseltim. Valerie'nin bilip de benim bilmediğim bu şeyin ne olduğunu bir an önce öğrenmeliydim. "Benden çalınan şey her ne ise çalan kişiden bunun hesabını soracağım." Eskiden güçsüz ve aciz olabilirdim, ancak şimdi öyle değildim.

"Kraliçen senin için Echidna Kralı Cecrops'un ruhunu çalarak ondan intikam aldı. Artık o da bizden biri." Yine de onun yavaş ve acılı bir ölümü hak ettiğini düşünüyordum. Kafamda onu nasıl öldüreceğime dair planlar kurmaya bile başlamıştım. "Şu an kusursuz bir şekilde kullanabildiğin üç element var. Su, toprak ve hava... Doğada bulunan dört elementi de kullanabi-

liyordun ama o senden çalınmıştı. Ölüm Kraliçesi, yanındaki ruhların anılarında sana rastladığı izleri takip ederek elementini çalan kişiyi ve kaybetme sebebini öğrendi. Daha sonra da onu senin için geri aldı. Tam güce sahip olmanı istiyor. Sen onun bu dünya üzerindeki en önemli elçilerinden birisin. Yani bir süre sonra yeniden dört elemente hükmedebilecek ve şimdikinden de daha güçlü olacaksın."

İçimde yanan güç arzusu yine kendini ele vermişti ve belki de uzun zamandan sonra içimdeki boşluklardan birinin sebebini öğrenmiştim. "O halde gidelim ve bana ait olanı geri alalım."

Bölüm 21

Mağaradan çıkıp labirente vardığımızda etrafımızda yükselen duvarlara uzun uzun baktım. Elementlerimi kullanarak onları kolaylıkla aşabileceğimi düşünüyordum. Duvarların arasında kalan büyük krallığın kapısına oldukça yakındık. Kapıda duran birçok silahlı muhafız vardı. Bizi gördükleri gibi kapıyı açmaya başlamışlardı. Kapıya doğru yürürken Valerie'nin tökezlediğini fark etim. Gözbebekleri bembeyaz olmuş, bir çeşit trans haline bürünmüştü. Bu hali birkaç saniye sürdü ve gözleri eski siyahlığına kavuştu. "Buradaki işimizi hallettikten sonra bir yere daha gideceğiz, o yüzden fazla oyalanmayalım."

Az önce olan şey de neydi öyle? Böyle bir şeyi ilk defa görüyordum. "Bu da neydi böyle? Gözbebeklerin bembeyaz oldu." Sanki içlerindeki tüm siyahlık silinmiş ve normal bakan bir insana dönüşmüş gibiydi.

"Ölüm Kraliçesi Hel, ruhumu yanına çağırıp benimle konuştu. Seni biriyle tanıştırmamı istiyor."

Her defasında şifreli konuşması canımı sıkıyordu. "Üstü kapalı cümleler kurup seni öldürmek istememe sebep olacağına, bana direkt yapacağımız şeyi ve sana sorduğum soruların cevaplarını söyle. Aksi takdirde bozuşacağız, Valerie. Sabrımın son damlalarına yaklaşıyorsun."

Sertçe Valerie'nin omzuna vurdum ve muhafızların arasından geçip krallığa girdim. Uzun sayılabilecek taştan bahçeyi

Valerie'yi beklemeden yürüdükten hemen sonra kapıya varmıştım. Bundan sonrasında ne yapacağımı bilmediğim için arkamı dönüp ona baktım. Onunla birlikte bahçedeki bir ton muhafız tedirginice bana bakıyordu. "Cecrops nerede?!"

Bağırışım duvarları inletirken sol tarafımdan gelen bir vızıltı sesi duydum. Algılarım o kadar gelişmişti ki tehlikenin nereden geldiğini anlayabiliyordum. Kafamı yana çevirmeye gerek duymadan elimi havaya kaldırdım ve elementimi ortaya çıkardım. Hava elementi sol tarafımda küçük bir hava dalgası yaratırken göz ucuyla o yöne baktım. Benden birkaç adım uzakta uzun, kumral saçlı, buğday tenli bir oğlan duruyordu. Yirmili yaşlarda olmalıydı. Aurasından yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Elindeki arbalete yeni bir ok yerleştirirken oluşturduğum hava dalgası, onun az önce attığı oku yere düşürdü. Beni yaralamak ya da öldürmek için bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Onları sen öldürdün, lanet olası beyaz kız, her şey senin yüzünden!" Titreyen elleri, tuttuğu oku yaya yerleştirmesini zorlaştırıyordu.

Elementimi geri çekip ona daha dikkatli baktım. Ağlıyor ve acı çekiyor gibi görünüyordu. "Beyaz kız..." diye mırıldandım kendi kendime. Onu daha önce görmüş müydüm? Birbirimizi tanıyor muyduk? Oku yaya yerleştirmeyi başardığında bunların hiçbir önemi kalmamıştı. O benim için tehdit arz ediyordu.

"Yaşasın Echidna! Yaşasın Kral Cecrops! Geberin şeytanın lanetli tohumları!" Oku bıraktığında her şey onun için çok geçti. Elimi havaya kaldırdım ve rüzgârla okun yönünü değiştirdim. Ok hızlı bir şekilde alnına saplandığında gözleri fal taşı gibi açılmış halde geriye doğru yalpaladı ve sırtüstü yere düştü.

Muhafızlar hareket halindeydi ama hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Silahına uzanan birkaç kişi görmüştüm ama hiçbiri bana karşı gelecek kadar cesaretli değil gibi duruyordu. Çocuğun alnından oluk oluk akan kana baktıktan sonra gülümseyip kala-

balığa döndüm. "Sonunuzun onunla aynı olmasını istemiyorsanız bana Cecrops'un yerini gösterin." Muhafızların arasından birini işaret edip, "Sen," dedim. "Bizi Cecrops'un yanına götür."

Valerie bu halimden etkilenmiş gibi duruyordu. Hareket etmeyen muhafızı görünce, "Derhal!" diye bağırdı. Muhafız anında hareket edip girişin yanına geldi ve kapıyı açarak saraya girdi. Valerie de hemen onun arkasındaydı.

"Ateşimi içime nasıl geri koyacağız?" Çalınması bu kadar kolaysa geri alması da bir o kadar kolay olmalıydı.

"Bunun için büyülü bir makineleri var."

Büyülü bir makine... Gücümü benden söküp alan, lanet olasıca dandik bir makineymiş. Sinirden gülmeye başladım. "Gücümü geri aldıktan sonra onu geberteceğim, Valerie. Bana engel olmaya çalışma ve sakın işime karışma." Bu olay benimle Cecrops arasındaydı. Her suçlu cezasını çekmeliydi.

Muhafız bizi Cecrops'un yanına getirdiğinde, onu büyük bir taht odasında bulduk. Kendisi çoktan makineye bağlanmıştı. Makine büyük değildi, aksine küçük bir kapsüle benziyordu. Kapsülün ucundan çıkan iki küçük iplik ve iplerin ucuna bağlanmış olan birer gümüş iğne vardı. Vücudunun arkasından çıkan büyük kuyruğu gördüğümde ona tiksintiyle baktım. Pullarla kaplı elleri onu daha da iğrençleştiriyordu. Bu ne çeşit bir yaratıktı böyle? Zihnimde *"İnsan şeklinde bir sürüngen,"* lafları yankılandı. Yankılanan ses bana aitti. Bana bakan siyah gözlerine odaklandığımda gözlerimin önüne kısa bir görüntü düştü.

Cecrops büyük bir kıvraklıkla bana doğru dönerken pelerininin yeri süpüren kısmı açıldı ve onun büyük kuyruğunu gördüm.

Aklımda dönen görüntü hâlâ gözlerimin önündeyken elleri bağlı olan Cecrops'a yaklaştım ve "Sen..." dedim.

Sesli bir şekilde gülüp deliymişçesine ellerini hızla birbirine çarptı ve sonunda onu anladığımı söyledi.

Görüntüler bununla birlikte son bulduğunda omuzlarımı dikleştirdim ve sesimi yükselttim. "Ateşimi çaldın." Cecrops'un gözleri boş bakıyordu. Valerie, onun ruhunu Ölüm Kraliçesi'nin çaldığını söylemişti. Yani aslında zaten o bir ölü sayılırdı.

Valerie, "Koltuğa uzan, senin için makineyi hazırlayayım," dedi.

Hazırlanması gereken pek bir şey yoktu. Anladığım kadarıyla koltuğa uzanmalı ve ipliğin ucundaki gümüş iğneyi kalbimin üzerine batırmalıydım. Bu gücün bir kalpten öteki kalbe geçtiğinin temsili bir simgesiydi. Bunu kendim de yapabilirdim. Koltuğa uzanıp kapsülün ucundaki iğneyi kalbime batırdım. Bakışlarım Valerie'deydi. Bir sonraki adımı merak ediyordum. "Şimdi ne yapacağız?"

Cecrops'un olduğu tarafa geçip ellerini onun ifadesiz yüzünde gezdirdi. "Onun canını yakacağız."

***

Valerie büyülü sözcükler sarf ederken gözlerimi kapattım ve büyünün işe yaramasını kolaylaştırmak için Cecrops ile aramdaki temsili bağın gerçek olduğunu düşünmeye başladım. Kalbinden çıkan bir ışığın kalbime değmesini ve hemen ardından da o ışığa karışan gücümün yeniden ruhuma işlediğini, onu geri aldığımı... Büyük bir sakinlikle gözlerim kapalı bir şekilde yatarken bir güç tarafından çağırıldığımı hissettim. Kapalı göz kapaklarımın altında gözlerim istemsizce bir sağa bir sola deli gibi dönmeye başladığında başım döndü ve Cecrops'un bir anlık kalın çığlığını duydum.

Valerie büyü yapıyor, Cecrops bağırıyor ve ben kendimden geçiyordum. Uyanık kalmaya çalıştığım her an yüreğime damlayan ateşi hissediyor ve bağırmamak için kendimi sıkıyordum. İçime akıp ruhuma karışan şey, bana ait değilmiş gibi geliyordu. Bu güce ve hissettirdiklerine yabancıydım ama aslında bir o kadar da aşinaydım.

Cecrops'u gördüğümde hatırladıklarım sadece geçmişime doğru açılan küçük bir aralık gibiydi. Zihnimde yankılanan seslerin ve görüntülerin bana ait olduğundan emindim, sadece bunu kanıtlayabilecek kadar şey görmemiş ya da hatırlamamıştım. Hissetmek bile bana garip gelmişken geçmişi hatırlayabilecek olmamın imkânsız olmadığını fark etmek, aklımda çok daha fazla soru işareti oluşturmuştu.

Bedenim eski gücümü kabul ederken nefesimi tuttum ve içimde neler olduğunu tam olarak hissedebilmek için çektiğim acıya rağmen kendimi bir süreliğine rahat bıraktım. Kendimi rahat bırakıp kalbimdeki gümüş iğneye ve onun temsili bağına odakladığımda içimde, beni bir anlık boşluğa düşürecek bir şeyin varlığıyla karşılaştım. Kalbimden çıkan sarı ve parlak bir ışık hissediyordum ve aynı zamanda onun hemen yanında ince ve neredeyse gözükmeyen kül rengi bir bağ vardı. Bunların yanında da gücümü içime akıtan o bağı hissediyordum. Sarı renkli bağı düşündükçe bağ daha da belirginleşiyordu. Ucunda ne ya da kim olduğunu bilmiyordum ama ruhumun kesinlikle bir şeye ya da birine bağlı olduğuna emindim. Onu duyamıyor ya da göremiyordum. Sanki sisin ardında kalan bir anı gibiydi ama hâlâ benden kopmamıştı. Kül renkli bağ da aynı onun gibiydi ama neredeyse varlığını hissettirmeyecek kadar sönükleşmişti.

İkinci bir acı dalgasından sonra hissettiğim tüm acı geri çekilmişti. İçimde hissettiğim boşluğun yeri dolmuş, bu da kendimi daha güçlü hissetmemi sağlamıştı, ancak tüm bu gücün yanında henüz anlayamadığım bir şey daha vardı. Yakında bunun ne olduğunu öğreneceğimden emindim. Şimdi işime bakmalıydım.

Oturduğum koltuktan kalktım ve karşımda kıvranarak yatan Cecrops'a baktım. Pullarla kaplı teni bile ondan tiksinmeme yetiyordu. Ellerimi yumruk şekline getirdim ve yattığı koltuğun önünde durdum. Odada bulunan muhafızlar tedirginlikle

beni izlerken, "Echidna Krallığı'nın sonu ölümünle gelecek ve karşımda kim durursa seninle aynı sonu paylaşacak," dedim. "Burası artık benim krallığım, benim askerlerim ve benim halkım. Hepiniz bana ve benim buyruklarıma boyun eğeceksiniz." Gür sesim odada yankılanırken üç elementim uyumla etrafımda dönmeye başladı. İçimi kıpır kıpır eden bir diğer gücü hâlâ derinlerimde saklıyordum. Onu kullanmanın ya da kullanmaya çalışırken bir hata yapmanın henüz sırası değildi. Onda şu anki elementlerimden farklı bir şeyler vardı ve o güce yalnız başımayken ulaşmayı tercih ediyordum.

Tüm elementlerimi serbest bıraktığımda Cecrops'un etrafını sessiz ama ölümcül bir sis bulutu gibi sarmaya başladılar. Cecrops'un altındaki zemin onun bedenini sararken korkunç çığlıkları tüm odayı dolduruyordu. Burnundan ve kulaklarından kan gelmeye başlamıştı. Ciğerlerindeki hava tükeniyordu. Bu onun için yavaş ve acılı bir ölüm olacaktı. Sürüngenin çığlıkları çıkmayana dek yavaş yavaş ondan tüm oksijenini aldım ve vücudunu saran taşların canını yakmasını, kemiklerini kırmasını sağladım. Vücudu taşlarla kaplandığında, "Ne yazık, son bir söz bile söyleyemeden öldü," dedim. Sesimde alay vardı. İntikamın vermiş olduğu haz ve öfke vardı. Ben kazanmıştım, artık yenilmezdim.

"Gücünü aldığına göre artık gidebiliriz," dedi Valerie.

Sürüngen muhafızlardan birini çağırdım ve ona ben yokken yapması gerekenleri anlattım. Herkese artık Echidna'nın bir kralı değil, kraliçesi olduğunu söylemesi gerekiyordu. Ayrıca yönetimime karşı çıkacak olan kim varsa idamını istiyordum. Sürüngene birkaç direktif daha verip saraydan ayrılmak için hareketlendim.

Arada bir Valerie'nin suratına bakıyor, ancak ne düşündüğünü bir türlü anlayamıyordum. "Buradan sonra nereye gideceğiz? Ölüm Kraliçesi kiminle tanışmamı istiyor?"

Derin bir nefes alıp bana baktı. "Gidene kadar söylemememi emretti." Bu gizemli olaylar bir yandan hoşuma gidiyor olsa da bu durumdan sıkılmaya başlamıştım.

Labirentin çıkışına geldiğimizi fark ettiğimizde durduk. Bedellerimizi ödemenin vakti gelmişti. Valerie, pelerininin cebinden çıkardığı küçük hançeri parmaklarının arasında sıkıca tutup gözlerimin içine baktı. 'Ne yapıyorum ben?' diye düşündüğünden oldukça emin gibiydim. "Yap gitsin," dedim ve elimi ona doğru uzattım.

Sol elimin üzerinde derin olmayan bir kesik açtıktan sonra, "Dışarıda görüşürüz," diyerek labirenti terk etti. Ödemesi gereken bedele göre yanımda kalamazdı.

Elimden toprağa kan damladığı birkaç dakika boyunca etrafı sessizce izledim. Bilge'nin dediği gibi en sonunda kızıl kurdu soluk renkli labirent duvarlarının arasında gördüm. Ondan korkmuyordum, ben hiçbir şeyden korkmazdım. Üstelik heybetli görünüşü onu hemen sevmemi sağlamıştı. Yavaş hareketlerle bana doğru yürümeye başladı. Bense tepkisiz bir şekilde onun bana doğru gelmesini bekliyordum.

Aramızdaki mesafe kapandığında yere eğildim ve onunla aynı hizaya geldim. Benim karşımda hiçbir gücü yoktu ve o da bunun farkındaymış gibi görünüyordu. En azından aurasından yayılan enerjiyi hissedebiliyordum. Kızıl kurdun aurası benim auramla uyumluydu. Sanki aramızda bir bağ varmış gibiydi. Bir anlığına kızıl kurtla bağlı olup olamayacağımı düşündüm. Fakat ne kadar düşünürsem düşüneyim bana doğru hissettirmiyordu.

Elimi ona doğru uzattığımda önce kanımı kokladı, daha sonra da dişlerini etime geçirerek canımı yaktı. Bağırmayıp kendimi sıktım ve kurdu izlemeye başladım. Kapalı gözlerini anlık olarak açtığında gözbebeklerinin olması gereken yerin

bembeyaz olduğunu gördüm. O kısacık bakışma, beni bir anlık boşluğa düşürmüş ve başımı döndürmüştü. Geriye doğru sendeler gibi olduğumda zihnimin içinde bir ses duydum. *Ben Radolf, kurtların kralı, kâhin ile konuşmalıyım, o burada mı?"*

Başıma dayanılmaz bir ağrı girmişti. Dönen başımı tutarak yere oturdum ve gözlerimi kapattım. Bir elim ise hâlâ kurdun ağzındaydı. Elimi geri çekmeye çalıştım ama buna izin vermedi. "E-evet," dedim. Kekelemiştim. Ayrıca Radolf ismi bana oldukça tanıdık gelmişti. Sanki bu ismi daha önce de duymuş gibiydim. Kafamın içinde dönüp duran bu sahne hiç durmadan tekrarlıyordu. O an bunun kızıl kurtla ilk karşılaşmam olmadığını anlamıştım.

"Sana bir mesaj getirdim."

"Me-mesaj mı, ne mesajı?" diye sordum.

"Eski dostum Anka, dememi istiyor sana; buradakiler hayatta, dikkatli ol orada."

Kızıl kurt elimi bırakıp koşarak benden uzaklaşmaya başladığında hissettiğim tüm acı ve ağrı kesilmişti. Bu da neydi böyle?

Başımı tutarak ayağa kalktığımda, "Eski dostum Anka," diye mırıldandım. "Anka... Buradakiler hayatta..." Anka'yı daha önce Ölüm Çukuru'ndaki savaşta görmüştüm. Melody ve arkadaşlarıyla birlikteydi. Kızıl kurt, Anka ve kendi aramdaki bağlantıyı henüz anlayabilmiş değildim, ancak en kısa zaman gölge perilerinin de yardımıyla bunu öğrenebilmeyi umuyordum.

Kanayan elime baktım, kurdun ısırığı kesiği derinleştirmişti. Çıkışa doğru yol alırken hava elementimi ortaya çıkardım ve serin bir rüzgârın tenimi yalayıp acımı dindirmesine izin verdim. Adımlarım beni Valerie'nin olduğu yere çıkartırken aklımda tek bir düşünce kalmıştı. *Benden saklanan ne varsa hepsini teker teker bulacaktım.*

Bölüm 22

Melody

Kyricus'un en iyi yanı zamanın burada çok daha farklı işlemesiydi. Bir süre boyunca içeride kalıp içimdeki kara büyü üzerinde çalışacak ve farklı evrenlere uğrayıp düşmanlarım hakkında detaylı bilgi toplayacaktım. Bana borçlu olan kişiler vardı. Ele geçirip kaybettiğim onlarca kristalden sonra bana sağlam mallar bulabilecek, karşılığında benden bir şey almadan ya da istemeden o malları bana verebilecek kişiler tanıyordum. Biri hariç. Anoliuas...

Anoliuas, Jailopanaios Krallığı'nın prensesiydi. Altına ve altından yapılan her türlü şeye ilgisi vardı. Genellikle sahip olduğu her altın eşyası bir miktar da olsa büyü içerirdi. Büyülü aynaları, asaları, kolyeleri... Her şeyi altındandı. Sol kolunun tamamı da altınla kaplanmıştı. Altın Prenses lakabı ona her anlamda yakışıyordu. Altın değerindeki bilgiler de hiç şüphesiz ki ondaydı. Uğrayacağım birkaç duraktan sonra onun yanına da gitmeyi düşünüyordum. Çünkü Altın Prenses bana en önemli şeyi, yani kehanetin bilinen ve bilinmeyen tüm yönlerinin bilgisini sağlayabilirdi. Bana gerekli olan şey de buydu.

Jailopanaios aslında büyülü bir tapınaktı. Altın Prenses'in krallığının ismi de buradan geliyordu. Büyük ve gösterişli saraylarını, Jailopanaios Tapınağı'nın çevresine inşa etmişlerdi. Bu da zaman içerisinde büyüyen krallıklarına bu ismi vermelerine ve soyadlarını bu şekilde değiştirmelerine sebep olmuştu.

Görkemli olan her şey onlarındı ve onların kalacaktı. En azından soyları devam ettikçe altın içerisinde yüzeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Jailopanaios'un toprakları kutsal olarak anılırdı ve içerisinde savaşa izin verilmezdi. Halkı huzur ve refah içerisindeydi. En ufak şiddet gösterisinde idam edilir veya en iyi ihtimalle krallıktan sürülürdünüz. Tabii ki bu askerler için geçerli değildi. Anoliuas, olası bir savaş halinde askerlerinin hazırlıklı olmasını istiyordu. Yaklaşan kötülüğün tek bir yerle durmayacağının, her krallık farkındaydı. Bu yüzden herkes kendi hazırlığını yapıyordu.

Jailopanaios Tapınağı'na düşen kehanetler, toprakta yetişen özel bir parşömen kâğıdına, yarılan gökten yıldırımların düşmesiyle yazılıyordu. Bu büyülü ve özel ana, hayatım boyunca bir kez tanıklık etmiştim. Yıldırımların kâğıdı yırtmayışı, toprakta yetişen parşömenin usulca kökünden ve uykuda olduğu toprağından ayrılıp etrafına ışık saçması olağanüstü bir şeydi. Kehanet yazıldıktan sonra Anoliuas onları çerçeveletip kehanet duvarına astırıyordu. Şimdiye kadar yazılmış tüm kehanetler ve kehanetlerin ardından gelen mini kehanetler de o odada muhafaza ediliyordu.

Mylo ve Astrid'i Nemesis'e bıraktıktan sonra Kyricus'a geri dönmüştüm. Kyricus tüm evrenleri içerisinde barındırmasına rağmen bağımsız bir gezegen sayılırdı. Balta girmemiş ormanları, hiç ayak basılmamış toprakları, değerli madenleri, kendine has yaratıkları ve daha birçok bilinmezi içerisinde bir sır gibi barındırıyordu. Ne yazık ki bu sırları çözmek için yola çıkan birçok gezgin, Kyricus'un ihtişamlı büyüsüne kapılıp onun derinlerinde kaybolmuştu. Ana yoldan çıkar ve gezegenler şeridini kaybederseniz geri dönüş yolu hiç de kolay değildi. Burada her yer birbirine benzeyebiliyordu.

Kyricus'ta gezmeye çıkanlar, genellikle yollara işaretler bırakırlardı. Ben de ormanın derinliklerine doğru ilerleyip kendime güvenli bir yer bulana kadar öyle yapacaktım. Kyricus'a geri adım atıp bir anımı daha ona verdikten sonra gözlerimi dört numaralı boyut kapısının yanında açmıştım. Burası, ilk ışınlandığımız iki numaralı boyut kapısından kilometrelerce uzaklıktaki ağaç evlerin yanında bulunuyordu. Bu noktadan itibaren dümdüz ilerleyip, yoldan sapmamaya çalışıp ve tabii ki ağaçların üzerine izler bırakarak dönüş yolunu kaybetmemeye çalışacaktım.

Buradayken zamandan bol bir şeyim yoktu ama yine de Kyricus'a kendimi kaptırmak istemiyordum. Ay tutulmasında evim bildiğim topraklarda olmak benim için önemli, hatta ölüm kalım meselesiydi. Melany'nin ruhunu Ölüm Kraliçesi'nden kurtarmalıydım.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken ağaçlara sarmaşıklar bağlayarak ilerlediğim yolu işaretliyordum. Kaybolmamayı garantilemiştim. Şimdi tek yapmam gereken kendime gizli ve güvenli bir yer bulmaktı.

İlerlediğim yolda, geniş gövdelerinde göz ve ağız şekilleri olan ağaçlar vardı. Dokunduğum, bastığım ve gördüğüm her şey, gerçek bir canlıymış hissi uyandırıyordu. Sanki birazdan dokunduğum sarmaşıklar beni saracak ve ağaçlar çığlık atıp üzerime gelmeye başlayacaktı. Geniş hayal gücüm beni yanıltsa da bir noktada hislerimin beni yanıltmayacağını biliyordum.

Burasıyla ilgili çok fazla şey okumuş ve duymuştum. Hiç değilse tam olarak bilgisiz sayılmazdım. Bir süreliğine delirmeden ve kontrolümü kaybetmeden idare edebilirdim. Bu da kendimi az da olsa güvende hissetmemi sağlıyordu.

Ormanın yeterince derinlerine indiğime kanaat getirdiğimde, kendime dört büyük kayanın arasında yeterince geniş ve

güvenli bir sığınak bulmuştum. Bu noktada durup büyüme odaklanabilir ve hiç değilse biraz dinlenebilirdim. Kaybettiğim gücümü katbekat geri almalıydım. Hiç şüphesiz ki iyiler ve kötüler arasındaki savaş çok yakındı. Ölüm Kraliçesi'nin beklenmedik bir anda saldıracağından emindim. Önden yaptığı küçük saldırıların kendine uşak toplamak için olduğu belliydi. Ne kadar çok küçük ve önemsiz görünen saldırı olursa kendi tarafına kazandırdığı ordu da bir o kadar büyük olurdu. Onun daha fazla adam toplamasına izin vermeden bu işi kökünden halletmeliydik.

Yaratıklar ve Ölüm Kraliçesi'nin ele geçirdiği bedenlerin içerisindeki ruhlar ölmeliydi. Bu savaşı kazanmanın başka bir yolu yoktu. Kötülüğün ilelebet bu dünyadan silinmesi gerekiyordu. Bunun için ise ilk adım, bana bahşedilen gücü kullanmayı öğrenmemdi.

Bölüm 23

Biraz dinlenip daha önce yaşadıklarımı düşündüm. Bize saldıran uşakların ruhlarını, bir daha doğmamaları için tepemde oluşturduğum buluttan yağan kan damlaları sayesinde yakarak yok etmiştim. Damlalar gökten yere, yerden göğe hiç durmadan yağıyordu. Daha önce hiç tanıklık etmediğim bu olay, bana ve gücüme özel olmalı diye düşündüm. Üstelik kan damlalarına sebep olan şey, serbest bıraktığım kara büyünün oluşturduğu buluttu. Eğer yeteri kadar büyük bir bulut oluşturabilirsem savaş anında tüm ruhları bedenlerinden çıkartabilir ve onları tek bir hamlede yok edebilirdim.

Yine de bunun için büyük bir güç gerekiyordu ve ben henüz içimdeki bu kara büyüye o kadar da hâkim değildim. Daha önce kontrolü kaybetmiş ve büyünün beni yönetmesine izin vermiştim. Büyü kontrolümü ele geçirir ve kendimi tamamen kaybetmeme yol açarsa kendi gücüm beni yok edebilirdi. Bu riski birkaç defa almış olmama rağmen böylesine büyük bir savaşta her şeyi ve herkesi bir kez daha riske atamazdım.

Öncelikle yapmam gereken şey, içimdeki kara büyüyle büyümü yeniden ve yeniden tanıştırıp birbirlerine karışmalarını sağlamaktı. İçimdeki bu kara büyü, bana Melany'nin doğduğu çukurdan bir hediyeydi. Ateş enerjisine benzeyen sıcak ve ölümcül büyüyü korkmadan kontrol edebilmeliydim. Daha önceleri iki büyüyü birbirine karıştırmaktan korksam da artık iki gücün de içimde ve ön planda olmasını istiyordum.

Karanlık, bende öldürme arzusunu çoğaltsa da bunun altında yatan koruma arzusu her şeyin önüne geçiyordu. Ben korumak için öldürüyordum. Onlar gibi öldürmek için yaşamıyordum. Yeniden doğuşu engelleyebildiğim ve tamamen ortadan kaldırdığım her an bizim için nimetti. Enerjiyi sadece bulut olarak kullanmak zorunda olmadığımı düşünüyordum. Ne de olsa bu yerden göğe, gökten yere yağan damlalardan oluşan mıknatıs misali bir enerjiydi. Büyünün şekli ne olursa olsun o yine aynı yörüngede hareketine devam edecek ve ruhların üzerine yağacaktı.

Bir de çok hızlı hareket edip ruhları birbirine bağlayan o bağ vardı. Onun amacını henüz çözememiş olsam da birkaç tahminim vardı. En baskın düşüncem, tüm ruhların aynı yerden gelmesi ve Ölüm Kraliçesi Hel'in enerjisini taşımasıydı. Bu sayede ben birine odaklansam da büyüm, o enerjiye sahip tüm bedenlere odaklanıyordu. Yani Ölüm Kraliçesi'nin dağıttığı tüm enerjiyi, büyüm bir bütün olarak görüyor ve yakalıyordu.

Sorun da tam olarak bu noktada başlıyordu. Eğer Melany kendi ruhunu Ölüm Kraliçesi Hel'e adarsa o da onun enerjisiyle dolmaya başlayacaktı. Yüzde birlik bir şansım bile yoktu belki ama onu kurtarabileceğime hâlâ inanmak istiyordum. Onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtarmak istiyordum. Kızıl ay tutulmasındaki ayin katiyen gerçekleşmemeliydi.

Melany'yi tamamen kaybetmiş olma düşüncesini kafamdan atmak istiyordum ama bu ihtimali de göz önünde bulundurmak gerekiyordu. Herhangi bir oyuna kanmamalı ve bu yolda gözümü dört açmalıydım.

Bir süre boyunca tüm düşüncelerimden arınıp sadece içimdeki güçleri tanımaya odaklandım. Hepsini harmanlayıp aralarındaki olumsuz enerjiyi kaldırmaya çalıştım. Herhangi bir açma kapama tuşum olmadığından bu zor oluyordu. İstemedi-

ğim zamanlarda veya tehlike anlarında kolayca olan bu işlemi sakin kafayla yapmak oldukça zahmetli bir işti.

"Gerçekten burada oturmuş, güçlerini birleştirmeye mi çalışıyorsun?" Duyduğum sesle irkilip etrafıma baktım. Elementimi ortaya çıkarmış ve fırlatmaya hazırlanmıştım. "Sakin ol, buradayım."

Kayaların üstünde sakince oturan kızıl saçlı, güzel, genç kızı gördüğümde, "Kimsin sen?" diye sordum. "Güçlerimi birleştirmeye çalıştığımı da nereden çıkardın?"

Dişlerini göstererek gülümsedi. Güzelliği katbekat artmıştı. "Her şeyi duyar ve her şeyi bilirim." Kayadan atlayıp iki ayağının üzerine, tam önüme indi. Toza bulanmış siyah deri ceketini silkeleyip bana elini uzattı. "Ben Rebel ve sen de..." Durdu ve bakışlarını elementime çevirdi. Ona güvenmiyordum, bu yüzden ne elini sıktım ne de elementimi ortadan kaldırdım. "Melody olmalısın."

Ani bir hareketle elimi tamamen ona doğrulttum. "Adımı nereden biliyorsun?"

Güldü, bu kez gülüşü yeryüzüne düşmüş bir meleği andırıyordu. "Her şeyi duyup bildiğimi söylemiştim, değil mi?" Anlamayarak ona baktım. "Biz soysuzlar her şeyi bilir ve duyarız. Ne yazık ki benim soyumdan olan başka kimse kalmadı. Ben son soysuzum. Asilere liderlik ediyorum." Söylediklerinden hâlâ hiçbir şey anlamıyordum. O da bunun farkında olacak ki, "Yani beni durduracak herhangi bir güç olmadığını söylemeye çalışıyorum. Aklından ne geçerse onu bilirim, gücün ne kadar büyük olursa olsun ondan zarar görmeyebilirim. Ben bir çöp karıştırıcısıyım. Yani insanların anılarını karıştırır ve onların güçlerini emerek beslenirim," dedi. "Ben herkesten, her şeyden bir parça ve hiçbir şeyden de birazım."

Derin bir nefes alıp ciddi bir şekilde yüzüne baktım. Oysa benim aksime hâlâ güler yüzlü ve arkadaş canlısı gözüküyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Bir süredir seni takip ediyorum." Afallamıştım. "Arkadaşlarını ve çevrende olup biten her şeyi..." Biraz duraksayıp elini elementimin üzerine koydu. Şimdi avuç içlerimiz birbirine değiyordu ama o elementimden yanmıyordu. "Gördüğün gibi acı çekmiyorum ama senin bu ateşle kaç kişiye acı çektirdiğini artık biliyorum." Elementimi ve elimi geri çekip kızıl saçlı kıza bakmaya devam ettim. "Sadede gelecek olursam eğer, yanında savaşmak istiyorum." Duyduğum yanıt daha da şaşırmama sebep olmuştu. "Ve tabii benimle birlikte adamlarım da yanında savaşacak. Ne kadar kalabalık o kadar iyi, değil mi?"

Kulağa güzel bir teklifmiş gibi gelse de onu tanımıyordum. "Seni tanımıyorum ve sana güvenmiyorum."

Birkaç adım geri çekilip yere oturdu ve sırtını büyük kayaya yasladı. "Seni Gökyüzü Hastanesi'ne ben götürdüm. Yaraların çok derindi ve delirten tarafından saldırıya uğramıştın. Bilincini neredeyse kaybetmek üzereydin. Seni yalnız onlar iyileştirebilirdi ve öyle de oldu."

Kaşlarımı çattım. "Oradayken büyük tehlikeler atlattım."

Yerdeki çakıl taşlarıyla oynamaya başladı. "Ama kehaneti öğrendin." Sanki karşılıklı savaşa girmiş gibiydik. "Ayrıca bulutu kullanman gerektiğini de sana ben fısıldadım."

Zihne konuşabiliyor muydu? "Zihnime, büyü yapmadan nasıl fısıldadın?"

Dudaklarını oynatmadan sadece gözlerimin içine bakması onun sesini zihnimde duymama yetmişti. "Ben evrenin yarattığı son çocuğum. Bize soysuz denmesinin sebebi ailemizin olmaması... Tüm güçlerden ve tüm hiçliklerden yaratılmış ol-

mamız. Ben her şeye sahibim ve aynı zamanda da aslında hiçbir şeyim yok." Zihnime konuştuğu sırada göz rengi durmadan değişmiş, hiç görmediğim binbir renge bürünmüştü. "Doğduğumda asırlık bilgi ve güçle doğarım ve öldüğümde her birini beraberimde götürürüm. Bir çukurdan genç olarak doğar, bir çukurda genç olarak ölürüz. Asla yaşlanmayız. Kendi rızamız olmadan asla ölmeyiz."

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum. "Bir güce karşılık her zaman o güce tezat bir güç yaratılır. İyi varsa kötü vardır, yaşam varsa ölüm vardır. Kendi rızan varsa, kendi rızan dışında da ölüm vardır. Bu senin seçimin değil. Doğmak da senin seçimin değildi."

Onu düşünmeye sevk etmiş olmalıyım ki bir süre boyunca sessiz kaldı. "Doğru söylüyor olabilirsin ama şimdiye kadar hep böyleydi ve böyle devam etti. Belki de hiç kimse bizi öldürmenin yolunu bulamamıştır." Karşımda türünü hiç bilmediğim biri vardı ve anlattığına göre güçleri oldukça işime yarayabilirdi. Yine de kararsız kalmıştım. "Kararsızlığının sebebini anlayabiliyorum, bana güvenmiyorsun ve beni tanımıyorsun. İstersen gidebilirim, amacım bela çıkarmak değil."

Aklımı okumasından hoşlanmamıştım. O aklımı her okuyuşunda beynimde minik karıncalanmalar oluyordu. "Aklımı okumanı nasıl engellerim?" Aklımı okudukça ona güvenemez ve kendimi sürekli diken üstünde hissederdim.

"Bildiğim eski bir büyü var ama işe yarayacağını sanmıyorum. Genelde bana büyü işlemez."

Denemekten zarar gelmeyeceğini düşündüğüm için Rebel'den büyüyü öğrenip üzerimizde denedim. Bir çeşit karşılıklı sözleşme büyüsüydü. Her iki taraf da karşı tarafın zihnini görememek ve düşündüklerini, o istemedikçe duyamamak için birbirine söz veriyor ve bu sözü kanla mühürlüyordu. Hiçbir

şey imkânsız değildi, bu yüzden bu büyünün işe yarayacağına inanıyordum. Ne de olsa bu karşılıklı bir büyüydü. Yani öncelikle karşındakini duyamamak ve bilememek için kendini engellemiş oluyordun.

"Sanırım işe yaradı. Sandığım kadar da büyü geçirmez değilmişim." Gülerek söylediği için ister istemez ben de gülümsemiştim.

"Peki, neden beni, daha doğrusu bizi takip ediyordun?" Sadece bize katılmak istediği için bunu yaptığını sanmıyordum.

"Ne kadar süre önce doğduğumu bilmiyorum çünkü Kyricus'ta çok fazla zaman geçirdim. Yine de doğduğumdan beri bir gücün beni sana çektiğini biliyorum. Yanında olmalıymışım gibi hissediyorum." Ellerindeki taşları atıp ayağa kalktı. "Ne için savaştığını, kime karşı olduğunu ve ne yapmak istediğini çok iyi biliyorum. Ayrıca sana gücünü kullanman konusunda da yardım edebilirim."

İkna ediciydi ve ben de ikna olmak üzereydim. Konuşmasından, sıcakkanlılığından ödün vermiyordu. Hiçbir yanlışı, hiçbir zararı yok gibi duruyordu. Ona güvenmesem bile bunun bir tuzak olmadığından emin olana kadar onu ve belki de adamlarını gözlemleyebilirdim. Gerçekten dediği gibi biriyse bana çok faydası dokunurdu.

Deri ceketini bir kez daha düzeltip yeniden elini bana doğru uzattı. "Arkadaş mıyız?"

Bakışlarımı açık bırakılmış kızıl saçlarından çekip yüzünde dolaştırdım. Ela gözlerini hiç kırpmadan benim altın rengi gözlerime dikmişti. Dolgun dudakları gülümser haldeydi. Minik burnundan sakince nefes alıp veriyordu. Alnında ter damlaları yoktu. Bu kadar profesyonel bir şekilde yalan söyleyen kimseyle daha önce karşılaşmamıştım. İllaki yüzlerinde bir iz olurdu. Bu yüzden söylediklerinde doğruluk payı olabileceği ihtimaline daha çok tutundum ve uzattığı elini sıktım. "Göreceğiz..."

Bölüm 24

Rebel, beni Kyricus'un derinliklerine, asilerle birlikte yaşadıkları yere götürüyordu. Anladığım kadarıyla kendilerinin her yerde ve her konumda birer yerleşkesi vardı. Rebel'in söylediğine göre asiler her zaman bir arada yaşayıp toplu hareket etmeyi tercih ederlermiş ve genellikle toplama insanlardan oluşurlarmış. Toplamalar, ailesi olmayan veya evinden kaçıp maceraya atılmak isteyen gençleri ifade ediyormuş. Kendilerine toplama demek yerine asi demeyi tercih etmişler ve böylelikle yeni bir topluluk oluşmuş.

Rebel'in anlattıkları hayran olunasıydı. Bunca insanın bir araya gelip de kendilerine yeni bir aile oluşturması ise takdire şayandı. Yol boyunca bir şeyler anlatıp durmasından rahatsız olmamıştım ama bu kadar ses, bana bir anda Astrid'i, Mylo'yu, Anka'yı ve diğerlerini hatırlatmıştı. İçimdeki burukluğun sebebinin özlem olduğunu kısa sürede fark ettim. Eve benzer bir yere adım adım ilerlerken kendi evimi özlüyordum. Kim bilir annem ve babam şu an ne haldeydi? Astrid, Mylo'yu götürdüğünde ne gibi bir açıklama yapmıştı? Anka ve Sean neredeydi? Onları bir daha görebilecek miydim? Kızıl ay tutulmasında Anka'ya ihtiyacım olabilirdi. Bir şekilde ona ulaşmanın yolunu bulmalıydım. Nedense bu konuda Rebel'in bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum.

"İşte burası..." dedi Rebel. "Geldik."

Ormanın derinliklerinde ağaçlarla kaplı bir yerdeydik ve etrafımda hiçbir yaşam belirtisi göremiyordum. "Herkes nerede?" Onunla arama biraz mesafe koyup büyümü hazırda tuttum. Herhangi bir durumda saldırmak için hazırdım. Oysa yüzüme hâlâ düşmanca bakmıyordu.

"Kyricus'un en sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Büyülü ormandan ne kadar uzaklaşırsan ormanın gücü o kadar zayıflar ve evren senin bu noktalarda her türlü büyüyü kolaylıkla yapmana izin verir." Elini havaya kaldırıp gözlerimin hizasında tuttu ve fısıldayarak bir şeyler söyledi. Gözlerim bir anlığına kardığında, "Birazdan geçecek," dedi ve yanıma gelip bileğimden tuttu. Kendimi çekmeye çalıştım ama ince parmakları tahmin ettiğimden de güçlüydü.

Görüşüm birkaç saniye içerisinde geri geldiğinde şaşkınlıkla dudaklarımı araladım. "Bu da neyin nesi?" Bir anda ormanın o görüntüsü gitmiş, karşımda kocaman bir yerleşke belirmişti. Kılıç kuşanmış bir sürü insan, büyüyle ilgilenen birçok çocuk ve etrafa dizilmiş uzun masalarda oturup yemek yiyen sayısız genç vardı.

"Herkesin gözünde bir bariyer vardır. Bu bariyer başkalarının yaptığı büyüleri görmemizi ve algılamamızı engeller. Herkesin ve her şeyin bariyeri farklıdır. Yaptığım büyüyü yalnız ben istersem görebilirdin. Gözlerindeki bariyeri kaldırmamış olsaydım hâlâ ormanlık alanı görüyor olacaktın."

İlk defa büyünün böylesiyle karşılaşmıştım. Genellikle çoğu büyücü bariyerlerini görünmez yapar ve bariyerin içinden geçtiğinde büyünün yapılmamış halini, yani gerçekliği görürdün. "Bir insana da bu büyüden yapabilir misin?"

Gülümsedi. "Seni takip ettiğimi söylemiştim, değil mi?"

Heyecan, içimi kıpır kıpır etti. Bu büyü sayesinde kardeşimden ve Ölüm Kraliçesi'nden bir adım önde olabilirdim.

Üstüne üstlük kardeşimin olduğu saraya görünmeden girebilir, yaratıkların arasından rahatlıkla geçebilir ve sadece onun beni görmesini sağlayabilirdim. "Bu büyüyü bana yapabilme şansın var mı?"

Dudaklarını büzdü. "O konuda söylemem gereken bir şey var. Aslında bu büyüyü herkese yapamıyorum. Sadece çukurdan doğmuş olan evrenin çocuklarında işe yarıyor."

Melany, kâhindi ve hiç şüphesiz yoktan var olmasa da evrenin çocuklarından biriydi. Onunla aynı kanı taşıyorduk, ikizdik. Küllerinden doğduğunda bir çukurdan doğmuş ve ikimizde de o çukurun izleri oluşmuştu. "Bir ihtimal bende işe yarayacağını düşünüyorum."

Düşünür gibi beni süzüyordu. "Deneyebiliriz ama sana herhangi bir güvence veremem." Kafamı onaylarcasına salladım. "Şimdi seni bizimkilerle tanıştırayım." Birlikte şen şakrak kalabalığın arasına girerken gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Attığım her yeni adımda bir çift göz daha bize doğru dönüyordu. "Umarım gözlerin üzerinde olmasından rahatsız olmamışsındır. Son zamanlarda onlara senden ve sana katılacağımızdan çok fazla bahsettim." Anladığımı belirtirken kendimi ortama yabancı hissetmeye başlamıştım. "Merhaba, sen Melody olmalısın." Sağımda beliren silüete bakmak için kafamı kaldırdım. Benden üç kafa boyu daha uzundu. Kaslı ve atletik görünen bir vücudu vardı. Beline bağladığı kemerde bir kılıç ve bir hançer asılıydı. İçimden bir ses onları kullanma konusunda uzman olduğunu söylüyordu. "Ben Lancelot ama buradaki herkes bana Lane der." Kısacık kesilmiş kahverengi saçları, çillerle kaplı keskin bir yüzü vardı.

Rebel, Lane'e baktı. "Lane benim sağkolum, gözüm kulağımdır. Buradaki herkese güvenirim ama en güvendiğim iki kişiden biri odur."

Lane'e bakıp gülümsedim. "Merhaba Lane."

Büyük ve uzun masaların arasından geçtiğimizde etrafıma daha çok dikkat etmeye başlamıştım. Burası büyük bir kampa benziyordu. Etrafta antrenman yapılacak parkurlar, tahta hedefler ve daha birçok şey vardı. Kadın erkek ayrımı yoktu. Herkes düzenli bir şekilde eğitimini yapıyor ve birbirine yardımcı oluyordu. Ahşap evler, en az dört kişinin birlikte kalacağı kadar büyüktü. "Burada kaç kişisiniz?"

Lane konuşmaya hevesli gibi duruyordu. "Şu an burada yedi yüz elli kişiyiz ama avlanmaya giden iki yüz elli adamımız var. Seninle birlikte bin bir kişi olduk." Sayıları beklediğimden de kalabalıktı. Genç ve eli silah tutan tam bin kişi... Az bir rakam değildi. Beş kişi neler başardığımızı hatırladıkça bin kişiyle neler neler yapabileceğimin farkına varıyordum. Kalabalık demek, güç demekti.

"Aç mısın?" Aç hissetmiyordum ama bir süredir doğru düzgün yemek yememiştim. "Değilsen bile yemelisin, hepimiz güç toplamalıyız."

Mahcup bir şekilde baktım ve karşı çıkmadım. "Bana eşlik etmek istiyorsan konuşmamız gereken şeyler var ama her şeyden önce gücümü kullanmayı öğrenmeliyim ve bunu bir an önce yapmalıyım. Kaybedecek zamanım yok."

"Kızıl ay tutulmasının senin için önemini biliyorum." Kızgın bakışlarla ona döndüğümde, "Şu an aklını okuyamadığımı biliyorsun, çok daha önceleri öğrenmiştim bunu," dedi. İki elini de ben masumum der gibi havaya kaldırmıştı.

Rebel'in hakkımda çok fazla şey öğrendiğine emindim ve bu durumdan rahatsızlık duyuyordum. "Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun?"

Dudaklarını ısırdı. "İstediklerini başarmana yardım edebileceğimi bildiğim kadarını." Kaçamak cevabı rahatsız etmişti.

Durduk. Atış talimi yapan kıza baktım. Alnı terlemiş, tüm gücüyle hedefi on ikiden vurmaya odaklanmış gibiydi. Ne tür bir gücü vardı bilmiyordum ama hedefe saldırmak üzere olduğu için bunu birazdan öğreneceğimden emindim. Birkaç adım geri çekildikten sonra hedefe doğru koşmaya başladı. Beklenmedik bir şekilde zıplayıp takla atarak sağdaki uzak hedefe atak yaptı. Ahşap, insan şeklindeki hedeften çıkan dumanlar, onun bir element kullanıcısı olduğunu gösteriyordu. Üstelik bu onun tek saldırısı da değildi. Sanki havada takla atarken onu yavaşlatılmış bir şekilde görüyor gibiydim. Sağ taraftaki hedefi ve beş farklı hedefi daha büyük bir çeviklikle on ikiden vurmuştu. Dizlerinin üzerine indiğinde, Rebel gurur dolu bir sesle ona bağırdı. "Vee, buraya gelir misin?"

Kız bize dönüp donuk bir şekilde baktı. Ağır adımlarla bize doğru gelirken Lane, "Ürkütücü," diye mırıldandı.

Kızın orantılı vücudu, tepeden sıkıca toplanmış sarı saçları ve buz mavisi gözleri vardı. Önümde durduğunda aynı boyda olduğumuzu anladım. Önce bana, daha sonra Rebel'e bakıp, "Çok çelimsiz görünüyor," dedi. "Evrenimizi kurtarmak için kesinlikle yardıma ihtiyacı var."

Ukala ve sert tavrı hoşuma gitmemişti. "Sen burada saklanırken ben tek başıma defalarca evreni kurtardım." Lane'in kıkırdadığını görünce Vee ona ters bir bakış atıp, "Her neyse," diye mırıldandı. "Ben duş almaya gidiyorum."

Arkasını dönüp uzaklaşırken Rebel, "İşini bitirdikten hemen sonra yanıma gel. Kardeşini de getir," dedi. Vee elini sallayıp uzaklaşırken, Rebel mahcup bir şekilde bana baktı. "Onun kusuruna bakma, biraz asidir."

Lane gözlerini devirdi. "Vee, Rebel'den sonra asilere liderlik edecek kişi. Rebel'in gözbebeğidir ama ben dâhil çoğu kişi ondan biraz ürker." Sertlik iyiydi ama dozunda.

"Seni diğerleriyle de tanıştıracağım ama önce dediğin gibi konuşmalı ve ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Burada bizimle çok fazla kalamayacağını hissediyorum. Gitmek istediğin yerler olduğunu biliyorum."

Rebel'in kaldığı ahşap eve doğru yürümeye başlamıştık. Bu ev diğerlerinin aksine tek kişilik gibi duruyordu ve hepsinin ortasındaydı. "Gitmem gereken yerler ve öğrenmem gereken şeyler var. Kyricus'u kullanmamın sebebi zamanın burada farklı işlemesi. Bu sayede hiçbir şeye geç kalmayacağım."

Çok geçmeden Rebel'in evinin önündeydik. Kapının kilidini anahtarıyla açmak için uzandığında, "*Espina Mortales* haftası neredeyse gelmek üzere," dedi. "Yaklaşık iki hafta kalmış olmalı." İki hafta hiç de uzun değildi, bu yüzden elimi çabuk tutmalıydım.

İçeriye girdik. Kapıdan girer girmez altı kişilik, yuvarlak bir masayla karşılaştık. Arka tarafta iki kapı vardı. Rebel ve Lane masaya yöneldiğinde, ben de onlar gibi masanın bir ucuna oturdum. "Burada konuşulanların aramızda kalacağından emin olabilirsin. Bize güvenmesen bile bizimle birlikte güvende olduğunu bilmeni isterim." Her geçen saniye Rebel'e ısınsam da tetikte olmaktan bir an bile olsun vazgeçmiyordum.

"Büyüm hakkında bana yardımcı olabileceğini söylemiştin. Hakkında ne biliyorsun?" Bu büyü bana Melany'nin doğduğu çukurdan, evrenden bir hediyeydi. Kötülüğe karşıt bir güçtü. "Burası güvenilir bir alansa her şeyden önce bunu öğrenmek istiyorum."

Rebel'in güler yüzü ciddi ve düşünceli bir hal aldı. "Sana soysuzların çukurlardan doğduğundan bahsetmiştim, hatırlıyor musun?" Kafamı onaylarcasına salladım. "Ben, sana gücünü veren o tılsımın çukurundan, gerçek Ölüm Çukuru'ndan... *Tarshiskis*'ten... kısaca Tarsis'ten; pis, dehşet verici ve sonsuz

korkuyu barındıran o çukurdan doğdum. Çığlıklarla dolu, kara büyünün kol gezdiği, ruhların tüylerini diken diken ettiği, en büyük korkularını yaşadığın o çukurda uyandım. O çukur, beni senin için çağırdı, Melody."

Rebel'in puslu sesi, kararan gözleri, ensemdeki soğuk terler şimdiden gerilmeme sebep olmuştu. "Kötülüğün doğduğu yerden doğduğunu söylüyorsun. Sen de bir ölüme fısıldayan mısın? Onlar için mi çalışıyorsun?" Hışımla ayağa kalkıp elementimle büyümü ortaya çıkardım. "Bu bir tuzak olmalı."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ben hiçbir şeyim Melody, yani her şeyim." Bir sonraki sözleri tüm gücümü geri çekip ani bir şekilde yerime oturmama sebep olmuştu. "Ben Melany'den artakalanlar ve senin yarınlarınım. Ben sizim."

Bölüm 25

Sandalyede, beynimden vurulmuşa dönmüş halde rahatsızca kıpırdandım. Lane duyduklarımı sindirmem için bana soğuk bir su getirmişti. Şüpheli bakışlarım Rebel'in üzerindeydi. O ise gözlerini hiç ayırmadan bana bakmaya devam ediyordu.

"Böyle bir şeyin olması mümkün değil. Bizim bir parçamız olamazsın." İkiz olsak da biz bile birbirimize tam olarak bağlı değildik.

"Melany öl lüğünde, onun gücü aranızdaki bağ sayesinde sana aktı ama sana tam olarak ulaşamadı. O bağın etrafını çevirip orada katılaştı ve unutuldu. Melany'yi yeniden diriltmeye çalıştıklarında Tarsis'in büyüsü o bağ sayesinde senin içine aktı, orada birikti ve senden saklandı. Melany'ye bahşedilen iyi enerji o bağda tutunurken, Tarsis'in kötü enerjisiyle çarpışıp beni oluşturdu. Bu, evrenin bu gibi durumlara karşı aldığı bir önlemdi. Melany, Anka'ya ve sen de bana sahipsin. Bir parçam Tarsis'e ve diğer parçam da senin içine aktı. Bu sayede de Balder oluştu. Yani evrenin yeniden doğum ve doğdurduğunu geri alma gücü."

Rebel'in sözleri aklımdan geçip duruyordu ama bir sözü sürekli aklımda yankılanmaya başlamıştı. *"Melany, Anka'ya ve sen de bana sahipsin."* Takılmış bir plak gibi zihnimde tekrarlanan bu söz kafamı yememe sebep olacaktı. "Kehaneti biliyor musun?" Kafasını evet anlamında salladı. "Madalyonları da biliyorsun o zaman." Kafasını sallamaya devam etti. Bilmediği bir

şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. "İkimizde de yeniden doğmanın gücü ve tılsımı var. Ancak Melany ölüleri diriltebiliyorken ben diriltilen ruhları öldürüyorum. Ben onları öldürerek Ölüm Kraliçesi'nin hâkimiyetinden kurtarıyor ve onlara cennette huzurlu, yeni bir doğum bahşediyorum. Melany'ye yeniden doğmanın gücü verildi ve bana da bu gücü ondan alma gücü bahşedildi." Buraya kadar hemfikir olmalıydık. "İkimizden de biraz olabilir ve yanlışlıkla oluşmuş olabilirsin ama... Peki, sen bu hikâyenin neresindesin?"

Sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Benimle dalga geçiyor gibi görünüyordu. "Kaderin oyununun vazgeçilmez bir parçasıyım diyelim. Zamanı gelince bir piyon mu yoksa bir vezir mi olduğumu anlayacağız." Derin bir nefes aldım. Söyledikleri kafa karıştırıcıydı. "Sanırım özetle, Balder'in gücünden Melany'ye değil, sana yol göstermek için oluştum diyebiliriz. Böylesi daha açıklayıcı olur." Ona olan bakışlarımdan hoşlanmamış olacak ki huzursuzca kıpırdandı. Lane de gerilmişti. "Yanında olmamı istemezsen seni ve yapacaklarını sadece uzaktan izlerim ya da..."

Kapı sertçe açıldı. "Ya da kardeşinin tarafına geçip kötülüğün dünyaya yayılmasına yardım ederiz. Ne kadar kalabalık o kadar iyi, değil mi?" Vee, bana dalga geçer gibi bakıyordu. Masanın yanına yaklaştı. "Buradaki hiç kimse kötülüğün dünyaya yayılmasını, özgürlüğünün ve canının elinden alınmasını istemiyor. Rebel'i küçümseme, o ve onun gibileri iyi bilirim. Yoktan var olurlar ama büyük ve kaderi etkileyen bir amaçları vardır. Sözlerinde yalan bulamazsın. Seninle paylaşabildikleri kadarını ve hatta biraz daha fazlasını paylaşırlar. Senin yanında savaşmak istiyorsa evet demelisin. Karşına almak istemeyeceğin bir fırsat bu, prenses."

Vee'nin hemen arkasından odaya giren çocuk, Lane'den bir iki yaş daha küçüktü ama en az onun kadar güçlü görünüyor-

du. "Vee, bir şey diyorsa doğru diyordur. Ayrıca Rebel'e güveniyoruz ve onunla birlikte yapabileceklerinize inanıyoruz."

Rebel ayağa kalkıp gelenlere oturmalarını işaret etti. "Ya da geldiğim çukura geri döner ve teklif ettiğim yardımı sonsuza kadar geri alırım. Neyi tercih ediyorsun, Melody?"

Bana yardım etme konusunda ciddi görünüyorlardı. Yine de düşünmeliydim. Odadaki dört kişinin de bakışları üzerimdeydi ve benden net bir cevap bekledikleri çok açıktı. Bu kararı hemen verip vermemek konusunda kararsızdım. Rebel'in söylediklerinin doğru olup olmadığını tam olarak bilemezdim ama öğrenmenin bir yolu vardı. *Gerçeklik Göleti...*

Gözlerimi birer birer odadakilerin üzerinde gezdirdim ve "Bu karşılıklı bir güven oyunuysa sizin de bana güvenmeniz gerekiyor," dedim. "Hep birlikte kısa bir yolculuğa çıkacağız ve ardından da kararımı vereceğim."

Odadaki herkes sessizce birbirine baktıktan sonra Vee, "Bu kız bizi uğraştıracak," diye homurdandı.

Lane gözlerini devirip âdeta tıslar gibi, Vee'ye fısıldadı. "Çeneni tut Vee, önemli bir anın ortasındayız."

Rebel bu durumdan sıkılmış olacak ki, "Sessizlik," diye yükseldi. "Seninle geleceğiz."

***

Söyledikleri ve teklifleri gayet uygun ve kabul edilebilir şeylerdi ama onlarla herhangi bir yola çıkmadan önce bir karar vermem gerektiğini biliyordum. Gerçeklik Göleti'ne gitmenin bana zaman kaybettireceğinin farkındaydım ama yanımda savaşacak ve bana bir şeyler öğretecek kişilerin yanında uyumaktan korkmak ve sürekli tetikte olmak zorunda kalmak istemiyordum. Rebel gerçekten söylediği kişiyse Anka gibi bir varlığa sahiptim. Bu, koruyucu bir meleğim var demekti.

Rebel, Lane, Vee ve Vee'nin, adının Andre olduğunu öğrendiğim erkek kardeşiyle birlikte yemeklerimizi yedikten sonra apar topar yola çıktık. Buraya dönmemiz çok fazla zamanımızı almayacaktı. Kyricus'un derinliklerinden çıkıp ilk bulduğumuz kapsüle bindik ve ardından Kyricus'tan çıkıp Mooraui topraklarına vardık. Kyricus geçidinin bizi bıraktığı yerden, aşağı yukarı yarım günlük bir yolumuz vardı. Mooraui, Gerçeklik Göleti'ne ev sahipliği yapıyordu. Gerçeklik Göleti, üç kutsal tapınağın hemen ortasında bulunuyordu. Tapınakların etrafında genellikle keşişler olurdu. Bu keşişler, dövüş konusunda tarih yazmış büyük ustalardı. Dövüşçü olmak ve bu geleneği nesilden nesle aktarmak için yemin etmişlerdi.

Keşişleri tanıyordum ama insan içinde çok fazla dolaşmamam gerektiğini de biliyordum. Ölüm Kraliçesi Hel'in uşakları her yerde olabilirdi. Rebel'in verdiği pelerini kullanarak yüzümü gizledim ve onları üç kutsal tapınağın girişine kadar getirdim.

"Şimdi ne yapacağız?" Andre'nin sorusu aramızdaki sessizliği bozduğunda peşimden gelmelerini işaret ettim. Ormanın içinden geçip mağaralara inecek ve gizli yoldan Gerçeklik Göleti'ne ulaşacaktık. Gerçeklik Göleti büyük değildi. Ortasındaki taş zeminin üzerine gümüş renkli bir kâse yerleştirilmiş bir göletti. Kâseye her daim güneş ve ay ışığı vururdu. İçerisindeki su hiçbir zaman tükenmezdi. Bu suya her kim bakarsa söylediği yalanlar ortaya çıkardı.

"Buraya mı gireceğiz?" Lane, eliyle önünde duran karanlık mağara girişini işaret etti.

"Melody bizi Gerçeklik Göleti'ne getirdi." Rebel'in burayı bilmesine şaşırmamıştım. "Eğer ona söylediğimiz bir yalan varsa ortaya çıkacak."

İlerlemelerini işaret ettiğimde içeriye ilk önce Vee girdi. "Size sormam gereken sorular var. Her birinizin teker teker ce-

vap vermesini istiyorum." Kabul ettiklerinde önümüzü daha net görebilmek için elementimi ortaya çıkardım. "Kardeşim Melany ve Ölüm Kraliçesi Hel için mi çalışıyorsunuz?" Teker teker, "Hayır," deyişleri mağarada yankılandı.

"Bana tuzak kurmak, beni yok etmek ve kötülüğü yeryüzüne salmak gibi bir planınız var mı?" Cevapları yine aynı olmuştu. "Gerçekten bana yardım mı etmek istiyorsunuz?"

Bu kez teker teker, "Evet," diye yanıtladılar.

"Bu savaşta sonuna kadar yanımda olup bana, halkıma ve halkınıza yardım mı etmek istiyorsunuz?"

"Evet." Rebel loş ışığın altında bana göz kırptığında diğerleri de onunla aynı cevabı vermişti.

Mağaranın açıklığına çıkıp kâseye ulaştığımızda sadece Rebel'e son bir soru sordum. "Rebel, söylediklerinin hepsi doğru muydu?"

Kâsenin etrafını sardığımızda gözlerime baktı. "Sana söylediğim ve seninle birlikte yapmak istediğim her şey doğruydu."

Tüm sorularımı sorduktan sonra hep birlikte kâsenin içerisine bakmalarını istedim. Verdikleri cevaplardan biri bile yanlış olursa sudan kırmızı bir duman yükselmeye başlayacak ve o kişinin etrafını saracaktı.

Hepsi aynı anda kâsenin içerisine baktı. Bir süre sonra Vee huzursuz olmuştu. "Bir şey mi olması gerekiyordu? Yoksa hiçbir şey olmaması iyiye mi işaret?"

Normalde suyun içerisine ilk bakışlarında söyledikleri yalan ortaya çıkardı fakat bir süredir baktıkları halde hiçbir şey olmamıştı. Onlara güvenmemem için hiçbir sebebim kalmamıştı. Güvenilirlerdi, artık bunu biliyordum. "Geri çekilebilirsiniz," dedim. "Artık size tamamen güveniyorum."

Bölüm 26

Melany

Ölüm Kraliçesi Hel'in tanışmamı istediği kişinin kaldığı yere gelmiştik. Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim olmasa da hoş ve tekin bir yerde olmadığımız kesindi. "Neredeyiz, Valerie? Artık oyunları bırakmanın vakti geldi." Etrafımız yeşil ağaçlarla doluydu ama durduğumuz nokta ölü toprak ve siyahlı grili çalılarla çevrilmişti. Tam olarak kocaman bir yuvarlağın içerisinde duruyorduk.

"Hel, kanlı ay tutulmasından önce seninle görüşmek istedi."

"Hel ile mi görüşeceğim, bu mümkün mü?" Ölüm Kraliçesi'nin sadece bir ruh olduğunu ve olduğu yerden çıkamadığını sanıyordum.

"Yaşam ile ölümü ayıran küçük bir duvar ve ölüler âlemine geçişi sağlayan bir geçit var. İstersen duvarın ardından konuşabilir, istersen de diğer âleme geçip geri gelebilirsin. Sen bir ölüme fısıldayansın. Cehennemde yürümek senin için sorun değil. Fakat duvarın ardından konuşmayı seçmezsen oraya giderken yapman gereken birkaç şey var."

Valerie benimle gelecekmiş gibi konuşmuyordu. "Benimle gelmiyor musun?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Ölüm Kraliçesi yalnızca seninle konuşmak istedi. Ben burada bekleyeceğim."

Ölüler âlemine gitmek istiyordum. "Geçidi kullanmak için ne yapmalıyım?" Karmaşık şeyler söylememesini umuyordum.

"Geçidin önünde ölü ayakkabıları ve kıyafetleri duruyor. Yaşayanlar o kıyafetleri giymeden ölüler âleminde yürüyemezler. Ruhun Ölüm Kraliçesi'ne ait, ancak yanlış bir patikaya saparsan bir daha dönemeyebilirsin. O yüzden hiçbir şeyi berbat etmemeye çalış ve patikadan sapma. Eminim ki Hel, yolu bulmanda sana yardımcı olacaktır."

Gitmeye hazırdım. "Beni onun yanına gönder."

Valerie benden birkaç adım uzaklaşırken, benim olduğum yerde kalmamı söyledi. Büyülü sözler söylerken yerin yavaş yavaş titremeye başladığını hissettim. Çok geçmeden toprak, Valerie ve benim aramda ince bir çizgi oluşturarak ikiye yarıldı. Yarık, bir insanın geçebileceği kadar genişlediğinde Valerie büyü yapmayı bıraktı. Açılan boşluktan yerin altına basamaklar iniyordu. "Burada bekliyor olacağım, dediklerimi unutma. Yoksa ölüler âleminde yürüyemez ve ölü ruhların saldırısına uğrarsın. Unutma, orası onların mekânı, yaşayanların değil."

Merdivenlere yöneldim. İnerken toprak basamaklara dikkatle basıyordum. En alta ulaştığımda küçücük, oda gibi bir yerdeydim. İçerisi aynı mezar gibiydi. Karşımda parlak bir duvar ve duvarın tam ortasında ise bir kapı duruyordu. Kapının üzerinde dalgalanan ışık, tehlike arz edercesine yanıp sönüyordu. Duvarın arkasını az çok seçebiliyordum, ancak net olarak göremeyeceğim kadar buğuluydu. Duvarın etrafından soğuk, mavi bir ışık geliyordu. Kapının üzerindeki ışık ise alev rengindeydi. Kapının hemen yanındaki kıyafetleri hızlı bir şekilde kıyafetimin üzerine giyerken etrafa yaydıkları koku yüzünden yüzümü buruşturdum. Ölü ve pis kokuyordu.

Geçidin önünde durdum. Ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum ama artık içeriye girmenin vakti gelmişti. Bir an önce

Ölüm Kraliçesi'nin neye benzediğini görmek, onunla konuşmak ve ona birkaç şey sormak istiyordum.

Bir elimi geçidin içerisine doğru uzattıktan sonra geçide tamamen girdim ve bilincimi kaybetmeme sebep olacağını hiç bilmeden ölüler âlemine ilk adımımı atmış oldum.

***

Uyandığımda bir sahilde olmayı hiç beklemiyordum. Cehennemin çok daha farklı bir yere benzeyeceğini düşünürdüm. Kumların üzerinde, denize çok yakın bir yerdeydim. Kendimi toparlayıp ayağa kalktım ve etrafıma baktım. Denizin üzerinde çarmıha gerilmiş, çürümüş, yüzlerce beden gördüm. Deniz yükseldikçe çürümüş bedenlerden yükselen çığlıklar etrafı kaplıyordu. O an denize yaklaşmamam gerektiğini fark ettim.

İleride bir patika vardı. Yol, kırmızı yapraklı ağaçların olduğu ormana doğru gidiyordu. Kumda bata çıka yürüyerek patika yola ulaştım. Gökyüzü, yarasa yuvası gibiydi. Ayaklarından asılmış insan bedenleri, mağarayı andıran tavandan aşağı sarkıyordu. Her birinin ayak ucundaki ateş, onları yakıyordu.

Gözlerimi tavandan çekip patika yoldan ormana ilerlemeye başladım. Doğru yolda olduğumu hissediyordum. Ağaçları daha yakından gördüğümde yapraklara renk verenin, dallara asılmış bedenlerden akan kan damlaları olduğunu fark ettim. Her ağaçta yalnızca bir kişi vardı. Bedenlerin gözleri açıktı ve etrafa bakıp duruyorlardı. Beni gördüklerinde sesleri yükseliyor ve yardım çığlıkları atmaya başlıyorlardı. Burada ruh yerine gerçek insan bedenleri görmek beni şaşkınlığa uğratmıştı.

Arkamdan gelen serin bir rüzgârla sola tökezlediğimde patikada bir yol ayrımına geldiğimi gördüm. Bu Ölüm Kraliçesi'nin benim için gönderdiği bir işaret olmalıydı. O işaretleri takip edersem kısa süre içerisinde Ölüm Kraliçesi'nin yanına ulaşacağımı biliyordum. Yolu hızlı bir şekilde yürüyüp etrafımı

daha fazla incelemeden, Ölüm Kraliçesi'nin de yardımıyla onu buldum.

Giriş kapısında büyük harflerle *"YÜCELERİN YÜCESİ HEL"* yazıyordu. Kapı ardına kadar açıldığında içeriye girdim ve şatoya ilerledim. Bahçe yolunda dikenli sarmaşıklar duruyordu. Tek başıma aşabileceğim bir engel değildi bu ama attığım her adımda yolumdaki zararlı şeylerin iki yana ayrıldığını görünce rahatladım. Ölüm Kraliçesi, geçmem için yolu açıyordu.

Son dikenli sarmaşık da önümden kalktığında şatonun kapısında bekleyen silüeti gördüm. Onu görmek bir şeyler hatırlattığında durdum ve sadece gözlerinin içine baktım. Kendi ölümüm ve tüm anılarım onun gözlerinin içinde saklıydı. Oysa bunu saklayamadığının farkında değil gibiydi.

"Merhaba Melany, evimize hoş geldin."

Ölüm Kraliçesi'ni karşımda gördüğümde onun sadece bir ruhtan ibaret olmadığını anlamıştım. Burada, kendi yaşam yerinde istediği kılığa girebiliyor ve isterse herhangi bir insanın bedenine sahip olabiliyordu. Hel, benim görüntümü tercih etmişti ve bu, ister istemez bana birçok şeyi hatırlatmıştı. Bunu kullanabilirdim.

"Görüntümden korkma diye senin kılığına girmeyi uygun gördüm. Senin için problem olacağını düşünmüyorum." Kafamı iki yana salladım. "Harika, içeriye geçelim." Gereksiz neşesi onun kötü bir ruh olduğunu unutturmuştu ama bu neşesinin ardında ölüm ve kaosla beslenen yok edici bir ruh vardı. Onun oyununa ayak uydurmaya çalıştım ve hemen arkasından şatoya girdim.

Birlikte taht odasına gittiğimizde sonunda bedenlerinden ayrılan ruhları görmeye başlamıştım. Hepsi taht odasının duvarındaki büyülü kafeslerde saklanıyordu. "Ruhlar yanımda kalır ve bedenleri sonsuz cehennem ateşinde yanarak cezalan-

dırılır. Bedenlerin yaşamları boyunca sahip olduğu iyi ve kötü enerjileri kullanarak etrafın güzel görünmesini sağlıyorum. Gelen misafirlerimi korkutmak istemem." Gülümseyince ben de gülümsedim. Bu sırada sürekli gözlerinin içine bakıyor ve görebildiğim her şeyi hafızamda tutmaya çalışıyordum, ancak şimdiye kadar ölümümden başka herhangi bir şeyi net olarak görememiştim. Konuştuğu her an gözlerindeki hareket artıyor ve anılar hızlı bir şekilde akmaya başlıyordu.

"Etrafı beğendin mi?" Açıkçası cehennemin böyle bir yer olmasını beklemediğim için etrafı oldukça beğenmiştim. Üstelik etrafta acı çeken bedenler görmek içimdeki kötüyü besliyor ve güçlendiriyordu. Buranın havası farklıydı. Kendimi herkesten ve her şeyden güçlü hissetmeme sebep oluyordu. Ölüm Kraliçesi Hel hariç. "Burası çok güzel bir yer."

Şu anda bütün gücün onda olduğunu biliyor ve ona saygı duyuyordum. Burada uyandığım andan beri otoritesini çok net hissetmeye başlamıştım. "Aç mısın?" Aç değildim ama teklifini kabul etmemek kabalık olurmuş gibi hissediyordum. "Akşam yemeğine kalmalısın. En sevdiğim ölüme fısıldayanın güçlenmesini isterim."

Bir süre boyunca ona yakın olmak ve gözlerinin içine bakmak istiyordum. "Siz nasıl uygun görürseniz..."

Aslında neden Ölüm Kraliçesi'nin buyruklarını yerine getirmem, onun kurallarına uymam ve onun evrendeki elçisi olmam gerektiğini bilmiyordum. Ben sadece bana söyleneni yapıyordum ve bundan hoşlanmıyordum. Gücün ne Valerie'de ne de Ölüm Kraliçesi'nde olmasını doğru buluyordum. Her şeye sahip olması gereken kişi benmişim gibi hissediyordum. Bu hikâyede bir şeyler yanlıştı ve ben düşündüğüm her şeyi, istediğim şekilde yavaş yavaş gerçekleştirmeye kararlıydım. Kötülüğü evrene salacaktım, evet ama herkesin ve her şeyin başında ben olacaktım.

Ölüm Kraliçesi, bedenlerini sağlam bıraktığı birkaç ruhu, askeri, gözcüsü ve uşağı olarak kullanıyordu. Uşaklarına yemek hazırlamalarını emretti. Birlikte cehennemin bir kısmını gözler önüne seren, büyük bir balkona çıktık. "Merak ettiğin şeyler olduğunu biliyorum." Ciddileşen sesi soru sormamı beklediğini belirtir nitelikteydi.

Ona soracağım ilk soru, bir çeşit tuzağı da içerisinde barındırıyordu. "Nasıl öldüğümü merak ediyorum."

Büyük bir hışımla bana döndüğünde gözlerinde bir kez daha kendi ölümümü gördüm. "Ölüm Kraliçesi'ne böyle bir şey sormaya nasıl cüret edersin!"

Anlık yükselişi yüreğimin korkuyla dolmasına sebep olurken birkaç adım geri çekildim, ancak hâlâ gözlerine bakıyordum. Alevler içerisindeydim. Karşımda bir erkek vardı ve benden tüm acımı alıyordu. Öte yanda ise birkaç kişi duruyordu. Bu kişileri tanıyordum. Aralarından birkaçını gerçek hayatta da görmüştüm ama şu anda onlara karşı öfke, kin ve intikam duygusuyla dolup taşıyordum. Görüntüler ise tam tersini söylüyor gibiydi. Melody'yi, Hel'in gözlerinde görür görmez tanımıştım. En büyük düşmanımın gözünden bir damla yaş akıyordu. Kendi gözlerimde de yaş vardı.

"Ölümü sormak büyük kabalıktır." Soruma cevap vermeyeceğini düşünürken sakinleşip beni şaşırtıp cehennemi izlemeye başlarken ölümümü anlattı. Kapsamlı bir şekilde neler olduğundan bahsetmemişti ama söylediği bir kelime kafamın içerisinde gidip geliyordu. *"Bir element kullanıcısının ateşiyle yanarak can verdin. Onlar senin düşmanın."*

Başka bir şey sormak için dudaklarımı araladım. Bu konuyu konuşmak onu geriyor gibiydi. "Tüm evreni ele geçirdiğimizde bizden ne yapmamızı bekliyorsun?" Âdeta ruhu parıldamıştı. Etrafında yanıp sönen kızıl ışık heyecanlandığını anlamama yetiyordu.

Ölüm Kraliçesi bizim gibi değildi. Duyguları vardı.

"Tüm evreni istediğimiz şekilde yönetip tüm buyruklarımızı gerçekleştireceğiz. Herkes bize katıldığında artık yaşam diye bir şey olmayacak ve tüm ruhlar, her evrende istedikleri gibi gezebilecekler. Buradan kurtulabileceğim ve ruhlar arasında hiçbir ayrım olmayacak. Her biri benim kontrolümde ve benim istediğim şekilde yaşayacak. Yeniden doğacağız ve hiçbir yere mahkûm edilmeyeceğiz."

Ölüm Kraliçesi'nin amacı, hapsedildiği bu yerden kurtulmaktı. Bunun tek yoluysa herkesin ve her şeyin ölmesiydi. Hel, özgürlük istiyordu ve belki de bu duygusu yüzünden intikam almayı kafasına bu kadar koymuştu.

Bölüm 27

Akşam yemeği boyunca güzel yemekler yemiş ve sohbet etmiştik. Kendi kendimle yemek yiyormuş gibi görünsem de bir süre sonra aynı görüntüye sahip olmamız beni rahatsız etmemeye başlamıştı. Aksine bundan hoşlanmıştım. Yemekte Ölüm Kraliçesi'ne, Valerie'nin konumuna geçmek istediğimi, ondan daha güçlü olduğumu söylemiştim. Bana her şey bittiğinde onun yerini alacağıma dair söz vermişti, ancak şimdilik işleri o bildiği için beni yönlendirmesinin daha uygun olacağı konusunda beni ikna etmişti. Verdiği sözü ise sonsuza kadar mühürlemişti. Ben de ona, Valerie'ye başkaldırıp isyan çıkarmayacağımı söylemiştim. Bunun sözünü vermememe rağmen bana güveniyor gibiydi. Bir süre boyunca *Espina Mortales* haftasından ve o günün öneminden bahsetmiş, kesinlikle kendimi ona adamam gerektiğini söylemişti. Böylece gücünün bir kısmını bana geçirip yeryüzünde çok daha fazla güçlü olabileceğimi söylemişti. Anlattığına göre ölülerin gücü hiçbir güçle kıyaslanamazdı çünkü yaşarken sahip olunan enerjilerin tamamı kullanılamıyordu. Ancak öldükten sonra enerjinin tamamı ortaya çıkıyor ve çok daha büyük bir güç Ölüm Kraliçesi'nin avuçlarına düşüyordu.

Kendimi onun yanında rahat hissetmeye başlamıştım. Birbirimizin dilinden anlıyor gibiydik. Sadece fazla dolmuş hissediyordum. Ölüm Kraliçesi'nin konuşmadığı ve sadece ileriyi izlediği zamanlarda anılarımdan birkaç parça bir şey görme

fırsatım olmuştu. Kimi anı düşmanım dediğim insanlarlaydı, kimi anım ise yaratıklara karşı savaşırken idi. Bu görüntüler önceki hayatımda nasıl bir insan olduğum sorusunu gündeme getiriyordu ve söylemeye dilim varmasa da önceden kötülerin içerisinde olmadığımı düşünmeye başlamıştım. Bu da bende yeni sorular doğurmuştu. Karşı karşıya olduğum insanların önceki hayatımdaki yerleri neydi?

Bu cevapları ne Valerie'de ne de Hel'de bulabileceğimin farkındaydım. Geçmişimi benden gizliyorlardı. Ölüm Kraliçesi, benim kılığıma girerek geçmiş anılarımın gözlerinde dolandığının hâlâ farkında değildi. Bunu fark etse dahi gördüğüm her şeyi inkâr edip onu kandırmayı planlıyordum. Biraz dengesiz ve tutarsız davranmaya ve düşünmeye başladığımı fark ettiğimde geçmişimin ve şu anımın karışmaya başladığını anladım. Geçmişte her kimsem, artık bildiğim birkaç şey yüzünden şu anım değişime uğruyordu. Merakım artmıştı. Cevap istiyordum. İçimdeki intikam duygusu sönmemiş, hedeflerim değişmemişti, ancak bilme ve öğrenme isteği yüreğimde yer edinmişti.

Cecrops ve kızıl kurttan sonra bir şeyleri daha kolay hatırlamaya ve aklımda tutmaya başlamıştım. Ayrıca Hel'den öğrendiklerim de işe yarar şeylerdi. Şatoya, evime döndüğüm zaman yapacağım ilk şeylerden biri Sean'a uğramak olacaktı. Ölüm Kraliçesi'nin gözlerinde onu ve kendimi yan yana görmüştüm. Düşman değil, yandaş gibiydik.

Burada geçirdiğim süre boyunca Hel'in benden istediği birkaç küçük şey olmuştu. İlki, Alacardo Luxon'un ruhunu ele geçirene kadar onunla iyi geçinmem ve sorun çıkarmamamdı. Onların kaynaklarını kullanarak ordusunu genişletmeyi çok istiyordu. Bu konuda hevesliydi de diyebilirdim. İkincisi, Valerie'ye burada konuştuğumuz hiçbir şeyi söylememi istemesiydi. Onun hakkında bazı planları vardı ve yeryüzüne geri döndüğümde onun yerini alacağımı söylemek isyan etmesine

sebep olabilirdi. Üçüncüsü ise burnumu her şeye sokmamamdı. Geride ve gölgelerin arasında kalıp zamanı gelinceye dek saklanmamı istemişti. İşleri karıştırmamı, kızıştırmamı ya da bozmamı istemiyordu. Her şeyin zamanında gerçekleşmesi konusunda ısrarcıydı. *Espina Mortales* haftasından sonra savaş başlatmayı ve her yere aynı anda saldırmayı planlıyordu. Luxonlar da ona katıldığında yeryüzünü ele geçirmek için yeterli askeri ve ölümcül yaratığı olacaktı.

Ölüm Çukuru'nda da her geçen gün kilden yeni yaratıklar yaratıyor ve diğerlerine katıyordu. Ölüm Kraliçesi, buradan hiçbir şeyi göremiyordu, ancak ona bağlı olan her şeyi hissedebiliyor ve her hareketini takip edebiliyordu. Valerie'nin beni iki gündür dışarıda beklediğini söylemişti. Hâlbuki burada sadece birkaç saat geçirmiştim. Cehennemde zaman farklı işliyordu. Bu tamamen Ölüm Kraliçesi'nin tercihiydi. Zamanı hızlı ve yavaş akıtmak burada onun kontrolündeydi.

Gitme vakti geldiğinde beni şatodan uğurladı. Geçtiğim tüm yolları geri yürümemi ve geldiğim yerdeki denize girmemi söyledi. Geçit kapısı suyun altında ve her yerdeydi. Tamamen suya girdiğimde geçit kapısından geçmiş olacaktım. Üstelik su, yaşadığım için bana acı vermeyecekti.

Suya tamamen girdikten sonra bayılmış ve üzerimdeki ölü elbiseleriyle geçit kapısının önünde uyanmıştım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp yere bıraktım ve merdivenleri çıkmaya başladım. Yarığın içerisinden çıktığımda Valerie'yi aşırı yorgun ve uykusuz bir halde otururken buldum. Gözleri boş baksa da beni gördüğüne sevinmiş gibi ani bir hareketle ayağa kalktı. "Melany!"

Gülümsedim. Kendimi hafiflemiş hissediyordum. Ölüler dünyasından çıkıp yeniden yaşayanların arasına dönmek bana iyi gelmişti. Üstelik elim boş da dönmemiş, hakkımda bir şey-

ler öğrenmiştim. "Merhaba Valerie, eve geri dönmeye hazır mısın?" Yorgun hali uyumak istediğini bas bas bağırıyordu. Geri dönüş yolunda da uyuyacağından hiç şüphem yoktu.

İçerisinden çıktığım yarık kendi kendine kapandığında Valerie'nin kolunun altına girdim ve yürümesine yardımcı oldum. "Yarığı açık tutmak insanı yoruyor," dedi. Yarığı açık tutmak zorunda olduğunu bilmiyordum. "Yarık kapansaydı bir daha aynı yerden geri çıkamazdın. Birbirimizi bulmamız zor olurdu."

İster istemez Valerie benim için fedakârlık yapmıştı. Bunun farkında olduğunu sanmıyordum. "Birbirimizi kaybetmek istemezdik, Valerie," dedim. "Değil mi?"

Arabanın yanına geldiğinde kafasını salladı. "Daha az zamanda yapacak çok işimiz var."

***

Şatoya dönmemizin ardından Valerie dinlenmek için odasına çekilmişti. Odasına gitmeden önce yarın Luxon Krallığı'nda olacağımızı belirten bir mektubu, Luxonlara teslim etmesi için atlılarımızdan birine vermişti.

O odasına gittiğinde zindana gitmeye niyetlendim, ancak öncesinde mutfağa uğrayıp bir tabak dolusu yemek aldım. Sean ile son konuşmamızın ardından yapmam dediğim bir şeyi yapmayı düşünüyor ve onunla bir anlaşmaya varmak istiyordum. Bu kez ona karşı eskisi kadar kin ve öfke duymuyordum. Öğrendiğim şeylerden sonra ne olacağı konusunda şüphelerim vardı ama ister istemez yumuşamış gibiydim. Kendimdeki değişimin az çok farkındaydım ama başkalarının bu değişimi fark etmesini istemiyordum.

Her zamanki sertliğimle gardiyana kapıyı açmasını ve bizi yalnız bırakmasını emrettim. Konuşulan hiçbir şeyi duymasını istemiyordum. Gardiyanın uzaklaştığına emin olduğumda

içeriye girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Sean'ın gitmesine kolay kolay izin vermeyecektim ama ortak bir noktada uzlaşmaya da hazırdım.

Gözlerini kapamış, öylece yatıyordu. "Toparlan, konuşmaya geldim." Yeni uyanıyor gibi bir hali vardı. Öncesine göre biraz daha iyi görünüyordu. Ona iyi bile davranıyorduk. Şimdiye kadar ölmüş olması gerekirken onu burada yaşatmaya devam ediyorduk ve hiç şüphesiz bunu o da biliyordu.

Sean yattığı yerden doğrulduğunda kol ve bacaklarındaki kelepçelere baktım. Elleri kelepçeler yüzünden şişmişti. Uzlaşmaya geldiğimin bir göstergesi olarak kelepçeleri kolundan küçük bir büyü yardımıyla çıkardım. Kelepçeler iki yanına sesli bir şekilde düşerken şaşkındı. "Kurtuluşunun ilk adımı buydu. Benimle iş birliği yaparsan seni serbest bırakabilirim." Elimdeki tabağı önüne bırakıp geri çekildim. "Bana kim olduğumu ve ailemin kim olduğunu söylemeni istiyorum. Ayrıca birkaç soru daha soracağım."

Tabağa uzanırken şüpheli bakışları üzerimdeydi. "Kararını değiştiren şey neydi?"

Karşısına, yere oturdum. "Bunu sana anlatamam ama bazı şeyler hatırladığımı ve bazı kişileri gördüğümü söyleyebilirim."

Oturduğu yerde kıpırdanıp mırıldandı. "Hatırlamaya başlaman güzel bir şey, hâlâ oralarda olabilirsin."

Söylediğini tam olarak anlayamasam da sorgulamadım. "Anlatacak mısın?" Önündeki tabağa baktı ve tavuk etinden bir parça alıp bana uzattı. Yemekte zehir olup olmadığından emin olmak istiyor olmalıydı. Uzattığı tavuğu alıp bir ısırık aldım. Bana bir şey olmadığını görünce o da yemeye başladı.

"Bir süre önce büyücüler ve element kullanıcıları arasında büyük bir savaş yaşandı. Savaşı göklerden Anka sırtında gelen

iki kişi durdurdu. İkisinin de kim olduğunu bilmiyordum ama şu an tahminlerimde yanılmadığımdan eminim. Göklerden inen iki kişiden biri dört elemente de hükmedebiliyordu. Dört elementi kontrol edebilen tek bir kişi vardır ve bu kişiye de kâhin denir. Öğrendiğimiz bir şey varsa o da kötülük dünyaya yayılmaya başladığında kâhinlerin kötülüğü yok etmek için doğmasıdır. Sen Melany'sin ve kesinlikle benim ilişki yaşadığım o kız değilsin. Melody... Yani tıpatıp benzediğin ve benim sevdiğim o kız, senin ikiz kardeşin olmalı. Gözlerindeki gümüşleri görebiliyorum. O savaştan sonra Melany sandığımız kişi, yani sen, aslında sen değil, Melody'ydi. Göz renginin büyücüler tarafından savaş esnasında değiştirildiğini söylemişti ama aslında herkes senin ölümünü gizliyormuş. Ben ikinizi de tanıma fırsatı bulmuş oldum." Yemek yemeyi bırakıp ciddileşmiş ve bana doğru eğilmişti. "Ve emin ol Melany, sen hiçbir zaman böyle kötü bir insan olmadın. İnsanlara yardım eder, onları sever ve herkese yardım etmeye çalışırdın. En kötümüze bile yardım ettin sen." İrkilerek geri çekildim. Anlattığı insan bana oldukça uzak geliyordu. "Ailen, yani kral ve kraliçe... Başından beri neden sarayda yaşadığını anlayamamıştım. Başta katilden kaçmak ve korunmak için olduğunu sanıyordum ama daha sonra da orada kalmaya devam ettin. Bu sefer de Alin'i bahane ettiniz. Daha doğrusu Alin'i sen değil, kardeşin..." Duraksadı. Sanırım söyleyeceği şeyi söylemekten vazgeçmişti.

"Durma," dedim. "Anlat."

"İki farklı dönem yaşandı. Birinci dönem, senin dönemin ve savaştan sonrası, yani Melody'nin dönemi." Cümleleri nasıl toparlayacağını düşünür gibiydi. "Sen ve ben bir zamanlar arkadaştık. Üstelik iyi arkadaşlardık. Beraber yemek yer, aynı derslere girerdik. Beni ya da bizim gruptan herhangi birini hatırlıyor musun?"

Ölüm Kraliçesi Hel'in gözlerinde gördüğüm bir kız ve onun tıpatıp aynısı vardı. "Bir kız gördüğümü hatırlıyorum ve ona benzeyen bir başka kızı daha."

Gülümsedi. "Alin ve Astrid, onlar senin oda arkadaşlarındı. Savaştan sonra çok değiştiler ve senden, yani aslında Melody'den uzaklaştılar. Şimdi bunun sebebini anlayabiliyorum. Sen öldükten sonra yerini Melody alınca her şey değişti. Mylo'nun kötüleşmesi, Kyne'ın kalp krizi geçirmesi... Her şeyin artık bir anlamı var."

Duyduklarım karşısında gittikçe tuhaf hissetmeye başlamıştım. Kalbime doğru büyük bir sıcaklık yayılıyordu. "Peki ya ailem, onlar kimdi?"

Derin bir nefes aldı. "Ben öğreneli de sanırım çok olmadı ama Melody'nin Nemesis Kralı ve Kraliçesi'nin çocuğu olduğunu biliyorum. Yani sen ve kardeşin, Nemesis'in prensesleri olmalısınız."

"Yaşıyorlar mı?" Valerie'den başka bir ailem olduğu düşüncesi beni korkutmaya yetmişti. Başta bunu merak etmiştim ama şimdi kaygılanmaya başlamıştım. Sean'ın anlattıklarına göre geçmişimde böyle bir insan değildim.

"Yaşıyorlar ve üstelik seni çok seviyorlardı. Kayıp kızlarını buldukları haberini verdiklerinde hepimiz çok sevinmiştik."

Bir şeyler hatırlamaya çalışıyor ve sürekli Sean'ın dediklerini düşünüyordum. Bu kadar bilgi bir anda fazla gelmişti. Kendimi değişik duygular içerisinde bulamazdım, hayır. Hel'e verdiğim bir söz ve ele geçirmek istediğim bir evren vardı. Hâlâ bu duyguların, kaosun ve ölüm isteğinin etkisindeydim. Kafamın karışmasına ve bir iki sözle geçmiş yaşantımın bunu baltalamasına izin veremezdim. Bir hışımla ayağa kalkıp zindanı terk ettim. Kendime gelmeli ve yarınki buluşma için dinlenmeliydim.

Bölüm 28

Ertesi gün ilk pedasın ötüşüyle uyanmış ve erkenden hazırlanmaya başlamıştım. Dolaptaki en şık kıyafetimi giyip Prens Alacardo ve babası Kral Madrigal için süslenmiştim. Bu görüşme, akşam yemeği ve beraberinde gelecek olan her şey, evren üzerinde kuracağımız egemenliğimiz içindi.

Dinlenmiş görünen Valerie, kahvaltıda bana eşlik etmişti. Üstelik bu kadar hevesli görünüşümden de hoşnut duruyordu. "Hel ile görüşmek sana yaramış," demişti beni ilk gördüğünde. "Enerjisi insanın ufkunu genişletiyor ve seni hayata daha çok bağlıyor." Gerçekten de öyleydi. Onunla konuştuktan sonra bazı şeyleri daha çok istemeye başlamıştım. Bir süre Hel ile yaptığım görüşmeden ve cehennemden bahsettikten sonra, "Dün gece zindana indiğin haberini aldım," dedi. "O çocuk fazla yaşadı, artık ölmesinin vakti geldi diye düşünüyorum. Bize ayak bağı olmasını istemeyiz."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Onu öldürmek aleyhimize olur, unutma elimizdeki en önemli kozlardan birisi o." Bunu o da biliyordu ama delirtenin ruhuna koyduğumuz anıyı daha çok önemsiyor gibiydi. Delirtenin ruhu bize hâlâ geri dönmemişti.

"*Espina Mortales* haftası bitene kadar yaşamasına izin veriyorum, ancak o zamana kadar karşı taraftan bir saldırı gelmezse, sonrasında bizi durduracak bir şey olmayacak. Büyük bir savaşa gireceğiz."

Savaşa girmek için tam olarak hazır olup olmadığımı bilmiyordum. "Bu savaştaki görevim nedir?" Yönetmek için arkada mı durmalıydım, yoksa ön cephelerde herkesin kâbusu mu olmalıydım?

"Hel, *Espina Mortales* haftasından sonra senin için bir karar verecek. Bunu şu an ben de bilmiyorum." Sanırım her şey kızıl ay tutulmasına bağlıydı. "Şimdi bunları düşünmeyelim, daha önemli bir sorunumuz var. Prens Alacardo ve babasını tamamen bizim tarafımıza çekmeli ve askerlerini himayemize vermesini sağlamalıyız."

Onları konuşarak etkileyemezsek ne olacaktı? "Peki ya bunu yapamazsak?"

Gözlerini bürüyen karanlık geçmiş yıllarda başına gelenlerin izleriydi. "Onlarla yalnız kalmayı bekleyecek, odalarına, koyunlarına gireceğiz ve en savunmasız anlarında onları öldürüp gerekli büyüyü yaparak her ikisini de bu şekilde himayemiz altına alacağız. Ölüm Kraliçesi her ihtimale karşı onlar için iki savaşçı ruhu hazırda tutuyor. Kimse öldüklerini ve yeniden dirildiklerini anlamamalı. Böyle olursa ordu bize karşı cephe alır ve yüklü sayıda askeri kaybetmiş oluruz." Bu mantıklı bir gerekçeydi. Planı anlamıştım ve gerekirse uygulamaya hazırdım.

Gitme vakti geldiğinde Luxon Krallığı'na doğru yola çıktık. İkimiz de birbirinden güzel kıyafetler giymiş, süslenmiş ve fazlasıyla dikkat çekici olmuştuk. Valerie, yolda bize eşlik eden yaratıklara bile çekidüzen verilmesini emretmişti. Uşaklar onları daha ciddi ve daha görkemli göstermenin bir yolunu bulmuşlardı. Yaratıklar haricinde siyah tüylü, büyük kurdum Gece de bize eşlik ediyordu. Onun görkemi yanında diğer yaratıklar sönük kalıyordu.

Yol boyunca planımızın üstünden geçtik. Duyduğumuza göre Luxonlar bizim için büyük bir eğlence hazırlatmış ve geniş

çaplı bir yemek düzenlemişlerdi. Yemekte sayılı birkaç ülkenin de önde gelenleri olacaktı. Neyse ki Valerie, çoğunun bizim tarafımızda olduğunu ve bize destek olmak için geldiklerini söylemişti.

Ben konuşma işini Valerie'ye bırakacak ve genellikle Alacardo ile vakit geçirecektim. Onun beğenisini bir kez daha kazanıp aklına girmeye çalışacaktım. Luxonlar müttefiklerimiz sayılırlardı, ancak Ölüm Kraliçesi, onların bize ihanet edebileceğini düşünüyordu. Fazla güce sahiptiler ve himaye altına girmek istemeyebilirlerdi. Başkaldırmaya çalışırlarsa kaldırdıkları başı daha küçükken ezecektik. Herhangi bir şeyin ters gitmesi gibi bir durum olamazdı ve olmamalıydı da. Ölüm Kraliçesi Hel'i hayal kırıklığına uğratamazdık.

Öğle vakitlerini biraz geçmişken Şeytan Dağları'nın ardında kalan Luxon Krallığı'nı gördük. Binlerce ev, dükkân ve tarla vardı. Sarayın etrafı büyük surlarla çevrilmiş, dışarıdan gelecek herhangi bir saldırıya karşı sağlam inşa edilmişti. Saray yolunu geçerken arkama yaslandım ve araladığım perdenin arkasından dışarıyı izledim. İlk defa bu kadar insanı, Ölüm Çukuru haricinde görüyordum. Sanki onlarca insan sadece kötülük yapmak, yemek yemek ve eğlenmek için bir araya gelmişti. Bizler gibi tek bir amacı olmayan herkes günübirlik yaşamaya çalışıyor ve eğlencesine bakıyor gibi görünüyordu. Sadece bir anlığına onları kıskanır gibi olup sessiz ve sakin bir hayatın nasıl olduğunu düşledim. Hiçbir fikrimin olmadığını fark ettiğimde düşüncelerimden kurtuldum.

Kasabadan çıkıp surlara geldiğimizde kapıyı bizim için açtılar ve içeriye girmemize izin verdiler. At arabası bizi gri mermerlerden inşa edilmiş sarayın hemen girişinde bıraktı. Kapının önünde Madrigal, Alacardo ve kraliyet ailesinden olduğu anlaşılan, kafasına taç takmış, küçük sayılabilecek bir kız çocuğu duruyordu. Alacardo'nun kardeşi olduğunu yeni öğreniyordum. Bu duruma Valerie'nin de şaşırdığına emindim.

Yüzünün bir kısmını perçemle örttüğünden onun kim olduğu tam olarak anlaşılmıyordu ama yakında tanışacağımıza emindim. At arabasından indiğimizde etrafımızdaki muhafızlar bize selam verdiler ve karşılama töreni başladı. Borazanlar çaldı, o sırada kral ve ailesiyle selamlaşıldı. Ayaküstü bir sohbet edip etrafa sahte gülücükler saçtıktan sonra içeriye geçildi. Bunlar bana oldukça yavaş gelen ama aslında bir anda gerçekleşen şeylerdi.

Çok geçmeden kendimi Alacardo ve kız kardeşiyle birlikte sarayın arka bahçesinde yalnız bulmuştum. Valerie ise yemeğe kadar Madrigal'in misafiriydi. Alacardo, beni kız kardeşi Erin'le tanıştırdı. Erin henüz on dört, on beş yaşlarındaydı. Alacardo'nun ona bağlı olduğunu çok net görebiliyordum. Hep birlikte bahçede vakit geçirdik. Aramızın ısınmasını sağlayan Erin bir süre sonra bizi yalnız bıraktığında Alacardo bana bakıp gülümsedi. "Bir inci tanesi kadar güzel görünüyorsun."

İltifatının altında çapkın bir adam yattığını görebiliyordum, ancak bu kez onu terslemedim. "Sen de bir önceki görüşmemizden bu yana kendine çok daha iyi bakmış gibisin."

Keyfi yerine gelmiş gibiydi. "Sadece senin için." Bu sırada dalından kopardığı bir gülü saçlarımın arasına takmıştı.

O an bahçenin manzarasıyla hatıralarımda kendimi güllerin arasında otururken gördüm. Başımın ağrıdığını hissederek Alacardo'ya döndüm. "Yorgun hissediyorum, yemeğe kadar nerede dinlenebilirim?" Alacardo anlayışla koluma girdi ve beni saraya yönlendirdi.

Yürürken krallığı hakkında bilgi verdi. Kral olduğunda yapacağı düzenlemelerden ve askerlerinin durumundan bahsetti. Bunun iyi bir zaman olacağını düşünüp güçlerimizi birleştirirsek çok daha güçlü olacaklarını ve karşımızda kimsenin duramayacağını söyledim. Alacardo'yu tam da vaktinde bunu

düşünmeye itmiştim. Bu duruma olumsuz bakmıyor gibi görünüyordu.

Beni saraydaki bir misafir odasına, birkaç saat sonra almak için geri döneceğini söyleyerek bıraktı. Bu süre zarfında da güzelce dinlenmemi ve üzerimdeki tüm yorgunluğu atmamı söylemişti. Akşamki eğlencede olabildiğince eğlenmek istiyor gibi duruyordu. Her şey yolunda giderse gecenin sonunda istediğimizi elde etmiş olacaktık. Bu eğlence de her şey ciddileşmeden önce bizim için son bir moral kaynağı olacak gibi duruyordu. Sonraki zaferimiz için önden bir kutlama...

***

Odada bulunan kâğıt, kalemi alıp bir şema çıkardım. Şemanın en başında Nemesis Krallığı yazılıydı. Nemesis'in hemen altına kral ve kraliçe yazıp onlardan ok çekmiş ve Melody'nin ismini yazmıştım. Melody'den ok çıkarıp Sean'dan duyduğum isimleri yazdım. Astrid Alin, Mylo ve Kyne. Sean'ı da şemaya, onların yanına ekledim. Bu isimlerin her biri birbiriyle bağlantılıydı. Melody'nin ailesi ve arkadaşlarının bir kısmını öğrenmiştim.

Kral ve kraliçeden yeni bir ok çıkarıp kâğıda ismimi yazdım. Aynı zamanda azılı düşmanım ve madalyonun bir diğer yüzü olan Melody'den de ok çıkarıp o oku kendi ismimle birleştirdim. Sean, Alin ve Astrid ile oda arkadaşı olduğumuzdan bahsetmişti. Onlardan da birer ok çıkarıp kendimle birleştirdim.

Şemayı oluşturduktan sonra, sıra en önemli ismi kâğıda yazmaya gelmişti. Büyük harflerle kâğıdın en altına *ANKA* yazdım. "Savaş sırasında gökten gelen iki kişiden biri bensem..." diye düşünüp kendi ismimden Anka'ya doğru bir ok çektim. Daha sonra Sean'dan, Astrid ve Mylo'dan Anka'ya doğru bir ok çektim.

Ne kadar doğru olduğunu bilmiyordum ama bu liste geçmiş yaşantımda hayatımda olan insanların bir listesi olabilir-

di. Mantık yürütmeliydim. Kâğıdın üzerindeki oklara baktıkça içimde hissettiğim bağlar aklıma geliyordu. En bariz ve en soluk bağ Melody'den geliyor olabilirdi ve bağlı olduğum bir diğer kişi ise... Anka olabilirdi.

Bir şeyler yerine oturuyordu ama neyin ne olduğunu bilmiyordum. Ben tek bir kişiye karşı savaşmıyordum. Tüm dünyayı hâkimiyetimiz altına almak istiyordum. Benim savaşım herkese karşıydı ama bu savaşı en çok madalyonun diğer yüzüyle veriyordum. Valerie'nin anlattığı kehanete göre madalyonun diğer yüzü ölmeden egemenliğimizi tamamen sağlayamayacaktık.

Aklım oldukça karışıktı. Bir şeyleri hatırlamaya başladığımdan ve öğrendiğimden beri asıl yolumdan şaşmış gibi hissediyordum. Kötülük damarlarımda akıyordu, ancak yanında akan bir şeyler daha vardı. Her şeyden önce içimde hatırlama ve öldürme arzusu yan yana bulunuyordu. Ancak hatırladıkça bu arzunun köreldiğini de fark etmiştim. Bunu her fark edişimde daha çok sinirleniyor ve kendimi öfke nöbetleri geçirirken buluyordum. Şu anda olduğu gibi... Kâğıdın önünde geçirdiğim uzun sürede birçok şeyi sorgulamış ve asıl amacımın ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Kimsenin bunu görmesini ve geçmiş yaşantım hakkında bir şey bildiğimi bilmesini istemiyordum. Bu yüzden elimde tuttuğum kâğıdı ateş elementimi ortaya çıkararak yakıp kül etmeye karar verdim.

Fakat ateş elementimi ortaya çıkardığım anda garip bir şey oldu. Anılarım zihnimin derinliklerinden birer birer ortaya çıkmaya ve beni esir almaya başladı.

Ben gerçekten kimdim ve ne istiyordum?

Bölüm 29

Alacardo beni almaya geldiğinde tüm düşüncelerimi bir kenara bırakıp plana sadık kalmak için kendime söz vermiştim. Güzel ve eğlenceli bir gece geçirmeyi herkes gibi ben de hak ediyordum. Dövüşen birkaç kişi görmek hoşuma giderdi ama gösteriler ve eğlence başlamadan önce hep beraber yemek yiyecektik. Kurt gibi acıkmış olduğum aklıma geldiğinde, Alacardo'dan kurdumla ilgilenilmesini ve onun da karnının doyurulmasını rica ettim. Bunu o kadar büyük bir sakinlikle söylemiştim ki kibar olduğum düşünülebilirdi. Bir muhafızı görevlendirip atlarımız ve kurdum için endişe etmememi söyledi.

Yemek salonuna girdiğimizde bizim şatomuzun iki katı olan bir odayla karşılaştım. Duvarlardan büyük, kristal mumluklar sarkıyordu. Her yeri eşit olarak aydınlatan alevler, salona hoş ve gizemli bir hava katmıştı.

Yemek salonuna en son girenler bizdik. Erin bile masadaki yerini almıştı. Valerie'nin yanındaki boş sandalyeye otururken, Alacardo sandalyemi tutmuş ve oturmama büyük bir kibarlıkla yardım etmişti. Kötülüğü temsil etmesine rağmen içinde biraz bile olsa kibarlık yatıyordu. Belki de sadece menfaatleri uğruna hareket ediyordu. Tam olarak bilemezdim.

Uzun masada on yedi kişiydik. Madrigal masanın başına oturmuş, her birimizin yüzüne büyük bir keyifle bakıyordu. Bu kadar çok müttefiği olduğu için sırtının yere gelmeyeceğinden emindi. Alacardo, babasının yanındaki yerini aldığında, kral elindeki kadehe vurup tiz bir ses çıkardı.

Bu sesle her yer gözüme farklı görünmeye başladı. Bir anlık afallamayla etrafıma bakındım. Sanki herkes donmuş ve her şey susmuştu. Valerie'ye döndüm. Kadehine uzanmış olan eli havada asılı kalmıştı. "Bu da ne böyle?" Oturduğum yerden kalkıp masadan uzaklaştım. Ne oluyorsa bundan bir tek ben etkilenmiyor gibiydim. Bütün algılarım açılmış, tetikteydim. Ensemde ılık bir nefes hissettiğimde endişeyle arkamı döndüm. Yan yana dizilmiş şövalye heykellerinden başka hiçbir şey yoktu.

Büyük bir gümbürtüyle kırılan camla birlikte odayı tiz bir kükreme sesi kapladı. Gümüş rengiyle kül rengi arası tüyleri, tüyleriyle benzer renkte gözleri ve görkemli bir görünüşü vardı. Kırılan cam ona hiçbir zarar vermemiş gibi görünüyordu. Ona bakarken hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini düşündüm. Aksine o, her şeye zarar verebilecek gibi görünüyordu. *Anka, buradaydı.* Büyük yemek masasının tam ortasına kondu. Uzaktan ama yoğun bir öfkeyle bana bakıyordu. Kafamın içerisinde yankılanan sesini duydum. "Ne yapıyorsun Melanysss?.." İsmimi tıslamaya benzer bir şekilde söylemişti. "Kendine gelmelisin, bu sen değilsin. Etrafına bir bak."

Sesiyle birlikte kararmaya başlayan görüntü yepyeni bir hal almaya başlamıştı. Artık Luxon Krallığı'nda değil, yeşilliklerle dolu bambaşka bir sarayın önündeydim. Burası bana yabancı gelmediği gibi tanıdık da gelmiyordu. "Benden ne istiyorsun, Anka?" Artık etrafımda değildi. Baktığım hiçbir yerde onu göremiyordum.

"Hatırlamanı istiyorum, Melanysss..." Tam olarak neyi hatırlamalıydım? Neredeyiz dememe kalmadan görüntü değişmiş ve bir dükkânın içerisinde kendimi bulmuştum. Burası daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. Baktığım camın ardında tekerlekli cisimler vardı ve tavanda, cam kaplı bir şeyin içinde ışık görüyordum. Bu alev değildi, bambaşka bir şeydi. Gözlerim camın ardındaki Anka'ya kaydığında kafam deli gibi

ağrımaya başlamış ve bu da bende bağırma isteği uyandırmıştı. Bu şey her neyse gerçek değildi ve artık bunları görmek istemiyordum. İçimde biriken çığlığı serbest bıraktım ve bir enerjinin beni geri, oturduğum sandalyeye çektiğini hissettim. Geriye çekilmeden önce son duyduğum şey, "Kim olduğunu ve niçin yaşadığını hatırla," olmuştu.

Valerie kadehini eline alırken Madrigal, "Hepiniz hoş geldiniz, dostlarım," dedi. Derin bir nefes aldım. Tam anlamıyla geri dönmüştüm. Peki, gördüğüm şey neydi? Bir vizyona ya da bir anıya benzemiyordu. Sanki andan koparılmış ve uyanıkken saniyelik bir rüyanın içine çekilmiş gibiydim. O an hissettiklerimden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ne korku ne de baş ağrısı hissediyordum. "İyi misin?" diye sordu Valerie. "Solgun görünüyorsun." Hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyip iyi olduğumu söyledim. Ancak içten içe biliyordum ki az önce Anka, benimle bağlantı kurmuştu.

Bir insanla bağlantı kurmanın çeşitli yolları olsa da yüreğimdeki sızının tek nedeninin büyü olduğunu sanmıyordum. Anka ile aramda bir bağ olduğuna artık emin olmuştum. Ancak onu neden hissedemediğimi anlayamıyordum. Büyük bir tedirginlikle sağ tarafımızda duran büyük cama baktım. Cam hakikaten Anka'nın kırıp geçebileceği kadar büyüktü. Yine de buraya gelmeyeceğini biliyordum.

Valerie'nin gözleri Erin'in üzerindeydi. Bu kez yüzünü perçemle örtmemişti. Şimdi ona baktığımda onun Valerie'ye benzediğini düşünmeden edemiyordum. Yine de Erin'in Valerie'nin çocuğu olmasına imkân yoktu. Ne de olsa Madrigal onu güç için Hel'e kurban etmişti. Gözlerimi ikiliden alıp Madrigal'e kulak verdim. "Yemekten sonra taht odasında eğlencemiz olacak. İsteyenler gösteriden sonra odalarına cariyelerimden götürebilirler." Eğlencenin dövüş üzerine olacağını sanıyordum fakat sanırım tahmin ettiğimden çok daha değişik bir eğlenceyle karşı karşıya kalacaktım.

Hep birlikte yemek yiyip yakında gerçekleşecek olan savaştan ve Ölüm Kraliçesi'nden konuştuk. Görünüşe göre Valerie, Madrigal'i ikna etmişti. Herkes orduları birleştirme konusunda hemfikir gibi görünüyordu. Valerie'ye döndüm. "Diğer planı uygulamamıza gerek kalmamış gibi görünüyor."

Yüzü bir anlığına birden fazla ifadeye büründü. "Erin benim kızım." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Madrigal onu değil, başka bir cariyeden olan kızını kurban etmiş ama Ölüm Kraliçesi'nden korktuğu için bana hiçbir şey söylememiş. Her şeyi itiraf etti. Canını ve bir sonraki hayatta ruhunu bağışlamam karşılığında ordusunu vermeyi uygun buldu."

Şaşkınlıkla Valerie'yi dinledikten sonra ona biraz daha yaklaşıp, "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Erin'i onlardan alacak mısın?"

Kafasını hayır anlamında salladı. "Birkaç gün boyunca burada kalacak ve onunla zaman geçireceğim. Bu süre zarfında senden istediğim birkaç şey var. Artık Alacardo ile fingirdeşmene ya da onunla iyi geçinmene gerek yok. Şatoya dönmeni ve daha sonra da Ölüm Çukuru'nda Aldous'la buluşmanı istiyorum. Seni kızıl ay tutulması için kutsamaya başlayacak. Kutsamaların her gece yarısından bir saat önce başlamak ve bir saat sonra bitmek zorunda, bunu unutma. Birkaç geceyi Ölüm Çukuru'nda geçireceksin. İstersen Aldous'tan sana yakın çevrede kalacak bir yer ayarlamasını isteyebilirsin. Ya da yaratıklarla birlikte madende kalabilirsin. Seçim senin." Valerie'nin beni yalnız bırakacağını duyduğumda yerimde duramaz olmuştum. Şatoya tek başıma gidecek olma düşüncesi beni rahatlatmıştı. Sonunda gölge perileriyle konuşma fırsatım olacaktı. "Bundan Ölüm Kraliçesi'nin haberi olmamalı, aramızda küçük bir sır olarak kalmalı."

Ölüm Kraliçesi'nden bir şey saklıyor olma düşüncesi beni rahatsız etmiyordu, üstelik Valerie'nin ne yaptığı da beni ilgi-

lendirmiyordu. O yokken vaktimi iyi değerlendirecek ve kendi hakkımda bilgi toplayacaktım. "Beni merak etme, burada kal ve Erin ile zaman geçir. Ayrıca unutma, buradaki ordu bizim için çok önemli. Hiçbir şeyi batırma." Valerie kızının yaşadığı haberini alınca gözümde bir miktar yaşlanmış ve yumuşamıştı. O bir anneydi.

"Aramızda kalacak, değil mi?"

Omuz silktim. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Beklemediğim bir şekilde masanın üzerindeki elimi tutup sıktı. Sanırım teşekkür ediyordu.

Yemekten sonra taht odasına geçtik. Her yerde dans eden cariyeler vardı. Tüm beylerin gözleri kıvrılan vücutların üzerindeydi. Böyle bir ortamda nasıl eğlenebildiklerini anlamıyordum. Neredeyse hepsi sarhoş olmuştu. Alacardo'nun gözü bile sarışın, genç bir cariyenin üzerindeydi. Ondan başka bir şey gördüğünü sanmıyordum. Valerie ise Madrigal ile birlikte çoktan ayrılmıştı. Kimse, kimsenin yokluğunu fark edecek durumda değildi. Bunu fırsat bilerek oradan ayrılmaya karar verdim. Burada bir işim kalmamıştı. Önce şatoya, daha sonra da gerçekliğime doğru bir yolculuğa çıkmanın tam vaktiydi.

Bölüm 30

Melody

"Neler oluyor?"

Bu soru hepimizin dilindeydi.

Mağaranın taştan duvarları birer birer düşmeye başlamıştı. Bir çeşit deprem olduğunu düşünmek istiyordum ama bundan çok daha fazlası olduğuna, yükselen suların şekilden şekle girmesiyle emin olmuştum.

"Yaratıklar doğuyor," dedi Rebel.

Göletin altındaki kil, uykusundan uyanıyordu. İster istemez Ölüm Kraliçesi'nin avucuna düşmüş olduğumun farkına vardım. "Buradan çıkmalıyız."

Vee'den yükselen çığlık, hepimizin o yöne dönmesine sebep olurken havada süzülen bedenini gördüm. Mağara duvarına yapışmadan hemen önce büyümü serbest bırakıp kafasını çarpmasını ve zarar görmesini engellemiştim. Minnet dolu bakışlarla bana bakıp yere sağlam bir şekilde indiğinde elementini ortaya çıkardı ve sürüklenmesine sebep olan kilden ve sudan oluşan yaratığa saldırmaya başladı. Onun ateş elementine sahip olduğunu düşünmüştüm ama alevinin rengi maviye kaçıyor ve üzerinden dumanlar çıkıyordu.

"Dikkat et Melody!" Rebel'in sesiyle kendime geldim ve kendimi en yakındaki taşın ardına attım. Neredeyse mağaranın

bir kısmını kaplayan kilden yaratığın bana gönderdiği suyla vuruluyordum.

"Teker teker çıkmalıyız," dedi Andre.

Lane kapıya ulaşmıştı, ancak durup bize bağırdı. "Ellerinde meşale taşıyan ve yanlarında kazmalar olan bir yığın cüce görüyorum. Bu tarafa doğru geliyorlar."

Birden, "Herkes dursun!" diye bağırdım. Dev yaratıkların çıkardığı sesten dolayı birbirimizi zar zor duyuyorduk. Bildiğim kadarıyla kilden yaratılan yaratıkların ne aklı, ne gözü, ne de kulağı olurdu. Hiçbir şey duyup göremedikleri için de sinirli ve saldırgan olurlardı. Cüceler onlara bir heykel misali şekil vermek için buraya geliyor olmalılardı. "Killer bizi göremiyor ve duyamıyor. Saklanın ve ne olursa olsun, ben size işaret verene kadar sesinizi çıkarmayın." Onları iş üstünde, işlerini tamamlamamışken yakalamalıydık. Kilden yaratılan yaratıkların her biri cücelerin ellerinden çıkmaydı, onların eserleriydi. Yaptıkları müzikle kilden yaratıkları bir süreliğine uyutur ve bu sayede büyük killere kazmalarıyla kolayca şekil verirlerdi. Bu yüzden birçok büyücü, korkutucu yaratıklar yaratmak için cücelerle anlaşırdı.

Herkes farklı bir kayanın ardına gizlenmişti. Sadece Rebel, ikimizin sığabileceği büyüklükteki kayanın ardında benimleydi. "Planın ne?" Ona düşündüğüm şeyden, yani cüceler iş üstündeyken ve delirmiş gibi davranan killeri uyutmuşken onlara saldırmaktan ve işlerini bitirmekten bahsettim. Planı beğenmişti.

Saklandığımız yerden, mağaraya giren cüceleri izlemeye başladık. Yırtık pırtık kıyafetleri, dağınık saçları, uzun burunları ve tombul parmakları vardı. Birçoğunun yüzünde yılların açtığı derin yara izleri bulunuyordu. Cüceler uzun yıllarca yaşayabilirlerdi. İki yüz yaşında bir cüce görmeniz dahi mümkündü. Asırlar önce krallıkları yok olmuş ve soyları neredeyse tükenmişti.

Bu yüzden madenlerde çalışıyor, yeryüzüne çok çıkmıyor ve ne yapıyorlarsa yapsınlar en çok parayı veren kişiyle çalışıyorlardı. Taraf tuttukları yoktu. Tek gayelerinin krallıklarını yeniden inşa etmek ve servetlerini geri kazanmak olduğu bilinirdi, ancak bu planları her seferinde baltalanmıştı. Kimse yeryüzünde cüce görmek istemiyordu. Egoları ve kibirleriyle tanınan cüceler sakarlıktan, verimsizlikten başka bir şey getirmezlerdi. Onlar hırsızdı. Altın ve değerli eşya hırsızları.

Rebel, iki cüceyi işaret etti. "Ellerindekini görüyor musun?" Küçük, cam kavanozların içerisinde beyaz ruhlar duruyordu. "Onları eğitimin için almalıyız."

Bir bakıma güzel bir fırsat yakalamıştık. Cüceler, sayabildiğim kadarıyla beş ruh getirmişlerdi. "Killeri uyutmalarını bekleyelim."

Rebel, gözlerini bir noktaya kilitlemişti ve gözleri renk değiştirmeye başlamıştı. Vee'ye bakıyordu. Birkaç saniye sonra Vee, başparmağını kaldırarak onu anladığını işaret etti. O an Rebel'in diğerlerine haber verdiğini anladım. Sahip olduğu bu yeteneğin tartışılmayacak bir güzelliği vardı.

Herkes plandan haberdar olduğunda cücelerin müziğini beklemeye başladık. Çok geçmeden eşyalarını yere bırakıp şarkı söylemeye ve çalgı çalmaya başladılar. Kil, tüm hırçınlıklarını bırakıp yere çökmüş ve gölete dümdüz uzanmıştı. Dev kilden, cücelerin eli değdiği anda beş yaratık rahat rahat çıkardı. Onlar killere, taşlara ve geriye kalan her şeye şekil verme ustalarıydı.

İçeride yaklaşık on beş tane cüce vardı. Sayıca bizden fazla olsalar da onları hapsetmek bizim için zor olmayacak gibi duruyordu. "Şimdi," diye fısıldadığımda, Rebel elini havaya kaldırdı. O sırada Lane ve Andre aynı anda saklandıkları kayaların ardından çıkıp kılıçlarını çektiler. Onları fark eden cüceler müzik yapmayı bırakıp kazmalarına sarıldılar. Bir anda mağaranın

içerisini savaş nidaları doldurmuştu. Cüceler savaş şarkılarını söylüyorlardı.

Lane ve Andre atağa geçtiğinde, cüceler kazmalarıyla karşılık vermeye başladılar. Vee saklandığı yerden çıkıp elementini ortaya çıkardı. Andre'nin üzerine atlamakta olan bir cüceyi havada vurmuştu. "Bu da ne?" diye fısıldadım. Hâlâ onun gücünün ne olduğunu anlayamamıştım.

Rebel, taşın ardından çıkarken, "Soğuk alev," diye mırıldandı. "Kardeşi ise güneşin soğuk gücüne sahip." Güneşin gücüne mi sahipti? Güneşin tam tersine, yani soğukluğuna sahipse Andre buradaki herkesi ve her şeyi dondurabilirdi. Gitmeden önce, "Beni izle," dedi ve yüzüme doğru üfleyerek bir büyü mırıldandı.

Rebel diğerlerinin aksine aceleci olmayan adımlarla cücelere doğru yürüdü. Sanki hiç kimse onun farkında değildi. Hemen ardından kayanın ardından çıktım ve büyümü ortaya çıkardım. Üzerime doğru gelen cücelerin arasından geçen Rebel'in gizlendiğini o an anladım. Büyük ihtimalle gözlerime yaptığı büyü de onu görebilmem içindi.

Üzerime doğru gelen cücelere ardı ardına fırlattığım büyülerimin birçoğu onlara, kalanıysa kazmalarına isabet etmişti. Çok küçüklerdi ama küçük olmalarına rağmen bir kaya kadar dayanıklılardı. Yine de biliyordum, yeterli güç uygulandığında kırılmayacak kaya yoktu.

Gücümü arttırdım ve üzerime doğru gelen bir kazmadan kıl payı kurtuldum. Kazmanın keskin kısmı bacağımı çizse de vücudumda derin bir yara açılmamıştı. Enerjisini arttırdığım büyüm artık çok daha tehlikeliydi. Beş cüceye büyümü art arda yönlendirdim ve hemen ardından elementimi ortaya çıkarıp onları devasa bir ateşin içerisine hapsettim. Ateşten duvarımın hemen üzerine büyüden bir kalkan oluşturdum çünkü alevlerin içinden geçip de gölette sönmelerini istemiyordum.

Bariyerimin içerisindeki cüceler oksijen yetersizliğinden can verirken Lane, Andre ve Vee'nin geriye kalan dokuz cüceyi etkisiz hale getirdiğini gördüm. Andre'nin gücünü kullandığını fark etmemiştim ama suya batmakta olan beş tane cüce heykeli görüyordum. Geriye kalan cüceler ise soğuk alevin tadına bakmış gibiydi. Bir cücenin eksik olduğunu fark ettiğimde, gözlerim mağarayı taradı. Son cüce Rebel'in elleri arasındaydı. Diğerlerinden daha sıska ve güçsüzdü. "Onu haber vermesi için salalım, ne diyorsunuz?"

Bu iyi bir fikir olabilirdi ama ruhlar can bulmadığı takdirde zaten görevin başarısız olduğu anlaşılacaktı. Yine de karşı tarafın gözünü korkutmanın, ben buradayım ve yalnız değilim demenin zararı olmazdı. "Onu bırakın ve ruhları alın."

Rebel, ruhlara zarar gelmesin diye hepsini bir köşede toplamıştı. Cüceyi bıraktığında Lane, kılıcını cüceye doğru sallayıp onu korkuttu. Koşar adımlarla mağaranın çıkışına doğru kaçarken arkasına bakıp, gelip gelmediğimizi kontrol ediyordu. Bu korku ona uzun bir süre yeterdi.

"Kampa dönelim, buralarda daha fazla dolaşmayalım." Kyricus'u çağırıp kampa dönmeye karar verdiğimizde elimize birer ruh aldık. Bu aciz ruhlar, gücümü kullanmama yardımcı olacak ve sayemde huzurlu bir ölüme nail olacaklardı.

Ölüm Kraliçesi'nin ordusuna katamadığı beş ruhun gururunu taşıyarak Kyricus'a adım attığımda, kendimi beş ruhluk rahatlamış hissediyordum. Bu minik bir adım olsa da bugün güzel bir şey başarmıştık.

Bölüm 31

Kısa sayılabilecek bir uykunun ardından, Rebel beni antrenman yapmak için uyandırmıştı. Birlikte yemek yiyip ruhlar üzerinde çalışmaya başladık. Rebel anlatmaya en başından başlamıştı. "Ruhlar, cehennem ateşinde yanar ve acı çekerler, ancak yeryüzünde sahip olduğun o cehennem ateşi onları sonsuza dek cehennemden sürgün eder ve bu sayede huzura kavuşurlar. Yani cehennem dışına çıkmış bir ruhu, cehennem ateşinin gücüyle yakarak kül edersen artık cehenneme ait olmazlar. Yani ruhu tutsak etmenin bir yolu olduğu gibi, serbest bırakmanın da bir yolu var. Kanımca Ölüm Kraliçesi Hel, henüz bunu nasıl yaptığını bilmiyor ve öğrenmesini istemiyoruz da. O yüzden savaşa kadar ne kadar az ruhu bu yolla yok edersen o kadar iyi. Ölüm Kraliçesi'nin bu gücün önüne geçebileceğini düşünmüyorum ama yine de önlem almakta fayda var. Ruhları yok etmenin tek yolu, onları cehennem ateşiyle yakmak ama bir süre bu gücü saklamanı istiyorum. Bu arada karşımıza çıkacak olan ruhları tutsak edecek ve zamanı gelince toplu bir şekilde yakacağız. Aynı..." Durdu ve elinde tuttuğu ruh kavanozunu gösterdi. "Bu şekilde." Cüceler, ruhları, kaçmasınlar diye büyülü cam kavanozlara saklamışlardı.

Rebel'in fikri fena sayılmazdı ama pürüzlüydü. Ben, gördüğümüz yerde ruhları yok etme taraftarıydım. "Onları tutsak etmemiz bir işe yaramayacak."

Dudaklarını büzdü. "Ama ruhlarını çaldığımızı ve onları tutsak ettiğimizi anlayacak. Ondan bir adım daha öne geçmiş olacağız. Ruhlarının elimizde olduğunu bildiğinde daha çok delirecek. Zorunda kalmadıkça ruhları öldürmemeyi ve yanımızda taşımayı deneyelim. Yanımda küçük ama geniş bir ruh kavanozu taşıyabilirim." Ellerini birbirine sürttü. "Ruh avı eğlenceli olacak."

Rebel'in sözleri ortamı biraz germiş, biraz da yumuşatmıştı. Hepimiz biliyorduk ki ruh avı ve savaş hiç kolay olmayacaktı. Az önce söylediklerini unutmuş gibi benden birazcık uzaklaşıp ruh kavanozunu yere koydu. "Bir kütle hayal et ve o kütleyi hayata geçir. Bunu geçen sefer yaptığın gibi bir buluta ya da farklı bir şeye benzetebilirsin."

Bu kez aklımda başka bir fikir vardı. Üstelik bu kez, daha işe yarar olduğunu düşünüyordum. Gözlerimi kapattım ve gittikçe büyüyen bir hortum hayal ettim. Gözlerimi açtığımda karşımızda minnacık bir hortum duruyordu. Hayal kırıklığına uğramama ramak vardı ama Rebel beni destekliyordu. "İçindeki kara büyüye odaklan. Siyah ve pis bir enerjiyle karşılaşman gerekiyor." Siyah ve pis değil de, kül rengi bir enerji olduğunu biliyordum. Ona ulaşmam bu kez sandığımdan daha kolay olmuştu. "Şimdi yarattığın hortumu kendi büyünle besle ve boyun kadar bir büyüklüğe getir." Saniyeler içinde boyum kadar bir hortuma dönüştü. Büyüm hâlâ hortumun içine akmaya devam ederken Rebel, "Şimdi içindeki kara büyünün hortumun içine aktığını düşün," dedi. Kül renkli büyünün hortumun içine doğru aktığını ve onu beslediğini düşündüm. Etrafımızdaki hava akımı fazlasıyla değişmeye başlamıştı. "Güzel, hortumun renginin değişmeye başladığını görüyorum." Büyüler birbirine karışıyordu. Doğru yoldaydım. "Şimdi tılsımın gücünden yararlan ve iki büyünü birbirine sabitle. İkisinin hortumu aynı anda, aynı şekilde ve aynı güçte beslediğini düşün. Onların iki

ayrı büyü değil de, tek bir büyü olduğuna kendini inandır." İçimdeki güçler birbirinden farklı olamazdı ama kendimi buna şartlamıştım. İkisi de bana ait enerjilerdi. Gözlerimi kapatıp tılsımıma odaklandım. Kendimi biraz daha güçlü hissetmeye başlamıştım. "Harika gidiyorsun, işe yarıyor."

Gözlerimi açtığımda devasa bir hortumla karşılaştım. Tılsımın enerjisi de işin içine girince her şey çığrından çıkmış gibi büyümüştü ama aksine çığrından çıkan hiçbir şey yoktu. Her şey hâlâ benim kontrolüm altındaydı. "İlk ruhu serbest bırakacağım, cehennem ateşini ve onun enerjini kullanmanın vakti geldi. Hızlı hareket etmelisin, yoksa ruhu kaçırabiliriz." Onu anladığımı belirttim. Rebel kavanozun kapağını açtığında daha önceden yaptığım gibi büyümü ruha doğru yönlendirdim. Büyüm ruhu yakaladığında hortumu serbest bıraktım. Hortum büyük bir öğütücüymüşçesine ruhu içerisine aldı ve parçalara ayırdı. Etrafa yayılan küller üzerimize yağarken, Rebel geriye kalan bütün ruhları aynı anda kavanozlarından çıkardı. Havaya yüklesen dört ruhu da büyümle yakaladığımda, bir tık ileriye geçmek istedim ve ruhları hortumun içerisine kendim çekmek yerine hortumun onları kendi başına çekmesine izin verdim. Tüm ruhlar gözlerimizin önünde yok olurken Rebel'e minnettar bir şekilde baktım.

"Sana ait olanı kontrol etmek işte bu kadar kolay, sakın bir daha kenar köşelerde düşüncelere dalarak güçlerini harmanlamaya çalışma. Bu zaman kaybından başka bir şey değil. Her zaman uygulamalı eğitimi tercih etmelisin." Kafamı anladığımı belirtir şekilde salladım. Sayesinde cehennem ateşini kullanmanın mantığını çok iyi anlamıştım.

***

"Kampta vakit geçirmek istemediğine emin misin?"

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Burası çok güzel bir yer ama benim kaybedecek fazla vaktim yok. Uğramak istediğim

duraklarda günlerimi kaybedeceğim. Kızıl ay tutulması geldiğinde çok daha güçlü bir şekilde geri dönmem gerek. Kızıl ay tutulması zamanı nerede olmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Lane, elini omzuma koyup sıktı. "Hiç merak etme." Rebel, bin kişilik ordusunun komutasını Lane'e vermişti. Kızıl ay tutulmasının yaşanacağı gece onlar da orada olacak ve bize katılacaklardı. Ben, Rebel, Andre ve Vee ile Jailopanaios'a doğru yola çıkacaktım, ancak öncesinde uğramamız gereken birkaç durak vardı.

Gitmek istediğim ilk yer, eski bir dostum olan Haja'nın yaşadığı Kontadori topraklarıydı. Bu topraklar verimli meyvelerin, güzel mahsullerin yetiştiği ve ticaretin en geniş olduğu yerlerdendi. Haja, eski bir falcıydı ama aynı zamanda görmek istediklerimi de bana gösterebilirdi. Gözlerinin yerini almış olan kristaller, onun zamanı büküp kişinin aklına girmesini ve şu anki durumunu onun gözlerinden görebilmeyi sağlıyordu. O ve onun soyundan gelen falcılar, normal falcılardan çok daha farklıydı. Gelişmiş güçleri ve öğrenilmiş yetenekleri vardı. Nesilden nesle aktardıkları bu güç, uzun yıllardır aramızda saklanıyordu.

Kontadori'ye vardığımızda ayçiçeği tarlalarından geçerek nehir yatağına ulaşacak ve nehir yatağının sonunda bulunan Haja'nın evine konuk olacaktık. Onun yanında sadece bir süre kalabilirdik, daha sonraki hedefimiz Mary Marian'ın büyülü eşyalar sattığı kulübesi olacaktı. Mary'ye dikkat edilmesi gerekiyordu çünkü aklı yerinde olmayan bir kaçıktı. Yine de kulübesindeki mallar altın değerindeydi. Jailopanaios'a, yani Altın Prenses'e gitmeden önce oradan altın değerinde birkaç mal satın almamız gerekiyordu. Ya da tabiri caizse çalmamız... Üzerimde metelik kalmamıştı, Rebel'de de olduğunu sanmıyordum. Beş parasız çıktığımız bu yolda birkaç yaramazlık yapmamız gerektiğinin farkındaydım ve bundan gurur duymuyordum.

Yine de Mary'nin dükkânından alabildiğimi alacak ve kristali olup olmadığını da kontrol edecektim. Bana ait olan kristalleri düşürmüş ve kaybetmiştim.

Kyricus'ta yaptığımız kısa yolculuktan sonra Kontadori topraklarına varmıştık. Her yerin yeşil olduğu bu topraklara gelmek içimi açmıştı. "Yaşlandığımda burada yaşayacağım," dedi Andre. "Sahil kenarında bir dükkân açar, tarımla ilgilenirim."

Vee'yi ilk kez gülümserken görmüştüm. "Hâlâ o kızı istiyor musun?"

Andre, kafasını onaylarcasına salladı. Rebel, Andre'nin uzun süredir bir kız arkadaşı olduğundan ve evlenmeyi düşündüklerinden bahsetti. Vee ise kızı çok sevmiyor gibi duruyordu.

"Daha yemek yapmayı bile bilmiyor Andre, gerçekten onu neden seçtiğini anlayamıyorum."

Söylediklerine kulak misafiri olduğumda arkamı dönüp Andre yerine ona cevap verdim. "Sevmek, sadece menfaatler uğruna değildir. Birini gördüğünde ona vurulmak, onunla nefes alıp onunla yaşamak istemektir. Neleri yaptığı ya da neleri yapamadığı değil, birlikte neleri başarabilecekleridir. Onunla mutlu bir hayatı olacağını ve onu gerçekten sevdiğini düşünüyorsa evlenmeliler. Yemek yapmak gibi küçük şeyler öğrenilebilir ama bir başkası tarafından bir daha aynı şekilde mutlu edilemeyeceğini ve sevilemeyeceğini fark etmek çok başkadır."

Vee söylediklerimi tartarmış gibi sessizliğe bürünmüş, Andre ise ışıldayan gözleriyle bana göz kırpmıştı.

"Sen evlenmeyi düşünüyor musun, Melody?"

Önüme döndüm. Daha önce böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. "Daha önemli sorunlarım var Rebel, kim bilir belki de her şey iyi biterse ve sandığımdan daha az yaralandığımı düşünürsem evlenirim." Yaralanmaktan kastımın, içsel ve psikolojik olduğunu biliyordu.

"Ben evlenecek kadar uzun yaşayacağımı düşünmüyorum," diye itiraf etti. "Her şeyi bilen ben, aşkı bildiğimi ve bu sevgiyi doya doya, korkmadan yaşayabileceğime inanmıyorum."

Omuz silktim. "Birçok kez âşık olduğunu düşünecek ama aşkı sadece tek bir kişiyle yaşayacaksın. İlk kez âşık olduğun insana gerçekten âşık olmayabilirsin. Aşk, ikinci veya üçüncü kez âşık olduğunu düşündüğünde karşına çıkabilir. Sevgin her şeyden fazlaysa, kavgalar seni yorsa da o insana hâlâ delicesine vurgunsan gerçek aşktır. Bir kez tükenmişse gerçekten âşık olmamışsın demektir. Birçok kez bırakmayı düşünüp bırakamadıysan, çözümler arayıp çabaladıysan, her kavgadan sonra bir başkasına değil, yine ona sığındıysan gerçek aşktır. Sığındığın kişiye, gözün kapalı güvenebileceğini bildiğin o yüreğe âşıksındır. Seni sen olduğun için seven, seni pişman etmeyen, seni bile isteye yaralamayan insan gerçekten seven insandır. Âşık olduğunu düşünürken bile korkuyorsan âşık olmuşsundur. Bir gün o sevginin biteceğinden eminken âşığım diyebiliyorsan gerçekten âşık olmuşsundur. İki günlük sevgilere inat âşık olmuşsan, onun herkesten farklı olduğunu düşünüyorsan âşıksındır. Karşındaki kişinin seni koruyup kollamasına, seni etkilemesine, sırtını yere getirmemesine, sana ilgi göstermesine ve seninle zaman geçirmesine âşık olunmaz. Ruhunu sevdiysen, karakterinde bir yanlış bulsan bile o yanlışıyla onu kusursuz görmüşsen âşıksındır. Ömrünün sonuna kadar dinlemek istediğin kalp atışına aitsindir. Aranız bozulsa, yıllar boyunca onu görmesen bile iyi olduğundan emin olmak istediğin insana aitsindir. Başkasıyla birlikteyken bile umarım iyidir diye düşündüğün insana aitsindir. Birçok yalan sevgi gördüm, bu sevgiyi yaşadım ama hiçbiri doğru hissettirmedi. Beni çok sevse, hep yanında istese, unutamasa bile doğru hissettirmeyen sevginin son kullanma tarihi gelmiştir. Bazı sevgiler hep doğru hissettirir Rebel, evinmiş, limanınmış gibi hissettirir. Öyle bir sevgi bulursan son nefesine kadar etrafında olmasına izin ver. Bu in-

sanlar başına bela olmaz, zor gününde sana nefes olur ve yeteri kadar uzun yaşarsan... onunla evlenmelisin."

Ela gözleri derin ve düşünceli bakıyordu. "Daha önce böylesine kelimeler duymamıştım. Etkileyiciydi." Kendimden beklemediğim bir yanım vardı ve yol boyunca sessizce yürümektense bir şeylerden bahsetmek iyi gelmişti. "Yeteri kadar uzun yaşarsam bu sevgiyi kaybetmeyeceğim."

Yaklaşmakta olduğumuz ayçiçeği tarlasını gösterdim. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Gerçeklikte olduğumuz her an günler hızla başlayıp hızla bitiyordu. "Güzel manzaraları tasasız kafayla görmeyeli ve onların tadını çıkartmayalı ne kadar zaman oldu dersin?" Üzerinden fazlasıyla zaman geçmiş gibiydi, üstelik henüz bu yaşımda kendimi ellilerimin sonundaymış gibi hissediyordum. "Sanki bir ömür boyunca güzel bir manzaraya bakmamış gibiyim," dedim kendimi tutamayarak. Sean'ın gözlerini görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yaşayıp yaşamadığını bilmediğim birini fazlasıyla sevdiğimi fark ettiğim an ise bu olmuştu. Endişe katsayım bir anda artmış ve onun ne durumda olduğunu, neler yaşadığını deli gibi merak etmiştim. "Bir daha bakıp bakamayacağımdan da emin değilim." Rebel konunun benim için derinleştiğini fark ettiğinde sessizliğini korudu. Onu sessizliğinde bile anlayabildiğimi fark ettiğimde çok da farklı olmadığımızı anladım. Onun da benim sessizliğimde birçok şey bulabildiğinden emindim.

Ayçiçeği tarlasını, yükselmeye başlayan ayı izleyerek yürüdük ve nehir yatağına ulaştık. Bu noktadan sonra Haja'nın evine çok az bir yürüyüş mesafesi kalmıştı. Yakında Sean hakkında bir şeyler öğrenecek olmanın getirdiği gerginlikle, Rebel'in yanında yolun sonuna doğru ilerlemeye devam ettim.

Bölüm 32

Haja'nın evi iki katlı, şirin bir kulübeydi. Geleceğimizi görmüş gibi kapının önüne oturmuş, kapattığı gözleriyle olduğumuz tarafa doğru dönmüştü. "Kimin yanına geldik demiştin?" diye sordu Andre.

"Haja," diye yanıtladım onu. "Kendisi geleceği, geçmişi ve şimdiyi görebilen bir falcıdır."

"Arkadaşlarının durumlarını öğrenmek istediği için buradayız, sakın bir aksilik çıkarayım deme, Andre." Vee, kardeşine çıkıştığında aralarındaki bu durumun Alin ve Astrid gibi olduğunu düşündüm.

Yeteri kadar yaklaştığımızda, "Haja," diye seslendim.

Yerinde kıpırdanıp, "Melody," dedi. "Ben de seni bekliyordum." Gerçekten de geleceğimizi görmüştü. Buna şaşırmamıştım. "Arkadaşların ve sen dinlenmek isterseniz içeriye geçebilirsiniz. Ayrıca acıktıysanız masanın üzerinde sizin için hazırlanmış bir tabak dolusu kurabiye var." Haja'nın bizim için kurabiye yapması oldukça tatlıydı. Zaten kendisi de oldukça iyi bir adamdı.

Diğerleri içeriye geçerken, ben Haja'nın önünde durdum ve eğilip kucağındaki ellerini tuttum. "Ne için geldiğimi biliyor musun?"

Babacan sesiyle, "Kimi görmek istersen sana onları gösterebilirim, eski dostum," dedi. Haja ile aramızda kırk yaştan daha fazla yaş farkı vardı. Onunla olan dostluğum, karısını kurtardığım gün başlamıştı. O ve karısının yeri, benim için her zaman ayrı olmuştu.

"Arkadaşlarımı görmek ve nasıl olduklarını bilmek istiyorum. Astrid, Mylo, Anka ve Sean." Anka konusunda yardımcı olup olamayacağını bilmiyordum, ancak denemekte fayda vardı.

Ellerini ellerime kenetledi. Bu kısa ama yorucu bir yolculuk olacaktı. "Hazır mısın?" diye sorduğunda, "Evet," dedim kesin bir şekilde. Gözlerini açtığında zümrüt rengi kristalleri ortaya çıktı ve aniden çıkan büyük bir fırtınanın ortasına düşmüşüm gibi beni içerisine çekti. Ruhumun, büyüyen gözbebeklerimden Haja'nın zümrüt kristallerine çekildiğini hissettiğimde karşımda Astrid'i gördüm. İlk vizyon Astrid'e aitti. Nemesis'te, kraliyet revirindeydi. Hemen yanında gözleri açık ama hareketsizce yatan Mylo vardı. Astrid ona bir şeyler anlatıyor, o da sessizce onu dinliyordu. Mylo'nun iyileşmesine sevinmiştim.

İkinci vizyon, yine Astrid ve Mylo'ya aitti. Sanırım Haja, ikisini aynı anda gösteriyordu. Bu kez geçmişten bir vizyondu. Bu an Astrid ile Mylo'yu Nemesis'e bıraktığım andan biraz sonrasına aitti. Astrid, Mylo'yu Kyne'ın kulübesine götürmüş, onun güvenilir ellerine emanet etmişti. Onları gördükçe yüreğime su serpiliyordu. Bir sonraki görüntü, Astrid'in tek başına ailemin karşısına çıkmasıydı. Anı yaşamaya ve sesleri duymaya başlamıştım.

"Melody nerede, Astrid?!" Babam çıldırmış gibi bağırıyor, annem ise ağlıyordu.

"Bilmiyorum," dedi Astrid ağlamaklı sesle. "Bizi burada bırakıp gitmesi gerekti."

Babam saçlarını çekiştirdi. "Nereye gitmesi gerekti, neler oluyor?"

Astrid bir anda hıçkırarak ağlamaya başlayınca annem ona sarıldı. "Çok üzgünüm, onunla gitmek istedim ama birimizin Mylo'yu geri getirmesi gerekiyordu. Gerçekten çok üzgünüm..." Karşılaştıkları ilk an içimi sızlatmıştı. Astrid'i böyle bir durumda bıraktığım için kendimi affetmemiştim.

Görüntü biraz hızlanıp herkesin durgunlaştığı bir ana geldiğinde, Astrid yüzüne duvar çekmiş ve duygularını başarıyla gizlemeyi tercih etmişti. "Melody, kızıl ay tutulması gerçekleşmeden önce tüm askerlerinizi hazır etmenizi ve ne olursa olsun kızıl ay batımında, tutulma gerçekleşmeden hemen önce Luxon Vadisi'nin eteklerinde olmanız gerektiğini söyledi. Bir saniye bile gecikmemeli, önceden hazır olmalı ve en önemlisi de ortalıkta görünmemelisiniz. Bu yüzden Element Oyunları'nda kullandığınız yöntemle kendinizi herkesten ve her şeyden gizlemelisiniz. Melody'nin emrinde bir saldırı geçekleştireceksiniz."

Babamın, "Bu kız nelere bulaştı böyle?" dediğini duyuyordum ama Astrid'in dediklerini de oldukça ciddiye almıştı.

"Melody bir şey sormanızı istemedi, lütfen o size anlatana kadar bana, bize hiçbir şey sormayın. Durumu daha da zorlaştırmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz."

Aaron sinirli olmasına rağmen Astrid'i odadan gönderdi ve onu gönderirken Chistian'ı yanına çağırmasını istedi. Astrid odadan çıktığında Christian ile yaptıkları kısa konuşmayı duydum. Ona, yardıma ihtiyacım olduğunu ve ne olursa olsun o gün orada savaşa hazır bir şekilde olmaları gerektiğinden bahsetti. Ayrıca Ölüm Kraliçesi, onun uşakları, yaklaşmakta olan savaş ve Melany'den de bahsetmeyi ihtimal etmemişti. Astrid'in anlattıkları Christian'ı alarma geçirmişti bile. Bu saatten sonra Nemesis'in arkamda olduğunu biliyordum. Astrid'e büyük bir teşekkür borçluydum.

Mylo'yu ve Astrid'i gördükten sonra görüntü fazlasıyla bulanıklaşmış ve kapkaranlık bir hal almıştı. Hiçbir şey görün-

müyordu. Haja'nın Anka'ya ulaşmaya çalıştığını düşündüm ve o an kendisini zorlamaması için ellerini sıktım. Söylemek istediğim şeyi anlamışçasına karanlık görüntünün peşinden gitmeyi bıraktı ve bana günlerdir görmek istediğim, merak ettiğim asıl şeyi gösterdi. Nefesimi tutarak baktığım görüntüde Sean sağlıklıydı ve yaşıyordu. Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha... Birkaç vizyon boyunca Sean'ın yaşadıklarını gördüm. Son görüntüler ise beni oldukça şaşırtmıştı. Sean, Melany'ye ulaşabilmiş gibi duruyordu. Kendi kaçış planını bile yapmış sayılırdı. Üstelik bunu kardeşimle anlaşarak yapmıştı. Melany'nin bir şeyler hatırladığını bilmek, içimde küçük bir umut alevinin yanmasına sebep olmuştu. Hâlâ hiçbir şey için geç değildi. Aldığım iyi haberler beni rahatlatmıştı.

Haja, vizyonu göstermeyi bıraktığında, "Merak ettiğin başka biri var mı?" diye sordu. "Anka yerine sana onu gösterebilirim."

Melany'yi merak ediyordum ama Haja'nın ona ulaşıp ulaşamayacağından emin değildim. "Melany'yi, kardeşimi gösterebilir misin?"

Haja ellerimi yeniden sıkıca tuttuğunda, "Gözlerini yum," dedi. "O kadar güçlü bir bağın içine tek başıma giremem ama aranızdaki bağ sayesinde belki senin ona ulaşmanı sağlayabilirim." Gözlerimi sıkıca yumdum. "Kardeşlik bağınıza odaklanmanı ve onu düşünmeni istiyorum." Dediğini yapıp Melany'yi ve kardeşlik bağımızı düşünmeye başladım.

Şakaklarımda oluşmaya başlayan karıncalanmalar, titremeye başlayan bacaklarım... Hiçbiri iyiye işaret değildi, ancak Melany'yi ve aramızdaki bağı düşündükçe içimdeki bağın yeniden yeşermeye ve canlanmaya başladığını hissediyordum. Haja, ölmüş olan bu bağa güç veriyordu.

Bir süre boyunca kendimden geçecek kadar titremiş, ancak hiçbir şekilde Melany'ye ulaşamamıştım. Yine de iyi yanından

bakmak gerekirse bağın bir kısmı hareketlenmişti ve artık onu daha iyi hissedebiliyordum. Haja ellerimi bıraktığında gözlerimi açtım. "En azından denedik," dedi yorgun bir şekilde. "Kardeşin için üzgünüm."

Burnumdan akmaya başlayan kanı elimin tersiyle silip yanına oturdum. "Ben de öyle." Haja'yı bu denli yorduğum için kendimi birden suçlu hissetmiştim.

Sanki içimi okur gibi, "Beni dert etme sakın," dedi. "Skyler bana iyi bakıyor." Skyler, Haja'nın karısıydı.

"Şu anda nerede? Yakınlardaysa onu da görmek isterim."

Ellerini havaya kaldırdı ve odaklandı. Ardından da gülümsemişti. "Tarlamızdaki ekinlerle ilgileniyor. Yakın sürede döneceğini sanmıyorum. Başka bir zaman?"

Göremeyeceğini bilmeme rağmen gülümsedim. "Başka bir zaman görüşmek üzere, her şey için teşekkür ederim."

Gitme vakti geldiğinde içeridekilere seslendim. Üçü birden dışarıya çıktığında Andre'nin birkaç kurabiyeyi peçeteye sarıp cebine sıkıştırdığını gördüm. Onu izlediğimi gördüğünde omuz silkti ve yanımdan geçip yürümeye başladı. Diğerleri de ona katıldığında Haja'ya bakıp son kez, "Görüşürüz," dedim. "İçime su serptiğin için teşekkür ederim." Bir cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve yeni dostlarıma yetişmek için koşar adımlarla yürümeye başladım.

Bölüm 33

Bir sonraki durağımız Mary Marian'ın dükkânıydı. Kyricus'u kullanıp Mary'nin yaşadığı topraklara indik ve onun büyülü eşyalar dükkânına doğru yol aldık. Bu topraklar, verimsizdi. Daha çok cadıların bulunduğu bu yer, bataklık üzerine inşa edilmiş küçük kulübelerle doluydu.

"Havanın kasvetli oluşundan hiç hoşlanmadım." Andre korkaklık ediyordu. Onun kardeşi kadar cesur olmadığı ilk bakışta bile anlaşılıyordu.

"Bastığınız yerlere dikkat edin." Bataklığın sert toprağı üzerindeydik ama her an kayıp bizi içine çekecek olan yumuşak toprağa batabilirdik. "Bunca derdin ortasında bir de çamurla kaplanmak istemem."

Vee'ye, 'Keşke tek derdimiz bu olsaydı,' demek istedim ama sustum. "Kimsenin bize bulaşacağını sanmıyorum ama gözünüzü dört açın, bu çevrede cadılar kalıyor."

Arkamdakilerin mırıldandığını duyabiliyordum. Yola daha yeni çıkmış sayılırdık ama huysuzlaşmaya başlamışlardı. Kimseyi yanımda zorla tutmuyordum. İsteyen gidebilirdi. Bir anda durdum. Ben durunca herkes durmuştu. "Bu kadar rahatsız oluyorsanız kampınıza geri dönebilirsiniz."

Rebel'in kardeşlere attığı ters bakıştan sonra ikisi de aynı anda özür dilemiş ve yola devam etmemizi önermişti. Onları yok sayıp önüme döndüm ve Mary'nin dükkânının ne taraf-

ta olduğunu hatırlamaya çalıştım. Bataklıkta her yer birbirine benzediği için doğru yolu bulmak zordu. Kuzeye doğru ilerlememiz gerektiğini hatırladığımda kuzeyi bulmak için yosun tutmuş ağaçlara baktım.

Doğru yola girdiğimizde buraya geliş nedenimizi açıklamaya başladım. "Jailopanaios Krallığı'na gideceğiz ama öncesinde çok değerli eşyalar bulmamız gerekiyor. Tercihen altın kaplamalı ya da saf altından büyülü bir eşya arayın."

Vee, kafası karışmış gibi baktı. "Eşyaları alacak paran var mı?" Kafamı olumsuz anlamda salladığımda hırsızlık yapacağımızı anladı.

Andre çıkışacak gibi oldu, ancak Rebel onu bakışlarıyla susturmuştu. "Aklında ne var?"

"Buradan alışveriş yapmak neredeyse imkânsız. Bu dükkânın sahibi olan kadın müşterilerini değişik nesnelere, heykellere ve süs eşyalarına çeviren kaçık bir cadı. Yani aslında ondan çalacağımız her nesne gerçek birer insan ya da o insanların üzerlerinden çıkan değerli eşyalar." Derin bir sessizlik oldu. "Elimizi çabuk tutmalı ve alabildiğimiz her şeyi alıp buradan çıkmalıyız." Sessiz olmamız bu noktada çok önemliydi çünkü Mary kördü. Bizi duyabildiği ölçüde hareket edebilirdi, ancak bir kez hareket etti mi çok ama çok hızlıydı. Yarasa gibi. "İçerideyken mümkün olduğunca sessiz olmanızı istiyorum. Mary'nin gözleri görmüyor. Yalnız sizi duyarsa peşinizden gelecektir. Hedefi olmaktan kaçının." Herkes anladığını belirtince Mary'nin dükkânına doğru baktım. "Eşyaları arka bahçede sergiliyor." Arka bahçeye girmek için de ön kapıdan girmemiz gerekiyordu.

Dükkânın girişine geldiğimizde dış kapıyı olabildiğince yavaş bir şekilde açtım. Eski ahşap kapıdan çıkan hafif gıcırtı, rüzgârın sesine karışıp yok olduğunda kafamı içeriye doğru uzattım ve Mary'nin içeride olup olmadığını kontrol ettim. Etraf

temiz görünüyordu. Gıcırdayan döşemeler attığım her adımda daha çok ses çıkarırken nefesimi tuttum ve diğerlerine gelmelerini işaret ettim.

Attığımız her adım başka bir ses çıkarırken minik adımlarla arka bahçenin kapısına ulaştık. Kapı, ardına kadar açık olduğundan gıcırdayan bir kapıyla daha uğraşmamıza gerek kalmamıştı. Bahçeye çıkıp etrafıma bakındım. Burası hatırladığımdan çok daha büyüktü. Mary, yeni heykel ve eşyalarla arka bahçesini büyütmüş olmalıydı. Bahçenin dört bir yanında uzun masalar vardı. Olabildiğince kısık bir sesle, "Ayrılalım," dedim. "Dikkatli olun ve Mary'yi görürseniz saklanın." Vee ve Andre sol tarafa giderlerken, Rebel sağa gitti ve ben de tam karşımdaki masaya doğru ilerledim.

Heykellerin, süslemelerin ve etrafa rastgele saçılmış büyüklü küçüklü nesnelerin arasından geçerek yürümeye başladığımda içime çöken sıkıntıyı görmezden gelmeye çalıştım. Mary'nin, dükkânını başıboş bırakacağını sanmıyordum. Buralarda bir yerlerde olmalıydı.

Yolumun üzerindeki engellerden geçip masanın başına geldiğimde gözüme ilişen ve beni kendisine çeken birkaç mücevheri cebime attım. Enerjisi yüksek ve değerli olduğuna inandığım şeyleri ceplerime doldurmaya devam ederken Vee ve Andre'nin olduğu taraftan sesler yükselmeye başladı. İlk başta bir şeyin yere düşme sesi gibiydi, ancak hemen sonrasında arka bahçenin kapısı büyük bir gürültüyle kapandı ve yere düşme sesinin yerini bağrışlar aldı. Rebel'in onlara bağırdığını duydum. Onun sesine karışan bir başka ses, ensemdeki tüylerin ürpermesine sebep oldu. "Müşteriler!" diye bağırdı ses. Anka'nın kükremesinden sonra duyduğum en tiz ses bu olabilirdi. "Bana gelin müşterilerim." Geldiğim yola doğru baktığımda iki gölge gördüm. Hemen ardından da Vee ve Andre görüş alanıma girdiler. İkisi de gücünü ortaya çıkarmıştı ama bilmedikleri ve onlara

söylemediğim bir şey vardı. Güçleri, Mary'ye işlemezdi. Ona sadece büyüyle zarar verilebilirdi.

Vee ile kardeşi aynı anda saldırdılar. İkisinin gücü birbirine karışmış gibi büyük bir ışık patladı ama hiçbir işe yaramadığında birbirlerine korkuyla baktılar. "Koş!" diye bağırdı Andre. Vee benim olduğum tarafa doğru koşarken, Andre de Rebel'in olduğu yöne doğru heykelleri devirerek koşmaya başladı. Mary'yi kendisine ve Rebel'e doğru çekiyordu.

Mary'nin saçları alev almış gibi parlıyordu. Saçlarından yayılan kızıl ışık bana kadar ulaşıyordu. Bu ışıltının sebebi boynuna astığı büyük kristaldi. Şaşkınlıkla soludum, o kristali Mary'nin boynundan almalıydım. Vee yanıma ulaşana kadar masanın üzerinden birkaç şey daha topladım. Ne kadar çok şeyle buradan ayrılırsak o kadar iyiydi.

"Ona zarar veremiyoruz," dedi titreyen sesiyle. "Güçlerimiz işe yaramıyor."

Onu kolundan tutup geldikleri yöne doğru farklı bir yoldan sürüklerken, "Sadece büyü ona zarar verebilir," dedim. "Merak etme, buradan çıkacağız." Ama buradan çıkmadan önce o kristali almayı kafama koymuştum.

Birlikte engellerin arasından geçip diğer masaya ulaştığımızda, "Alabildiğin kadarını ceplerine doldur, çabuk!" diye Vee'ye emir verdim. Altın Prenses'e ne kadar çok şey verirsek bizi kabul etme olasılığı da o kadar artardı.

Şu an herkesi tehlikeye attığımı biliyordum, ancak kazanmak istiyorsak risk almamız gerekirdi. İlk sorunda hemen arkamıza bakmadan kaçamazdık. Vee söylediğimi yaparken, önümdeki heykelin üzerine tırmanıp bahçeye yüksekten bakmaya başladım. Bu noktadan herkesi görebiliyordum. Rebel ve Andre heykellerin arkasında sinmiş, Mary'nin nerede olduğunu görmeye çalışıyorlardı. Mary ise onlardan sadece biraz geride

sessizce durmuş, herhangi bir ses duymayı bekliyordu. Elimi sallayarak Rebel'in dikkatini çekmeye çalıştım, ancak bir kez bile bakmamıştı. Mary, heykellerin arasında hızla dolaşmaya başladığında onun bir yılana benzediğini düşündüm. Bu uzaklıktan hiçbir şey yapamazdım ama onun dikkatini bu yöne doğru çekebilirdim. Vee'ye döndüm. "Geldiğimiz yoldan geri dönüp diğerlerinin yanına git, dışarıda buluşalım." Beni onaylayıp koşar ama elinden geldiğince sessiz adımlarla heykellerin arasından ilerlemeye başladı.

O gider gitmez elementimi ortaya çıkarıp yanımda duran heykellerden birine ateş ettim. Heykel ortadan ikiye ayrılıp yere düştüğünde, Mary kafasını bulunduğum noktaya doğru çevirip, "Kıymetlim!" diye bağırdı. "Bunun hesabını vereceksin." Bana doğru hızla gelirken çevremdeki heykelleri kırmaya ve onlara büyük alev topları göndermeye devam ettim.

Rebel ve Andre'nin gözleri benim üzerimdeydi. Onlara buradan çıkmaları gerektiğini işaret ederken, Vee yanlarına ulaşmış ve onları da yanına alıp kapıya doğru ilerlemeye zorlamıştı. Gittiklerini gördüğümde hedefime odaklandım.

Mary, bana ulaşamadan çevredeki birçok heykeli kırıp döktüğüm için deliye dönmüş ve ne yöne gideceğini şaşırmıştı. Sağına, soluna, önüne ve arkasına dönüp duruyor, bu sırada da lanetler ve büyüler okuyordu. Saçları elektriklenmişti ve kızıl gözleri cehennemi andırıyordu.

"Buradayım." Bastığım heykelin üzerinden havaya doğru zıpladım ve elementimi kullanarak kendime ateşten bir basamak oluşturup havada asılı kaldım. Mary az önceki heykelin yanına geldiğinde, heykele bir ateş topu fırlatıp kolunu kırdım. Mary, büyüsünü kırılma sesinin geldiği yöne doğru fırlattı. Hemen altımda duruyordu. Büyüsünün isabet ettiği bir sarmaşık taşa dönüşürken elementimden oluşturduğum basamağı yok

edip Mary'nin üzerine atladım. İkimiz de yere düştüğümüzde Mary, büyük bir kıvraklıkla toparlanıp üzerime çıktı. Havadaki eline güç toplarken ondan önce davranıp büyüyle omzundan vurdum ve geriye doğru savrulmasını sağladım. Bu kez sırtüstü düşen o olmuştu. İkinci kez büyümü kullanmama izin vermeden üzerime atıldığında, ben de onun büyüsünü kullanmasını engelledim. Şu anda ikimiz de çıplak ellerimizle boğuşuyorduk. Boğazıma uzatmaya çalıştığı ellerini, kafamı ondan kaçırarak engelliyor ve aynı zamanda boynundaki kristal kolyeye ulaşmaya çalışıyordum. O bu kadar hızlı hareket ederken tenine temas etmek ve boynuna ulaşmak oldukça zordu.

Büyümü ortaya çıkaracak anım olduğunda, Mary de gücünü ortaya çıkarmıştı. Aynı anda birbirimize fırlattığımız enerjiler havada çarpıştığında, Mary'nin gücü büyümü etkisiz hale getirerek parçalara ayırmıştı. Büyüsü, canlı ve enerjisi olan her şeyi taşa döndürmeye meyilliydi. Onun büyüsü karşısında büyüm işlevini yitirmiş ve değersiz bir enerji haline gelmişti. Yine de saldırısını engellemiştim.

"Seni koleksiyonuma ekleyeceğim, en değerli parçam olacaksın, madalyonun ikinci yüzü!" Mary'nin sözleri kanımı dondururken bunu nasıl bildiği aklımı kurcalamaya başlamış ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Anlık boşluğumdan yararlanan Mary, yüzümün önüne geldi ve gözlerimin önünde beliren kızıl ışıltıları yıldızlara benzettim. Elini havaya kaldırırken boynuna doğru uzandım. O da benim boynuma uzanırken kristali tuttum. Elimi kaldırıp, boynuma doğru uzanan parmakları bileğimle engelledim. Parmakları bileğime sıkıca dolandığında boynundaki kristal kolyeyi çekip ondan aldım. Kolye bedeninden ayrılır ayrılmaz bileğimde bir sızı hissettim ve acıyla bağırdım.

"Hey!" Mary'nin hemen ardından gelen sese, gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla döndüm. Her şey çok hızlı ilerlemeye

başlamıştı. Mary henüz arkasını bile dönememişken büyüden oluşan bir hançer, Mary'nin boğazını kesip kafasını gövdesinden ayırmıştı. Ağzım açık bir şekilde Mary'nin artık olmayan kafasının ardından Rebel'e baktım. Birkaç saniye sonra Mary'nin bedeninin yere düşmesiyle üzerine devrildim.

Bileğimdeki parmaklara ve Mary'nin sebep olduğu şeye baktım. Bileğimin hemen üstünde taşlaşma başlamıştı fakat Rebel, Mary'nin kafasını keserek onun büyüsünü bozmuş ve beni tamamen taşlaşmaktan kurtarmıştı. Bileğimi Mary'nin parmaklarından kurtarıp ayağa kalktım.

"İyi misin?" Sanırım iyiydim. Bileğimdeki yara çok ciddi görünmüyordu. Rebel bileğime uzanıp taşlaşmış kısma parmaklarını değdirdi. "Kötü görünüyor."

O kadar da kötü değildi. "Ben iyiyim, diğerleri nasıl?"

Omuz silkti. "Biraz korktular ama atlatacaklar. Daha önce böyle bir maceraya atılıp gerçek hayatı ve savaşı görmemişlerdi. İyi olacaklardır."

Başımla onaylarken Mary'nin vücudu titremeye başladı. "Bu da ne?" Garip bir şey oluyordu. Kesilen kafası vücuduna doğru geri çekilirken elleri hareket etmeye başladı.

"Sanırım yeniden birleşiyor."

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? "Neler dönüyor bilmiyorum ama hemen buradan çıkmalıyız."

İstediğimi almıştım ve şu an buradan olabildiğince uzakta olmak istiyordum. Rebel elimi tuttu, çıkışa doğru koşmaya başladık. Tek isteğimiz bir an önce Kyricus'a girip bu topraklardan ilelebet gitmekti.

Bölüm 34

"Böyle bir şeyle karşılaşacağımızı bilmiyordum." Vee kolumu işaret etti. "İyi olduğuna emin misin? Onu iyileştirmenin bir yolunu bulsak iyi olur."

Sağ bileğime baktım. İlk başta az olan taşlaşma, çok yavaş bir şekilde ilerlemeye başlamıştı. Bunu sadece benim fark ettiğimi sanıyordum ama Rebel'in bakışları kolumdan bir an bile ayrılmıyordu. "Belki Andre'nin yardımı dokunabilir?" Soran gözlerle Andre'ye baktım ama fazlasıyla düşünceli görünüyordu.

"Büyüyle karışık bir taşlaşma enerjisi... Benim enerjim gücünü güneşten alıyor, büyüden değil ama yine de taşlaşmayı engellemeyi ve geri almayı deneyebilirim."

Denemekten zarar gelmezdi. Bileğimi Andre'ye uzattım. Parmaklarını tenimin üzerinde dolaştırarak gücünü ortaya çıkardı ve taşlaşmış yerleri yok etmeye çalıştı. Bir sürelik uğraştan sonra hüsranla baktı. "Çok üzgünüm, bu büyüyü geri çevirmenin yolu benim gücümden geçmiyor."

Şu an bileğim için yapacak bir şey yoktu. Yola devam etmeliydik. "Dükkândan neler alabildiniz?"

Herkes ceplerini boşaltıp aldıklarını yere koydu. En çok mal, Vee'nin cebinden çıkmıştı. Altından çok az eşya vardı ama diğer eşyaların enerjileri oldukça fazlaydı. "Belki burada işimize yarar bir şeyler vardır."

Hep birlikte eşyaları incelerken Altın Prenses'e verecekleri-mizi ayrı, kullanacaklarımızı ayrı bir kenara koyduk. Herkes kendine bir eşya almıştı. Vee, seçtiği bilekliğin üzerinde yazanı okuduğunda bileğinde büyüden oluşan, soluk mavi bir kalkan oluşmuştu. Andre, güneşe benzer bir yüzüğü tutuyordu. Henüz kullanmamıştı ama yüzüğün, güneşin enerjisini taşıdığını ve kullanıldığı takdirde etrafa kör edici bir ışık yayacağını söylemişti. Gerekmediği sürece kullanmayı düşünmüyordu. Ben tüm o eşyalar arasından sadece kristali istemiştim. İlgimi çeken başka hiçbir şey yoktu. Rebel ise avucunun içinde yuvarlak bir şey tutuyordu. Sarkan zincirinden onun bir kolye olduğunu anlayabiliyordum.

"Elinde ne var Rebel?" Cebindeki tüm eşyaları yere bırakmıştı ama elinde tuttuğu şeyi hâlâ bize göstermemişti. Üstelik biz eşyaları kendi aramızda ayırıp dağıtırken o sadece sessizce karşıya bakmıştı. Yüzünün soluk rengi hepimizi endişelendirmeye başladığında bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Elimi gözlerinin önünde salladığımda gözleri bir kez bile hareket etmemişti. O an Rebel'in aslında transa geçtiğini fark ettim. Kendisinde değildi. "Transa geçmiş, elindekini yavaşça ondan alacağım. Siz de parmaklarını açın."

Rebel'i transa sokan şeyin, elinde tuttuğu kolye olduğunu düşünüyordum. Vee ve Andre, Rebel'in parmaklarını teker teker açmaya çalışırken, ben de kolyeyi zincirinden tutup avucunun içerisinden çekmeye çalıştım. Parmakları biraz gevşediğinde zinciri ondan tamamen çekip alabilmeyi başarmıştım. Rebel, derin bir nefes alarak kendine geldiğinde gözlerinden bir damla yaş düştü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Vee, Rebel ile ilgilenirken parmaklarımın arasından sarkan zincirin ucundakine odaklandım. Bu bir kolye değil, bir yüzünde benim yüzümün, diğerinde ise Melany'nin yüzünün olduğu bir madalyondu.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp Rebel ile ilgilenmem zaman aldı. Biraz korkmuş görünen halinin yanı sıra etrafa boş boş

bakmaya da başlamıştı. "Ne gördün Rebel? Madalyon sana bir şeyler mi gösterdi?"

Kafasını salladı. "Gelecekten ve savaştan kesitler gördüm." Ne gördüğünü herkes gibi ben de öğrenmek istiyordum. Rebel birkaç defa ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden geri kapattı. "Size ne gördüğümü anlatmak istiyorum ama bunun hakkında konuşmaya çalıştıkça dilim dönmüyor ve kelimeler ağzımdan çıkmıyor." İşte bu çok ama çok garipti. "Zihninize bile fısıldayamıyorum bunu."

Rebel'i şimdilik zorlamak istemiyordum. "Madalyonu Mary'nin dükkânında mı buldun?" Andre elimden aldığı madalyonu incelerken Rebel'i konuşturmaya çalışıyordu.

"Madalyon beni çağırdı, tüm eşyalardan daha uzak bir yerde, bir kayanın altında duruyordu."

Bunun nasıl olabileceğini sorgulamayı bırakmıştım çünkü başıma bundan çok daha beterleri gelmişti. Kader çağırdığında onun sesini isteseniz de istemeseniz de duyardınız. "Rebel'i biraz rahat bırakalım ve yolumuza devam edelim." Nefes almaya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Gördüğüm bazı vizyonlardan sonra ben de bu şekilde boşluğa düşer ve sadece nefes almak isterdim.

Mary'nin yaşadığı topraklardan Kyricus'a döneli ve oradan da Jailopanaios'a geleli yarım gün olmuştu. Kyricus'a son girişimizde hepimiz farklı duyguların esiri olmuş ve çok fazla giriş çıkış yaptığımız için ona bağımlı olmaya başladığımızı fark etmiştik. İçeride geçirdiğimiz zaman, oraya girip çıkmalarımız, sürekli yıldız tozlarının etkisinde kalmamız ve oranın havasını solumamız, bizi fazlasıyla yorup etkiliyor ve Kyricus'a daha çok bağlıyordu. Artık bu geçidi kullanırken daha dikkatli olmalıydık. Birkaç zorunlu kullanımdan sonra orada kalmaya devam etmeyi bırakmalı ve içerideki orduyu da alıp kendimize kalacak

güvenli bir yer bulmalıydık. Bu konuda Rebel'in bir fikri vardı. O yüzden ona güveniyordum.

Bulunduğumuz noktadan Jailopanaios Tapınağı ve görkemli, büyük sarayları görünüyordu. Ormanın içindeydik. Öncelikle ormandan çıkacak, daha sonra halkın arasından geçerek krallığın önüne gelip Anoliuas ile görüşmeyi talep edecektik.

Küçük maceramızdan sonra herkesin adrenalini tavan yapmıştı. Riskli bir yoldaydık ve az çok herkes bu tehlikelerin boyutunu fark etmişti. "Kızıl ay tutulmasının olduğu gün kötülüğün baş gösterdiği ilk yerlerden biri olan Şeytan Dağları'na gideceğiz. Etrafımızda güçlü büyücüler, tehlikeli yaratıklar, korsanlar, insan kaçakçıları, köle tüccarları ve daha birçok kötü kişi olacak. Kalabalık bir ordudan çok daha fazlasına, cesarete ihtiyacımız var." Kendimi küçük bir konuşma yapmak zorunda hissetmiştim. "Bazen güçlerimiz işe yaramayabilir, karşımızdaki kişiler bizden daha güçlü olabilir. Zayıflarla, güçsüzlerle karşı karşıya değiliz. Neyimiz var neyimiz yoksa her şeyimizle, yüreğimizle savaşmalıyız. Korumak ve yaşatmak için savaşmalıyız. Yegâne amacımız kötülüğü bu topraklardan silmekse onlardan korkup kaçmamalı, karşılarında tüm gururumuz ve onurumuzla direnmeli ve dimdik durmalıyız. Kaçanlar ve boyun eğenler onlar olmalı." Yanımda ışıltılı gözlerle bana bakan üç kişi yürüyordu. Savaşmaya karşı olan istekleri göz ardı edilemezdi, ancak henüz yeterli cesaretleri yoktu. Yaptığımız bu küçük yolculukların onlar için faydalı ve öğretici olmasını umuyordum.

Bir süredir aklımda olanı Rebel'e söylemek için kendimi hazırladım. "Kızıl ay tutulmasının olduğu gün sizden benim için gerçekten önemli olan bir şey yapmanızı istiyorum." Hepsi dikkatle bana döndüğünde, "Sean için bir kurtarma operasyonu planlayıp Melany'nin kaldığı şatoya gitmenizi istiyorum," dedim. "Ben savaş alanında Nemesis ordusuyla birlikte olacak ve ayini engelleyeceğim."

Rebel, Vee ile yer değiştirerek yanımda yürümeye başladı. "Ordunun bir kısmı seninle savaş alanına, bir kısmı da Vee ve Andre ile birlikte şatoya gitsin. Vee, Lane ile birlikte Sean'ı kurtarıp buluşma noktasına getirir. Biz bundan sonra ayrılmaz ikililerizz. Bu yüzden ben seninle birlikte savaş alanına geleceğim." Rebel'in planıma yaptığı ekleme hoşuma gitmişti. "Herkes ayinde olacağı için şatonun etrafında çok fazla insan olacağını düşünmüyorum. Hızlı ve temiz bir kurtarma olmalı." Kardeşler de planı onaylamıştı. Rebel bu konuda Vee'ye güveniyorsa ben de güvenmeyi deneyecektim. Ne pahasına olursa olsun Sean'ı ilk denemede oradan kurtarmalıydık.

Sarayın önüne ulaştığımızda kapıda duran iki muhafızdan biri, "Prenses?" dedi.

Yüzüne baktığımda onu tanıdığımı fark ettim. "Merhaba, Olap." Olap, buraya ilk geldiğimde benimle ilgilenen muhafızlardan biriydi. "Anoliuas'a geldiğimi ve onunla görüşmek istediğimi söyler misin? Önemli bir konu olduğunu söyle."

Olap selam verip koşar adımlarla gittikten bir süre sonra geri döndü ve içeriye girebileceğimizi söyledi. Hep birlikte bahçenin içerisinde yürümeye başladık. "Anoliuas yalnızca seninle görüşeceğini, diğerlerinin bahçede beklemelerini emretti." Çocuklar, önemli olmadığını ve gitmem gerektiğini söylediler. Ben Anoliuas'ın huzuruna çıkarken, onlar geride beklediler.

Sarayın arka kapısından büyük arka bahçeye geçtik. Bu bahçe tapınağın etrafında tam bir yuvarlak oluşturacak şekildeydi. Bahçe yolundan yürüyüp tapınağın içerisindeki taht odasına vardık. Olap yol boyunca konuşmamış, ancak gülümsemişti. Beni odaya bıraktıktan sonra kapının dışında beklemeye başladı.

"Seni görmek güzel, Anoliuas." Anoliuas, tapınak prensesi olduğum yıllarda benden bir arzusunu gerçekleştirmemi iste-

miş ve buna karşılık olarak da beni kehanet odasına sokmuştu. Ben de hayatım boyunca bir kez tanıklık ettiğim o özel ana, kehanetlerin nasıl yazıldığını görme şerefine nail olmuştum.

"Hakkında yazılan kehanet için geldiğini düşünüyorum, prenses." Lafı dolandırmaması hoşuma gitmişti. "Birbirimize verdiğimiz sözü hatırlıyor musun?"

Kafamı onaylarcasına salladım. "Mary'nin dükkânından büyülü ve değerli eşyalar. Her biri fazlasıyla işine yarayacak." Pelerinime sardığım eşyaları masanın üzerine boşalttım ve pelerinimi üzerime giydim. "Tamı tamına otuz parça." Eşyaların birçoğu küçük takılardan oluşuyordu.

"Altın olmamaları kötü olmuş." Birkaç parça altın eşya da vardı, ancak hepsi altından değildi.

Anoliuas yan çizecek gibi görünüyordu. Düşüncelerini yumuşatmayı ve onu övmeyi deneyecektim. "Senin gibi yüce ve servet dolu bir prensesin onları altınla kaplatması zor olmasa gerek. Ne de olsa kimsenin elinde böyle bir güç yok. Sen bu konuda ilk sıradasın."

Hoşuna gitmiş gibi kahkaha attı. "Doğru diyorsun, prenses. Ben en iyisiyim." Anoliuas benden sadece beş yaş büyüktü ama kendini daha yüce ve büyük görmeyi severdi. "Bu seferlik eşyaları alıp sana kehaneti göstereceğim fakat senden istediğim bir şey daha var." Yanıma yaklaşıp masanın üzerindeki eşyalara baktı. "Daima mutluluğu bulmaya çalışıyorsun ama bu asla olmayacak, prenses. Mutluluk bizim gibiler için değildir." Biz derken ne kadar güçlü olursa olsun yalnız kalanlardan bahsediyordu. Bizim gibilerin yoldaşları olurdu ama sırf ihtiyaçlarımız için. Yine de bu durum benim için zaman içerisinde değişmişti.

Masanın üzerinde duran kolyeyi aldı ve hızlıca taktı. Kolyenin ucu, elbisesinin dekoltesinin tam üzerinde durmuştu. "Halkımdan ve ordumdan hiç kimseyi kaybetmek istemiyo-

rum. Savaş zamanında yanınızda olmayı düşünüyorum, ancak ölen her askerimin anısına altın bir heykel diktirmeniz şartıyla. Senden isteğim bu."

Anoliuas'ı reddedersem kehanet odasına girme şansımı tamamen elimden alabilirdi. Ayrıca savaş zamanı fazladan on binlerce askere hayır diyemezdim. "Tamam," dedim. "Artık seninle bir anlaşmamız var, Anoliuas. Kaybettiğin her askerin anısına bir altın heykel diktireceğim."

Anlaşmamızı kan ile mühürledikten sonra Anoliuas beni kehanetlerin yazıldığı yere götürdü. Toprakta yetişen parşömenlerin arasından geçerek kehanet duvarına ulaştığımızda, prenses duvara uzandı ve eline uzun bir parşömen aldı. Kâğıdı bana uzatırken, "İşte," dedi. "Kehanetin bilinen ve bilinmeyen tüm yanları..."

Elimde tuttuğum parşömen, benim için altından bile değerliydi. Kaderimizin yazılı olduğu, bulmaca dolu satırlar şu anda avuçlarımın içerisinde duruyor ve bana anlatmak istedikleri ne varsa söylemek için can atıyorlardı.

Ölüm getirecek ölüme fısıldayanı,

Ve yine bir ölüm getirecek başta yok olanı,

Kötülük ebedi değil, kanımca

Madalyon yok edecek yaratılanı.

Ölüm beraberinde bir kehaneti, kehanet ise fırtınayı getirdi.

Doğa kehaneti bozmanın bir yolunu buldu ve ikinci bir kehanet doğdu.

Biri yaşamalı, biri sonsuzlukta kaybolmalı.

Dengeyi bozan, dengeye tutunmalı.

Zamanın ordusu kapıya dayandığında,

Kızıl kıyamet kopacak ve alacak intikamını.

Ve baştan yazacak kehanet ölüme fısıldayanı.

Birinin ölümü, bir diğerini yaşattı.

Bozulan denge, dengeyi bozana tutundu.

Her kehanetin altında küçük birer açıklama yazıyordu. Buraya kadarki satırları biliyordum, ancak devamı da vardı.

Her şeyi mahvedecek olan, sonsuzlukta kaybolacak.

Düşünüp durdukça kötülük hapsolacak.

Hatıralar hatırlandıkça gerçek ortaya çıkacak.

Madalyonun yüzleri kıyametle sınanacak.

Tek aile tüm evrenin sonunu yazacak.

Kaderin belirlediği iki yoldan biri teke çıkacak.

Tüm yanılgılar yanlışlarla sınanacak.

Doğruları bulmadan ışığa ulaşamayacak.

Farkındalık tek tuzak olacak.

Doğru yolu seçmek kıyameti yaklaştıracak.

Kehanetin bu kısmından hiçbir şey anlamamıştım ama okumaya devam ettim.

Zamanın girdabı, bir hortum savaş zamanı.

Etrafında dönüp duran binlerce yaratılanı,

Cehennem ateşleri boyayacak kızıla yeryüzünü,

Gök yarılacak, ruhlar serbest kalacak.

İkisinden biri bu savaştan galip çıkacak.

Bu savaşın bir kazananı olmayacak. Herkes kaybedecek.

Kehanetin son satırını okuduğumda tüylerim diken diken oldu. Bu savaşın bir kazananı olmayacak derken ne demek istiyordu? Son satırlarsa savaştan birimizin galip çıkacağını söylerken arkasından kazanan olmayacağını söylüyordu. Oldukça kafa karıştırıcı olan bu kehaneti anlamak için biraz zamana ve yardıma ihtiyacım vardı.

Anoliuas'un yanından ayrılıp Kyricus'a geri döndüğümüzde uyumak, dinlenmek, antrenman yapmak ve de kehaneti çözmek için kendimize zaman tanımaya karar verdik. Şimdilik burada güvendeydik.

Bölüm 35

Rüyam Anka'nın çağrısıyla bölündüğünde Kyricus'u apar topar terk etmiş ve onunla gecenin bir yarısı Farallon'da, Igor Darian'ın kulübesi önünde buluşmuştum. Sabaha geri dönmem gerektiğini biliyordu ve bu çevrede görünmememiz gerektiğini de. En son burada saldırıya uğradıktan sonra etraftaki uşak sayısı fazlasıyla artmıştı.

Anka'dan uzun zamandır haber almadığım için çok gergin ve sinirliydim. Onun neden bu zamana kadar benimle iletişim kurmadığını, Ryan'ı nereye bıraktığını ve bunca zamandır nerede olduğunu ölesiye merak ediyordum.

Yan yana geldiğimizde tepkim hiç iç açıcı olmamıştı. Ona bağırıp çağırmış ve hakaretler yağdırmıştım. "İhtiyacım olduğunda ortadan kaybolamazsın Anka, Melany'yi kurtarmak için sana ihtiyacım var."

Ona söylediğim son cümle, bir süre sessizlik yarattı. Aradan çok az bir zaman geçtikten sonra zihnimde onun tanıdık sesini duydum. "Melany hatırlamaya ve sorgulamaya başlıyor. Ateşini ve ateşiyle birlikte onu kullanırkenki anılarını geri aldı. İçindeki kötülüğü iliklerime kadar hissedebiliyorum ama sorgulamaya ve sorular sormaya başladığı anda içinde yeni bir ateş yanıyor." Ölürken, ateşi de onunla birlikte ölmediği için o enerji hiçbir zaman kötülüğe bulanmamıştı. İçindeki o ateşin sönmesine izin veremezdik. "Onu takip ediyordum. Aramızdaki bağ yeniden çalışıyor. Kızıl kurttan ve bilgeden yardım istedim. Kanı hâlâ

canlı kırmızı renginde akıyor. Ayrıca kızıl kurdun ısırığı onun bazı şeyleri hatırlamasına yardımcı olacak. Melany'yi onun anlayamayacağı şekilde büyüledim." Ölülerin ve Ölüm Kraliçesi Hel'in hayata döndürdüğü kişilerin kanları çok daha koyu bir kırmızı renginde akardı. "Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?" Evet, bunun ne demek olduğunu anlayabiliyordum. Kafamdaki şüphelerin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Melany'yi kurtarmak için hâlâ bir şansımız olabilir."

"Onu geri alacağız," dedim. "Yakında kızıl ay tutulmasının gerçekleşeceği gece..."

"İyi ya da kötü olması fark etmez. Onu alacak ve yanımızda götüreceğiz."Kararlı bakışlarla gecenin maviliğini izlerken ikimiz de kararlıydık. Bu savaştan galip çıkan biz olacaktık.

Anka'ya kızıl ay tutulmasının olacağı gün yapacaklarımızdan ve Sean'ı kurtarma planımızdan bahsettim. Ayrıca yeni tanıştığım kişileri, Rebel'i ve Kyricus'u anlattım. Kazandığım müttefiklerden ve son zamanlarda başıma gelenlerden bahsettim. O da bana Ryan'ı Nemesis'e bıraktığından, Kyne ile görüştüğünden ve diğerlerini buraya gelmeden önce kontrol ettiğinden bahsetti. Şimdilik herkes iyiydi ve savaşın kırıntıları henüz Nemesis Krallığı'na, evime ulaşmamıştı.

Anka, birçok köyün Ölüm Kraliçesi'nin uşaklarıyla doldu-ğunu ve şimdiden on binlerce askeri olduğundan bahsetti. Askerlerinin yanı sıra bir de yaratık ordusu vardı fakat yaratıklarını gören olmamıştı. "Onları bir çukurda sakladığını duydum. Zamanı gelene kadar dışarıya salınmayacaklarmış."

"Hey!" Kulübenin biraz ötesinde duruyorduk. Gecenin karanlığına karışan sese döndüğümüzde Igor'u gördük. "İkiniz evime kadar gelip bana uğramayı düşünmediniz mi?" Eliyle bizi çağırdı. "Size anlatmam gereken şeyler var. Üç büyük kehanetten biri gerçekleşti. Durum gittikçe ciddileşiyor."

Igor, bize Ölüm Kraliçesi'nin bir zamanlar gölge perilerinin yaşadığı ve kurumakta olan nehri taşırdığını ve üç büyük kehanetten birini dünyaya saldığını anlattı. Ölümcül bir hastalık, yarasalar yoluyla köylere yavaş yavaş yayılıyordu. Yarasalar dokundukları her yere mikroplarını bırakıyor ve o virüsü kapanları zamanla oksijen yetersizliğiyle sınıyordu. Sadece çok güçlüler bu hastalıktan kurtulabiliyor ve diğerleri maksimum üç gün içinde ölüyordu. Ölen bedenler Ölüm Kraliçesi'nin ruhlarıyla doldurulup asker oluyordu. Igor'un söylediğine göre şimdiye kadar masum insanların yaşadığı iki yüz köy, yarasa saldırısına uğramış ve birçok kişi bu virüs yüzünden can vermişti. Köylerinden kaçmayı başaranlar ise en yakın kardeş krallıklara sığınmayı başarmıştı.

Geriye kalan iki kehanet ise çok yakında gerçekleşecekti. Anka'nın söylediğine göre bir kehanet gerçekleştikten hemen sonra gerisi çorap söküğü gibi gelirdi. İkinci ve üçüncü kehanetler sırasıyla fırtınalar çıkması ve depremler olmasıydı. İnsanlar virüse yakalandıktan sonra, fırtınalar evlerini yıkacak ve depremler ise onların sürekli dışarıda kalmasına sebep olacaktı. Güvende olunacak tek yerler, saray gibi sağlam yapılardı. Sarayda yaşayanlar ve saraylara sığınanlar dışındaki tüm insanlık savunmasız kalacaktı.

"Herkesi korumanın bir yolu olmalı." Ne yazık ki bu söylediğime ben bile inanmamıştım.

"Herkesi koruyamayız, herkes birtakım yaralar almak zorunda. Yaşamın kanunu bu..." Igor'un babacan tavrı, uzun zamandır düşünmediğim bir ismi aklıma getirmişti. Bunca sorunun arasında onu hatırlamamış olmam gözlerimi doldururken, Igor'un da gözlerinin dolduğunu fark ettim ve "Sierra?" dedim.

İsmini duyar duymaz dağ gibi adam, gözlerimin önünde hıçkırarak ağlamaya başladı. Yaşayan en büyük iki büyü us-

tasından biri karşımda ağlıyordu ve her şey benim suçumdu. Sierra'yı o savaş alanında geride bırakmıştım. "Ço-çok üzgün-"

Lafımı bile tamamlayamamışken Igor, "Senin suçun değildi," dedi. "Sierra uykusunda, duvarlarımın arasında uyurken can verdi." Ağzım bir karış açık kalmış bir şekilde Igor'a bakarken ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim. "Yaptığınız saldırıdan sonra kendisine Yeraltı Efendisi diyen kadın, izini bulabildiği herkesin peşine casus takmış. Onu uykusunda boğarak öldürdüler." Boğazından yükselen hıçkırıklarda, Darian soyunun tamamen tükenmesinin çığlıkları da gizliydi. Anka bizi açık pencereden izliyordu. Kabarık tüylerinden ve derin bakışlarından onun da üzüldüğünü anlayabiliyordum. Bu yas, hepimizin yasıydı. "Kardeşime haber verme fırsatım olmadı."

Igor'un bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. "Kardeşin mi?"

Yaşlı gözlerini sildi ve sakalını kaşıdı. "Yaşayan iki büyü ustasından biri."

Kaşlarımı çattım. "Yaşayan iki büyü ustasından birinin sen olduğunu sanıyordum." Diğerinin kim olduğunu hiçbir zaman öğrenememiştim.

"Biri benim ve ikincisi de o. Zamanında benden çok daha güçlüydü. Hâlâ benden güçlü olduğuna eminim." Igor önce bana, sonra da Anka'ya baktı. "Kardeşime Sierra'nın öldüğü haberini vermenizi istiyorum. Melody'yi kardeşime götür."

Uzanıp Igor'un elini tuttum. "Kızının öldüğü haberini kardeşine veren kişi ben olmak istemiyorum. Oraya hep beraber gidelim." Gözlerindeki yorgunluk bunu istemediğini belirtir nitelikteydi. "O senin ailen Igor, yan yana olmalı ve bu acıyı paylaşmalısınız."

Gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra kararını vermiş gibi görünüyordu. Oturduğu sandalyeden kalkıp çantasını toparladı ve kapıyı açtı. "Gidelim."

Anka'nın, Igor'un kardeşini tanımasına şaşırmamıştım. Ne de olsa o çoğu şeyi bilir ve çoğu şeyi duyardı. Igor'un evinden çıktıktan sonra Anka'nın kanatları arasında yolculuğumuza başladık.

***

Olmayı beklediğim en son yer Nemesis'ti fakat tam da şu anda Nemesis toprakları içerisindeydik. Sarayı, okulumu ve evleri, bulunduğumuz yükseklikten görebiliyordum. Şaşkınlıkla etrafıma bakarken Anka inişe geçmişti. Sarayın hemen ardına, Kyne'ın kulübesinin olduğu yere indiğimizde arkamda oturan Igor'a döndüm. "Bu da ne demek oluyor?"

Anka'nın sırtından yere atlayan Igor'un bana bir açıklama borcu vardı. "Yılların sırrı ortaya çıkıyor ve sen de buna tanıklık eden ilk kişi olacaksın."

Igor, sabahın ilk ışıklarının vurduğu kapıyı sertçe çaldığında Kyne'nın kulübesinden homurdanma sesleri geldi. Igor bir kez daha kapıyı çaldığında evin içerisinden gelen telaşlı adımları duyduk. Kapı açılır açılmaz, "Krala bir şey mi ol-?" diye sorarken Igor'u görünce sözlerini tamamlayamadı. "Leonard?"

Kyne, büyük bir şaşkınlıkla kapıyı ardına kadar açtığında bizi de gördü. "Descartes, Melody?" Fenalaşır gibi olduğunu fark ettiğimizde, Igor uzanıp Kyne'ı kolundan yakaladı. "Neler oluyor?" Birlikte içeriye geçip Kyne'ın sakinleşmesini bekledik. Bu sırada Anka camın ardından bizi izliyordu.

Kyne kendisine geldiğinde, Igor yaşananları hafifleterek anlattı. Kyne'ın fazla üzülmemesi gerekiyordu ama kalbi bunu kaldırabilecek kadar güçlenmişti. Tüm üzüntüsüne rağmen öğrendiği şeyler onu kinlendirmiş ve sertleştirmişti. Öfkesini, etrafına yaymaya başladığı yoğun güçten anlayabiliyordum.

Bu gücü şimdiye kadar sakladığına ve benim de bunu fark edemediğime inanamıyordum. En büyük büyü ustalarından

biri gözlerimin önündeydi ve ben hiçbir zaman bunun farkında değildim. Kyne'ı sadece bir hekim sanırken aslında kim olduğunu öğrenmek bende çok farklı hisler uyandırmıştı. "Kulübenin altındaki o odayı bulduğumda bir şeyler çevirdiğini anlamalıydım. Onca büyü kitabı ve yaptığın şeyler..."

Kyne, yorgun bir şekilde gülümsedi. "Ben ailemizin ölümünden sonra büyü işlerini bıraktım ama Igor gücünü takıntı haline getirmişti." Bununla gurur duyuyor gibiydi.

"Senin de benim kadar güce takıntılı olduğunu biliyorsun, Kyne. Onu kullanmıyor olman, hissetmediğin ve kullanmak istemediğin anlamına gelmez. Senin damarlarında Darian kanı akıyor. İntikamın, saldırganlığın ve kara büyünün enerjisi en çok bizim içimizde dolanıyor. Bu yüzden en büyük büyü ustalarıyız. Doğuştan kara büyüye ve onun enerjisine sahibiz. Kara büyünün insanı değiştirmediği tek kişileriz. Kara büyünün esiri değil, onun sahibiyiz."

Kyne iç çekti. "Astrid bana bir şeyler anlattı ama çok fazla detay vermedi. Herkesin dilinde üç büyük kehanetin gerçekleşmeye başladığı dolanıyor ama neler olduğunu tam olarak bilmiyorum." Igor, Kyne'a olan biteni anlatırken geri geleceğimi söyleyip oradan ayrıldım.

Saraya ön kapıdan girip dikkat çekmek istemiyordum, bu yüzden ormanın başlangıcındaki gizli geçidime yönelmiştim. Geçidin orman tarafındaki girişine ulaştığımda, ağacın kavuğunu yana doğru çekip basamaklardan aşağıya indim. Bu sırada bileğimde yeni bir sızı hissettim. Gömleğimin kolunu yukarıya çekip bileğime baktığımda taşlaşmanın biraz daha yayıldığını gördüm. Canımı sıkan bu durumu durdurmanın bir yolunu bulmalıydım. Kulübeye döndükten sonra bunun bir yolu olup olmadığını diğerlerine sormayı kafama koyup geçidin sonuna ulaştım.

Odamın bulunduğu kata çıkan basamakları aşıp tablonun gizlediği çıkıştan dışarıya çıktım ve koridorda biriyle karşılaşmaktan korktuğum için hiç beklemeden kendimi odama attım. Ancak beklediğimin aksine Astrid odada yoktu. Alin ise derin bir uykuda olmalıydı.

Revirde olabileceğini düşünüp odadan çıktım ve koridoru kolaçan ede ede yürümeye başladım. Daha önce hiçbir muhafıza yakalanmadan defalarca sarayın içerisinde gezmiştim. Bir kez daha bunu yapabileceğime inanıyordum.

Merdivenlerin ucundaki muhafızların dikkatini dağıtmak, her zaman küçük bir büyüye bakıyordu. Her seferinde sesin geldiği yöne doğru ilerliyor ve etrafı kolaçan ediyorlardı. Her zamanki gibi onların dikkatlerini dağıttım ve hızlı adımlarla merdivenlerden inip revire girdim.

Bu kez tahminimde yanılmamıştım. Her ikisi de buradaydı. Hatta Ryan bile buradaydı. Üçü yan yana yataklarda huzurla uyurken Astrid'in yatağının yanına gittim ve ses çıkarmasın diye ağzını tutarak onu dürttüm. Korkuyla yerinden sıçradığında bağırmaya çalıştı ama gözleri beni bulunca debelenmeyi bıraktı. Sessiz olmasını işaret ederek elimi ağzından çektim. Anlık bir hareketle yataktan doğrulduğunda bana sıkıca sarıldı. "Seni çok merak ettik."

"Ben de sizi çok merak ettim," dedim. "İyi olduğunuzu gördüm ama kontrol etmek istedim." Haja'nın gösterdiği vizyondaki gibilerdi. Sağlıklılardı ve güçlenmeye başlamışlardı.

"Nerelerdeydin?"

Onu elinden tutup yataktan kaldırdım. Revirin boş olan diğer tarafına geçtiğimizde başımdan geçenleri anlatmaya başladım. Her şeyi anlattıktan sonra yeteri kadar güç topladığını, benimle gelmek istediğini söyledi. Bu yolun zorlu olduğundan ve durumun gittikçe kötüleştiğinden bahsettim. Ayrıca ona ke-

hanetin yazılı olduğu parşömeni verip benim için çözüp çözemeyeceklerini sordum. Ben kehaneti ezberlemiştim, bu yüzden parşömenin artık bende olmasına gerek yoktu. Üstelik belki benim göremediğim bir şeyleri görebilir ve anlayabilirlerdi.

Bir süre benden konuştuktan sonra buradaki durumun nasıl olduğundan bahsetti. Elena ve Aaron, dehşet verici şekilde sinirlenmişti. Zamanı gelince beni koruyan ve beni ondan saklayan herkesin cezasını keseceğini duyurmuş ve halk arasında ister istemez bir panik yaratmıştı. Akademideki eğitim durmuş, ordu kızıl ay tutulması için hazırlanmaya başlamıştı. Bu sürede evden çıkma yasağı uygulanmış ve insanların sadece acil durumlarda akşamları dışarı çıkmasına, gün içinde de hayvanları otlatması ve gününü kurtarmasını sağlayacak kadar dışarıda durulmasına izin verilmişti. Her şey muhafızlar tarafından kontrol ediliyor ve belirli bir düzene göre işliyordu. Üç büyük kehanetin de gerçekleşmeye başladığı haberi yayıldığından Nemesis'e kısıtlama gelmişti.

"Biliyorsun Melody, ben kendim için değil, sen ve Melany için endişeleniyorum. Neden seninle birlikte gelmeme izin vermediğini anlayamıyorum."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Hiç kimsenin gözlerine bu kadar uzun baktığımı hatırlamıyordum. "Çünkü..." dedim boğazım düğümlenirken. "Seni seviyorum."

Bölüm 36

Astrid'i çok ama çok fazla seviyor ve ona sandığından çok daha fazla değer veriyordum. Benim için aile olmuş insanları kaybetmeyi göze alamazdım. Diğer insanlar gelip geçici olabilirdi ama onun, hayatımda kalıcı olmasını istiyorum. O diğerleri gibi değildi. Farklıydı. Ne onu ne de diğerlerini kaybetmeyi göze alabilirdim. Yeteri kadar yara almıştık. Bir yara daha almak istemiyordum. Bundan korkuyordum. Ne olacaksa bana olsun, başkalarına olsun ama onlara olmasın istiyordum. Bencilce davrandığımın farkındaydım ama işler ciddileşmeye başladığından beri bunun korkusuyla uyuyup uyanıyordum. Bu yüzden onlardan ayrılmak ve bu yola yalnız başıma devam etmek istemiştim. Yaşananlar, bir bakıma şanstı. Onları benden uzaklaştırmış ve evde güvende olmalarını sağlamıştı.

Astrid uzanıp ellerimi tutarak, "Ben de seni seviyorum, Melody," dedi. "İçindeki cesarete hayranım, yaptıklarına ve yapabileceklerine de öyle. Kardeşine hayran olduğumdan çok daha fazla hayranım sana. Başına gelen onca şey, onca yaşanmışlık seni bugünlere getirdi. Ancak sandığından çok daha fazla şey gördüm ve yaşadım. İlk engelde korkup kaçmadım, doğrusunu istersen hiçbir engelde kaçmayı hiç düşünmedim. Yardımcı olmak istedim çünkü doğru olan buydu. Kaderimde ölüm yazılıysa durduğum yerde de ölebilirim. Ancak işe yaramaz biri olarak ölmektense işe yarar olmayı ve bu uğurda onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim. Yardım ederken ölmek isterim Melody,

uzaktan izlerken ve olayın dışındayken değil. Seni anlamadığımı düşünüyorsun ama emin ol, seni en çok ben anlıyorum. Kardeşinle çıktığımız bu yolun sonunu seninle göreceğim. Sen izin ver ya da verme, izinden geleceğim. Yolda başıma neler gelir, nelerle karşılaşırım bilmiyorum ama yine de orada olacağım. Sean'ı kurtardığımız gibi Melany'yi de kurtaracağız. Hiç kimseyi ardımızda bırakmayacağız. Anlıyor musun?"

Anladığımı belirtir şekilde kafamı sallarken gözyaşlarımı sildim. "Biz bir aileyiz ve ailemizden olan hiç kimseyi geride bırakmayız." Boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalıştım ama olmadı. "Kızıl ay tutulmasının olduğu gün Melany'nin, ruhunu Ölüm Kraliçesi Hel'e adamasına engel olacağız. Sanırım tam olarak ona bağlı değil ve öyle olmamasını sağlamaya devam etmeliyiz. Kehanette yazandan ve vizyonlarda bana gösterilenlerden anladığım kadarıyla Melany'nin ruhu, Ölüm Diyarı'na ait olsa da artık Ölüm Kraliçesi'ne bağlı değil. Yani huzura kavuşabilirdi. Kehanette yazılana göre o doğarken öldüğünde Ölüm Kraliçesi'nin onu bağışlaması üzerine, üzerindeki sahiplik kalkmış ve bu sayede de o bir ölüme fısıldayan dahi olsa, Ölüm Kraliçesi'nin emrindeki bir asker olmaktan çıkmış."

Astrid anlamayarak bana bakmayı sürdürdü. Kafasında bir şeyleri tartıyor gibiydi. "Yani onun Ölüm Kraliçesi'ne bağlı olmadığını ve bir daha hiç bağlı olamayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Melany'nin ruhu, doğarken öldüğünde Ölüm Kraliçesi'ne aitti, ancak ikinci kez öldüğünde bu anlaşma bozulmuş olmalı. Üstüne bir de Ölüm Kraliçesi'nin Melany'nin ruhunu bağışlaması üzerine ona karşı olan bağlılığı yok olmuş olmalı. Kristaller bana kehaneti gösterdiğinden beri bütün parçalar yerine oturmaya başlamıştı. Bunu biraz geç anladım ama Melany kötü olarak doğsa bile kötüye bağlı değil. İçi kötülükle dolmuş olmasına, bundan haz almasına rağmen o hâlâ özünde aynı kişi. Sadece biraz eksik..."

Bu kez umutla baktı. Bu durum onu heyecanlandırmış olmalıydı. "Ne olursa olsun o gün Melany'nin Ölüm Kraliçesi'ne bağlanmasını engellemeliyiz." Evet, yapmamız gereken tam olarak buydu.

"Orduyla birlikte Şeytan Dağları'na gelmeni istemiyorum. Anka ve Rebel ile birlikte Melany'yi oradan çıkarmaya çalışacağız. O karmaşanın ortasında bir de seni düşünmemiz gerekmesin. Nemesis ordusu ve Rebel'in ordusunun yarısı orada olacak. Bir diğer yarısı ise şatoya gidecek ve Sean'ı oradan çıkaracak. Baskın yapmak için en uygun anı kolluyoruz. Her iki taraf için de güvenli bir buluşma noktası belirleyeceğiz. Henüz konuşmadık ama sana ay tutulmasından önce haber yollayacağım. O zamana kadar burada kal ve sessizliğini koru. Olur mu?"

Onu ikna etmiş gibiydim. Gülümsedim. Güneş doğmaya başlamıştı. Bu benim için gitme vaktinin geldiği anlamına geliyordu. Önce Igor ve Anka'ya uğrayacak, daha sonra da Kyricus'a, diğerlerinin yanına dönecektim. Astrid'e son bir kez sarılıp revirin penceresinden dışarıya çıktım. Orada olduğum süre boyunca çocukların uyanmamış olmasına sevinmiştim. İyileşme sürecinde olduklarından ve benimle gelmek için inatlaşacaklarından dolayı uyanmalarını istememiştim. Onlarla sonra görüşürdüm. Ayrıca Astrid'in onları idare edebileceğinden de emindim.

Muhafızlara görünmeden arka bahçeye geçip kulübeye geri döndüm. Anka, kulübenin arkasına saklanmış, beni bekliyordu. Yanına gittiğimde cama geçmesini işaret ettim. O cama geçtiğinde ben de kulübeye girdim. "Gitmeden önce size göstermek istediğim bir şey var." Hepsi bana dikkat kesildiğinde, "Buraya gelmeden önce birkaç yere uğradım ve Mary adındaki bir cadı tarafından yaralandım," dedim.

Igor kaşlarını çattı. "Deli Mary'den mi bahsediyorsun? Sihirli eşyalar dükkânı olan?" Sadece kafamı sallayarak onayladım.

Bu sırada Kyne sesini yükseltti. "Oraya hangi cesaretle gittin Melody, canına mı susadın sen?!"

Susamış olmalıydım. "Buna mecburdum," diyerek konuyu dağıttım. "Bileğimi taşa döndürmek üzereyken Rebel onun boğazını kesti ama büyüsü ilerlemeye devam ediyor. Durdurmanın bir yolunu biliyor musunuz?" Durdum ve hemen ardından, "Boğazı kesilmesine rağmen vücudu yeniden birleşti," dedim. Bu oldukça garip ve imkânsıza yakın bir olaydı. "Bir şeyler ayarlayabileceğimize eminim, değil mi Kyne?"

Kyne, kolumu muayene edip durumun ciddiliğine baktıktan sonra, "Igor ile güçlerimizi birleştirip sanırım bir merhem yapabiliriz," dedi. "Merhem sadece kolunun taşlaşmasını engelleyecek ve taşlaşan kısmı yumuşatacak. Böylece sert bir darbe alırsan bileğin kırılmaz. Büyüyü tamamen engellemek için Mary'nin kanına ihtiyacımız var. Bunu bize bırak." Kyne'ı ilk defa bu kadar ciddi görüyordum.

"Şimdilik merhemle idare et ama sürmeyi ihmal etme. Bileğinin yumuşaması oldukça önemli..." Durdu ve alaycı bir tavırla, "Tabii ki kolunu kaybetmek istemiyorsan," dedi. Igor'a göz devirip dışarıya, Anka'nın yanına çıktım. Onlar içeride merhemi hazırlarken Anka ile konuşacaklarım vardı.

"İyi misin Melodysss?"

Kafamı hayır anlamında salladım. İyi değildim, iyi olmaktan oldukça uzaktım. "Stres ve baskı altında hissediyorum. Kızıl ay tutulmasını engellememiz büyük önem taşıyor. O gün orada olman ve birlikte hareket etmemiz de öyle." Elimi tüylerinin üzerinde gezdirdim. Oysa gümüş gözlerini gözlerime dikmişti. "Seni kızıl ay tutulması başlamadan iki saat önce Şeytan Dağları'nın beş kilometre uzağındaki deniz fenerinde bekliyor olacağım. Sakın geç kalma." Yeniden hepimizin bir arada olacağı gün, bu gün olmalıydı. Kaçtığımız kötülüğü yakaladığımız gün...

"Kyricus'a dönmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var, Melodysss..."

Anka ile birlikte birkaç saat daha geçirebilirdim, yeter ki buradan, evimden uzaklaşayım. "Merhemi aldıktan sonra yola çıkarız."

Igor ve Kyne benim için merhemi hazırladıktan sonra Anka ile birlikte yola çıktık. Bir süre boyunca Igor, Kyne ile birlikte kalacak ve Farallon'a dönmeyecekti. Bana daha önceden vermiş olduğu haritayı bir türlü bulamadığımdan, Igor yola çıkmadan önce benim için yeni bir harita da hazırlamıştı. Bu sayede onu çağırdığım an gelebilecekti.

Igor'un intikam almak istediğini biliyordum. Ne olursa olsun kızıl ay tutulmasının yaşanacağı gün orada, Nemesis ordusunun yanında, bizimle birlikte olacaktı. Onun gücüne hiç şüphesiz ki ihtiyacımız olacaktı. "Merak etme," demişti. "Biz birlik olduğumuz sürece karşımızda hiçbir güç duramaz." Bu kadar emin konuşması beni ürkütse de kendimi güvende hissettirmişti.

Anka'nın sırtında birkaç köy geçmiş ve yeryüzündeki durumu tepeden gözetleme fırsatı bulmuştum. Bulutların arasından ilerliyor ve hiç kimseye görünmüyorduk. Sessiz bir şekilde ruhlar biz daha neler olduğunu fark edemeden dünyamızı ele geçirmişti. "Çok fazlalar." Sayıca bizden üstün olup olmadıklarını bilmiyordum, ancak eli kılıç tutabilecek erkeklerin birçoğunun bedeninde iki ruh olduğunu hissedebiliyordum. Kurtuluşun tek yolu bu dünyaya mensup olmayan ruhları ait oldukları yere göndermemizdi.

"Gün geçtikçe daha da çoğalıyorlar, Melodyss... Görüşebildiğim kadar çok kişi ve dost yaratıkla konuşup onları bizim tarafımızda savaşmaları için ikna ettim. Sayıları fazla olabilir ama bizim aramızdaki bağ çok daha kuvvetli. Kimse bir ölü olarak

yaşamak istemiyor." Kim bir ölü olarak yaşamak isterdi ki zaten? Yaşam... Önemli olan buydu. Ruhların duyguları ya da bir hayatı olmazdı. Sadece boşlukta salınır ve özgürce dolaşırlardı.

"Kyricus'a dönmeliyim. Rebel ve diğerlerini toplayıp ruh avına çıkacağım. Ruhları öldürmeyip hapsetmeyi düşünüyoruz. Bu sayede onlar asker kaybedecek ve biz yanımızda savaşacak insanlar kazanacağız."

Anka tiz bir şekilde kükredi. "Dikkatli olun ve göze batmayın. Geceleri saldırıp gündüzlerinizi Kyricus'ta geçirin."

Kovaladığımızdan kaçıp kaçtığımızı kovaladığımız ve haklayacağımız an, bu andı. Hem kaçıp hem yakalayacaktım.

Anka, beni güvenli bir yerde indirdiğinde Kyricus'u çağırdım. Diğerlerinin yanına dönmeden önce Anka'ya, "Bu bir kaçış değil," dedim. "Bu bir savaş." Son ana kadar savaşacak ve onları teker teker haklayacaktım.

Bölüm 37

Melany

Şatoda, Valerie'nin odasındaydım. Tarif edemeyeceğim bir haz içerisinde heyecanla gölge perilerinin yüzdüğü su kaynağının önünde dikiliyordum. Beni gördüklerinden beri heyecandan titrer gibi görünen gölge perileri, durmadan sağa sola yüzüyor, hemen ardından durup bana bakıyorlardı. Büyük bir sabırla su kaynağının önünde beklerken fısıltılarını duymaya başladım.

"O geldi," dedi biri.

Bir diğeri, "Değişmiş görünüyor," demişti.

Hemen ardından su kaynağına yaklaşmamı ve içerisine bakmamı istediler. Dediklerini yapıp bana fısıldamalarına izin verdim. Geçen seferkinden çok daha farklıydı. Bu kez bana fısıldamak yerine görüntü göstereceklerdi. Gözlerimi suya diktim ve beklemeye başladım. Beşi belli bir düzen içerisinde hızla suda yuvarlak çizerek yüzmeye başladığında, su dalgalanmaya ve titreşimlerinin içerisinde renkler oluşmaya başladı. Reklerden sonra cisimler ve daha sonrasında ise görüntüler oluştu. Bir süre sonra su kaynağının içerisindeki görüntüden başka bir şeyi görememeye ve duyamamaya başlamıştım. Gerçeklikten soyutlanmış, görüntülerin içine girmiştim.

Görüntülerin içindeyken gölge perilerinin sesi zihnimin derinliklerinde yankılanmaya devam ediyordu. "Sorgulamaya

başlamana sevindik, sen bağımsız bir insansın. Kimsenin buyruklarını yerine getirmemelisin ve kimseye bağlanamazsın." İlk fısıltıdan sonra onu gördüm. Kim olduğunu biliyor ve hatırlıyor oluşuma şaşırsam da neler olup bittiğini hâlâ anlamaya çalışıyordum.

"Acı, nefret, endişe, mutluluk... Ve geri kalan tüm duyguları hissetmeyi öğrenmeden elementlerini kullanamazsın. Bu ilk dersimizdi, Melany. Hislerine hâkim olmayı öğrenmelisin. Eğer hislerine hâkim olmayı öğrenemezsen elementini kullanamazsın. Elementini kullanamazsan karşına çıkacak kötülüklere karşı savunmasız olursun. Peki, savunmasız olduğunda ne olur biliyor musun? Bu ateşin içinde yatanlar gibi olursun. Yanındakiler de seninle birlikte yanar. Onları ve kendini korumak için hissetmeyi öğrenmelisin. Hisset Melany... Gücünü hisset!"

Görüntüdeki kişi Anka'ydı ama bu kez insan formundaydı. Adının Descartes olduğunu ve aramızda güçlü bir bağ olduğunu, rüyalarıma girip beni eğittiğini, birçok tehlikeyi birlikte atlattığımızı ve beni sevdiğini anımsamıştım. Bu düşünce beni titrettiğinde gölge perilerinin sesini bir kez daha duydum.

"Sevginin ve dostluğun olduğu yerden geliyorsun. Kimseyi incitmek istemiyor, aksine herkesi kurtarmak istiyorsun. Sorguluyorsun çünkü kalbin hâlâ mücadele veriyor. Sen de bunun farkında olmalısın."

Gerçekliğime aykırı olan bu görüntüler, şimdiki halimin ve içimdeki kötülüğün hoşuna gitmiyordu. Görüntülerin içinden çıkmaya çalıştım ama kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım gölge perileri tüm çıkışları kapatmıştı. Görüntü değiştiğinde kendimi bir mağarada buldum. Işığı takip ediyor ve onun yanına ulaşıyordum.

"Bir kâhin gelince dünyaya... Emin olmalı Descartes, onun kâhin olduğuna... Uymalı emirlerine, bağlanmalı ruhuna...

Cevaplar gelecek sorularına... Ama kâhin, önce kulak versin bana... " *Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken o konuşmaya devam etti.* "*Biz biriz. Biz seniz. Ruhumuz kenetlensin. Kâhin Melany Valerie Nemesis benimle bütünleşsin.*"

"*Artık sana hizmet edeceğim ve seni tüm kötülüklerden koruyacağım. Ben Anka'yım ve adımı sana bağışlıyorum.*" *Elini kalbimin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. Gözleri gümüş renginden altın rengine dönerken bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Zihnimde açıkça beliren ismi söylemek için ağzımı açtığım sırada beni durdurdu.* "*Bu ismi sadece bir kez söyleyebilirsin. Onun dışında bana diğer adımla hitap edebilir ve beni çağırabilirsin. Hayati bir mesele olmadıkça bu ismi kullanamazsın, tamam mı?*" *Onu kafamı sallayarak onayladım. Gerçekten hayati bir mesele olmadıkça bu ismi kullanmayacak ve onu saklayacaktım.* "*Şimdi sana söyleyeceğim adımı, bana her ulaşmak istediğinde söyleyebilirsin. Seni duyar duymaz hemen yanına geleceğim. Ben Descartes ve bundan böyle her zaman sana hizmet edeceğime yemin ediyorum.*"

Bu küçük kesit kalbime acı vermişti. Gösterdiği vizyonda benden hatırlamamı istemişti ve ben... hatırlamıştım. Dudaklarıma kadar ulaşan adı söylememek için kendimi tuttum. Bu adı sadece ama sadece bir kez söyleyebilirdim. Gölge perileri bir kez daha fısıldadı.

"Geçmişinde kötülüğe değil, iyiliğe hizmet ediyordun. Kötüleri avlayıp yaratıkları yok ediyordun. Bir ailen, arkadaşların ve seni menfaat uğruna değil, gerçekten seven insanlara sahiptin."

Görüntü değiştiğinde ailemi ve ailemle birlikte geçirdiğim zamanları gördüm. Sonraki görüntüler geçmişime ve doğduğum ana kadar gitti. Dünya denilen evrendeki ailemi, kuzenimi ve çalıştığım yeri gördüm. Birçok görüntü eksik olsa da birçok şeyin yeri dolmaya başlamıştı.

Yine de bu görüntülerin hiçbiri içimdeki kötülüğü atmama engel olmuyordu. Ne kadar hatırlarsam içimdeki kötülük o kadar çoğalmaya ve hatıralarımın önüne geçmeye çalışıyordu. "Yeter," diye bağırdım gölge perilerine. "Daha fazla şey görmek istemiyorum."

Görüntüler anında yok olurken yaklaşmış olduğum su kaynağıyla arama mesafe koydum. Buraya gelmek için can atmıştım ama bu odaya bir daha adımımı atacağımı sanmıyordum. Öğrenmek istediklerimi değil, öğrenmekten korktuklarımı görmüştüm.

Ben sevgiye değil, kötülüğe bağlıydım. Odanın bir köşesine çöküp kendime fısıldamaya başladım. "*Ben Melany. Ölüme fısıldamak benim özel gücüm, bu gücü Ölüm Kraliçesi Hel'i memnun etmek için kullanacağım. Ona saygı duyacak ve onun dediklerini yapacağım. Artık ailem onlar.*"

Bütün vücudum titrerken vizyonda gördüklerim birer birer üzerime gelmeye başlamıştı. Her hatırlayışımda aynı şeyi tekrarlıyor ve kendime artık o kız olmadığımı ve olmak da istemediğimi söylüyordum. Bu halimden oldukça memnundum. Üstelik bu şekilde daha güçlüydüm. Değil mi?

Gerçekliğimi sorgulamak beni zayıflatmış, üstüne üstlük birçok şeyi hissetmeme yol açmıştı. Doğduğum andan beri hiçbir şey hissetmeyen ben, şimdi bilmediğim birçok duygunun içinde kayboluyordum. Bu durum kafayı yememe sebep olmak üzereydi. Hava almalıydım. Kendimi odadan dışarıya atıp şatonun arka bahçesine, Valerie ile birlikte atış talimleri yaptığımız noktaya geldim. Üç elementimi ortaya çıkarıp atışlar yapmaya başladığımda bir elementimin daha olduğu aklıma geldi. Ateşten ve ateş elementinin bana göstereceklerinden korkmamalıydım. O da benim bir parçamdı ve gücün bende olduğunu anlamalıydı. Beni istediği şekilde manipüle etmesi-

ne izin veremezdim. Dört elementimi de ortaya çıkardığımda kendimde büyük bir dengesizlik hissettim. Daha önce dört elemente birden hükmetmediğim için feci şekilde başım dönmüş ve kontrolümü kaybetmiştim. Birkaç atış yapmaya çalışıp daha sonrasında durumumun kötüleştiğini ve midemin bulandığını hissettiğimde elementlerimi geri çekip dizlerimin üzerine çöktüm. Sırtüstü uzandığımda gözlerimin önünde uçuşan yıldızlar görmüştüm. Tekrarlayıp durduğum o soru yeniden dudaklarımın arasından döküldüğünde, sızlayan kalbimin üzerini örtmeye çalışan enerjim canımı yaktı. Ben gerçekte kimdim?

Daha da doğrusu... *Ben kim olmak istiyordum?*

Bir süre çimenlerin üzerinde yattım ve sakinleşmeyi bekledim. Belki de şatoda kalmak ve geçmişimi kurcalamak yerine Ölüm Çukuru'nda kalıp yaratıklarla ilgilensem daha iyi olurdu. Zaten Valerie'nin dediğine göre Aldous, beni kızıl ay tutulması için kutsamaya başlayacaktı.

Her yer, burada kalıp kafayı yemekten çok daha cazip geliyordu.

***

Geceyi şatoda geçirip öğle vakti geldiğinde şatodan bir süreliğine uzaklaşmaya ve Ölüm Çukuru'na gitmeden önce dışarıda gezinmeye karar verdim. Yakın çevrede gideceğim çok fazla yer olmadığından Gözyaşı Vadisi'ne yöneldim ve kurdumu öğle güneşini pek hissetmek istemediğim için ormanın serin kısımlarından sürerek oraya ulaştım.

Gözyaşı Vadisi, Valerie ile birlikte sadece birkaç kez geldiğim bir yerdi. Buradaki meyhanelerin birinde bir adamla buluşup ondan büyülü nesneler satın alırdı. Burayı sevmiştim ve bunun sebebi hiç şüphesiz dağların ve ormanların arasında kalan, tam ortasından kocaman bir nehir geçen, evlerin nehir kenarına inşa edildiği, kocaman çarşısı olan devasa bir yer olmasıydı.

Bugün sokaklar fazlasıyla kalabalıktı. Yoğun atmosferi, öğle güneşinin altında göz kamaştırıcıydı. Etrafta gezinen haydutlar, elleri bıçaklı çocuklar, satıcılar, alıcılar, pazarcılar, rehinciler, dolandırıcılar ve daha nicesi, pazarın etrafını sarmıştı. Kervanlar, meyhaneler, göçebeler ve siyah pelerinli onlarca insanın arasında aurası parıldayan kişiler görüyordum. At arabaları vadinin kenarlarına dizilmiş, satılıyor, bazen de satış sırasında kavgalar çıkıyordu. Tartışan insanların içinde sarhoşlar ve korsanlar görmüştüm. Kaosun ortasında olmak bana yaşıyormuşum gibi hissettirmişti.

Kurdumu meyhanenin önüne bağlamadan bırakıp içeriye geçtim. Hiç kimsenin yanına yaklaşacağını sanmıyordum. Bu yüzden rahattım. Ben emir vermeden de yerinden hareket etmezdi. Onu kaybetmek gibi bir kaygım yoktu.

Kendime yiyecek bir şeyler söyleyip yanında da sıvı cesaret istedim. Biraz içki içmenin hiç kimseye zararı dokunmazdı. Tek başıma yemeğimi yiyip içkimi yudumlarken pelerinimin şapkasını çıkarmıştım. Etrafa yayılan namım yüzünden meyhanede fısıltılar yükselmeye başladı. Bu camiadaki herkes Ölüm Kraliçesi'nin elçisi olduğumu biliyordu.

Birkaç kişinin meyhaneyi terk ettiğini görünce dudaklarıma şeytani bir gülümseme yerleşti. Benden korkup kaçıyorlardı. Bunu düşünür düşünmez dudaklarımdaki gülümse silindi. Anılar yeniden aklımın bir köşesinde belirmişti. Önceki hayatımda korkup kaçılan bir insan değil, herkesin sevdiği ve zaman geçirmek istediği bir insandım. Lokmalar boğazıma dizilirken kendimi yine nasıl bir insan olmak istediğimi düşünürken bulmuştum. Korkup kaçılan bir insan olmaktan hoşlanıyor muydum? Hiç şüphesiz ki bu sorunun cevabı evetti. Ancak öte yanda yalnız kalmak ve hayatımı sürekli benden korkan insanlarla geçirmek istiyor muydum sorusu vardı. Bu sorunun cevabı ise hayırdı, bunu biliyordum. Tek başıma bir hayat geçirmek istemiyordum. Valerie'nin bile bir çocuğu, başka bir ailesi vardı.

İntikam istiyordum, ancak şu anda kimden ve neyden intikam almak istediğimden emin değildim. Her şey fazlasıyla garip bir hal almaya başlamıştı. Her şeyden uzaklaşmak için sıvı cesaretimden yudumlamaya devam ettim. Ne kadar çok içersem o kadar çok uzaklaşıyordum. Bardakların ardı arkası kesilmeden uzun bir süre boyunca oturduğum o masada, yalnız başıma içkimi içtim. Ve o an içkinin insanı herkesten uzaklaştırdığını anlasam da aslında zayıflattığını ve uzaklaştırdığı her şeye bir adım daha yaklaştırdığını fark ettim.

Alkol, kurtulmamın yolu değildi.

Kaçtığım şeyden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Bölüm 38

Gece yarısından bir buçuk saat önce Ölüm Çukuru'na gidip Aldous ile buluşmuştum. Alkolün etkisini atmama yardım edip beni kutsanmam için hazırlamıştı. Giymemi söylediği siyah kıyafetler, komik bir şapka ve yüzüme sürdüğü kan ile birlikte kendimi bir pentagramın tam ortasında bulmuştum. Gece yarısından bir saat önce o pentagramın içerisinden hiçbir şekilde kalkmamamı ve işi bitene kadar elimi bile oynatmamamı tembihlemişti.

Pentagramın içerisinde geçirdiğim iki saatin cehennemde işkence görmekten farksız olduğuna kendimi inandırdığım sırada, Aldous işinin bittiğini ve artık oturduğum yerden kalkabileceğimi söyledi. Büyük bir rahatlamayla çemberin içinden çıktığımda düşüncelerin, insanın en büyük sınavı olduğunu anlamıştım. Savaşta yara almak bile düşüncelerden daha az can acıtırdı.

"Kalacak bir yer ayarlamamı ister misin, yoksa burada madende mi kalacaksın?"

Tek başıma kalmak istemiyordum. Aldous'un arada sırada eve gittiğini bildiğimden, "Size gelebilir miyim?" diye sordum. Evli olduğuna emin gibiydim, ama net olarak hatırlamıyordum da.

Biraz tereddütte kalmış gibi yüzüme baktıktan sonra, beni reddedemeyeceğini fark edip, "Tabii ki, efendim," dedi. "İsterseniz sizin için evi boşaltayım."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Sen ve ailenle kalacağım." Sinirlendiğimde ters bir insandım, ayrıca ölüm isteğiyle doluydum, ancak son zamanlarda bu isteğin biraz azaldığı gerçeğini de yok sayamazdım.

Aldous ile birlikte onun evine giderken yolda biraz sohbet etme fırsatı bulduk. Benden çekiniyor, korkuyor ve ne söylersem biraz şaşırıyordu. "Yarın düelloya çıkmak ve birkaç kelle uçurmak istiyorum." Öldürmekten oldukça uzaklaştığımı fark etmiştim, bu yüzden sahalara dönmem gerektiğinin farkındaydım.

"Yeraltı Efendisi'nin bundan hoşlanacağını sanmı-"

Lafını kestim. "Şu anda burada değil, bir süre boyunca geleceğini de sanmıyorum. Bunun aramızda kalacağına inanıyorum." Ölüm Kraliçesi Hel, zarar görmemi istemediğinden dolayı beni mümkün olduğunca savaştan ve kavgadan uzak tutmuştu. Sadece karşımda masum bir şekilde duran yaratıkları ya da ağlayarak yalvaran insanları öldürmüştüm. Kendini savunan biriyle hiç mücadelem olmamıştı.

Aldous bu konuda ısrarcı olduğumu anladığında sesini çıkarmayıp isteğimi yerine getireceğini söyledi. Bu iyi haberdi.

Evine vardığımızda kapıyı bir kadın açtı. Kadının eteğinin ardına saklanmış bir de kız çocuğu vardı. Kadın beni gördüğünde irkildi, ancak hemen toparlandı.

"Prensesimiz bu gece bizim evimizde kalarak bize şeref verecek. Onun için en rahat yatağı hazırla."

Aldous'un sözlerine karşılık kadına bakıp, "Yatağın iyi olup olmaması önemli değil," dedim. "Bana sadece yatacağım yeri gösterin." Uzun bir süre çukurun içinde yatan ve oradan doğan biri olarak yumuşak bir yatak aramıyordum. Sadece düşüncelerimi susturabileceğim bir yastık arıyordum.

Kadın benim için arka odada bir yatak hazırladığını söyleyince içeriye geçtim. Yatağımın baş ucuna bir bardak ve sürahi bırakmıştı. Suyu görene kadar susadığımı fark etmemiştim. Büyük bir iştahla içip başımı yastığa koydum, ancak gözümü kapatmamla açmam bir oldu.

Bir ölüme fısıldayan olarak ruhların ne zaman bedenlerinden ayrıldıklarını anlayabilirdim. Özellikle de o ruhu oraya ben koymuşsam... Peş peşe gerçekleşen bu olay, ruhların hâlâ hayatta ama onları yerleştirdiğim bedenlerden ayrıldığını kanıtlar nitelikteydi. Onlara ulaşabiliyor, ancak ne olduğunu ve neden bedenlerini terk ettiklerini anlayamıyordum. Tamı tamına on beş ruh... *Varlıklarında yokluklarını hissettiğim on beş ruh...*

Yattığım yerden doğrulup, "Aldous!" diye bağırdım. Aldous koşar adımlarla odama geldiğinde yorgun gözlerle bana bakıyordu. "Birisi bedenlere yerleştirdiğim ruhları, bedenlerden çıkardı." Anlamayarak bana baktı. "Böyle bir şey mümkün olabilir mi?" Sinirle bağırıp çağırıyordum. İçerideki çocuğun ağladığını duydum. Tiz sesi sinir katsayımı arttırırken, bu sinir bozucu sesi ortadan kaldırma isteğim çoğalıyordu. Dişlerimin arasından tısladım. "Şu sesi ya sen sustur ya da ben susturacağım."

Aldous dehşete düşmüş bir şekilde bana baktıktan sonra koşarak içeriye gitti. Evin kapısı açılıp kapandığında ağlama sesi uzaklaşmıştı. Onları evden göndermiş olmalıydı. Böylesi daha iyiydi.

"Çalınan ruhların kimde ve nerede olduğunu bulmanı ve bunu yarın öğlene kadar yapmanı istiyorum."

Aldous apar topar evi terk ettiğinde rüzgârın etkisiyle sönen mumların karanlığında yine yalnız başıma kalmıştım.

***

Aldous'un hiçbir şey bulabildiği yoktu. Kimse ruhları çalan biriyle karşılaşmamış ya da böyle bir şey duymamıştı. Söylediğine göre bütün uşakları kontrol ettirmişti, ancak aramızdan eksilenlerin izine rastlayamamıştı.

Ellerim aldığım haber yüzünden sinirden titriyordu. Arenaya inip birkaç kişiyle karşı karşıya geldim. Her biri aciz, korkak ve çelimsizdi. Tek bir atışımda, henüz bana ulaşamadan metrelerce öteye sürükleniyor ve aldıkları darbeler yüzünden etkisiz hale geliyorlardı. Hıncım ve öfkem dinmemişti. Daha güçlü bir şeyle karşı karşıya gelmeliydim. Aldous'a yaratıklardan birkaçını serbest bırakmasını söyledim. Bana denk gelecek hiç kimse yoktu, ancak çerez niyetine de önüme gelen herkesi öldürmek istemiyordum. Arenadan çıktıktan sonra izlemek istediğim dövüşler vardı.

Karşıma üç yaratık çıktığında üçünün de korkudan karşımda titrediğini gördüm. Onları sırf bana saldırmadıkları ve benden korktukları için öldürdüğümde öfkeden deliye dönmüştüm. Karşımda durmaya cesaret edebilen hiç kimse yoktu. Zevkine bile dövüşemiyordum. Elementlerimi ortaya çıkarıp kendime her elementten bir basamak oluşturarak Ölüm Çukuru'nun etrafındaki vadilere gittim. En tepeye ulaştığımda uçurumun kenarına oturup bacaklarımı aşağıya sarkıttım.

Ben, Melany... Uçurumun kenarında yalnızdım.

***

Günler aynı sadeliğiyle sürüp giderken neredeyse kutsamaların tamamını gerçekleştirmiştik. *Espina Mortales*'ten önce son bir kutsamam kalmıştı. İki gün sonra yapılacak olan bağlılık yemini için bugün Valerie gelip bana yapmam ve söylemem gerekenlerden bahsedecekti. Kutsamaların sürdüğü günler boyunca iki yüz yetmiş beş ruhu daha kaybetmiştik. Hiç kimse bunların ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordu. Yine de tahmin edilmesi zor değildi. Kötülükle uğraşıyorlardı ve Valerie,

bunu yapanları yok edeceğine yemin ettiği bir mektubu bana ulaştırmıştı. Luxon Krallığı'nda kaldığı süre boyunca ordunun ihtiyaçlarını giderdiğini ve kızıyla vakit geçirdiğini de eklemişti mektubuna.

Son kutsamadan önce Valerie, Luxon'a gittiğimiz at arabasıyla birlikte Ölüm Çukuru'na geldi fakat fazla yorgun olduğu gerekçesiyle o gece bana hiçbir şey anlatamadı. *Espina Mortales*'ten bir önceki gün, o gece giyeceğim kıyafetleri ayarlayıp odama bıraktı. Heyecanlı görünüyordu. Oradan oraya koşturup hiçbir şeyin eksik olmaması için uğraşıyordu. Son güne kadar dönmezse olacağı buydu. Ölüm Kraliçesi planda bir eksiklik sezerse bunun cezasını ona kesecekti.

O etrafta koştururken bana anlattığı şeyleri tekrar ettim. Valerie beni takdim ettiğinde yüksek platforma yerleştirilmiş büyük tahta oturacaktım. Daha sonra ise yükselişimi gerçekleştirmem için gereken birkaç şey vardı. Öncelikle kendimi Ölüm Kraliçesi'ne adadığıma dair bir dörtlük okuyacak ve sonrasında onun için dua edecektim. Hemen ardından kadehe yirmi bir damla akıttığım kanımı içecektim. Ruhun yirmi bir gram olduğu biliniyordu, bu yüzden ruhumu ona adarken yirmi bir damlalık kanımı Ölüm Kraliçesi'nin büyülediği kadehten içmem gerekiyordu. Her şeyden sonra ruhumu ona adamış olacak ve tüm işlemler tamamlandığında ayindekilere Ölüm Kraliçesi'nin bana verdiği yeni güçleri göstererek kısa bir konuşma yapacaktım. Valerie o an hissettiklerimi anlatmamın yeterli olduğunu, konuşma yapmak için kendimi kasmamamı söylemişti. Bu yüzden kendimi iyice bırakmıştım. Ayinin akışını aklımda tutmanın yeterli olduğunu düşünüyordum. Kimse benden mükemmel bir şey beklemiyordu. Tarafımızdakileri hırslandıracak birkaç cümleden fazlasına ihtiyacım yoktu.

Bir süre yalnız kalmak için odamdaki balkona çıktım. Her şey başlamadan önce son bir kez derin bir nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bölüm 39

Gece mavisi gökyüzünde kızıl ayın belirdiği saatlerde, Şeytan Dağları'nın eteklerindeki kalabalığa yukarıdan bakıyordum. Valerie beni çağırana dek yukarıda, herkesten ve her şeyden uzakta olacaktım. Girişim havadan, görkemli bir şekilde gerçekleşecekti. Üzerimdeki kıyafetler ay ışığında parlamama sebep oluyordu. Gece kadar siyah saçlarım geceye meydan okuyordu. Gözlerimin önünden geçen hatıralarımı bir yana, son zamanlarda yaşadıklarımı diğer yana bırakmıştım. Büyük bir kararın tam ortasında, kaderimin yazılmasını bekliyordum. Anı yaşayacak ve ne olursa olsun başladığım işin sonuna kadar gidecektim. Bu yoldan dönmek yoktu. Yol nereye giderse ben de o yönde olacaktım.

Geçmiş yaşantım geride kalmıştı. Artık başka bir insandım. Kötüyü savunuyor, kötüyle yatıp kalkıyordum. Ölüm Kraliçesi'nin vermiş olduğu söze güvenmesem de yönetimi ele alacağıma dair inancım tamdı. Ona karşı olan güvenimi, Valerie'nin çocuğunu kurban etmesini istediğinde kaybetmişti. Hel, kendi menfaatlerine göre hareket eden bencil bir ruhtan fazlası değildi. Bizim gibi değildi. Elçileri olmadan bu dünya üzerinde söz hakkına sahip olamazdı. Cehennem kapısından geçip dünyamıza ulaşan ruhlar, o kapı olmasa bir daha buraya adım atamazlardı ve buradaki ruhlar da oraya geri dönemezlerdi. Hel'in belki de binlerce yıldır kurduğu ve gerçekleştirmeye çalıştığı planda büyük eksiklikler vardı. O bile yönetecek kadar bilgili değildi.

Hel'i sorgulamayı bırakıp üzerimdeki kıyafetleri düzelttim. Parlak siyah, ince, tüllü bir elbise giyiyordum. İnce askıları omuzlarımdan inip dekoltemin başladığı yerde bitiyordu. İlk kez elbise giymediğimi biliyordum ama bu kez çok daha farklı hissediyordum.

Ben yanlışların ve kötülüğün prensesi, neden doğruyu arıyor ve istiyordum? Eksik olan neydi? Yoksa fazlalığım mı vardı? Hissettiğim bu duygular mıydı bana fazlalık yapan, yoksa ben miydim kendimi hiçbir yere ait hissedememeye başlayan? Sorular çoğaldıkça oturduğum yere siniyor ve karanlığın beni içine çekip yok etmesini istiyordum.

Kalabalığın sesi kesildiğinde Valerie, kalabalığın önüne kurdukları yüksek platforma çıktı ve tahta oturdu. Kendini adamaya hazır, dik duruşu bir anlığına onunla olan benzerliğimi gözler önüne sermişti. Ağrımaya başlayan başımı tutup dişlerimi sıktım. Valerie'yi yeniden doğmadan önceki hayatımda gördüğüme yemin edebilir ama kanıtlayamazdım. Görüntüler fazla pusluydu.

Onu hatırlamış olmamla birlikte kalbim gereğinden fazla hızlı çarpmaya ve nefeslerim teklemeye başladı. Onun bilmediği bir şeyi biliyor, ancak bunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Kendimi zorlamamam gerektiğini bilmeme rağmen beynim beni düşünmeye ve hatırlamaya itiyor, bu merakımın önüne geçmemi engelliyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım. Midem bulanmaya başlamıştı. Sakin olmalıydım.

Valerie'nin sesi, tüm geceyi susturacak ve kendi sesini duyuracak şekilde çıkmaya başladığında gözlerimi açtım ve aşağıya bakmaya başladım. Kızıl ay tutuluyordu. Oturduğu tahtın etrafına kan ile çizilmiş olan pentagram, Ölüm Kraliçesi Hel ile bağlantımızı oluşturuyordu. Kan ateşe verildiğinde Valerie

tam ortasında kaldı ve kendisini, ruhunu ve tüm gücünü Hel'e adamak için ilk adımı attı. Söylediği her sözde alevler çoğalmış, Valerie ise o alevlerin içinde küçücük kalmıştı. Bu sadece bir başlangıçtı. Yaptığı bu adak aslında bir istekti. Alevlerin çoğalışı, isteğinin kabul olacağına dair bir sözdü. Kanını akıtıp içmediği sürece de ayin tam olarak gerçekleşmiyor ve yarım kalıyordu. Yarım kalan ayin ise geçersiz sayılıyordu. Bu yüzden Hel'e kendini adamak isteyenler, son ana kadar tüm adımları gerçekleştirmek zorundaydı. Kan, son adımdı.

Valerie tahttan kalktığında yanına pelerinli bir delirten geldi. Bu delirten, kadehi ve hançeri taşımaktan sorumluydu. Valerie, keskin hançeri alıp havaya kaldırdı ve kızıl ay ışığının üzerine yansımasına izin verdi. Hançer kan rengine büründüğünde Valerie avuç içine küçük bir kesik attı. Delirten, Valerie'nin elinden akan yirmi bir kan damlasını kadehin içinde biriktirdikten sonra kadehi ona vererek gölgelerin arasına geri çekildi. Valerie'nin dudaklarını bulan kadehten etrafa yayılmaya başlayan ışık, onu fazlasıyla görkemli gösteriyor, vücudunu sarıyordu. Kadehteki kanı son damlasına kadar içtikten sonra geceyi yaracak şekilde bağırdı ve bu çığlığı kalabalıkta alkışlara ve bağrışmalara sebep oldu. Herkes büyük bir coşkuyla onu alkışlarken, Valerie gücünü ortaya çıkardı ve avuçları arasında büyük bir enerji tuttu. Enerjisini havaya fırlatıp patlatırken kalabalık çıldırmış gibi bağırıyor ve güç için deliriyordu. Bu sırada Valerie, onlara kendilerini Hel'e adar ve onun buyruklarını yerine getirirlerse kendilerinin de bu tarz güçlere sahip olacağını ve güçlerine güç katacaklarını söylüyordu.

Valerie'nin küçük eğlencesi fazla uzun sürmemişti. Delirten geri geldiğinde herkese diz çökmesini ve sessiz olmasını emretti. Önünde beş binden fazla kişi diz çöktüğünde, "Bugün burada toplanmamızın asıl sebebi, yeni ölüme fısıldayanımızın yükseliş törenidir. Melany, bu gece kendisini Ölüm Kraliçesi'ne adaya-

cak ve sonsuza kadar onun uşaklarından biri haline gelecek," dedi. "Bugün karşınızda bir ölüme fısıldayanın ilk defa kendisini Hel'e adadığına tanıklık edecek ve onun izinden gideceksiniz. Bu geceden sonra Melany sizin öncünüz olacak ve siz de onun yaverleri olacaksınız. Bize hizmet ettiğiniz gibi hizmet edecek ve bize saygı duyduğunuz gibi ona da saygı duyacaksınız. Ona karşı yapılan başkaldırı, Hel'e karşı bir isyan olarak anılacak ve idamınızla son bulacak. Bir gün herkes ölümün çocuğu olacak fakat herkes onun gazabını tatmayacak. Kraliçemizin gazabını tatmak istemiyorsanız itaat edin."

Kalabalık dizlerinin üzerine çökmüş bir şekilde beklerken Valerie yukarıya, olduğum yere doğru baktı ve beklemediğim bir şey söyledi."Karşınızda kötülerin yeni lideri, yerimi bırakacağım ölüme fısıldayan, yer altının ve yeryüzünün yeni efendisi, Gölgeler Kraliçesi Melany!"

Sessizlik yerini alkışlara ve coşkulu bağrışlara bırakırken kendimi dağın üzerinden aşağıya, platforma bıraktım. Her bir elementim havada yeni bir basamak oluştururken hızlı bir şekilde yere iniyordum. Yere ulaşan son basamağın üzerinden atlayıp kalabalığın tam önünde durdum. Meraklı bakışlarla bakan binlerce gözle karşı karşıyaydım. Buradaki çoğu kişi beni ilk defa görüyordu. Tanımadığım onlarca kötünün önünde dimdik duruyor ve sadece ileriye bakıyordum. Göz teması kurduğum hiç kimse yoktu. Bakışlarımı gecenin kızıllığında bulduğum ilk karanlığa dikmiştim.

Valerie tahta geçmemi bakışlarıyla işaret ettiğinde, herkes nefesini tutmuş bir şekilde olacakları izliyordu. Tahta oturduğumda iki delirten, kanı yakmak için ellerinde tuttukları meşalelerle tahtın yanına geldi. Alev alan kan, Valerie'nin etrafında oluşan alevlerin aksine soğuk mavi bir renkte parıldamaya başladığında derin bir nefes aldım. Ayin başlamıştı ve tam olarak şu an kendimi Hel'e adamamın vaktiydi.

Boğazımı temizleyip çalıştığım cümleleri aklıma getirdim. *"Kaderin iz sürücülerini, gece ve gündüzün yardımcılarını, Ölüm Kraliçesi'nin çocuklarını çağırıyorum. Aralayın cehennemin kapılarını."* Alevler yükselmeye başladığında tenimi yakan bir sıcaklık hissettim. Çağrımı duymuşlardı. *"Ölüm Kraliçesi'ne sesleniyorum. Ölümün efendisine karanlıklarımı, fısıltılarımı ve ruhumu hediye ediyorum. Onun oyununda elçi olmayı kabul ediyor, tüm buyruklarına uyacağıma yemin ediyor ve beyaz şahı devirmek için kendisinden bana güç vermesini diliyorum."* Alevler boyumu aştığında önümdeki kalabalığı artık göremez olmuştum. Etrafımda dönüp duran soğuk alevler canımı fazlasıyla yakmaya başladığında neredeyse çığlık atarak konuşmaya başladım. *"Bu dünyaya kötülüğü yaymaya, tüm iyiliği yok etmeye ve önüme çıkan kim varsa yok edip senin uşağın olmaya ant içiyorum. İçeceğim yirmi bir damla kanımla seni kendime, kendimi sana mühürlüyor ve sonsuz yaşamda yanı başında yürüyeceğime kan sözü veriyorum. Sözümden dönersem cehennem ateşinde çürüyüp gidene kadar yanmayı kabul ediyor ve sonsuz acına boyun eğiyorum. Sen yüceler yücesi Ölüm Kraliçesi, beni kabul et ve dualarımı duy."*

Sözlerimi tamamladığımda kan ter içinde kalmış ve acının bedenimde bıraktığı yoğun hisle öylece etrafımdaki alevlerin sönüşünü izlemiştim. Valerie ilk seferin her zaman can yaktığından ama daha sonraki adaklarda bu kadar acıtmayacağından bahsetmişti. Tahttan, Valerie'nin bana elini uzatmasıyla kalktım. Bacaklarımın titremesine rağmen duruşumu hiç bozmadan öne çıktım ve delirtenin getirdiği hançeri aldım. Havaya kaldırıp kızıl ay rengini hançere yansıtarak onun enerjisiyle doldurmuştu. Artık ruhumda minik bir çizik açacak keskin bir hançere sahiptim. Avuç içime attığım çizik, ruhumun bedenimden çekildiğini ve akan yirmi bir damlalık kana karıştığını bana hissettirirken içimde müthiş bir telaş ve kalp çarpıntısı başlamıştı. Yaptığım bu şey doğru muydu?

Kan damlaları kadehimi doldurduğunda delirten kadehi titreyen ellerime tutuşturdu ve benden uzağa, karanlığa çekildi. Valerie birkaç adım gerimde dururken önümdeki kalabalık gözüme fazlasıyla korkutucu gelmeye başlamıştı. Kadehe, sonra da içindeki kanıma baktım. Geri dönmeyeceğimi ve yolun sonuna kadar ilerleyeceğimi kendime hatırlatırken kadehi dudaklarıma yavaş yavaş yaklaştırdım. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve bu anı görmemek için kendini zorluyordu. Gözlerim tamamen kapandığında kadehi dolgun dudaklarımın arasında hissettim.

Onu sadece bir anlığına hissedebilmiş, hemen ardındansa bedenimi ve kadehi geri savuran bir güç ile karşı karşıya kalmıştım. Kadeh parmaklarımın arasında kırılıp tüm kan yere saçılırken gözlerimi açtım ve Valerie'nin çığlıklarına karışan kalabalığın sesini duydum.

Gözlerim, kızıl ayın önüne gölge düşürüp tiz bir şekilde kükreyen Anka'ya ve onun üzerindeki pelerinliye takıldı. Onlar ayinimi bozmuşlardı.

Bölüm 40

Melody

Kızıl ay tutulmasının gerçekleşeceği güne kadar Rebel ve ordusundan birkaç kişiyle birlikte köy köy dolaşıp saldırılar düzenlemiş ve bugüne kadar çok fazla ruhu ele geçirememiş olsak da toplam iki yüz doksan ruhu hapsetmiştik. Bu sayı yeterli olmasa da bizim için küçük bir zafer sayılırdı.

Tüm planları hazırlamış, adamlarımızı bölüştürmüş, şatoya gidecek olan kişilere bir harita çıkarmış ve Astrid'e her şey bittikten sonra buluşacağımız yerin haberini yollamıştım. Bize katılmak için orada bekleyecekti. Birkaç saat içinde her şey karışacağı için kimin nerede ve nasıl hareket ettiği büyük önem taşıyordu. Planda oluşacak en küçük aksilik bile kaderimizin seyrini değiştirebilirdi.

Büyük korkular ve endişelerle çıktığımız bu yolun sonunda yaşanacak ne varsa beni ürkütüyordu. Herkes savaşa gireceği için gergindi. Yine de hepimiz bunun asıl çarpışmadan önceki küçük bir çatışma olduğunu biliyorduk.

Rebel herkesten önce Şeytan Dağları'na gidecek ve kendini gizleyerek platforma yakın bir yerde duracaktı. Ben Anka ile birlikte havadan gelecektim, ordu ise gecenin karanlığından faydalanıp ağaçlarda saklanacak ve zamanı gelince saldırı için hazır olacaktı. Birkaç adamımızı ise kalabalığın arasına pelerinli olarak sokmaya karar vermiştik. İlk atak dışarıdan gelecek olsa

da şaşırtma taktiği uygulayıp içeriden de işlerini bitirmek istiyorduk. Onları üç yönden kıstıracaktık. Nemesis ordusu Şeytan Dağları'na çıkan yolun yakınlarında olacaktı.

İlk saldırıyı Rebel'in ordusu başlatacak ve karşı tarafa sayımızın az olduğunu düşündürtecektik. Igor, Şeytan Dağları'nın tepesine çıkacak ve savaş başladığı an büyüsüyle Nemesis askerlerine haber verecekti. İşareti alan askerler, bu tarafa gelecek ve savaşa dâhil olacaklardı. Yoğun bir arbede olacağını hissediyordum fakat bu arbededeki tek hedefim Melany olacaktı. Ona yeterince yaklaşıp bizimle gelmesi için konuşarak onu ikna etmeyi düşünüyordum ama bu pek olası görünmediği için onu etkisiz hale getirip kaçırabilirdik de.

Melany'yi götürmek için seçtiğimiz yer, büyünün ve geriye kalan tüm güçlerin doğduğu yer olan Girdap'tı. Girdap, herkesten ve her şeyden uzakta, okyanusun ortasında bulunan büyük bir yarıktı. Etrafındaki her şey ona çekilir, çekilen her şey de boşluğun ortasındaki mağaralara düşerdi. Mağaranın çekim gücü olduğu kadar itiş gücü de vardı. İçine dökülen okyanus sularının bir damlası bile mağaranın zeminine ulaşmıyordu. Belirli bir yükseklikten okyanusa geri itiliyordu. Genellikle içinde gemi enkazlarından ve korsan iskeletlerinden başka bir ize rastlanmazdı. Burada güç çok fazla olduğundan kendi güçlerin etkisiz kalır ve hiçbir şekilde güçlerine ulaşamazdın. Girdapta her canlı eşit sayılır ve adaletsiz hiçbir şey bulunmazdı. Doğru şeyi yapıp yapmadığımızı bilmiyordum ama hiç kimsenin zarar görmemesinin tek yolu bu gibi görünüyordu. Üstelik kimse oraya gideceğimizi de tahmin edemezdi. Bizi bulmak istiyorlarsa uzun süre aramaları gerekecekti.

Girdap'a giriş tepeden olabileceği gibi yerin altından da olabilirdi. Mağaraların girişi terk edilmiş kumsala kadar ulaşıyordu. Astrid bizi kıyıda bekleyecekti, çoktan yola çıkmış ve oraya varmış olmalıydı.

Tutulmanın üç saat kadar öncesinde planı son kez gözden geçirip hedefimize odaklandık ve planı devreye soktuk. Andre, Rebel ile birlikte Şeytan Dağları'na, Vee ise Lane ile birlikte şatoya gitmek için yola çıktı. Yanlarında bölünen ordu vardı. Toplu bir şekilde güvenle hareket ediyorlardı. Bense Kyricus'tan çıkar çıkmaz Şeytan Dağları'nın beş kilometre ötesindeki deniz fenerine gitmiştim.

Tutulmaya iki saat kala Anka, göklerden süzülerek deniz fenerinin üzerine konmuş ve içli bir şekilde kükremişti. Kükredikten sonra söyledikleri hâlâ kulağımdaydı. "Karşındakinin kötülüğe bürünmüş birisi olduğunu unutma, hissettiklerini hissedebiliyorum. Bir yanı sorgulasa da, öteki yanı intikam, hırs ve öldürme arzusuyla dolu. Açığını gördüğü an saldıracak ve canını almayı deneyecektir. Merhamet gösterme ve merhamet bekleme."

Söyledikleri beni uzun uzun düşündürmüştü. Onunla konuşmayı denemek ve hâlâ içindeki o masum ve iyi kıza ulaşmak istiyordum. Yine de bunun yerinin savaş meydanı olmadığını anlamam, Anka sayesinde olmuştu. Yeni planımız onu bayıltmaktı. Anka gücünü kullanıp Melany'ye saldıracaktı. Beyninin patlarmış gibi hissetmesine sebep olduğunda hazırlamış olduğum büyülü iksiri kıracaktım ve ani etkisi sayesinde Melany, kokusunu duyar duymaz bayılacaktı. Onlar daha ne olup bittiğini anlamadan oradan uzaklaşacaktık. Her şeyin çok hızlı gerçekleşmesi ve büyük bir kargaşa çıkması gerekiyordu.

Tutulma başlamadan önce yola çıkmış ve Anka'nın sırtında Şeytan Dağları'na doğru gökyüzünde süzülmeye başlamıştım. Yüzümdeki maske sayesinde iksirden etkilenmeyecektim ve bundan tek zarar görecek kişi Melany olacaktı.

Şeytan Dağları'na vardığımızda kimsenin bizi görmediğinden emin olacağımız bir yüksekliğe çıkmıştık. Daha sonra o

yükseklikten dağın zirvesine, tüm kalabalığı net bir şekilde görebileceğimiz yere iniş yaptık. Henüz herhangi bir şey belli değildi, sadece eğlenen kuru bir kalabalık görüyorduk. Kalabalığın arasındaki askerlerimizin pelerinlerinin tepesine küçük birer kırmızı iplik iliştirmiştik. Böylelikle baktığım yerden kimin bizden olduğunu anlayabiliyordum.

Gözlerim kalabalığın arasında Rebel'i aradı. Kendini gizleme büyüsü artık benim üzerimde işe yaramıyordu çünkü gözlerimdeki perdeyi kaldırmıştı. Onu platformun köşesinde ayakta dikilirken gördüğümde gözlerinin sürekli birini aradığını fark ettim. Sanırım o da en az bizim kadar üçgen doğum izli kadının ve Melany'nin nerede olduğunu merak ediyordu. Bir süre etrafı sessizce gözetledikten sonra kızıl ay tutulmaya başladı. Gece maviliğini kızıllık sararken platforma yaklaşan kadını gördük. Kalabalığa sesleniyordu.

"Ben," dedi. "Ölüme fısıldayanları lideri, Yeraltı Efendisi Valerie."

Ayin için giriş konuşması yaptığını fark ettiğimizde Anka'ya döndüm. "Melany çıktığında ne olursa olsun ayinin tamamlanmasını engellemeliyiz." Kendime sürekli tekrarladığım bu şeyi Anka ile bir kez daha paylaşmıştım. "Bize ait olan bizde kalacak. Kötülüğün onu kullanmasına izin vermeyeceğim."

Anka, iyilik için ant içmiş bir yaratıktı. Ayrıca kâhinleri korur ve onların yoldaşı olurdu. Melany daha önce ona bu gibi bir duruma düşerse eğer kötülerin elinde değil, onun yanında olmak istediğini söylemişti. Ayrıca Anka ona verdiği sözü şimdi yerine getirmeye çalışıyordu. Bu sadece benim değil, hepimizin savaşıydı. Verilmemiş olsa da tutulması gereken sözler vardı. Verilmiş sözlerden çok daha fazla anlamlıydı bu.

Valerie, konuşmasını bitirip ayinini gerçekleştirdikten sonra Melany'ye seslenip onu çağırdı. Ona yeni bir lakap vermişti:

Gölgeler Kraliçesi. Yan tarafımızdaki dağdan aşağıya doğru ilerleyen ışıltılar gördüğümüzde, "Bak," dedim. "Melany!"

Ayaklandığımda Anka beni geri çekti. "Şimdi değil Melodyss... Doğru zamanı beklemeliyiz." Melany'nin orada olduğunu fark etmediğimize inanamıyordum. Igor da onun hemen yanındaki dağın üzerinde bekliyordu. Gecenin karanlığı, karanlık olan ne varsa görmeyi engelliyordu.

Melany yere indiğinde Valerie'nin eşliğinde tahta oturdu ve yüreğimi sızlatan cümleler sarf etti. Bu sırada Anka zihnime fısıldadı. "Ayinin tamamlanması için kadehe akan yirmi bir damla kanı içmek zorundalar, Melodyss... Onu o zaman engelleyeceğiz." Soğuk alevler Melany'nin etrafını kapladığında Anka beni başıyla ittirdi. "Gitme zamanı."

Tüylerine tutunup sırtına çıktığımda gökyüzüne yükseldik. Bu sırada ikimizin de gözü Melany'deydi. Etrafındaki alevler söndüğünde yaratığın getirdiği hançerle avuç içini kesti. Anka ayın önüne geçtiğinde, Melany kadehi parmakları arasına almıştı. "Tereddüt ediyor," diye fısıldadı zihnime. "Ama yine de yapacak. Şimdi saldırmalıyız."

İnişe geçtiğinde büyümü ortaya çıkardım ve Melany'nin elindeki kadehe nişan aldım. Büyüm kendi yolunu bulurken tılsımım ona doğru giden büyüyü güçlendirdi ve kadehe çarparak parçalara ayırdı. Melany kapattığı gözlerini açtığında bakışları olduğumuz yere, kızıl ayın önüne kaymıştı.

***

Her şeyi başlatan vuruş ordunun saldırıya geçmesi ve Igor'un Nemesis askerlerine işaret vermesiyle devam etmişti. Rebel aşağıda, Melany'nin yanındaydı. Onun görevi kadeh kırıldığında Melany'yi büyülü bir bariyerin içine hapsedebildiği kadar hapsetmekti. Kaçmasını ya da ona ulaşılmasını istemiyorduk. Şu ana kadar planımız kusursuz ilerliyordu fakat bize ait olmayan kusurlar baş göstermek üzereydi.

Kanlı ay tutulmasındaki ayini yarıda bölmüştük ve Melany'nin yeniden Hel'e bağlanmasını elindeki kan dolu kadehi kırarak engellemiştik ama bu durumun Ölüm Kraliçesi'nin hiç hoşuna gitmediğinin de farkındaydık. Bir anda bütün doğanın dengesi bozulmuş ve her şey birbirine girmişti. Tutulmanın önünü kesen siyah bulutlar tepemizde toplanırken, soğuk rüzgârlara karışan kar taneleri dolu halinde gökyüzünden kafamıza yağmaya başladı. Şu an bu alandaki hiç kimsenin can güvenliği yoktu. Kaçışmaya başlayan askerler, kalkanları olduğunu hatırlamış gibi onları kafalarına siper ederken, büyücüler de etraflarında çoktan küçük birer kalkan oluşturmuşlardı. Gökyüzünde kalmak tehlikeli olduğundan Anka beni yere, Nemesis askerlerinin toplandığı meydana indirdi.

Askerler ne yapacaklarına dair emir beklerken kalabalığın arasında duran Christian'a gözlerimi diktim. Her ikimiz de savaşın ortasında değildik, ancak o noktaya çok yakın bir yerde askerlerin arasında duruyorduk. Hemen yanı başında duran babam dikkatimi çektiğinde diğer askerler gibi gümüş bir zırhla giyinip kuşandığını gördüm. Uzun zamandır onu görmemenin vermiş olduğu hislerle dolup taşarken canımın yandığını hissettim. Bu acı, herhangi bir darbeden daha çok acıtmıştı içimi. Dünyanın ışıkları yanıp sönerken kendime yalnız olmadığımı ve bu acının gelip geçici bir şey olduğunu hatırlattım. Bu savaşın sonunda iyi ya da kötü her şey olacağına varacaktı. Kader taraf tutmazdı, bu yüzden elimizden gelenin en iyisini ve hatta daha da fazlasını yapmak zorundaydık. Bu süreçte duygularımın beni ele geçirmesine izin veremezdim.

Etrafımızı saran soğuk hava, ince kıyafetlerimin içinden girip beni üşütmeye başladığında içimdeki elementin gücünü serbest bıraktım. Beni ısıtacak güç içimdeydi ve onu her ihtiyaç anımda kullanabilirdim. Yaratıklar insanların aksine soğuktan etkilenen canlılar değildi. Yaratılışları soğuk ve hissizdi. Onla-

rın canını yakabilecek tek şey, gümüş bir kılıç ya da ateşti. Aynı şekilde sıcak bir hava dalgası, kaynar bir su topu da onların acı çekmesine sebep olabilirdi. Sıcağa dayanabilen hiçbir şey yoktu. İşin sonu her zaman kül olmakla bitiyordu.

Tarafındaki büyücüler sayesinde havanın dengesiyle oynamayı başaran Ölüm Kraliçesi, hiç durmadan geceyi gündüze, gündüzü geceye çevirmeye başlamıştı. Dönüp duran sonsuz bir döngü gibi bir an her yer oldukça aydınlıkken birkaç saniye sonra bir anda zifiri karanlığın içerisinde kayboluyordu. Kapkaranlık bir odayı aydınlatan tek ışık kaynağının sönmesi gibi gece bizi her anlamda karanlığıyla kör ediyor, ışığın fazlası ise gözlerimizin önünde halkalar oluşmasını sağlıyordu. Görüşümüz yok denebilecek kadar az ve bulanıktı. Nemesis askerlerinin yavaş yavaş geri çekildiğini bağrış seslerinden anlayabiliyordum. Çevremi saran askerler üzerime doğru gelirken kendimi geri geri giderken buldum. Fakat gitmek istediğim yer tam tersiydi.

Bir an önce fazla ışığı kırmanın ve zifiri karanlığı yarıp geçmenin bir yolunu bulmalıydık. Dengeyi bozanların armonisini yakalamalı ve her şeyi nötrleyecek bir güçle karşılık vermeliydik. Geri geri gitmeyi bırakıp sola doğru bir adım attım. Adımlarım sıklaşırken kılıçlı askerlerin arasından geçerek Christian'a doğru ilerlemeye başlamıştım. Bu durumu yalnızca element kullanıcıları düzeltebilirdi. Işığı kırmalı ve etrafı görebilmemiz için yeterli büyüklükte, yer yer ateş topları yaratmalılardı.

Koşarken her defasında birine çarpıyor ve bu yüzden tökezliyordum. Birkaç kez dizlerimin üzerine düşmüş, ancak anında kendimi toparlamıştım. Kimse önünü göremediğinden insanlarda büyük bir dengesizlik vardı ve yaratıkların birçoğu büyük bir hassasiyetle her şeye dayanıklı olacak şekilde yaratıldığından şu anda bize karşı üstünlükleri vardı. Her durumda etraflarını görebilirlerdi fakat biliyordum ki hiçbir zaman kusursuz değillerdi. Onların da bizler gibi savunmasız yanları vardı.

Christian'ın yanına vardığımda pelerinimin şapkasını hafifçe geriye doğru çektim ve ona kim olduğumu gösterdim. "Babam nerede?"

Beni görmüş olmasının verdiği boşlukla, "Melody?" diye bağırdı fakat hemen sonrasında kendini toparladı. "Yaratıkların elinden kaçmayı nasıl başardın?"

Birbirimizi çok az görebiliyorduk. "Oradaki kişi ben değilim Christian, her şeyi sonra açıklayacağım." Gözlerim hâlâ etrafta babamı arıyordu. Onun az önce burada olduğundan emindim.

Etrafa endişeyle baktığımı gördüğünde, "Az önce askerlerin hepsini geri çağıracak borazanı çalmak için arka tarafa doğru gitti. Bu durumda kimseyle savaşamayız," dedi. "Baban senden vazgeçmedi ama sayıca az ve kör olduğumuz için geri çekilmemiz gerektiğine, karşı tarafın pes ettiğimizi düşünmesine ve onlar böyle düşünüp güçlerini geri çektiği anda benim de dâhil olduğum küçük bir grupla sessizce saldırıp seni kurtarmaya karar verdi."

Pelerinimi tamamen kafamdan sıyırıp ona yaklaştım ve gözlerinin içine baktım. Babamın benden vazgeçtiğini hiçbir zaman düşünmemiştim. "Sebebi şu anda anlatamayacağım kadar uzun ama bana güvenmen gerekiyor. Durumun lehimize olduğunu biliyorum ama şu anda hiçbir şekilde geri çekilemeyiz." Kanlı ay tutulmasının gerçekleştiği andaki ayini yarıda kesmiştik, ancak hâlâ kanlı ay tutulması bitmemişti, ayini tamamlamalarını da engellememiz gerekiyordu. Ellerimi, kafasına takmış olduğu zırhın her iki yanına yerleştirdim ve kendine gelmesi için hafifçe sarstım. "Onlar büyüyle havayı kontrol ediyor olabilirler ama bizim de havayla ışığı bükebilen ve karanlığı bizden söküp alabilecek, ışığı tamamen geri getirebilecek element kullanıcılarımız var. Bunu kullanıp onlara karşılık verelim." Bu savaştan mağlup ayrılamazdık. Buraya kadar gelmişken buna

izin veremezdim. Üstelik her şeyi engelleyene kadar askerlerin geri çekilip kaçmalarına da izin veremezdim. Karşı tarafın pes ettiğimizi düşünmesi isteyeceğim son şey bile değildi. Bu, sadece ayinlerini tamamlamak için onlara zaman kazandırırdı. "Bu karmaşaya ihtiyacım var."

Ses tonumdan ciddiyetimin farkına varmıştı. "Söylediğini yapabiliriz ama babanın borazanı çalmasına engel olamazsan herkes geri çekilecektir." Christian bir yandan benimle konuşurken bir yandan da meydanda olan savaşı takip etmeye çalışıyordu. Şu an burada değil, onların yanında olmak istediğinin farkındaydım.

"Babama engel olacağım, askerlerini hizaya sok ve benden gelecek işareti bekle."

Hava kararıp aydınlanmaya başlamadan hemen önce Melany, Rebel'in oluşturduğu bariyerin içinde hapsolmuştu. Hâlâ orada, o bariyerin içinde olduğunu biliyordum. Büyücüler büyülerini tamamlamadan rahata eremezlerdi, bu onlara yüzyıllık uğursuzluktan başka bir şey getirmiyordu. Her büyünün bir bedeli vardı. Ancak büyüsünü değiştirmek için hâlâ geç değildi. Bir şekilde onun yanına gitmem ve yaptığı şeye engel olmam gerektiğini biliyor fakat bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum. Diğer ölüme fısıldayan hâlâ onun yanında olmalıydı.

Christian kararlılıkla kafasını sallayıp, "Sana inanıyorum," dedi. "Sebebini bilmesem de sen tersini söyleyene kadar onlara karşılık vermekten geri durmayacağım ve sana gerekli olan zamanı kazandırmak için burada olacağım." Ellerimi zırhından çektim, babamı bulmak ve onu engellemek için arka tarafa gitmeliydim.

"Her şey bittikten sonra hâlâ hayatta kalmış olursak iki gün sonra benimle Nemesis Şelalesi'nin orada buluş ve yanında kimseyi getirme."

Christian'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden elementimi ortaya çıkardım ve kendim için ateşten basamaklar oluşturarak havaya doğru yükseldim. Bu kalabalıkta insanların arasından geçerek babamı bulmam ve rahatça hareket etmem imkânsızdı. Üstelik oluşturduğum ateşten basamaklarım, benim için gecenin karanlığını yarıyor ve görüşümü kolaylaştırıyordu. Gökyüzünden gelecek herhangi bir buz parçası bana çarpmasın diye de kendime küçük de olsa büyülü bir bariyer oluşturmuştum.

Kalabalığın arasında, babamın herkesten farklı olan parlak gümüş zırhını gördüğümde doğru yönde ilerlediğimi anladım. Aramızda çok fazla mesafe yoktu, kısa süre sonra onun hemen yanı başında olacaktım. At arabasından almış olduğu büyük savaş borazanını görebiliyordum. El hareketleri hızlıydı. Borazanı üflemek için nefesini içine sertçe çektiğinde büyümü ortaya çıkardım ve borazana doğru hızlıca fırlattım. Babam tam üfleyecekken büyüm borazana sertçe çarpıp onu ortadan ikiye ayırdı.

Babam, elleri arasında ikiye ayrılan borazan düşerken telaşla neler olduğunu anlamak için etrafına bakmaya başladı. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde, "Melody!" diye bağırdı.

Onun sadece birkaç metre yukarısındaydım. Her ne kadar sesimizi boğan bir gürültü olsa da sesimi ona net bir şekilde duyurabilmiştim. "Savaş, tutulma bitene kadar devam etmeli, kurtarmamız gereken bir ruh var."

Babamın şaşkınlık içinde olduğunu biliyordum, ancak anlatmak için zaman yoktu. Kafasını platforma doğru çevirdiğinde nefret kusarcasına bağırdı. "Kızım büyücülerin yanında, o sen olamazsın!" İlk başta belindeki kılıcını çıkarmak için harekete geçse de daha sonra hiç görmediğim bir şeyi yaptı ve havadaki buz tanelerinin gücünü kullanarak elementini ortaya çıkardı. Oldukça görkemli ve güçlü gözüküyordu. Bu görünüşü ondan korkmama sebep olurken kendine buzdan basamaklar

oluşturmaya başladı. "Ne çeşit bir büyücü olduğunu, aramıza nasıl karıştığını bilmiyorum, hatta savaşı bitirmeme engel olmuş olabilirsin ama yeminim olsun ki kızımı kurtarmama engel olamayacaksın. Ölümün ellerimden olacak, hain."

Beni bir hain, kızının kılığına girmiş biri olarak görüyordu. Üstelik buna o kadar sinirlenmişti ki öfkesi etrafındaki auradan bile belli oluyordu. Buzdan basamaklar oluşturmaya başladığı andan itibaren kendime yeni basamaklar oluşturarak yükselmeye ve savaşın olduğu kısma doğru gerilemeye başlamıştım. Ondan uzaklaşmaya çalıştığım her an beni savaşın ortasına sürüklüyordu. Birkaç kez bana saldırmaya çalışmış fakat etrafımdaki koruma kalkanından dolayı saldırıları başarısız olmuştu. Yine de hiçbir şekilde yılmıyor, her seferinde daha büyük bir güçle yeniden saldırıyordu.

Ona saldıramazdım, o benim babamdı. Ona zarar verip savunmasız bir şekilde savaşın ortasında kalmasına izin veremezdim. Havada ateşten basamaklarım sayesinde koşarken artık o kadar karanlık olmadığını ve ışığın da artık çok fazla göz almadığını fark ettim. Christian başarmıştı. Üstelik Andre'nin de bu işte parmağı vardı. Yüzüğünden yayılan güneş ışığı, geceyi yarıp dengeyi koruyordu. Bakışlarım savaş alanına döndüğünde endişeyle bize doğru bakan gözlerle karşılaştım. Ona işaret vermemi bekliyordu, verecektim de ama önce babamdan kurtulmam gerekiyordu. Bunu yapmak sandığımdan çok daha zor olacağa benziyordu.

Bakışlarımı Christian'dan çekip arkama hafifçe dönüp baktığımda çok ama çok büyük bir buz kütlesinin bana doğru geldiğini fark ettim. Koruma kalkanım devasa buz kütlesine dayanacak sağlamlıkta yaratılmamıştı. Bariyere çarpan buz kütlesi tüm dengemi altüst ederken, büyüm enerjisini geri çekti. Gözlerim büyük buz kütlesinin bana çarpmasını beklerken sadece bir anlığına kapandı. Acı hissetmeyi beklerken bir su damlası yüzüme

hafifçe çarptı. Gözlerimi açtığım anda olduğum yerden sertçe çekilip alınmıştım ve gökyüzüne doğru hızla yükselmeye başlamıştım. Bedenime saplanan pençelerle çığlık atarken gökyüzüne karışıp kulaklarıma ulaşan iki yeni sesin daha farkına vardım. Biri hemen üzerimdeki kuştan gelirken, öteki sesi nerede olsam tanırdım. Bu ses Anka'ya aitti. Neler olduğunu görmek için anında gözlerimi açsam da tepki vermek için fazlasıyla geç kalmıştım. Babamın elementi beni ıskalamış olabilirdi, ancak şu anki durumum çok daha kötüydü. Bir pedas tarafından büyücülerin olduğu tarafa doğru sürükleniyordum ve bu durum sadece babamın değil, aşağıdaki birçok büyücünün ve pentagramın etrafında bulunan hemen herkesin dikkatini çekmişti. Melany'nin yerde kalan ve hâlâ içerisinden kan içebileceği kadehin bir parçasını elinde gördüğümde telaşlandım. Elinden kan damlatmaya ve o parçanın üzerinde biriktirmeye başlamıştı. Rebel bariyer oluşturmuş ve daha sonra savaşın içerisine katılmıştı. İkimiz de Melany'nin bir daha böyle bir şey yapacağını tahmin etmemiştik.

Valerie'nin bakışları bana doğru döndüğünde, Melany de kafasını kaldırıp gökyüzüne doğru baktı. Gözlerimiz kenetlendiği anda bedenim karıncalanmaya ve zihnim acımaya başlamıştı, onun da olduğu yerde öne doğru büküldüğünü ve kafasını tutarak çömeldiğini gördüm. Bunu daha önce de Ölüm Çukuru'nda göz göze geldiğimizde yaşamıştık. İkimiz de aynı anda tökezlemiş ve acıyla dolmuştuk. Sebebini anlayamasam da bir şekilde göz göze gelmemiz, etkilenmemize sebep oluyordu. Valerie, Melany'ye bağırmaya başladığında, Anka'nın önüne gelen tüm pedaslara saldırarak bana doğru geldiğini fark ettim. Büyümü ortaya çıkarıp beni taşıyan pedası kafasından vurduğumda kafası gövdesinden ayrılsa da pençesi hâlâ belime sarılmış haldeydi. Onun da ağırlığıyla hızlı bir şekilde yere düşerken elementimi ortaya çıkardım ve pençesini yakıp küle çevirdim. Kendime ateşten bir basamak oluşturmak üzereyken, boşlukta

savrulan bedenim bir başka pençe tarafından sağlamca tutulmuştu. Hemen sonra beni yeniden bırakmış ve hızlı bir hareketle havada ters dönerek sırtına oturup tutunmamı sağlamıştı. Şu an Anka'nın sırtında oturuyor ve onun kanatları arasında güvenle duruyordum. Bedenim iki büklüm olduğunda karnımı tuttum. Pedasın pençeleri çok derine batmış olmasa da daha önceden hançerin tenimde bıraktığı yarayı yeniden deşmişti. Kan, sıcak bir his bırakarak önce bedenime, sonra da Anka'nın tüylerine damlıyordu.

"Bayılmadan önce kanı durdurmak istiyorsan yarayı dağlamalısın."

Savaşın ortasında, üstelik Melany ile göz göze geldiğimizde büyüsünün yine yarım kaldığını ve hâlâ bir şansımın olduğunu bilerek vazgeçemezdim. Bunun tek çarem olduğunu anlayıp dehşete düşmüştüm. Büyü yapıp yarayı kapatmak bana oldukça zaman kaybettirirdi ve elementimin onu onarmasını da bekleyemezdim. Tenimi yakmak kanamayı durdurmanın tek yoluydu.

Canım yanacaktı, hem de çok.

Kıyafetimi yukarıya kaldırıp elementimi ortaya çıkardım ve yaranın üzerine avuç içimi kapattım. Ateşin beni yakmaması, canımı acıtmaması gerekirdi, ancak kendimi bile isteye yakmak çok farklı bir şeydi. Sadece birkaç saniye süren bu işlem canımdan can götürüp deli gibi bağırmama sebep olsa da sonunda derin bir nefes alıp Anka'nın tüyleri üzerine düşmüştüm.

"Kendini kötü hissediyorsan söylemen yeterli, her şeyi bitirip geri döneriz."

Neden herkes geri dönmek istiyordu? Bu kadar yaklaşmışken geri çekilemezdim. "Hayır," diye bağırdım zihnine. "Beni aşağıya, onun yanına indir ve karşı karşıya kaldığımız anda etrafımıza kimsenin uzun süre giremeyeceği sağlam bir bariyer ör."

Verdiğim emir oldukça açıktı. Onunla karşı karşıya gelecek ve bu hareketimle kurtların inine balıklama dalacaktım.

"Bundan emin misin?"

Hiç olmadığım kadar emindim. "Melany büyüsünü tamamlarsa ruhu Ölüm Kraliçesi'ne ait olacak, o yüzden bunu yapmak zorundayız." Bu bizim ilk ve son şansımızdı, çünkü Melany'nin ayağa kalkıp kanını yeniden akıtmaya başladığını görmüştüm.

İnişe geçtiğimizi gören büyücüler bize saldırmaya ve kraliçelerinin etrafını sarmaya başladılar. Bize saldıranlar Valerie de dâhil, yirmi küsurdu. Anka'nın acımasız büyüleri ve gücü sayesinde gittikçe azalırlarken, bir yandan ben de bize doğru gelen büyüleri büyümle savuşturmaya başlamıştım. Büyüme çarpan her güç, parıltılar halinde parçalara ayrılarak somut güç kırıntılarına dönüşüyordu. Gözlerim bir an bile olsun gümüş renginden altın rengine dönmezken karnımdaki acıyı unutmuş ve gerçekliğe odaklanmıştım. Delici bakışlarım Valerie'nin üzerindeyken, sinsi bir şekilde gülümseyip kara büyüsünü bana doğru fırlattı. Buna karşılık tılsımımın gücü, içimdeki karanlığa karışıp avuç içimden çıkarak onun büyüsüyle buluştu. Benim büyüm, onun büyüsünü ortadan ikiye yarıp geçerken duyulan ses, kulak tırmalayıcıydı. Bunu beklemediği her halinden belliydi, gülümsemesi anında yok olmuş ve yerini telaşa bırakmıştı. Büyü onu kolundan sıyırmıştı ama ciddi bir şeyi olmadığını gördüm. Kendini yere attığından büyük bir zarar görmemişti fakat yine de düşüşü bile bizim yararımıza olmuştu.

Rebel, bariyere doğru gittiğimizi fark ettiğinde bariyeri birkaç saniyeliğine kaldırdı. Bu sırada havaya doğru ateş elementi fırlatmış ve Christian'a işaret göndermiştim. Anka, yok olan bariyerden girdiğinde, yere adım atar atmaz hepimizin etrafına yepyeni bir bariyer örmüştü. Melany ile aramızda da farklı bir bariyer vardı. İstese de bize zarar veremeyeceği bir bariyer. Bu

olay o kadar hızlı gerçekleşmişti ki Valerie'nin yerden gerçekleştirdiği saldırısı bariyerden sekip ona geri dönmüş ve kaçamadığı için kendi kendini yaralamıştı.

Christian, elementimin havada patlayıp kıvılcımlar halinde üzerlerine düştüğünü gördüğünde bunun beklediği işaret olduğunu anlamıştı. Savaş meydanından yükselen sesler savaşın yeniden ve bu kez daha şiddetli bir şekilde başladığını belirtir nitelikteydi. Anka'nın yaslandığım bedeninden doğruldum ve büyümü ortaya çıkardım.

Büyüm Melany'nin elindeki kadehi bariyerin dışına fırlatırken, Melany de elementlerini ortaya çıkardı. Küçük bariyerin içinde tüm elementleri dönüp duruyor, ancak saldırmak için herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Gereğinden fazla sakindi ve bu, ister istemez ürkmeme sebep oluyordu.

Onun herhangi bir saldırı ya da kaçma girişiminde bulunmamasını fırsat bilip etrafımda dönüp duran tılsımımı büyüyle ve büyümü de elementimle birleştirdikten hemen sonra, gözümün önünden geçen tüm renklerin içimdeki karanlığa karışmasına izin verdim. Elementimle ateş ve büyümle de rüzgâr yaratabilirdim. Bu kez bir rüzgâr yaratacak ve masum bedenlerin içerisindeki ruhların o rüzgârla kavrulup yok olmasını sağlayacaktım. Ayrıca ateşten bir rüzgâr oluşturacak ve yakın çevrede kim var kim yoksa savrulmasına, hatta yanmasına sebep olacaktım.

Gözlerimi açtığımda bambaşka bir insandım. İçimdeki güçten dolayı havalanan siyah saçlarım, günün batıp yeniden doğmasına karşılık ateş gibi parıl parıl parıldıyor ve etrafa ışık saçıyordu. Havada asılı duran, insandan bir mum gibiydim. Avuç içlerimden çıkmaya başlayan esintiye karışan alevler neredeyse varmış olduğumuz yeryüzüne doğru hızla hareket ederken, gözleri üzerimizde olan kim varsa koşmaya ve oldukları yerden

uzaklaşmaya başlamışlardı. Güçlü oldukları kadar korkak olanlar Valerie'nin çevresinden uzaklaşırken, kalmaktan korkmayanlar güçlerini ortaya çıkarmışlardı. Fakat hiçbiri Valerie kadar akıllı değildi. Valerie başlarına gelecek şeyi öngörerek kendi etrafında sağlam bir bariyer inşa ederken, diğer büyücüler büyüme büyüyle karşılık vermeye çalışmış, ancak başarısız olmuşlardı. Anka'nın bariyeri büyü geçirmezdi.

Ayrıca ateşime karşılık veremezlerdi çünkü bu ateş, cehennemin ta kendisinden geliyordu. Ondan sadece kaçabilir ya da korunabilirlerdi, ancak korunmaları bile yeteri kadar uzun süremezdi. Kendimi içimdeki karanlığa teslim ettiğimde büyük bir alev rüzgârı, çevredeki tüm büyücüleri kasıp kavurmuş ve onlardan geriye tek bir kül zerresi bile kalmayana dek hepsini yakmıştı. Ayrıca bu kez cehennem ateşini ruhları yakması için de kullanmıştım.

Büyücülerin ölümüyle açığa çıkan güç, büyük bir patlamaya sebep olduğunda, "Başardın," dedi Anka. "Ruhlar ölüyor."

Etrafta dolaşıp duran rüzgâr, uşakların ruhlarını onlardan söküp alırken, aynı zamanda cehennem ateşinde yok olmalarını da sağlıyordu. Melany ise yaptıklarımı sadece izliyor, bana bakıyordu. "Fazlasıyla durgun," dedi Anka zihnimin içine. "Seni ve güçlerini merak ediyor. Savaş umurunda değil."

Anka, Melany ile aramızdaki bariyeri indirdiğinde, büyücüleri kasıp kavuran ateş gücümü geri çektim. Gücümü geri çektiğimde Valerie'nin bariyerine çarpan son alev rüzgârı bariyerin sadece kırılmasına sebep olmuş ve onu büyük bir yara almaktan kurtarmıştı. Bakışlarım bir saniyeliğine onun yüzünde takılı kaldığında onu ilk defa bu kadar yakından ve net bir şekilde gördüğümü fark ettim. Gördüğüm vizyondakinden ya da rüyamdakinden çok daha farklı, çok daha tanıdık gelen bir görüntüsü vardı. Onu vücudundaki izler, dövmeler ve oluşmuş

tılsımlar olmadan düşündüm. O tanıdığım birine... *babama benziyordu.* Babamın anılarında denk geldiğim bu kadın, bizim ailemizdendi. Bizden biriydi. Başta sadece isim benzerliği olduğunu düşünmüştüm ama şu an emindim ki o, babamın kardeşi, Nemesis tahtının bir diğer vârisiydi. Başta her şeyin sadece Melany ve benim aramda olduğunu düşünmüştüm ama her şey aynı zamanda da onların arasındaydı. Kehanette ne dediğini şimdi daha iyi anlıyordum. İlk kısım bizimle ilgiliyken, ikinci kısım onlarla alakalıydı.

Biri yaşamalı, biri sonsuzlukta kaybolmalı.

Dengeyi bozan dengeye tutunmalı.

Zamanın ordusu kapıya dayandığında,

Kızıl kıyamet çıkacak ve alacak intikamını.

Ve baştan yazacak kehanet ölüme fısıldayanı.

Kehanetin sözleri aklımdan geçerken bakışlarımı Melany'ye doğrulttum. Korkusuz bir şekilde Anka'ya doğru bakıyor ve nefes dahi almıyordu. Sadece izliyor ve ondan gelecek olan hareketi bekliyordu.

"Ölüm Kraliçesi, ben olsam da olmasam da planını gerçekleştirmeyi kafasına koymuş. Onu engellemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok." İkisine baktığımda birbirlerine odaklanmış olduklarını gördüm.

Anka, Melany'nin zihnine fısıldıyordu. Melany, "Hayır!" diye bağırdı. "Buna inanmak istemiyorum." Anka'nın kükremesi içeriyi doldurduğunda onların konuşmasının hâlâ bir umut göstergesi olduğunu fark ettim. Anka konuşarak onun kafasını karıştırıyordu. Peki, Melany'yi ikna edebilecek miydi? Aklımdaki birçok soruyu bir kenara atıp Anka'nın arkasından çıktım ve bariyerin dibine gelene kadar yürüdüm. Bu kez bakışlarını Anka'dan çekip bana odaklanmıştı.

Karşı karşıya kaldığımız an gözlerimiz yeniden birbirine kenetlenmişti. Dik duruşumu kalbimde hissettiğim acıya rağmen bozmamaya çalıştım ama onun bedeni bir anlığına hafifçe öne doğru büküldüğünde ben de ona doğru çekildim. Bunu sadece ikimiz fark etsek de bunun bir önemi yoktu. Kalplerimiz bir olmak istiyordu çünkü o, benim ikizimdi ve ne olursa olsun aramızda hiçbir zaman kopmayacak olan kardeşlik bağımız vardı. Doğduğumuzda bizi birbirimize bağlayan ve Nemesis'e geldiğinde ona ulaşmamı sağlayan bu bağın, şimdi de bizi birbirimize çektiğine emindim. Bunu bilmeme gerek yoktu, damarlarımda akan kanın akışından bile bunun doğruluğunu hissedebiliyordum.

Karanlığa bulanmış gözlerinin arasındaki gümüşlere dokunurcasına ona baktım. Derinlerde bir yerlerde hâlâ aynı insan olduğuna inanmak istercesine baktım. Yüzüme buruk bir tebessüm yerleştirirken onun bana tepki vermesine sebep olacak cümle dudaklarımdan döküldü.

"Yeniden merhaba kardeşim, hoşuna gitsin ya da gitmesin, konuşmamız gereken bir şey var."

Arkamda tuttuğum ve iksir şişesinin parmaklarımın arasında olduğu elimle Anka'ya işaret verdiğimde, Anka aramızdaki bariyeri kaldırdı. İksiri Melany'nin önünde kırdığımda bariyerin içini dolduran duman Melany'ye ulaştı. Etrafındaki tüm güç anında geri çekilmiş ve iksir, bilincini kaybetmesine sebep olmuştu.

Bakışlarım bir anlığına bariyerin dışındaki Valerie'ye kaydığında, onun hemen ardında duran babamı gördüm. Bana, Melany'ye ve hemen yanı başımızda duran Anka'ya bakıyordu. Gözlerinin içine bakarken dolan gözlerim özür diler gibi yalvarıyor ve beni anlamasını umuyordu. O ise boş bakışlarla kılıcına doğru uzanmıştı. Valerie bize doğru dönüktü, yaralıydı

ve babam hemen arkasındaydı. Bulunduğumuz platformu Rebel'in ordusu koruyor ve hiçbir yaratığı yaklaştırmıyordu. Büyücülerin çoğu yanıp kül olduğundan Igor yakın çevrede kalan büyücüleri kolaylıkla haklamaya başlamıştı.

Valerie'nin bir şeyler söylediğini duyar gibi oluyorduk, ancak sesi bariyerin içerisine ulaşabilecek kadar yüksek değildi. Babamın hareketlerini izlerken bir anlık boşluğa düştüm. Kardeşi, ayaklarının önündeydi ve o yerde yatanın kardeşi olduğunun farkında değildi. "Bariyeri kaldır," dedim endişeyle. Onun kendi kardeşini öldürmesine izin veremezdim. Ne kadar kötü olursa olsun bunu yapamazdım. Anka, Melany'yi tutarken etrafımızdaki bariyeri de kaldırmıştı. Babamın kılıcı Valerie'nin boynuna saplanmak üzereyken, "Dur!" diye bağırdım. Ancak tereddüt etmeyeceğinin de farkındaydım. Büyüm çoktan kendiliğinden kılıcın önünde durmuş ve onu engellemişti.

Valerie arkasındaki tehlikeyi fark ettiğinde ani bir refklesle doğruldu ve babamı ittirip ayağa kalktı. İkisi göz göze geldiğinde dünyanın başıma yıkılmasını istedim. Valerie çığlık çığlığa platformdan atlayıp uzaklaşırken sanki bir ölü görmüş gibiydi. Babam ise karşısında kardeşini gördüğü an donup kalmıştı. Elindeki kılıç düşerken o da dizlerinin üzerine çöktü. Bu savaşı kaybettiğini düşünüyor olmalıydı ama yanılıyordu. Kazanmıştık.

Anka önümde eğildiğinde babam ağlayarak bize bakıyor ve sadece "Neden?" diye soruyordu. Gözlerimden akan yaşları silip bakışlarımı farklı bir tarafa çevirdim. Anka havalandığında daha yüksek sesle bağırdı. "Neden?!"

Sesi savaş alanını doldururken hıçkırıklarımı tutamayıp Anka'nın tüylerine kapandım. Kimse bana hayatın bu kadar zor ve acı verici olacağından bahsetmemişti.

Bölüm 41

Neler olup bittiğini tam olarak anlayamadığımız birkaç acı dolu saatin ardından kendimizi Girdap'ta bulmuştuk. Rebel ve Andre bizden çok daha sonra gelip savaşın, her iki tarafın da geri çekilmesiyle bittiğini ve bizim çok fazla kayıp vermeden kurtulduğumuzu söylemişti.

Sean buradaydı ama kendinde değildi. Onu kurtarmayı başarmalarına rağmen gördüğüm vizyonlardan çok daha farklı olduğunu hemen anlamıştım.

"Syndralara dönüşüyor. Bu noktadan sonra geri dönüşü yok. Bir rahip olacak ve bize saldırmaya başlayacak."

Anka'nın sözleri yüreğime ateş düşürmüştü. Onlardan bizi yalnız bırakmalarını istemiş ve Sean tamamen onlardan biri-ne dönüşmeden önce yüzünü son bir kez görmek istemiştim. Şimdi mağaranın duvarına yaslanmış bir halde otururken, başı-nı kucağıma almış, nefeslerini dinliyordum. Elimde tuttuğum hançer Sean içindi. Böyle yaşamasına izin veremezdim. Onu bu şekilde görmeye dayanamazdım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım dudaklarına. Onu son bir kez öptüm.

Hızlanmaya başlayan kalp atışları uyanacağını işaret ediyor-du. Gözlerini açtığında içlerinin kararmaya başladığını ama he-nüz tamamen kararmadığını gördüm. "Melody?" dedi titreyen sesiyle. Hıçkırığım boğazımda düğümlenirken, "Yardım et,"

diye inledi. "Onlardan birine dönüşmek istemiyorum." Gözleri elimde tuttuğum hançere kayarken, bir elini zorla da olsa kaldırıp elimin üzerine koydu. "Öldür beni," dedi. Artık hıçkırıklarımı tutamayacak noktaya gelmiştim. "Öldür ve onlardan biri olarak değil, sana âşık biri olarak ölmeme izin ver."

Yüzüne damlayan gözyaşlarımın arasından, "Üzgünüm," diye fısıldadım. Sesim neredeyse çıkmıyordu. "Çok üzgünüm Sean..."

Elimi tutabildiği kadar sıkı bir şekilde tutup yönlendirdi. Kalbinin üzerine getirdiği hançeri tenine yasladığında, "Seni seviyorum," dedi. "Seni bu dünya üzerindeki her şeyden çok daha fazla seviyorum, Melody."

Dudaklarımı dudaklarına son bir kez daha yaklaştırırken aralanan dudaklarına doğru fısıldadım. "Seni seviyorum Sean, hiç kimseyi sevmediğim gibi seviyorum." Dudaklarım dudaklarına örtüldüğünde hançer teninden içeriye, kalbine batmıştı. Son anına kadar elleri ellerimin üzerinde durmuş ve bu kararımdan vazgeçmemem için beni desteklemişti.

Kalbinin artık atmadığı an geldiğinde, vücuduna kapanarak ağlamaya başladım. Orada ne kadar süre boyunca ağladığımı bilmiyordum, ancak kendime geldiğimde Sean'dan uzakta ve çok daha farklı bir yerdeydim.

***

Tüm uzuvlarımın ağrıdığını hissediyor ve bundan büyük rahatsızlık duyuyordum. Yattığım yerde huzursuzca kıpırdandığımda, "Uyanıyor," dedi yan tarafımdan gelen yumuşak ses. Henüz gözlerimi bile açmamışken yanaklarıma düşen damlaları hissedebiliyordum. Büyük bir boşluk içerisinde, ne düşüneceğimi bilemez haldeydim. Arkadaşım dediğim, sevdiğim ve benim için fazlasıyla anlam barındıran kişiyi kendi ellerimle öldürmüştüm. Yüreğimdeki yangın, söndürülebilecek boyutta

değildi. Gözlerimi aralamaktan korksam da savaşın hâlâ devam ettiğini ve şimdi hiçbir şeyden vazgeçemeyeceğimi biliyordum.

"İyi misin Melody?"

Şakaklarıma baskı yapıp yattığım yerden doğruldum. Fiziksel olarak çok fazla ağrım olmasa da zihinsel olarak çöküşte olduğumu hissediyordum. Sesimi bulduğumda Astrid'e döndüm. "İyi olacağım." Gözlerimi etrafta gezdirdiğimde Girdap'ın farklı bir kısmında olduğumuzu gördüm. "Sean?" diye sorarken gözlerim dolmuştu.

"Yakmak için senin uyanmanı bekledik."

Elini uzattığında parmaklarını sıkıca kavradım. Kazandığımızı düşünürken bile şimdiden çok fazla şey kaybetmiştik. "Peki ya Melany?"

Derin bir nefes aldı. "Bize sorun çıkarmadı, mağarada sessizce oturuyor. Anka onunla beraber, yani korkacak bir şey yok."

Astrid ile birlikte mağaradan çıktığımızda, deniz kenarında Sean için bir sandal yapılmış olduğunu gördüm. Igor, Rebel, Andre, Vee, Lane, Mylo ve Kyne... Hepsi onun yanındaydı. Dik durmaya çalıştım, ancak omuzlarım durmadan öne düşüyordu. Yanlarına vardığımızda Kyne'a ve hemen ardından Mylo'ya sarıldım. Mylo beni sıkıca sarmış ve yanımda olduklarını fısıldamıştı. Hep beraber çıktığımız bu yolda teker teker uçurumdan yuvarlanıyorduk. Verdiğimiz onca kayıptan sonra hiçbirimiz bir daha eskisi gibi olamayacaktık.

Sean'ın cenaze töreni büyük bir sessizlikle başlayıp herkesin onun hakkında birkaç kelime konuşmasıyla bitmişti. Hemen ardından gözlerimiz yaşlı bir şekilde onu denize ittik ve üzerinde yattığı tahtaları ateşe verdik. Bu kadardı işte hayat denilen şey. Bu kadar basitti. Üç günlük dünya dedikleri şey doğruydu. Bir gün vardınız, bir günden sonraysa yok. Geride kalanlar,

ardınızda bıraktığınız acıyla yaşamak zorundaydı. Hâlbuki yaşarken ne kadar da mutlu, ne kadar da hayat doluydunuz. Saç telini bile incitmek istemediğiniz insanlara alev topu büyüklüğünde bir gönül yangını bırakıp gidiyordunuz. Üstelik bunu yapmayı hiç istemiyordunuz da. Elinizde değildi. Her ölümlü bir gün sevdiklerine acı çektirmek zorundaydı. Doğanın kanunu buydu. Her mutluluk, bir acıyla son buluyordu. Ölüm zordu fakat yaşamak ölümden katbekat daha zordu.

Sean'ı son yolculuğuna uğurladıktan sonra, gönüllerin olmasa da düşüncelerin tek hedefi Melany olmuştu. Bu kadar sessiz ve sakin oluşu, yaklaşmakta olan fırtınanın habercisi olabilirdi. Olabildiğince temkinli olmalıydık.

Mylo'ya baktım. Dik duruşunun ardında ağlamaktan şişmiş, yorgun gözler görüyordum. "Her şeyi batırdım, öyle değil mi?" Ne ailemi bir arada tutabilmiştim ne de kardeşime verdiğim sözü. Ucundan tutmak istediğim ne varsa hepsi teker teker parçalara ayrılmıştı.

"Kendine yüklenme Melody, hiçbir şey senin suçun değildi. Kaderin yazdığını değiştiremezsin." Değiştirebilirdim. Melany bunu bir kez yapmıştı. Ve bu, kendi ölümüne neden olmuştu. En başından beri her şeyin sorumlusu bir bakıma bendim. "Sizce Melany'yi kurtarabilir miyiz?"

Karanlığın içine tam olarak işlemediğini ve ruhunun Ölüm Kraliçesi Hel'e adanmadığını biliyorduk. Yine de doğduğundan beri geçirdiği sürede tek bildiği öldürmek, savaşmak ve bu tarz şeyler olmuştu. "Değişebileceğine pek inanmıyorum," dedim. "Ama hiçbir şey imkânsız değildir." Olabilecek en kötü senaryoyu kafamda kurmuştum. *Melany'nin ölümü.*

Anka'nın olduğu yere vardığımızda onu Melany'ye bakarken bulduk. Melany de hemen onun karşısındaki taşta hareketsiz bir şekilde oturuyor ve Anka'nın gözlerinin içine bakıyordu. Geldiğimizi gördüğünde bakışlarını bize çevirdi.

Bakışlarını üzerimde hissetmekten rahatsız olmuyordum, ancak beni bu kadar dikkatli inceliyor olması garip hissetmeme sebep olmuştu. "Burada güçlerini kullanamaz ve bize zarar veremezsin. O yüzden yanlış bir şey yapmadığından emin ol ve senden sayıca üstün olduğumuzu unutma." Uyarıcı ses tonumla onun herhangi bir hata yapmasını engellemeyi amaçlamıştım.

"Bu zamana kadar saklamak istemezdik ama Kyne ve ben, bunu size söyleyecek doğru bir an bekliyorduk." Igor gömlek koluna sakladığı küçük bir kitabı çıkarıp bana doğru uzattığında, "Melany'nin durumunu düzeltmenin bir yolu olabilir," dedi. "Astrid'e verdiğin kehaneti inceledik ve biraz araştırmayla sanırım bir çıkar yol bulduk."

Melany'nin Igor'a karşı olan bakışları değişmişti. Uzun bir süre sonra ilk defa konuştu. "Bana hiçbir şey yapamazsınız, ben kendimdeyim ve olduğum kişiden memnunum. O pis ellerinizi sakın bana sürmeyi denemeyin."

Neredeyse tükürükler saçarak konuştuğunda elimdeki kitabı Astrid'in eline tutuşturup bir hışımla Melany'nin önüne kadar yürüdüm. "Halinden memnun falan değilsin çünkü bu sen değilsin. Yeniden doğduğunda beynin yıkandı ve karanlık büyü altında kaldın. Benim tanıdığım Melany bu değil, sen Melany değilsin." Elimi yüzünde salladım. "Ama tek bir şansımız bile varsa..." Gözlerini gözlerime öyle bir dikmişti ki siyahlıklarının arasındaki gümüşlerini net bir şekilde görebiliyordum. "Sonuna kadar bu şansın peşini kovalayacağım." Kardeşler böyle yapardı, değil mi? Böyle yapmalıydı. Onun iyiliği için onu düzeltmeliydi. "Sakın kaçmaya çalışma, Melany. Kovaladığın kişiden artık bir korkak gibi kaçmamalısın." İkimiz de buradaydık. "Sorgulamaya başladığını ve bizi hatırladığını biliyorum. Eski yaşantın şimdiyle kıyaslandığında düşüncelerine ters olabilir. Fakat sen yıllar boyunca o insandın ve o insan olmayı seviyordun. Herkese yardım edip sevdiklerini koruyordun. Ölmeden önceki son

cümlelerinde bile sevdiklerine zarar gelmesini istemedin." Anka zihnime fısıldadığında onun için bir şey söylememi istedi. Zihnime fısıldadığı kelimeleri söyledim. *"Ruhum gölgelerin arasından parlayacak..."*

Melany cümleyi tamamlamak için dudaklarını araladı. *"Ve bu yaşayan her..."* Duraksadı. Onu durduran bir şey vardı. *"Yaşayan her kötü şeyin sonu olacak."* İki eliyle başını tutup dizlerine kapandı. Bir yandan da, "Beni rahat bırakın," diye bağırıyordu. Kendi kendine, *"Bu yaşayan her iyi şeyin sonu olacak,"* derken kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu.

Mylo'nun "Neler oluyor?" diye sorduğunu ve hemen ardından da Igor'un Astrid'den kitabı istediğini duydum.

"Ona bir şeyleri hatırlatmaya devam edin!" dedi Kyne. "Hatırladıkça içindeki kötü üzerine geliyor ve bu durumdan kaçmaya çalışıyor. Kaçacak yeri kalmadığında düzelmeye başlayacak." Sona doğru sesi kısıldı. "Yani öyle olmasını umuyorum." Bu sadece bir tahmindi ama haksız da sayılmazdı.

Hatırlamak, unutmaktan çok daha güçlü bir silahtı. İnsanın her şeyi unutabilmesine rağmen içindeki güç, unuttuklarını hatırlamasını sağlardı ve bunun açma kapama tuşu yoktu. *Tamamen kaybedilmemiş duygular, bir gün yeniden hatırlanmaya mecburdu.*

Bölüm 42

Melany kollarımın arasında bayıldığında, Mylo gelip onu kucağına aldı. "Dışarıya çıkmamız gerekiyor. Baygınlığından istifade edelim."

Her an uyanabilecek olmasını hesaba katarak hep birlikte mağaradan dışarıya çıktık. Onu kumların üzerine yatırdığımızda Igor işaretlediği sayfayı açtı ve sesli bir şekilde okudu. *"Bedeni ele geçirilen her kimse sevginin karşısında diz çöker. Kötülüğün ele geçirdiği kalbi yumuşatmanın ve zincirlerini kırmanın tek yolu sevgidir. Yeniden doğan bir kimse hissizdir, ancak hatırlamaya başladığı ve acı çektiği sürece kendine gelebilir. Her şeyin başladığı yere dönün ve onu korkularıyla yüzleştirin."* Satırların hemen altında ise yirmi dört saat etkili, güçlü bir hafıza büyüsü vardı. Bu kara büyü yapıldığı andan itibaren kişi neleri unutmuşsa hepsi zihninde belirir ve o insanı kısa süreliğine delirtirdi. Yirmi dört saatin sonunda kendisine dönecek ve kaldığı yerden devam edecekti. İyi ya da kötü olarak...

Her şeyin başladığı yer... Bu yerin birden fazla anlamı vardı ama kitapta yazılanı denemekten başka bir çaremiz de yoktu. Şu anda elimizdeki en güçlü silah sevgiydi. Ancak Melany ile birlikte hareket ederken onu dizginleyebilecek herhangi bir şeyimiz yoktu. Sadece etrafında güçlü bariyerler oluşturabilir ve bu sayede kaçmasına engel olabilirdik. O da gücümüzün tükendiği yere kadardı.

"Hafıza büyüsünü yapalım ve içeriye dönelim." Herkes oy birliğiyle bunu kabul ettiğinde Igor ve Kyne, güçlerini birleştirerek Melany'ye büyü yaptılar. O kendine geldiğinde mağaraya geri dönmüştük. Burada hatırlamaktan başka hiçbir şey yapmadan geçireceği tam olarak bir günü olacaktı.

Melany'yi, Anka ve Igor ile birlikte yalnız bıraktığımda küçük bir toplantı yapmak için herkesi farklı bir mağara girişine topladım. "Hepimiz bu noktadan sonra bir şeylerin daha beter olacağının farkındayız. Kontrol edilmesi gereken yerler, yapılması gereken karşılaşmalar var." Evimi düşündüm. Kim bilir nasıl karşılanacaktım. Rebel'e döndüm. "Sen ve adamlarının casusluk yapmak için etrafa dağılmanızı istiyorum. Toplayabildiğiniz kadar bilgi toplayın ve yarın bu saatlerde Girdap'a gelin. Ben, Mylo ve Kyne ile birlikte Nemesis'e döneceğim. Gerçekleştirmem gereken bir yüzleşme var." Başından beri kaçtığım şeye kendi adımlarımla gidecektim. "Nemesis'e uğradıktan sonra buraya geri döneceğim." Astrid'in yüzüme baktığının farkındaydım. "Senin burada kalıp Melany'nin başında durmanı ve hatırlatabildiğin kadar çok şey hatırlatmanı istiyorum. Ona en yakın olanımız sendin." Melany ile herkesten fazla zaman geçiren kişi, hiç şüphesiz ki Astrid'di.

O mağaranın içine döndüğünde Kyricus'u çağırıp hep birlikte yola çıktık. Bir noktadan sonra yollarımız ayrıldığında birbirimize şans dileyip vedalaştık. Nemesis'e vardığımızda güneş çoktan doğmuştu. Tüm kasaba sessizlik içerisindeyken saraya doğru yürümeye başladık.

Onlara ne söyleyeceğimi hâlâ tam olarak bilmesem de birçok sorunun havada asılı kalacağından emindim. "Her şeyi birlikte anlatacağız, canını sıkma." Mylo elimi tuttuğunda ondan güç aldım. "Ne kadar sert bir görüşme olursa olsun, onlar senin ailen. Bununla başa çıkmalı ve birlik olma konusunda uzlaşma sağlamalısın. Seni kabul edeceklerinden eminim." Babamın bana hain deyişi aklımdan çıkmıyordu.

Kyne gülümsedi. "Sen bir de büyücü olduğumu yıllarca onlardan sakladığımı söylediğimde yüz ifadelerini gör." Aklım hâlâ Kyne'nın, yaşayan iki büyük ustadan biri olduğunu almıyordu. Sanki bu imkânsız bir şeydi.

Adımlarım geri geri gitmek isterken, saraya doğru yanımdakilerin varlığından güç alarak yürüyordum. Kısacık yol gözüme kilometreler uzunluğunda geliyordu. "Savaş meydanında benim bir hain olduğumu ve onun kızı olmadığımı söyledi." Bu duruma bir çare bulmamız gerekiyordu. "İki kızı olduğuna kolay kolay inanmayacaktır." Çarenin tenime değdiğini fark ettiğimde, "Sanırım Mary'den çaldığım kristalin bize yardımı dokunabilir," dedim. Kristali hatırlamak işime gelmişti. "Yeteneklerimi kullanıp onlara geçmişi ve başımıza gelen her şeyi gösterebilirim." Böylelikle konuşmamıza gerek kalmayabilirdi.

Sarayın girişinde bir yığın askere konuşma yapan Christian duruyordu. Babam ise balkondan onları izliyordu. Her ikisinin bakışları da aynı anda bize kaydığında, Aaron oturduğu yerden kalkıp bağırdı. "Yakalayın ve kaçmalarına izin vermeyin."

Bir yığın asker bize doğru dönerken iki elimi de havaya kaldırdım. Askerler etrafımızı çevirdiğinde Christian koşarak yanımıza geldi. Babamın emrine rağmen askerler saldırmak için Christian'dan emir bekliyorlardı.

Buradaki hiç kimse bize zarar veremezdi. Mylo, babasından sonraki ordu komutanıydı. Gücü tartışılamazdı ve buradakilerden daha çok savaş görüp daha fazla yaratıkla boğuşmuştu. Kyne ise büyüsünü kullanmamasına rağmen istese bir krallığı dağıtıp yok edecek güce sahipti. Ben gücümün sınırını bilmiyordum, ancak daha önce bir savaşın durup bitmesine sebep olmuş ve birçok şeyle mücadele etmiştim. Kimseden korkum yoktu. Delici bakışlarıyla balkondan bana bakan Aaron dışında...

"Benimle gelin." Christian, ardında bizimle birlikte saraya girerken çevredeki askerlere çekilmelerini emretmişti. Yine de askerler bizimle kapıya kadar yürümüşlerdi. Saraya girdiğimizde Christian, bizi taht odasına sokup burada beklememizi istedi, ardından odadan çıkıp gitti. Onun babamı karşılayacağını biliyordum.

Christian'a benimle daha sonra buluşmasını söylemiştim ama hazır gelmişken onun da her şeyi öğrenmesinde bir sakınca yoktu. Tüm gerçeklerin ortaya çıkma vakti gelmişti.

***

Kapının dışından gelen bağrışma sesleri duyuyorduk. Saniyeler içerisinde bağrışma sesleri, kapının açılmasıyla içeriye taşındı. Christian, Aaron'a sakin olmasını söylüyor, ancak Aaron etrafına koşulsuz bir öfke saçıyordu. İkisinin ardından Elena'nın şiş gözlerle odaya girdiğini görünce içim sızladı. Kim bilir yokluğumda nasıl acı çekmişti. Gözleri gözlerimi bulduğunda derin bir nefes alıp elini ağzına götürdü. Kötü göründüğümün ve kıyafetlerimin kanla kaplı olduğunun farkındaydım ancak fiziksel olarak iyiydim.

Aaron, hakaretler ve lanetler yağdırarak üzerime gelmeye başladığında, onun tanıdığım adamdan çok daha farklı biri olduğunu düşündüm. Karşımda babam değil, bir ülkenin sinirli ve gözü dönmüş kralı vardı. Benim onun çocuğu olmadığımı söylüyor, buradan gitmemi ve bir daha dönmememi istiyor, ayrıca bana kızının yerini sorup duruyordu. Aaron ile benim aramda sadece Christian'ın iri bedeni vardı. Elena, olan biteni bir köşede sessizce izlerken ağlamaya başlamıştı.

Mylo ve Kyne bana sakin olmamı istercesine bakıyorlarken, söyleyeceğim şeyleri iyi ve özenli bir şekilde seçmem gerektiğine karar verdim. Öfkesini dindirip orta bir yol bulmalıydım. Onun kızı olmadığımı söylediği her an yüreğimden bir parça

kopuyordu. "Ben senin kızınım," diyebildiğimde gözümden bir damla yaşın düşmesini engelleyemedim. Sakin konuşmaya karar vermiş olsam da sesim en az onunkisi kadar yüksek çıkıyordu. "Her şeyi batırmış, elime yüzüme bulaştırmış ve iyi bir çocukluk geçirmemiş olabilirim ama ben senin kanındanım. Bana böyle şeyler söylemeye hakkın yok. Krallığımızı, kardeşimi ve geriye kalan insanlığı kurtarmaya çalışırken bu şekilde üzerime gelemezsin. Sen burada rahat bir şekilde otururken ben orada ikiz kardeşimi bulmaya, peşimdeki kötülükten kaçmaya ve her şeyi düzene sokmaya çalışıyordum. Senin gibi yatağıma huzurlu bir şekilde girmedim, yatacak bir yerim bile yoktu. Orman köşelerinde sürekli tetikte bekleyerek ve nöbet tutarak uyudum. Senin bu kadar sinirlenmeye ve bir şey söylemeye hakkın yok, *baba*!"

Aaron karşısında, ona bağırmasını beklemeyen ama kendini tutamayıp tüm sinirini ondan çıkartan kızını görünce afallamıştı. "Siz, size her şeyi anlatmak isteyip de anlatamamanın acısını bilmiyorsunuz. Kardeşiniz öldüğünde içinizi dökecek kimseyi bulamamanın ezikliğini bilmiyorsunuz. Siz, yaşadığım ve başımdan geçen hiçbir şeyi bilmiyorsunuz. Görmek istediklerinizi görüp, göremediğiniz ne varsa öfkesini başkasından çıkarmaya çalışıyorsunuz. Artık bu devir bitti. Susacak ve bağırmadan beni dinleyeceksiniz. Sonrasında gitmemi isterseniz giderim." Sinirle güldüm. "Zaten gitmem gerekiyor, kurtarılmayı bekleyen bir dünya ve hakkımda yazılmış bir kehanet var. Sizin iki günlük sinirinizden çok daha fazlasıyla meşgulüm." Sinirim alaylı yakarışlara dönerken bir anlığına delirdiğimi hissettim.

"Söyleyeceği şeyleri dinlemelisin, Aaron."

Christian'ın babacan tavrını Kyne destekledi. "Bilmediğin ne varsa bu krallığı korumak içindi."

Aaron, Christian'ı itip geriye doğru birkaç adım attığında eliyle bizleri işaret etti. "Hepiniz her şeyi biliyordunuz ve bana

söylemediniz mi?" Artık sesinde öfkeden daha çok hayal kırıklığı vardı. "Hiçbirinizi bir daha burada görmek istemiyorum. Anladınız mı? Hiçbirinizi!" Adımları odanın ucuna, kapıya doğru yöneldiğinde Elena'nın elinden tuttu.

Çıkıp gitmelerine izin veremezdim. Büyümü ortaya çıkarıp kapının sertçe kapanmasını sağladım. Aaron kapıyı zorlasa da açılmadı. Bu kez elementini ortaya çıkardığında Elena çığlık attı. "Bunu yapma, Aaron." Ancak onun kimseyi dinlemeye niyeti yoktu.

Kyne öne çıktı. "Bunca yıllık dostuz Aaron, Melody dinlenilmeyi hak ediyor. Kızına bu şekilde şiddet uygulamayı bırak."

Aaron elini havada salladı. "Sen sus, bunak."

Gerilim gitgide tırmanıyordu. Aaron, siniri bir yana, sinirden ne söylediğini de bilemez hale gelmişti. Onlarca yıllık dostu olan adama söylediği şey... affedilemezdi.

Kyne elini havaya kaldırıp Aaron'a doğru uzattı. Gücü azalıp parmaklarının arasında un ufak olduğunda, "Bu da ne?" diye sayıkladı.

Fakat Kyne için bu yeterli olmamıştı. Büyüsünü açığa çıkardı ve Aaron'ı havaya kaldırdı. "Bu yaşlı bunak, sana tahmin edemeyeceğin şeyler yapıp sarayını başına yıkabilir." Onu çok az bir yükseklikten aşağıya bıraktığında Aaron dizlerinin üzerine düştü.

"Sen... O... Siz... Nasıl olabilir?"

Aaron saçma sapan birçok soru sıraladığında, "Yeter!" diye bağırdım. "Herkes masaya otursun ve sesini çıkarmasın. İsteyin ya da istemeyin, beni dinleyeceksiniz." Beni ya da bizi burada istemiyorsa giderdik fakat önce herkes her şeyi öğrenecekti. Sonuna dek.

Bölüm 43

Kimin ne istediğinin herhangi bir önemi yoktu. Önemli olan topluluğun ne istediği ve onların hangi kararı verdiğiydi. Kristali masanın ortasına koyup odadaki herkese aynı geçmiş vizyonu gösterdim. Melany'yi, beni, Anka'yı, gerçekten kim olduğumuzu, başımızdan geçen bazı olayları, Melany'nin ölümünü ve onun yerini alışımı, canımızı Nemesis için tehlikeye attığımız anları, büyücüler ve tapınakla olan bağımı, Aaron'ın kardeşi Valerie'yi, Ölüm Kraliçesi'ni ve gerçekleşecek savaşı...

Her şey gözlerinin önünden su gibi akıp giderken nefesler tutulmuş ve sadece şaşkınlık nidaları kalmıştı. Vizyon bittiğinde masadan kalktım. "Böyle bir insan olmana gerek yok. Herkes, her büyücü, sandığın kadar kötü değil. Burada istenmediğimi ve kalamayacağımı anlıyorum. Başından beri bir aileye sahip olmak istemiştim ama aile denen şeyin tek bir öfkeli harekete bağlı olduğunu ve kolayca silinebileceğini yeni anlıyorum. Ben hep yalnızdım. Şimdi de başımın çaresine bakabilirim." Aaron'ın şaşkınlık dolu mahcup bakışları, altınlarımın içerisinde gezinirken ne düşündüğünü zerre merak etmiyordum. Onlara uzun süre anlatamadığım şeylerin ortaya çıkışı içimi fazlasıyla rahatlatmıştı.

Elena'nın, iki çocuğu olmasının vermiş olduğu şaşkınlık dışında gözlerinde kin, öfke ya da kırgınlık yoktu. Durumu Aaron'dan çok daha iyi karşılamıştı. Bana karşı duyduğu sevginin ya da özlemin azaldığını düşünmüyordum. Aksine öğrendikle-

rinden sonra çok daha kabaran bir sevgisi olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum.

"Sanırım size bir özür borçluyum." Aaron'ın titreyen sesi hepimizin ona dönmesine sebep oldu. "Bilemezdim..." Nereden bilebilirdi ki? "Benim için... krallık ve tüm halkımız için, hatta ve hatta tanımadığımız o insanlar için yaptıklarınızı bilemezdim. Öfkemi bağışlayın lütfen." Yumuşamış görünüyordu. "İyi bir baba olamadığım, kardeşime sahip çıkamadığım için beni bağışlayın." Sarsılarak ağlamaya başladığında Elena ona sarıldı ve kulağına hiçbir suçu olmadığını fısıldadı.

"Tanıdığım en anlayışlı ve en iyi krallardan birisiniz, Kral Aaron." Mylo'nun olgun ve düşünceli sesini duydum. "Yaşananları unutup müttefik olmayı ve kötülüğe karşı birlikte savaşmayı teklif ediyorum." Oturduğu yerden kalktı. "Müttefik olmayı kabul etmezseniz sizi bu savaşta yalnız ve savunmasız bırakmak zorunda kalacağız. Aynı sizin bize yapacağınız gibi." Babasına döndü. "Ordunuz komutansız kalacak çünkü babam Melany'yi ve Melody'yi girdikleri hiçbir yolda yalnız bırakmadı. Beni yalnız bırakmadı. Ne olursa olsun bizim yanımızdaydı. Son ana kadar da bizimle olacağından eminim."

Christian, oğluna ilk defa bu kadar içten ve gururla bakıyordu. "Saygısızlık etmek istemiyorum Aaron, ama oğlum doğru söylüyor. Onlarla birlikte savaş için hazırlanacağım."

Elena boğazını temizleyip Aaron'ın yanından kalktı. Adımları oturduğum sandalyenin yanında durduğunda, "Gücümün olmadığını biliyorum ama ben de sizin tarafınızdayım," dedi ve özlemle bana sarılıp saçlarıma minik bir öpücük kondurdu.

Odadaki herkes benim tarafımdaydı. Biri hariç: Aaron. Bakışlarından anladığım kadarıyla fikrinin değişmesi zor olmayacaktı. "Az önce yaşananlar ve söylediklerim için beni affedebilecek misiniz?"

Sanırım hepimiz bir şeylerin ucundan tutup çabalayarak bu sorunu aşabilirdik. Gösterdiğimiz çaba ve bundan sonra yaşanacaklardı önemli olan. "Sanırım hepimiz birbirimizi affetmeyi denemeliyiz." Çok kötü bir durumdaydık ama elimizdeki en iyi seçenek buydu. En azından aramızdaki gerginlik ortadan kalkmıştı. "Geri dönmemiz gerek ama sizi gelişmelerden haberdar edeceğim. Ölüm Kraliçesi'nin rahat duracağını sanmıyorum. Herkese ve her şeye saldırmak için fırsat kolluyor olmalı. Yakında büyük bir savaş gerçekleşecek."

Kyne, burada, Nemesis'te kalacaktı. Igor ile uzaktan bağ kurabilecek tek kişi oydu. Birbirlerinin zihinlerine girebileceklerinden bilgi akışını bu yolla sağlayabilirdik. Durumun ne kadar kötü olduğu haberini ise Rebel ve ordusundan öğrenecektik.

Nemesis'tekilerle vedalaşıp Kyricus'a geçtiğimizde, Mylo'ya bir yere uğramamız gerektiğini söyledim. Topladığımız ruhları Lyssa'nın yaşadığı topraklara, Cehennem Tapınağı'nın yakınlarına saklamıştım. Böylelikle hepsini koruma altına almıştım. Geçici olarak güzel bir saklama yeriydi.

Başladığımız yere geri döndüğümüzde tapınağa kadar bir hayli yolumuz olduğunu fark etmiştik. Yarım günlük orman yürüyüşünden sonra tapınağa varmış ve ruhları sakladığım yerden almıştım. Savaş zamanı yok ettiğim onlarca ruh olmasına rağmen artık bu ruhların da huzura kavuşması gerekiyordu. Mylo'dan benim için şişeyi sabit tutmasını ve kapağını aç dediğimde açmasını istedim. Büyümü ortaya çıkarıp cehennem ateşini büyük bir hortuma dönüştürdüğümde ruhları huzurlarına kavuşturmak ve Ölüm Kraliçesi'nin uşağı olmaktan kurtarmaya hazırdım. Mylo'ya şişeyi açmasını söylediğimde büyümü serbest bıraktım. Şişeden çıkan ruhlar etrafa yayılan hava akımının etkisiyle hortuma doğru çekiliyor ve hortuma değen her ruh, kül olarak yeryüzüne yağıyordu. İki yüz doksan ruhun yok olması dakikalar sürmüştü.

"On binlerce ruh olacak Mylo, hepsini nasıl yok edeceğimi bilmiyorum." Açıkçası her birine yetişememekten korkuyordum.

"Enerjin tüm savaş alanını kaplamaya yetecek kadar güçlü mü?" Mylo'nun düşündüğünü ben de düşünmüştüm, ancak o kadar büyük bir hortum ya da yağmur bulutu oluşturabileceğimi sanmıyordum.

"Sanırım o kadar büyük bir enerjiyi dakikalar boyunca sabit tutamam."

Yerdeki büyülü kavanozu tekmeleyip bizden uzağa yuvarlanmasına sebep olurken, "Belki de bölge bölge enerjiler üretip onları aynı anda kontrol edebilirsin," dedi. Daha önce birden fazla bulut ya da hortum yapmayı denememiştim. "İstersen bir dene." Sanırım denemekten zarar gelmezdi. Gücümü ortaya çıkarıp cehennem ateşinin enerjisini dışarıya saldım. Tepemizde biriken gri bulutun birkaç metre gerisinde bir bulut daha oluşmasını istediğimde ikinci bir enerji, o buluttan başlayıp bir diğerini oluşturdu. "Bir tane daha oluşturmayı dene." Mylo'nun dediğini yapıp üçüncü bir bulutu onlardan çok daha uzak bir yere konumlandırdım. "Çok iyi gidiyorsun, kendini nasıl hissediyorsun?"

Şu anda zorlanmıyordum ama birkaç bulut sonra yorulacağımdan emindim. Gücümü geri çektim. "Hepsini tek seferde yok etmenin bir yolu olsaydı eğer..."

Cümlemi yarıda kesişim Mylo'da merak uyandırdı. "Böyle bir yol biliyor musun?"

Biliyor olabilirdim ama işe yarayıp yaramayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Daha önce hiç güç akışını duydun mu?" Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bir büyücünün diğerine gücünü aktarmasıyla olur. Ona, büyü yoluyla kendi gücünden akıtır ve onun daha güçlü olmasını sağlar."

Durup biraz düşündükten sonra kirli sakalını sıvazladı. "Sanırım demek istediğini anladım. Siragor'un ortaya çıktığı zamanda cadıların bir diğer cadıya güçlerini geçirmesiyle daha da güçlenen biri olmuştu."

Onu onayladım. Tam olarak böyle bir şeydi. Fakat biz cadı olmadığımızdan aramızdaki güç akışı onlarınki kadar pürüzsüz olmayacaktı. "Yaşayan en büyük iki büyü ustasını tanıyor olmamız..." dedim. "Sanırım ilk defa şanslı günümüzdeyiz."

Bölüm 44

Ertesi gün Girdap'a döndüğümüzde ortalığın karışmış olduğunu gördük. Astrid'in kolları yara beri içinde kalmış, yüzünde tırnak izleri oluşmuştu. Melany'nin de ondan farklı bir yanı yoktu. Ayrıca şu anda Anka'nın bir pençesi altında duruyor ve onu bırakmasını söyleyerek debeleniyordu.

"Neler oldu burada böyle?"

Astrid, ters bir şekilde Melany'ye baktı. "Ne olacak... Delirmeye başlayınca kaçmaya ve önüne kim çıkarsa öldürmeye çalıştı. Biz de onu yakalayıp etkisiz hale getirdik."

Melany ağzında biriken kanı yere tükürdü. "Buradan çıktığımda size yapacaklarımı düşünüp kendimi avutuyorum. Hepiniz göreceksiniz."

"Kes sesini," dedim, köşede Anka'nın pençesinin altında yatan Melany'ye.

İrkildi ama sağduyu denilen şeyden nasibini almamış olduğundan konuşmaya devam etti. "Beni onlardan ayırmamalıydın. Benim için gelecekler, göreceksiniz. Onların oyunundaki vezir benim." Vezirlerini ellerinden almıştık. Sıra şahı devirmekteydi. Hiddetten sallanıyordu. Gözlerini yere dikti ve beni şaşırtacak bir şey söyledi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sanki içeride bulunan diğer kişiler umurunda değil gibiydi. Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım, ciddi mi diye merak ettim.

Oysa bir anlığına gözlerini yeniden altınlarıma sabitledi. Ondaki anlık değişimi anında fark ettim. Gözbebeklerinin içindeki koyuluk, gümüşe dönmeye başlamıştı. Yanına gidip eğildim. "Melany?"

"Her şey... Her şey benim canımı acıtıyor, ya senin?" dedi karga gibi bir sesle. Gözlerimi yavaşça içeride gezdirdim. Herkes bizi izliyordu. Ben diğerlerine bakarken Melany elini kolumа koydu. Bu hareketinden irkilmiştim.

Tenim aşırı gerilmiş gibi çok ince geliyor, Melany'nin dokunduğu yer ise acıyor, kaşınıyor ve yanıyordu. Elimi göğsüme koydum, hızla çarpan kalbimin üzerindeki noktayı ovaladım. İkimizin de bakışları bileğimdeki taşlaşmadaydı.

"Seni böyle görmek canımı acıtıyor, kardeşim," dedim. "Ondan kurtulana kadar içindeki karanlığa direnmelisin. Bunu yapabilirsin." Yüz ifadesine bakılırsa yapmak istediği en son şey bu olmalıydı.

"Direnemiyorum Melody, direnmek beni tüketiyor." Tükenen şey o değil, içindeki kötülüğün enerjisiydi.

"Çok iyi gidiyorsun, Melany," dedim. Tek isteğim onu cesaretlendirebilmek ve vazgeçmesini engelleyebilmekti. Bir anlığına tüm bedeni gerildi ve korkuyla geri sindi. Bir anda dehşet bütün yüzüne sinmişti.

İçinde bulunduğum hali kavrayınca dizginler elimden önce kaydı, sonra da tümüyle gitti. Çıplak bir dehşet, içimde kamçı gibi şakladı. Hissettiğim ne var ne yoksa paniğe dönüştü ve adrenalinin körüklediği berbat bir duygu karmaşası halini aldı.

"Yeteri kadar güçlü değil." Sevginin iyileştirici gücünü kullanmaya çalışmıştık ama hiçbir şey yeterli değildi. Ne kadar denersek deneyelim yeterli gelmiyordu. Melany'nin bir yanı direniyor, hatırlıyor ve sorguluyordu, ancak öteki yanı her şeye

karşı çıkıyordu. Çok küçük bir umut kırıntısına tutunuyorduk ve o kırıntı da her an yok olabilecek, gözden kaçırılabilecek kadar minikti.

Mağara boyunca yankılanan adım sesleri, hepimizin girişe doğru irkilerek dönmesine sebep oldu. Birileri bu tarafa doğru koşuyordu. "Melody!"

Bu sesi tanıyordum. Bu Rebel'in çığlığıydı. Ayağa fırladım. Hepimiz birden hareket ettik ve sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladık. Mağaranın büyük koridorlarına koşarken bir anda durduk ve karşımızdan bize doğru gelen Rebel'e baktık. "Peşimizden geldiler!" Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, "Yerimizi biliyorlar," diye bağırdı. "Ruhları yok etmelisin, Melody. Diğerlerine yardım etmeliyiz."

Savaşın içeriye taşınmasına izin veremezdik çünkü burada herhangi bir güce sahip değildik. Mylo beline astığı kılıcı kınından çıkarıp savaşmak için hazır konuma geldi. Elindeki kılıcı sıkıca kavramıştı.

Dışarıya çıktığımızda bedenimin gücüne yeniden kavuşmasıyla irkildim. Sahil boyunca bir sürü uşak Kyricus'un içerisinden çıkarak buraya doğru akın ediyordu. "Her şeyden önce daha fazla uşağın buraya gelmemesi için girişi kapatmalıyız."

Rebel geçidi kapatacak büyüyü bildiğini söyleyip o yöne doğru koşarken ben, Mylo ile birlikte savaşın ortasına daldım. Andre ve Vee birlikte çalışarak hareket ediyor, Lane ise kılıcıyla hançerli uşaklara saldırıyordu. Etrafta şimdiden birçok parçalanmış, taştan heykeller vardı.

İçimde kaynayan şiddetli duygular sayesinde büyümden faydalanmak zor olmamalıydı. Kapıldığım feci öfke içimi âdeta asitle kaplıyordu. İlk olarak elementime ulaşmış ve Astrid'in alevimi körüklemesini istemiştim. Kyricus'un girişinden olduğumuz yere kadar alevden bir çember oluşturmuş ve Astrid'in

gücü sayesinde bu çemberi etrafımıza yayabilmiştim. Şu anda hepimiz, boyumuz kadar alevlerin içerisinde, kaçacak sadece iki çıkış olacak şekilde kalmıştık. Bir çıkış Kyricus'a, öteki çıkış ise mağarayaydı.

Rebel'in Kyricus'a ulaşması sandığından da zor olacaktı çünkü oraya ulaşmak için birçok uşağı geçmesi gerekiyordu. Onun için yolu açmalıydık. Bunu yapmanın en iyi yoluysa cehennem ateşini kullanmaktı. Daha önce birçok kez ulaştığım bu güce bir kez daha erişirken Mylo ile birlikte denediğimiz şeyi, yani birden fazla yağmur bulutuyla saldırmayı denemeye karar verdim.

Bir yandan üzerime doğru gelen uşakları elementimle vuruyor, öte yandan gökyüzüne yer yer cehennemin izini bırakıyordum. Bulutlar yeteri kadar enerjiyle dolduğunda içimden çıkmak için âdeta yalvaran kara büyüyü serbest bıraktım. Kara büyü ilk seferki gibi karşısına çıkan tüm bedenlerin arasında dolaşıp onları kalbinden vurup geçti. Fakat gördüğüme göre içinden geçtiği birçok beden olmasına rağmen geriye kalan bir yığın bedeni es geçmişti. Burada sadece Ölüm Kraliçesi'nin uşakları değil, ona itaat eden kulları da vardı.

Bulutlardaki enerjiyi aşağıya, bedenlerdeki enerjiyi yukarıya doğru ittiğimde, iki gücün çarpışması sonucu bulutlardan kan yağmaya başladı. Kan sadece buraya ait olmayan ruhların üzerine düşüyor ve daha sonra onu gerisin geriye bulutun içerisine çekerek kül olmasını sağlıyordu.

Her noktada gökyüzünden yeryüzüne, yeryüzünden gökyüzüne düşen kan damlaları vardı. Acı çığlıklar ve yoğun enerjiler tepemizde patlayarak yok oluyor, bu da büyük bir gücün açığa çıkmasına sebep oluyordu. Tepemizde başlayan fırtına birçok kişiyi ürkütmüştü. Bulutların ardındaki gök, gün ışığını yok edip geceye dönüyor ve hemen ardından yeniden güneşi bizlere

gösteriyordu. Gecenin çöktüğü anlar korkutucu, sükûnet anları olsa da birkaç saniye ya da birkaç dakika sonra her şey yeniden başlıyordu.

Ölüm Kraliçesi Hel, yerimizi biliyordu ve duracağını da sanmıyordum. Kyricus'un kapısı kapandığında Rebel'i dövüşürken gördüm. Daha önce gücünü kullandığını bir kez, Mary'nin boğazını keserken görmüştüm. Onun dışında bu, onun gücünü kullandığını ikinci görüşümdü. Oldukça asi bir görünüşü vardı. Büyüsü o kadar büyüktü ki karşısında ne kadar kişi olursa olsun hepsini durdurabilecek güce sahip gibiydi.

Uşakların ruhlarını yok ettikten sonra birçok bedenin kendisine gelip bizim tarafımıza geçmesiyle Ölüm Kraliçesi'nin kullarını yakalamıştık. Andre onları durdurmanın en iyi yolunun taşa çevirmekten geçtiğini ve taşa çevrilenlerin taşın içerisinde yaşamaya devam edeceklerini söylediğinde bunu yapmasına oy birliğiyle izin verdik. Her birini taşa döndürdüğünde, kendilerine gelen insanlar evlerine dönmek için yola çıktılar ve biz de mağaraya geri döndük. Burada daha fazla kalamayacağımızın farkındaydık.

Mağarada yürürken Rebel beni kenara çekti. "Casuslarımızın edindiği bilgiye göre karşı taraf saldırmak için Melany'nin onlara yeniden katılmasını beklemeyecek. Duyduğuma göre ordusunu ve yaratıklarını ilk başta senin krallığına doğru sürecek ve orayı yok ettikten sonra diğer krallıkların icabına bakacakmış. Yarın gece saldırıya geçeceklerini duydum ama o kadar beklemeyebilirler de." Gerilmiştim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Savaşın bir anda bu kadar hızlı bir şekilde kapıya dayanmasını beklemiyordum.

Diğerlerinin yanına gittiğimizde odada bir kişinin eksik olduğunu yeni fark ediyordum. "Igor nerede?"

Anka zihnime fısıldadı. "Birkaç krallığa uğrayıp bizler için müttefik getireceğini söyledi, Melodyss..."

Darian'ın ve Kyne'ın varlığına ihtiyacım vardı. "Buradan gitmemiz gerekiyor." Melany'yi yine bayıltacaktık, çünkü buradan çıktığımız gibi güçlerine sahip olacaktı. Başımıza bir belanın daha açılmasına gerek yoktu. İkinci bir planımız olmadığından nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Nemesis ve Jailopanaios'a haber salmamız gerekiyor. Ölüm Kraliçesi'nin ordusu Nemesis'e varan tepeyi aşmadan onları o meydanda durdurmalıyız. Savaş, halka ulaşırsa can kayıplarını engelleyemeyiz." Askere ihtiyacımız vardı. "Mylo, Nemesis'e dönmeni ve babana haber vermeni istiyorum. Yakın krallıklardaki müttefiklerimiz de en kısa zamanda Nemesis'e gelmeli. Bu hepimizin savaşı, sana güveniyorum."

Mylo onun için açtığımız geçitten geçip gitmeden önce Astrid ona kardeşiyle alakalı bir şeyler söylemişti. Mylo onu onaylayıp Kyricus'ta kaybolduktan sonra diğerlerini dışarıda bırakıp yeniden Melany'nin yanına geldim. Bütün konuşmamız boyunca kulaklarını kabartmış, dikkatle bizi dinlemişti. Şimdiyse ilgisiz gibi görünüyordu. Yüzümü örtüp cebimden iksir şişesini çıkardım. "Kısa bir yolculuğa çıkıyoruz, kardeşim."

Bölüm 45

Rebel'in tavsiyesi üzerine, bakacakları en son yer olduğunu düşünerek Tarshiskis'e, yani gerçek Ölüm Çukuru'na gelmiştik. Buraya gelirken haritayı kullanarak Igor'u çağırmış ve bizi takip etmesini söylemiştim. Yer değiştirdiğimizi bilmeliydi.

Tarsis'e bizi Rebel götürüyordu. Orada doğduğu için yolu ezbere biliyor olmalıydı. Kara Ağaç Ormanı'ndan ilerleyerek yapraklarından siyah kan damlayan ağaçların arasından geçmeye, kötü enerjilerin ve şanssızlıkların etrafımızda boy gezdiği topraklarda ses çıkarmadan yürümeye devam ettik. Yolun sonu eski bir tahta kapıya ulaştığında Rebel, "Geldik," dedi.

Kendimi oldukça huzursuz hissediyordum. "Doğru yerde olduğumuza emin misin?"

Kafasını onaylarcasına salladı. "İçinde oluşmaya başlayan korkuyu, endişeyi, çaresizliği hissedemiyor musun?" Tam olarak saydıklarını hissediyordum. "Tarsis'te herkes kendi büyük korkusunu yaşar. Sadece bir girişi var. Çıkmak için yine bu kapıyı kullanmak zorundasın." Kapıyı açıp aşağıya inen merdivenleri gösterdi. "Onu başladığı ilk yere bırakmalı ve korkularıyla yüzleştirmeliyiz. Yeniden doğanlar buraya yeni bir ruh getirmediği sürece bir daha buraya adım atamazlar. Bu yasaktır. İçeriye giren kişiyle çıkan kişi aynı olmaz."

Soran gözlerle ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?" Ayrıca bunun işe yarayıp yaramayacağını bilemezdik. "Kendine zarar verebilir."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Tarsis, kendinden doğanı korur. Sağlam bir şekilde korkularını yendiğinde dışarı çıkacaktır." Bu saatler, günler ve hatta aylar sürebilirdi. "Yalnız..." dedi. "Aşağıya bir kez inildi mi, korkularınla yüzleşmeden yukarıya çıkamazsın. Oraya birinizin Melany ile birlikte inmesi gerekiyor."

Korkularımla yüzleşecek kadar güçlü olduğumu düşünüyordum. Zaten en büyük korkum yanı başımda duruyordu. "Onunla gideceğim."

Anka zihnime bunun iyi bir fikir olmadığını fısıldarken, Astrid bana itiraz etmişti. "Savaş geliyor Melody, oradan çıkamazsan ne olacak? Onunla ben giderim."

Aramızda yaşanan küçük tartışmayı ben kazanmıştım. Onlara korktuğum hiçbir şey olmadığını ve kısa süre içinde dışarıya çıkacağımı söylemiştim. Yalan söylüyordum ama aşağıda Melany'nin yalnız olmasına gönlüm razı olmuyordu. Korkularıyla yüzleşirken ona yardımcı olabileceğimi ve bir şekilde ona ulaşabileceğimi düşünüyordum. En savunmasız anında onu ellerinden tutup aydınlığa çekmeliydim. "İçeriye ikimiz gireceğiz ve bu son kararım."

Herkesin onayını aldıktan sonra zamanında dışarıya çıkamazsam savaş alanına gitmelerini ve beni orada beklemelerini söyledim. Ne olursa olsun yanlarına gidecektim. Burada, kapının önünde bir tek Anka bekleyecekti. O da Melany'nin benden erken dışarıya çıkması durumunda onun kaçmasını engellemek içindi.

Melany'nin uyanmaya yakın olduğu bir anda onu sırtıma alıp kapının önündeki basamaklardan aşağıya, yerin dibine doğru inmeye başladım. Soğuk toprak duvarların arasından geçerken tüm bedenimin karıncalanmaya ve tüm uzuvlarımın kasılmaya başladığını hissediyordum. Ensemdeki sıcak nefes,

soğuk bir nefese karışıyor, bu da sürekli ardıma bakmama sebep oluyordu. Oysaki ardımda kendine gelmeye çalışan Melany'den başka hiç kimse yoktu. "Korkma," diye mırıldandım kendi kendime. "Yaşayacağın ve göreceğin her şey bir hayalden, bir vizyondan ibaret olacak. Hiçbir şey sana zarar veremez."

Gözlerim karanlığa alışır gibi olmuştu ama zifiri karanlıktan başka hiçbir şeyi göremiyordum. Başım dönmeye başladığında zemine varmadan önceki birkaç basamak gözümde ıslak ve kaygan bir zemine dönüştü. Bu zemin ise merdivenlerden kayarak yüzüstü düşmeme sebep olmuştu. Kafamı çarptığım sert zemin hapı yuttuğumu bas bas bağırırken üzerimdeki ağırlıkla birlikte gözlerimin kapandığını ve kendimi zifiri bir karanlığa teslim ettiğimi hissettim.

***

Sırılsıklam ve iliklerime kadar donmuş bir halde, yerden güç bela kalktım. Etrafı aydınlatmak için elementimi ortaya çıkardığımda ateşin bile bu zifiri karanlığı yeteri kadar aydınlatamadığını fark ettim. Aklıma gelen fikirle cehennem ateşinin enerjisini ortaya çıkardım ve elementimi onun gücüyle büyüttüm. Böylesi daha iyiydi. Birkaç noktaya havada asılı kalacak şekilde elementimi yerleştirdikten sonra artık etrafı çok daha net görebiliyorum.

Gözlerimin alıştığı karanlıkta birkaç şey vardı. Dikkat ettiğim ilk şey, oldukça büyük bir yerde olduğumdu. Önümde, karşıya geçişi sağlayan ahşap, eski bir iskele duruyordu. O yöne doğru ilerlemem gerektiğini hissettiğimde bir şeylerin yanlış olduğunu fark ettim. Uyandığımdan bu yana bir şeyin eksikliğini hissetmiş ama dakikalar geçmesine rağmen onun ne olduğunu hatırlayamamıştım. Şimdiyse aklımda bir ateş yanmış gibi düşüncelerimin arasına onun ismi kazınmıştı. Melany! Buraya onunla gelmiştim.

Endişeyle etrafıma baktım fakat ondan herhangi bir iz yoktu. İp köprünün başına geldiğimde aşağıya bir bakış attım. Fokur fokur kaynayan siyah, zift gibi bir sıvı görüyordum. Köprünün karşısında aşağıya doğru inen merdivenler ve o yönden gelen sesler vardı. Aşağıyı daha net görebilmek için elementimi fırlattım. Ateş etrafı aydınlattığında yüzleri örtülü birkaç küçük yaratığın Melany'yi bir taşın üzerine yatırdıklarını ve o taşı mağaranın derinliklerine, zifte doğru götürdüklerini gördüm. Beni fark ettiklerini sanmıyordum. Ahşap iskeleyi bir çırpıda geçip merdivenlerden hızlı bir şekilde indim. Sayısız basamak inmişim gibi nefesim kesilmişti. Kaynar ziftin sıcaklığı tenime vururken Melany'yi götürdükleri tünele doğru koşmaya başladım. Saklana saklana, onların beni görmeyecekleri şekilde ilerliyordum.

Girdiğimiz tünel gittikçe aydınlanan bir açıklığa çıkıyordu. En azından etrafı rahatça görebileceğim kadar aydınlıktı. Tünelin sonundaki bir girintiye gizlenerek ona ne yaptıklarını anlamaya çalıştım. İlk başta zarar verdiklerini düşünmüştüm ama gördüğüm şey, düşündüğümden çok daha farklıydı. Melany'yi yattığı yerde doğrultmuş, eline bir kadeh vermişlerdi. Hep birlikte bir yere bakıyorlardı. Nereye baktıklarını daha iyi anlamak için tünelden çıkıp bir kayanın ardına saklandım. Işığın kaynağına... kızıl aya baktıklarını fark ettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm. İçimi kaplayan korku beni dehşete düşürmeye yetmişti. Melany, Ölüm Kraliçesi'ne ruhunu adayacaktı.

Melany'nin eline bir hançer tutuşturduklarında, "Hayır," diye bağırdım ve saklandığım yerden çıktım.

Sesim tüm mağarayı kaplarken Melany bana döndü. Gözlerinin içi tamamen siyahtı ve yüzünde ölümcül bir gülümseme vardı. "Geç kaldın, kardeşim," dedi kahkahalarının arasından. "Başaramadın."

Hâlâ ruhunu ona adamadan önce onu engelleyebilirdim. Öne doğru atıldım. Melany'nin yanında duranlar pelerinlerini çıkarıp üzerime doğru gelmeye başladığında, boyutları bir cüce kadar olan yaratıklar, bir anda dört büyük deve dönüştü. Saniyeler içerisindeyse her biri birbirine bağlı olan dört kafalı kocaman bir yaratığa evrilmişti.

Havaya bir lanet fırlatıp devasa kuyruklarının üzerime doğru gelişinden yere eğilerek kaçtım ve ikinci darbelerinden koşarak kaçmaya başladım. Çıkıntıların üzerine tırmanıp yetişemeyecekleri noktalara tırmanırken bir yandan da büyümle elementimi serbest bırakıp üzerlerine saldırmaya başladım. Melany'yi koruyorlar, ona ve kadehe atış yapmamı engelliyorlardı. Tırmandığım duvarın üzerinden havaya doğru zıpladım ve anında altımda ateşten bir basamak oluşturdum. Dev yaratık kükredi ve yılana benzeyen, ucunda dişler olan kolunu bana doğru salladı. Şu an havada sivri dişli dört yılan başı vardı ve ben her birinden kaçmaya çalışıyordum. Bir yılan başı ateşten basamağımın altına çarptığında havaya doğru uçtum. Üzerime doğru gelen bir diğer kola sıkıca tutunduğumda dev yaratık çıldırmış gibi diğer kollarıyla bulunduğum kola saldırmaya başladı. Kollardan biri dişlerini ve dilini dışarıya çıkarmış bir şekilde üzerime doğru gelirken kendimi aşağıya bıraktım. Düştüğüm yerde bir diğer kol, ağzını açmış bir şekilde beni midesine indirmek için bekliyordu. Kendime ateşten bir basamak oluşturup alttan gelen kolun darbesinden kaçtım ve kendimi tüm kolların arasından boşluğa, Melany'nin önüne bırakmayı başardım.

Önüne indiğimde arkasındaki dev bir anda yok olmuş ve beni karanlığın ortasında Melany ile baş başa bırakmıştı. Elindeki kadehin tamamını içmiş görünüyordu. Gözlerinin tamamı karanlığın esiriydi. "Geç kaldığını söylemiştim." Elini havaya kaldırıp büyü yapmaya başladığında gece gibi olan saçları gri bir şekilde yanarak parlamaya başladı. "Ben Gölgeler Kraliçesi, ölümüne fısıldamaya geliyorum."

Büyüsü bedenime çarptığında metrelerce sürüklenip sırtımı mağaranın pürüzlü duvarına çarptım fakat kendimi korumayı başarmıştım. Göğsümde başlayan ve korkumu tetikleyen yanma hissi içime iyice yayıldığında, genzimden yukarıya tırmandı. "Daha zamanımız var," dedim sessizce. Âdeta yalvarıyordum. Onu böyle görmek, bir kez daha kaybetmek, yüreğimi yakmıştı.

Gücümün tükendiğini hissettiğimde her şeyin bittiğini düşündüm. Önümde belirdiğinde bu kadar uzun mesafeyi nasıl bu kadar hızlı gelebildiği sorusu algılarımla oynadı ve o an hatırladım: Nerede olduğumu, buraya niçin geldiğimi ve burada ne yaptığımı... Tarsis'in içerisinde en büyük korkumla karşı karşıyaydım. Melany'yi tamamen kaybetmek, korkumun bir parçasıydı ama asıl korkum bu değildi.

Melany, büyüsüyle beni tutup havaya kaldırdığında debelenmeye başladım. "Planın gerçekleşmeyecek, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gerçeğe yakın olan görünüşü oldukça ürkütücüydü. Bir anlığına Melany'yi tamamen kaybetmediğimiz için tüm tanrılara şükrettim. Beni ziftli sıvının yanına gelene kadar büyüsüyle taşımasına izin verdim. En büyük korkumu, bunun gerçekleşeceği yerde aşmalıydım. İçimi saran korkuya rağmen bunun bir vizyon olduğunu hatırladığım andan beri dehşete kapılmış gibi hissetmiyordum. Bu geçici bir durumdu ve bir an önce bu anın içinden çıkmam gerektiğini biliyordum.

Melany, beni ziftin üzerinde sallandırdığında, "Son geldi," dedi. "Kötülük tüm dünyaya ölümünle yayılacak ve beni durduracak başka hiç kimse olmayacak."

Kahkahasına karşılık, "Beni nasıl öldürmeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Seni Tarsis'in içine atacak, ziftin içine gömeceğim ve orada öleceksin."

Korkumu yenmenin tek yolu korkunun içinde olmaktı. "Bunu yapamazsın." Onu, bunu bir an önce yapması için kışkırtıyordum aslında. "Senin gibi bir korkak bunu yapamaz."

Lanetli sözlerini havaya savururken hiç beklemediğim bir anda büyüsünü geri çekti ve Tarsis'in çukuruna düşmeme izin verdi.

Ölmeyeceğimi ve iyi olacağımı biliyordum. Bedenim Ölüm Çukuru'na tamamen battığında zifiri karanlığın ortasında gözlerimi açtım. Tarsis'in sınavını geçmiş, korkumu yenmiş ve uyanmıştım.

Bölüm 46

Melany

Ayin bozulduktan sonra kendimizi büyük bir karmaşanın ortasında bulmuştuk. Tüm eğlence bozulmuş, Ölüm Kraliçesi delirmişti. Gökyüzü sürekli yanıp sönmeye başlayan bir mum ışığını andırırken ayinimin yarım kalması, beni büyük bir boşluğa sürüklemişti. Sanki binlerce yıllık lanetle birlikte ortada kalmış gibiydim.

Valerie'nin bana bir şeyler söylediğini duyuyor, ancak ne dediğini net olarak anlayamıyordum. Öyle ki gözümün önünde yaşanan savaşın sesini bile duyamıyor gibiydim. Valerie'yi ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Yanıma gelmeye çalıştığında etrafımda bir dalgalanma hissettim. Ensemdeki tüyler elektriklenirken, Valerie bariyere çarpıp geriye doğru sendeledi.

Her şey çok hızlı ilerliyordu ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu, kendimi Hel'e adamamamı gösteren bir işaret miydi? Yoksa bir talihsizlik mi? Planlarımızın bozulması bizi nasıl etkileyecekti? Ona bağlı olmadan da onun tarafında savaşamaz mıydım? Kendimi ona adayamadığım için beni cezalandırır mıydı? Valerie kırılan kadehin bir parçasını bariyerin ardından bana gösteriyor ve hâlâ kan akan avuç içimden oraya kan damlatmamı istiyordu. Ayini tamamlayabilir miydim? Yere eğilip kırılan kadehin bir parçasını aldım ve avucumu o parçanın üzerine getirdim. Kesikten akan kanlar parçanın üzerine yavaş yavaş damlıyor ve bu işlem oldukça zamanımı alıyordu.

Bariyeri ne ben oluşturmuştum ne de Valerie oluşturmuştu. Etrafımda dalgalanan büyünün enerjisini hem hissediyor hem hissedemiyordum. Bu yüzden ona nasıl karşılık vermem gerektiğini de bilmiyordum. Yanlış bir davranışım bariyerin içinde güç patlamasına sebep olabilir ve bu da bana zarar verebilirdi. Bu yüzden sadece olacakları beklemeye başladım ve izledim.

Melody'ye bakıyordum. Gökyüzündeydi. Ona doğru uçan ve neredeyse onu yakalayacak olan pedasların farkında değildi. Arkasından gelen kişiye odaklanmıştı. Onu tanıyordum. Onu biliyordum. Bu, Nemesis'in kralı Aaron'dı. Onunla ilk karşılaştığımız anı ve bahçede yaptığımız küçük konuşmayı hatırlıyordum. O benim babamdı. Melody'yi neden kovaladığını ya da ona neden saldırdığını anlayamıyordum. Benim tarafımı mı tutuyordu? Bu durum kafamı karıştırmıştı.

Melody, Aaron'ın saldırısından bir pedasın ona saldırmasıyla kurtulmuştu ama her iki durum da kötüydü. Melody'yi pedasın elinden Anka kurtarmıştı. Onların bulunduğum yere doğru inişe geçtiklerini gördüğümde Valerie'ye baktım. Beni duyabileceğini sanmıyordum. Valerie, Anka'nın bu tarafa geldiğini gördüğünde etrafındaki büyücüleri uyardı ve hep birlikte onlara saldırmaya başladılar. İkiye karşı çok fazla kişi olmalarına rağmen Anka'nın keskin büyüleri ve Melody'nin savunması sayesinde yara almadan bu tarafa doğru geliyorlardı. Melody'nin büyüsüne çarpan her enerji, parıltılar halinde etrafa yayılıyor ve onları somutlaştırıyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum, ancak gördüğüm kadarıyla büyü yaptığında gözleri gümüş rengine dönüyordu. Bizi birbirimizden ayıran şey buydu. Göz renklerimiz.

Valerie'den yayılan nefret, bariyerin etrafına kadar çarpıyordu. Güçlü olduğu aşikârdı, ancak afallamasına sebep olan bir şey oldu. Melody'nin büyüsü onun büyüsünü ortadan ikiye bölmüştü. Valerie'nin geriye çekildiğini ve üzerine doğru gelen

büyüden son anda kaçtığını gördüm. Ona yardım etmek istiyordum, ancak bariyerin içinden çıkamayacağımı biliyordum.

Bir anlığına onu umursadığımı fark ettim. Onu korumak ve kurtarmak istiyordum. Kendi çıkarlarım için yaşamasını sağlamak değil, ona yardım etmek istiyordum. İlk defa öldürmekten ve ölümden çok daha farklı bir şey düşünüyordum.

Üzerimdeki bariyerin birkaç saniyeliğine yok olduğunu fark ettiğimde elementlerimi ortaya çıkardım fakat ikimiz arasında da bir bariyer olduğunu gördüğümde saldırmaktan vazgeçtim. Bu sırada Valerie bariyerin kalktığını hissedip saldırmaya çalışmıştı, ancak tam vaktinde saldırısını gerçekleştiremediği için bariyere çarpan büyüsü sekip yine onu bulmuştu. Dişlerimi sıkıp bariyerin ardındaki yansımama baktım.

Elementlerimi ortaya çıkardığımda Melody de büyüsünü ortaya çıkarmıştı. Ondan yayılan enerji, benim enerjime çekiliyor gibiydi. Tuhaf bir şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. Herhangi bir tepki vememem onun harekete geçmesine sebep olmuştu. Dikkatle yapacaklarını izlemeye başladım. Bana zarar vermek istemediğini fark etmiştim. Savaşı buraya ait olmayanlarlaydı.

Gücünü ortaya çıkardığında siyah saçları parıl parıl parlamaya ve ışık saçmaya başlamıştı. Ondan yansıyan ışık, beni sadece bir anlığına içine çektiğinde kendimi zifiri bir karanlığın içinde, Tarsis'te bulmuştum. Melody, Tarsis'in, cehennemin ateşini kullanıyordu.

Avuç içlerinden çıkmaya başlayan alevler esintiye karışarak etrafımıza yayılmaya başladığında çevredeki büyücülerin kaçmaya yeltendiğini gördüm. Valerie'ye döndüğümde kendisini korumak için büyü yaptığını fark ettim. Melody, büyüsünü serbest bıraktığında ondan yayılan güç yüzünden bir alev rüzgârı, yakın çevredeki tüm büyücüleri kasıp kavurmuş ve onlardan

geriye hiçbir şey bırakmamıştı. İçimi rahatsız eden bir his kapladığında, onun bu rüzgârı sadece yaşayanları öldürmek için değil, bedenlerin içerisindeki ruhları yok etmek için kullandığını da anlamıştım. Çevreden eksilen ruhların her birini kalbimde hissedebiliyordum. Bu his, canımı yakıyordu.

Çünkü can verdiğim kaç ruh varsa, hepsi onun yüzünden ölüyordu.

Bakışlarım Anka'ya kaydığında zihnimde onun tiz ve iğrenç sesini duydum. "Bunu engelleyebilirsin, Melanyss... Böyle bir insan olmana gerek yok. Sen bu değilsin. Savaşı bitirmemize yardımcı olabilirsin."

Karşımdaki büyük kuşa nefesimi tutarak bakmayı sürdürdüm. "Ölüm Kraliçesi, ben olsam da olmasam da planını gerçekleştirmeyi kafasına koymuş. Onu engellemek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok." Yoktu, değil mi? Bu sözleri söyleyen kişinin ben olduğuma inanamıyordum. Bir süredir sanki bedenimin kontrolü bende değilmiş gibiydi ve yeni yeni kendime gelmeye başlamıştım.

"İçini görüyorum, Melanyss... Ölüm Kraliçesi'nin karanlığı seni kontrol etmeye çalışıyor. Anılarını yiyip bitiriyor ve seni tüketiyor."

Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında kontrolün bende olmadığının farkına vardım. Dudaklarım oynadığında konuşanın ben olmadığını fark ettim. "Hayır! Buna inanmak istemiyorum." İnanmak istiyordum, her şeyimle buna inanmak istiyordum ama önüme gölge düşürüp bedenimin kontrolünü elime almamı engelleyen bir güç, bir bariyer vardı. Her şeye ulaşabiliyordum, ancak o bariyeri kırıp geçmenin yolunu bilmiyordum.

Anka kükrediğinde Melody öne çıktı. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde içimdeki bariyer onun bakışlarındaki güçle

tekmelenmiş ve geçilmeye çalışılmış gibi hissettim. Dik duruşum içimdeki şiddetle öne doğru büküldüğünde o da bana doğru çekilmişti. Bu bir kez daha olmuştu ama bunun sebebini şimdi anlayabiliyordum. İçimdeki bariyeri kırmanın tek yolu Melody'ydi fakat onu öldürme isteğim bariyerin ardından bana fısıldayan ve beni kontrol eden kişi tarafından anbean artıyordu.

İçimi görmek istercesine bakmayı sürdürdüğü gözlerimde karanlığı gördüğüne emindim. Yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirirken içimdeki engele bir yumruk daha atacak olan cümleyi kurdu. "Yeniden merhaba kardeşim, hoşuna gitsin ya da gitmesin, konuşmamız gereken bir şey var."

Melody, saniyeler sonra bilincimi yitirmeme sebep olacak iksiri ayaklarımın dibinde kırmıştı. Gözlerimi açtığımda kendimi bir mağaranın içinde, Anka'nın hemen karşısında yatarken bulmuştum. Saldırmak için güçlerimi açığa çıkaracağım sırada bunu yapamadığımı ve güçlerimin çalışmadığını fark edince içimdeki kötü deliye dönmüştü. Anka'nın üzerine yürüyüp ona saldırmaya çalıştığım sırada zihnime, "Dur!" diye fısıldadı. "Bunu yapmayacaksın." Büyü işlemeyen yerde zihnime fısıldayabilmesinin sebebi aramızdaki bağdan kaynaklanıyor olmalıydı. Yine de sesi içimdeki kötüyü dizginleyebilmemi sağlamıştı.

Melody birkaç kişi ile birlikte içeriye girdi. Bakışlarım onun üzerindeydi. Ona her bakışımda farklı bir hatıra kafamda beliriyor ve beni geçmişe götürüyordu. Ona bakmayı sürdürürken beni anılarımın arasından çekip alan yine onun sesi olmuştu. "Burada güçlerini kullanamaz ve bize zarar veremezsin. O yüzden yanlış bir şey yapmadığından emin ol ve senden sayıca üstün olduğumuzu unutma."

Söyledikleri içimdeki kötüyü uyandırmaya yetmişti. Yan tarafındaki adam, küçük bir kitabı çıkarıp ona verirken duru-

mumu düzeltecek bir yol bulduğundan bahsetmişti. Hışımla bağırdım. Kendimi tutamıyordum. "Bana hiçbir şey yapamazsınız, ben kendimdeyim ve olduğum kişiden memnunum. O pis ellerinizi sakın bana sürmeyi denemeyin."

Melody, öfkeli bakışlarla bana doğru geldi. Çok kısa bir an dibime kadar girmişti. "Halinden memnun falan değilsin çünkü bu sen değilsin. Yeniden doğduğunda beynin yıkandı ve karanlık büyü altında kaldın. Benim tanıdığım Melany bu değil, sen Melany değilsin. Ama tek bir şansımız bile varsa... Sonuna kadar bu şansın peşini kovalayacağım." İçimdeki kötünün ona güldüğüne yemin edebilirdim. Tanıdık enerjisi ondan korkmama sebep olmaya başlamıştı. "Sakın kaçmaya çalışma, Melany. Kovaladığın kişiden artık bir korkak gibi kaçmamalısın." Kaçtığım yoktu ama içimdeki kötünün her boş anı kollayacağından ve bundan faydalanmaya çalışacağından emindim. Şimdilik boş ve savunmasız bir anlarını yakalayana dek sessizliği tercih etmişti. "Sorgulamaya başladığını ve bizi hatırladığını biliyorum. Eski yaşantın şimdiyle kıyaslandığında düşüncelerine ters olabilir. Fakat sen yıllar boyunca o insandın ve o insan olmayı seviyordun. Herkese yardım edip sevdiklerini koruyordun. Ölmeden önceki son cümlelerinde bile sevdiklerine zarar gelmesini istemedin." Sesini duymak içimdeki kötüyle aramdaki duvara yeni bir yumruk gibiydi. *"Ruhum gölgelerin arasından parlayacak..."*

"Ve bu, yaşayan her..." Ona cevap vermek için dudaklarımı araladığımda beynimin bir yanı iyilerin, öteki yanı ise kötülerin yok olacağını söylüyordu. İçimde verdiğim savaşın bir galibi olmadığında dudaklarımı geri kapattım ve zonklamaya başlayan başımı dizlerimin arasına alarak bağırdım. "Beni rahat bırakın!" Bedenim bunca acıyı kaldıramadığında içimdeki kötülük, düşüncelerimi yeniden ele geçirdi ve durmadan, *"Bu, yaşayan her iyi şeyin sonu olacak,"* dememi sağladı. Bir bedende iki ruhtuk

ve anladığım kadarıyla o ruhu öldürmemi engelleyen bir duvarla karşı karşıyaydım. Aynı, cehennem kapısında gördüğüm saydam ve buğulu duvar gibi.

Bölüm 47

Kendime geldiğimde mağarada sadece Anka vardı. Tamamen ayılana kadar Astrid de gelmişti. Anka'ya bakıp büyücünün gittiğini söyledi. Beynim kaçmak için harika bir an olduğunu haykırıp duruyordu. Şimdiden kaçma planları yapmaya başlamıştım.

İkisinin de en dalgın olduğu anı seçmiş ve oturduğum yerden kalkıp çıkışa doğru koşmaya başlamıştım. Anka'nın tiz kükremesi kulaklarıma dolarken Astrid'in arkamdan koştuğunu duydum. "Buraya gel!" Sesi oldukça yakınımdan geliyordu ama arkama dönüp bakarsam yavaşlayacağımı biliyordum. Bir süre mağaranın içinde zikzaklar çizerek çıkışı aramış ve en sonunda ışığı görmüştüm.

"Dur, Melanyss..." Anka'nın tiz sesi beynimde yankılandıktan hemen sonra onun daha hiddetli bir şekilde, "Dur!" diye bağırdığını duydum.

Durmalıydım. Adımlarım ilerlemeye devam ederken durmayı düşünüyor ve içimdeki karanlığı bastırmaya çalışıyordum. Fakat güç onun elindeydi. Kükremesini zihnimin en kuytu köşelerinde bile duyduğumda içimdeki kötünün tekezlediğini ve bir anlığına dengesini kaybettiğini fark ettim. Bu denge kaybı henüz çıkışa ulaşamamışken gerçekleşmiş ve Astrid'in bana yetişmesine sebep olmuştu.

Beni saçımdan tuttuğu gibi mağaranın diğer tarafına doğru geri çekti. Çıkışla arama girerek bir engel oluşturmuştu. Üzerine atılıp onunla boğuşmaya başladım. Yüzüne atmaya çalıştığım yumruğu engelleyip karnıma vurduğunda ona tekme savurdum. Aynı zamanda tırnaklarımla yüzünde uzun bir çizgi oluşturmuştum. Acıyla bağırıp üzerime atladı ve beni yere devirdi. Boğazımı kavradığı ellerini tutup onu üzerimden ittim ve bu kez ben onun üzerine çıktım. Bir elimle bileklerinden tutarken diğer elimle saçından tutup kafasını yere vurdum. Gözleri kapanır gibi olduğunda Anka'nın üzerime doğru koştuğunu fark ettim. Gitmek için hareketlendiğimde Astrid uzanıp beni bacaklarımdan tuttu. Yüzüstü kapaklandığımda beni toprağın üzerinde sürüklemeye ve geri çekmeye başladı. Çok geçmeden Anka beni pençesiyle yakalamıştı. *Kaçamamıştım.*

Geldiğimiz yere gerisin geriye döndüğümüzde Anka, beni pençesinin altında tutmaya devam etti. Lanetler yağdırmaya başladım fakat beni takan yok gibiydi. Acıyan gözleri üzerimde hissetmem sessizleşmeme sebep olmuştu.

Melody geri gelip halimizi gördüğünde afallamıştı. "Neler oldu burada böyle?"

Astrid ters bir şekilde bana baktı. "Ne olacak..." dedi."Delirmeye başlayınca kaçmaya ve beni öldürmeye çalıştı. Biz de onu yakalayıp etkisiz hale getirdik."

Dudaklarımı ısırmaktan kanatmıştım. Ağzımda biriken kanı yere tükürdüm. "Buradan çıktığımda size yapacaklarımı düşünüp kendimi avutuyorum. Hepiniz göreceksiniz."

Melody öfkeyle bağırdı. "Kes sesini!"

İrkildim ama beni bu şekilde susturmasına izin veremezdim. Sinirlenmesini istiyordum. "Beni onlardan ayırmamalıydın. Benim için gelecekler, göreceksiniz. Onların oyunundaki vezir benim." Onlar için önemliydim. Beni kolay kolay geride bırakacaklarını sanmıyordum. Yoksa bırakırlar mıydı?

Melody'yi geride bırakmayıp kaderimi kendi ellerimle değiştirdiğim an aklıma geldiğinde zorla yutkundum. O ölmesin diye kendimi feda etmiştim. Kardeşim için, onun mutluluğu ve huzuru için ölmeyi seçmiştim. Gözlerim Melody'nin bileğine kaydığında içimdeki tüm öfke kırıntılarının bi anda yok olduğunu hissettim. İçimdeki kötünün varlığını hissedemiyordum. Sadece düşünceli ve kardeşine bir şey olacak korkusuna sahip bir kızdım. "Kendini nasıl hissediyorsun?" Bakışlarım sadece onun üzerindeydi.

Birkaç saniye ciddi olup olmadığımı anlamaya çalıştı. Yanıma eğildiğinde sesi yumuşaktı. "Melany?"

Boğazıma oturan yumruyla konuşmaya çalıştım. "Her şey... Her şey benim canımı acıtıyor, ya senin?" Hareket edebildiğim ölçüde uzanıp onun kolunu tuttum. Parmak uçlarıma kadar titriyordum.

"Seni böyle görmek canımı acıtıyor, kardeşim," dedi. "Ondan kurtulana kadar içindeki karanlığa direnmelisin. Bunu yapabilirsin."

Yeniden onu hissetmeye başlamıştım, geri geliyordu. Çabucak konuştum. "Direnemiyorum Melody, direnmek beni tüketiyor." Hissettikçe çoğalmaya başlıyordu.

"Çok iyi gidiyorsun Melany," dedi fakat bir adım bile atamıyordum.

Yeniden karanlığın esiri olduğumda bütün bedenim bana ceza vermek istercesine gerildi. Bir an ona zarar veririm korkusuyla geri sinerken, bir anda dehşetin tohumları yüzümde yeşermeye başlamıştı. Kontrol yine ondaydı.

Çığlık duyduğumuzda odadaki tüm dikkat oraya kaymıştı. Kızıl saçlı kız geri gelmiş, Anka dışındaki herkesi alıp gitmişti. Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda dudaklarım sinsi bir gülümsemeyle kaplandı. "Benim için geleceklerini söylemiştim."

Anka'nın vücudum üzerindeki pençeleri sertleşti. "Senin için gelen tek kişi onlar değildi, bunu unutma." Söylediklerinden bir anlam çıkarmamış, aksine sertleşen pençelerinden kurtulmak için debelenmeye başlamıştım. "Her şeyi yok edebilecek güce sahipsin, Melanyss. Onlar seni gücün için istiyor. Tam da onlara istediklerini vereceksin. Seni niçin hayata döndürdüklerini sanıyorsun?"

Ağır sözleri yüzüme çarptığında onun haklı olabileceğini düşündüm. Bu zamana kadar beni sadece gücüm için kullanmışlardı. Daha fazla güce erişmek için Ölüm Kraliçesi'ne bağlanmamı istemişlerdi. "Beni, kullanmak için hayata döndürdüklerini mi söylüyorsun?" Ben kimsenin kuklası değildim. "Ben onları kullanıyorum." Dudaklarımdan dökülen kelimeler bana ait değildi. Üstüne üstlük zaman geçtikte içimdeki tanıdık enerjinin kime ait olduğunu da anlamaya başlıyordum. *Ölüm Kraliçesi Hel...* Cehenneme gittiğinde tıpatıp aynı görüntüdeydik çünkü içimde Ölüm Kraliçesi'nden bir parça vardı. Var olması mümkün olmayan bir yerde, içimdeydi. Bir parçası içime işlemiş ve bu zamana kadar ruhlarımız arasındaki paravan sayesinde kendini gizlemeyi başarmıştı.

Cehennem ateşinden doğarken cehennemin, kıyametin ta kendisini yaşayanlar dünyasına, her şeyin başlayıp biteceği yere getirmiştim.

Anka ile yaptığımız küçük konuşmadan sonra herkes içeriye geri gelmişti. Kulaklarımı kabartıp onları dinlediğimde savaşı kazandıklarını ama artık burada daha fazla kalamayacağımızı söylediklerini duymuştum. Buradan çıkmak demek, güçlerime yeniden kavuşmak demekti. Ama bu aynı zamanda güçlerimi Ölüm Kraliçesi'nin de kontrol edebilmesi demekti. Beni kontrol etmesine izin veremezdim. Bu zamana kadar içimde sessiz kalmış bir ruhun varlığını yeni yeni algılıyor olmam, her şeyi farklı düşünmeme sebep olmuştu. Kötülüğü ya da iyiliği seçe-

bilirdim, ancak bu tamamen benim kararım ve benim seçimim olmalıydı, onun değil. Yaptığını ona ödetecektim.

"Kısa bir yolculuğa çıkıyoruz, kardeşim." Melody yanıma gelip önümde bir iksir şişesi kırdığında bunlar duyduğum son sözleriydi.

***

Onları duyabiliyor, ancak bilincim gelgit yaşadığından dolayı gözlerimi aralayamıyordum. "Onu başladığı ilk yere bırakmalı ve korkularıyla yüzleştirmeliyiz."

Hemen ardından bir başka ses duydum. "Kendine zarar verebilir." Ortamdaki uğursuzluğu hissedebiliyordum. Üzerime düşen ağırlıktan kurtulmaya çalıştım ama bedenim hâlâ uyuşmuş bir haldeydi.

"Tarsis kendinden doğanı korur. Sağlam bir şekilde korkularını yendiğinde dışarı çıkacaktır. Yalnız... Aşağıya bir kez inildi mi, korkularınla yüzleşmeden yukarıya çıkamazsın. Oraya birinizin Melany ile birlikte inmesi gerekiyor." Duyduğum seslere artık bir anlam verememeye başladığımda yeniden uykuyla uyanıklık arasında gidip geldiğimi ve daha sonra da vücudumun sarsıldığını hissettim. Hareket ediyorduk. Bir süre boyunca taşındığıma emindim, ancak henüz kendime bile gelemeden sert bir zeminle buluştuğumda canımın acısı yüzünden bir süre daha baygın kalmıştım.

Gözlerimi zifiri karanlıkta açtığımda duyduğum koku ve korkuyla harmanlanmış endişe, beni olduğum yerden anında ayağa kaldırmıştı. Nerede olduğumu biliyor ve bu durumdan oldukça rahatsızlık duyuyordum. Güçlerimin tamamına ulaşabildiğimi fark ettiğimde ateş elementimi ortaya çıkarıp zifiri karanlıkta yolumu bulmaya çalıştım. Yine de Tarsis'in karanlığı ateşi emiyor ve bu yüzden de etrafı net bir şekilde görmemi engelliyordu. Karanlıkta yolumu bulmaya çalışırken bütün

elementlerimi serbest bırakmış ve benim için onların öncülük etmesine izin vermiştim.

Tarsis, en son hatırladığımdan çok daha farklı gözüküyordu. Sanki küçücük bir odada kapana kısılmış gibiydim. Her on adımım bir duvara çıkıyor ve o duvar on adım sonra yeni bir duvarla karşı karşıya gelmeme sebep oluyordu. Kulağıma gelen bir ses vardı. Bu ses her adım atışımda duvarların üzerime geldiğini bana haber verircesine durmadan tekrarlıyordu. Bunun doğru olup olmadığını anlamak için bir sonraki adımlarımı saymaya karar verdim. Altı! Altı adım atıp karşı duvara ulaşmıştım. Duvarlar bir kez daha hareket etti. Hâlâ herhangi bir çıkış bulamamıştım. Gittikçe daraldığımı ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissettim. Hatırladığım kadarıyla ben kapalı alanlardan korkmazdım. Yeniden doğduğumda da, bir önceki yaşantımda da böyle bir problemim olduğunu sanmıyordum. Korkunun bana ait olmadığını fark ettiğimde bayılmadan önce duyduklarımı hatırladım. *Korkularını aşmadan Tarsis'ten çıkamazdın.*

Hissettiğim endişe Hel'e ait olmalıydı. Özgürlüğünün kısıtlanmasından hoşlanmazdı. Bunca deliliğin sebebi de özgürlüğüne sahip olmak istemesiydi. Bu kez ona istediği şeyi vermeyecektim. Korkular ona aitti, bana değil. Ben korkularımı bir önceki hayatımda bırakmıştım. Şimdiyse hiçbir şeyden korkum yoktu.

Ölüm Kraliçesi'nin zayıflığından faydalanıp bedenimin kontrolünü ele geçirdim ve onu kendi silahıyla vurmayı planladım. Kalp atışlarım anbean hızlanırken odanın içinde hızla sağa sola ilerlemeye başladım. Odada adım atacak yer kalmadığında bir mezarın içinde kalmış gibiydim. Gittikçe sıklaşan duvar tamamen üzerime kapandığında sarsılarak uyandım.

Ölüm Kraliçesi'nin bir parçasını orada, o çukurun içinde bıraktığımı hissedebiliyordum ama öte yandan o hâlâ benim

içimdeydi. Uyandığım yeri dikkatlice incelediğimde Melody'nin karşımda hareketsiz bir şekilde yattığını gördüm. Kendinde değildi. Aklıma dolan onlarca şeytani plan karşısında vücudum çoktan harekete geçmişti. Karanlığa rağmen yolu ezbere biliyormuş gibi oradan oraya koşup duran adımlarım beni taşların arkasına götürmüştü. Orada kendi elimle koymuş gibi kalın bir ip bulduğumda irkildim. Zihnimdeki düşüncelerden hiç hoşlanmamıştım.

İpi Ölüm Çukuru'nun yanına bıraktıktan sonra Melody'yi sürükleyerek zift gibi kara sıvının yanına getirdim. İpin bir ucunu mağaranın tavanındaki oyuktan geçirip Melody'nin bacaklarına sıkıca bağladım. Boşta kalan ucu sertçe çektiğimde Melody mağaranın tavanına, Tarsis ziftinin ortasına doğru yükselmeye başladı. İpi bıraktığım an Tarsis'e düşecek ve tamamen zifte bulandığı an orada can verecekti.

Dudaklarıma yapışan şeytani gülümseme, o uyanır uyanmaz yapacaklarımın teminatıydı. Karanlığın hüküm sürme vakti, madalyonun ikinci yüzünün ölümüyle gelecekti.

Bölüm 48

Melody

Kimi zaman şansın yüzünüze gülmüş, her şeyin rayına oturmuş ve yolunda gitmeye başladığını düşünebilirdiniz. Bu, kesinlikle o anlardan biri değildi. Kendimi bacaklarımdan asılmış bir şekilde Ölüm Çukuru'na doğru sarkıtılırken bulduğumda, aklımdan geçenleri tarif etmenin hiçbir yolu olmadığına kanaat getirmiştim. Yakalanmış, kapana kısılmıştım. Ölümün pençesine takılmış ve kendi kıyametime doğru baş aşağı sallandırılmaya başlamıştım. Kaderin oyununun belki de son noktasındaydım.

Doğumumdan bugünüme kadar başıma gelen her şey gözlerimin önünden birer birer akıp gidiyordu. Anılar ne tuhaf şeylerdi. Yaşarken güzel, ölecekken rahatsız ediciydi. Yaşama bağlanma ihtiyacı duyuyordum. Ölmek istemiyordum.

Bacağıma dolanmış olan ip, aynı zamanda kaderimin boynuna dolanmıştı. Asılan tek kişi ben değildim, tüm evrendi. Kehanet benim ölümümle son bulacak ve bu dünyada daha önce yaşanmamış bir şeye sebep olacaktı. *Kıyamet, çok yakındı. Çok yakınımdaydı.*

Bu beklenmedik acı saldırının, kendi kanımdan birinden gelmesi beni kahrediyordu. Tükenmiş hissediyordum, çaresizdim. Bu gibi bir durumda hangi düşünceye sahip olmalıydım bilmiyordum. Sırtımdan vuran, ölmemi isteyen kişi öz kardeşimdi. Üstelik bunu isteyerek de yapmıyordu, bile isteye böyle

bir şeyi yapmasına imkân yoktu. Canımı en çok yakan şey de buydu. O, ne yaptığının farkında değildi. Güzelim kalbi kirletilmiş ve karanlığa bulanmıştı.

Melany'yi suçlayamıyordum çünkü buradaki suçlu o değildi. Beni bacaklarımdan asmış olan kişi o değil, bir başkası olsaydı belki de ölümümü daha kolay kabullenebilirdim. Ancak Ölüm Kraliçesi onu hedef almıştı. Kardeşimi... O masum, içten, yardımsever ve sevdikleri için her şeyi yapabilecek olan kardeşimi... Bu hislerini tersine çevirip kendi emelleri için kullanmışlardı. O, artık onlar için her şeyi yapıyordu.

Bir şansımız olduğuna inanmak istemiştim, ancak bu noktadayken onu geri döndürebilmemin hiçbir yolu yok gibiydi. Daha en başından beni yok etmeye programlanmış birini nasıl geri döndürebilirdim ki? Ne kadar direnirse direnşin güçsüzdü. Tüm fırtınalara karşı direnecek, tüm engelleri aşabilecek ve tüm kötülüğü yenebilecek kadar yeterli güce sahip olmasını dilerdim.

Melany kaderin gidişatını bozmuş olabilirdi, ancak onun ölümü sayesinde hayatta kalmıştım. Şimdi anlıyordum. Belki de birazdan kaderin asıl istediği gerçekleşecek ve ben bir ziftin içinde, ölümün başından beri istediği fakat farklı bir surete bürünmüş haliyle can verecektim.

Bunların gerçek olmamasını diledim, ancak her şey, her zaman beklediğiniz gibi gitmezdi. İnsanoğlu yaratılışından beri pek çok şey dilemiş, dileklerine tutunmuş ve onların gerçekleşmesi için her şeylerini bu yolda feda etmişti. Bu yolda birçok şey feda etmiş olmama rağmen şu anda binlerce yaşamın mahvolmasını önlemekle aramda duran tek ince çizgi, bacağıma dolanmış olan ipti.

Bazen bir ipi boynunuza dolanmış ya da ayağınıza takılmış bir halde bulabilirdiniz. Bu durumdan nasıl kurtulacağınızı dü-

şünmek ilk adımınız olmalıydı. Pes etmek ise adımlarınızın arasında hiçbir zaman bulunmamalıydı. Son ana kadar mücadele etmeli ve umuda tutunmayı bırakmamalıydınız. İyi şeyler hep beklenmedik anlarda olurdu. Fakat o anların, bu anda bulunabileceğine inanmıyordum. İnancımı tamamen yitirmek ve pes etmek üzereydim.

Her şeyin düzelmesini umut ederken kendi ellerimle her şeyi yok etmenin eşiğine gelmiştim. Tabii ki bunda Melany'nin ve uğruna hizmet ettiği kişilerin de parmağı vardı.

"Karanlığın hüküm sürmesini engelleyecek olan her canlı benim karşımda boyun eğecek. Dünya üzerinde tek bir nefes dahi bırakmayana dek saldırmaya ve her şeyi yok etmeye devam edeceğim. Sonunuz ellerimden olacak."

Gözlerim karanlığın ortasındaki silüeti arayıp bulduğunda, "Bunu yapma," dedim. "Kimseye hizmet etme, Melany. Sen hizmet etmez, yardım edersin."

Büyümü ortaya çıkardığımda bacağıma bağlı olan ipi aniden bıraktı. "Bunu denemeyi aklından bile geçirme." Bütün güç onun parmakları arasındaydı. Tarsis'e büyü işlemezdi. Bir tek saç telim bile ona değse içerisine girmiş sayılırdım. "Melany burada değil."

Yüreğimi saran telaş kendi yaşamım için değil, dışarıdaki ailem, arkadaşlarım ve sevdiklerim içindi. Tanıdığım herkes tehlikedeydi. Son ana kadar mücadele etmeliydim. Büyümü ve elementimi kullanmak benim ilk ve tek tercihimdi. Başka bir yolu yoktu. Ya şansımı deneyecek ya da sesimi çıkarmadan ölümü kabullenecektim. "Onun ruhunda yaşıyorum. Ben yüceler yücesi, karanlıkların efendisi, yer ile göğün bitiricisi, cehennem kraliçesi."

Şaşkınlığım korkumun önüne geçememişti ama bazı şeyleri daha iyi anlamıştım. Onun burada bulunmaması gerekiyordu.

Buraya gelmesi yasaktı, imkânsızdı fakat bir açık bulmuş olmalıydı. Bu yanlıştı. Bir bedende iki ruh olmamalıydı.

Onu net göremememe rağmen karanlığın içinde parlayan gümüşlere dikkatlice odaklandım. "Melany lütfen, beni duyabiliyorsan... Benim için, ailen ve sevdiklerin için karşı koy. Ona karşı çık."

Durduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını ve başını iki yana salladığını gördüm. Dikkati dağılıyordu. Onun bu dikkat dağınıklığından faydalanarak aklımdakini yapmak için hızla hareket ettim. "Savaşmadan ölmeyeceğim." Ani bir hareketle büyümü ortaya çıkardığımda tam başımın altında elementimden bir basamak oluşturdum. Başım elementten oluşturduğum basamaktan destek alırken ayak ucuma doğru tüm gücümü kullanarak kendimi kaldırdım.

Bacağımdan destek alıp ipe tutunduğumda Melany bağırdı. "Geber lanet olasıca!" İpi kendisine doğru çekip parmaklarının arasından bıraktığında elementimden oluşturduğum basamak sağ tarafımda kalmıştı. Kendime yeni bir basamak oluşturacak kadar hızlı değildim. Son bir gayretle havada çırpınarak kendimi sağ tarafa doğru savurmaya çalıştım. Basamağı büyümle birazcık uzatabilmiş ve tek elimle ona tutunmayı başarmıştım.

Basamağa tutunur tutunmaz yoğun bir acı hissettim. Beni tam tılsımımın olduğu yerden vurmuştu. İkinci saldırısı ateşten basamağa denk geldiğinde kalbimden bir çığlık yükseldi. Dudaklarımdan dökülen yüksek ses, Ölüm Çukuru'na çivileme düştüğümde mağaranın içerisini doldurmuştu. Tarsis beni hızla içine çekerken, "Neden?" diye bağırdım. "Neden seni seven insanlara bunu yapıyorsun? Neden kendine gelemiyorsun?" Belime kadar batmıştım. Ellerim ve kafam hâlâ ziftin üzerindeydi. Büyümü ortaya çıkarıp kendimi çukurun içerisinden çekmeye çalıştım. Hiçbir halta yaramadığını gördükçe gözlerimden dö-

külen yaşlar çoğalıyordu. Elementimle zifti yakmaya çalıştım ama Tarsis alevin gücünü emip onu kendine kattı.

Melany'nin bedenini ele geçirmiş olan Ölüm Kraliçesi çırpınışlarımı kahkahalarla izliyordu. Ona saldırmaya çalıştım, ancak büyüm onu ıskaladı. Tarsis büyüyü saptırıyordu. "Lütfen," diye bağırdım. Âdeta yalvarıyodum."Melany, lütfen, bunu yapmasına izin verme, ben senin kardeşinim." Neredeyse boğazıma kadar batmıştım. Ellerim ise hâlâ Tarsis'in dışında tutunacak bir şey arıyordu. "Melany, lütfen, seni sevdiğimi hatırla, sevgiyi hatırla." Battığım yerin yakınına geldiğinde onu tutmaya çalıştım.

O ise elime vurup yerden aldığı toprağı üzerime attı. "Burası senin mezarın olacak ve kimse sana ne olduğunu bilmeyecek." Artık çeneme kadar batmıştım. "Sevgiyi yaşamak için geç kaldın." Çok geçmeden son bir derin nefes aldım ve yüzümün Tarsis'e tamamen battığını hissettim.

Canlı bir şekilde ölümün çukuruna gömülüyordum.

Bölüm 49

Melany

Ölüm Kraliçesi Hel, onu bacaklarından Tarsis çukurunun tavanına asmıştı. Aşağıya sarkan bedeni boşlukta süzülürken kendine geldi. Bunca zaman onun kendine gelmesini bekleyen Hel, ölümünün canlı canlı olmasını istemişti. O bir caniydi. Kanımdan bir insanı öldürecek ve ona acımayacak kadar cani...

Düşüncelerime kavuşup bir bedende iki kişi olduğumuzu anladığım andan beri bu dünyaya niçin geldiğimi, yaşadığım süre boyunca kim ve ne için mücadele ettiğimi hatırlamıştım. Tüm kötülükleri onun tarafında ve tüm güzel anıları kendi tarafımda biriktirmiştim. Duvarın ardına geçemiyordum ama kötü düşüncelerin hepsi saydamdı, buhar gibiydi. Ona aitti. Bu yüzden her birini kendisine çekmesine ve benden ayırmasına izin vermiştim.

Kim olduğumu hatırlayana kadar geçtiğim bu zorlu yolda yaptıklarım aklıma geldikçe kahroluyordum. Durmadan öldürmüş ve bundan büyük zevk duymuştum. En azından Ölüm Kraliçesi bu zevki tatmış ve onun hissettiklerini kalbimde hissetmeme sebep olmuştu.

Kendimi, kendi bedenimde parmaklıklar ardına hapsedilmiş gibi hissediyordum. Haksız da sayılmazdım. Kalbimle ruhum arasında büyük bir engel vardı. Kötülüğe bulanmış olan kalbimi ise bir tek sevgim iyileştirebilirdi. Ölüm Kraliçesi'ni

ruhumdan tamamen yok etmenin tek yolu kalbim ile ruhum arasındaki o engeli kaldırmak ve içimde kopan fırtınaya karşı direnmekti. Bunu yapabilirdim.

Bu benim ruhum ve benim bedenimdi. Tüm gücümle, her şeyimi vererek onu engellemeye çalışacaktım. Ruhumun kalbimle benim aramdaki duvara yaslanmasına izin verdim. Yirmi bir gramlık ruhum Ölüm Kraliçesi'nin içimdeki ruhundan çok daha ağırdı. O karşı duvardan ittiriyor, bense duvarın öteki yanından ittiriyordum. Duvar birimizin üzerine çökecekti ve bu kişi ben olmayacaktım.

Melody'nin konuşmasını duyabiliyor, onu görebiliyor, ancak henüz hiçbir şey yapamıyordum. Sesini duymak her seferinde bana biraz daha güç verse de kalbime ulaşmaya yetecek gücü kendimde bulamıyordum. Anılarımdan ve onunla geçirdiğim kısa andan güç almaya çalıştım. Kalbimde hissettiğim kötülüğün üzerini örtecek şeyleri düşünmeyi bir an olsun bırakmadan Hel'e saldırdım.

"Neden?" dedi. "Neden seni seven insanlara bunu yapıyorsun? Neden kendine gelemiyorsun?" Melody kaçmaya çalıştığında Ölüm Kraliçesi, parmakları arasında tuttuğu ipi bırakmıştı. Melody mücadele etmeye, kurtulmaya çalışmıştı ama başaramamıştı. "Lütfen... Melany, lütfen, bunu yapmasına izin verme, ben senin kardeşinim. Seni sevdiğimi hatırla, sevgiyi hatırla..."

Yüreğimi delip geçen sesi, Ölüm Kraliçesi'nin son cümleleriyle son buldu. "Burası senin mezarın olacak ve kimse sana ne olduğunu bilmeyecek. Sevgiyi yaşamak için geç kaldın."

Melody canlı canlı Ölüm Çukuru'na gömülürken hiçbir şey için geç olmadığını ve bu sevgiyi yaşamak için geç kalmadığını biliyordum. Son bir gayret ve içimde oluşan muazzam güçle duvara abandım. Kardeşimin ölümünü izlemeyecektim. Onu

öldüren ben olmayacaktım. Kadere müdahale etmeye çalışan Hel'e karşı koyacaktım.

Ölüm Kraliçesi ile aramdaki duvar yıkıldığında onun kötü enerjisiyle benim iyi enerjim çarpıştı. İçimde muazzam bir fırtına kopuyor, iki taraf da kazanmak için direniyordu. Ölüm Kraliçesi, çizgiyi fazlasıyla aşmıştı. Bu dünyaya gelerek, sevdiklerime zarar vererek ve kardeşimi canlı canlı Tarsis'e gömmeye çalışarak...

Bedenimin kontrolünü elime aldığımı, içimdeki tüm kötülüğün yok olmaya başladığını ve ruhumun Ölüm Kraliçesi'nin ruhunu emmeye başladığını hissettiğimde yere yattım ve Melody'yi henüz tam olarak batmamış olan elinden yakaladım. Elimi bulan parmakları beni sıkıca kavradığında bacaklarımdan güç alarak ayağa kalktım ve onu dışarıya, yanıma çektim. Öksürmeye başladığında onu tamamen Tarsis'in dışına, toprağın üzerine çekmeyi başarmıştım. "Melody, beni duyabiliyor musun?"

Zifte bulanmış gözlerini ellerimle temizledim. Kırptığı gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. "Melany?" dedi.

Kafamı salladım. "Onu yendim, Melody... Ona karşı koydum ve onu yendim." Hâlâ gerçek değilmiş gibi geliyordu ama Ölüm Kraliçesi'nin ruhunu kendi ruhumdaki sevgiyle emerek yok etmiştim. Başından beri orada olmaması gereken karanlığı tüm sevgimle aydınlatmış ve bu aydınlıkla onu yakmıştım. Tarsis'in yeniden doğma gücü benimleydi. Melody'de de aynı güç vardı. Ondan gördüğüm gücü Ölüm Kraliçesi üzerinde kullanmış ve içimdeki ruhu sevgimle, sevgimin sebep olduğu yangınla, cehennemin kendi ateşiyle yakmıştım.

***

Tarsis'in Melody üzerindeki etkisi az da olsa azaldığında onu ayağa kaldırdım ve çıkışa gitmek için yürümesine yardım et-

tim. Biraz temiz hava almak ikimize de iyi gelecekti. Basamakları olabildiğince hızlı çıkıp eski, ahşap kapıyı açtık. Kapı açılır açılmaz yüzümüze çarpan serin rüzgâr, havanın dengesinin son derecede bozulduğunu kanıtlar nitelikteydi. Savaş çoktan başlamış olmalıydı.

Anka hemen kapının karşısında duruyor, dikkatle bize bakıyordu. "Yardım et Descartes, Melody'yi üzerine çıkartmalıyız."

Zihnimdeki sesini duydum. "Melanyss? Gözlerin eski rengine dönmüş. Geri dönmüşsün."

Sesindeki sevinci duyduğumda burukça gülümsedim. "Ölüm Kraliçesi'nin ruhu, kendi ruhumu hapsetmişti. Melody'yi neredeyse öldürmek üzereydim. Son anda-"

Melody, susmamı sağlayacak bir harekette bulunmuş ve bana sıkıca sarılmıştı. "Teşekkür ederim Melany, direndiğin ve savaştığın için teşekkür ederim. Seni tamamen kaybettiğimizi sanmıştım." İçinin rahatladığı ses tonundan anlaşılıyordu.

"Geri dönmene sevindim," dedi Anka.

Aslında hepsi onun sayesindeydi. Bana hatırlamamı söyleyen oydu. Ondan sonra her şeyi daha çok sorgulamaya ve hissetmeye başlamıştım. "Senin sayendeydi," dedim. "Aramızdaki bağ sayesindeydi." Anka benim bir parçamdı. İlk başta onun bu varlığından rahatsız olsam da zamanla benim her şeyim olmuştu. Onu seviyordum ve bir yanım ona fazlasıyla hayranlık duyuyordu.

Melody iyi olduğunu ve devam edebileceğini söylediğinde Anka'nın sırtına bindik. Konuşulacak çok fazla şey olmasına rağmen şimdi kelimelerin vakti değil, savaşmanın vaktiydi. Sevdiklerimizi korumanın ve onlar için direnmenin vaktiydi. Kötülüğün karşısında, onu yok etmek için durmanın vaktiydi.

Kehanette de dediği gibi; *kötülük ruhumda kalıcı değildi. Madalyon, yani madalyonun ilk yüzü olan ben, yok etmiştim içimde yaratılanı.* Sesli bir şekilde mırıldandım. *"Ruhum gölgelerin arasından parladı. Şimdi yaşayan her kötü şeyin sonunun gelme zamanı..."*

Bölüm 50

Melody

Zamandan siliniş nedir bilir misiniz? Yavaş yavaş, ağır ağır...

Ölümün sizi pençelerinin arasında sıkı sıkı tuttuğu ve biraz sonra son nefesinizi vereceğiniz anın gelmesini peki? Ölmeyi bilir misiniz? Yaşarken hem de. Bir kamçı gibi kaçmanıza izin vermeyen bataklığın ortasında çaresizce çırpındınız mı hiç? Ben çırpındım. Kaçmayı çok isterken durmadan beni dibe batıran o sona yakalandım.

Başından beri kaçtığım şeyin ne kötülük ne de Melany olduğunu, gözlerimi kapattığım karanlığa karıştığımda anlamıştım. Benim kovaladığım şey ölümdü ve hiç şüphesiz ki durmadan kaçtığım şey de oydu.

Karanlığın arasındaki son düşüncelerim bana kehaneti fısıldıyordu. Ölüm, ölüme fısıldayanı, yani Melany'yi getirmişti. Melany'nin doğarken ölmesi, Ölüm Kraliçesi ile yapılan anlaşma... Hepsi oyunun bir parçasıydı. Melany ateşler içerisinde kalıp yeryüzünden silindiğinde yine bir ölüm başta yok olanı, yani Ölüm Kraliçesi'ne bağışlanan ruhunu geri getirmişti.

Birinin yaşaması gerekiyordu ve hiç şüphesiz ki bu Melany'nin içerisinde yaşayan ruhu işaret ediyordu. Biri yaşamalı ve biri sonsuzlukta kaybolmalı. Melany'nin ruhunu adamasına engel olduğumuzda onun sonsuzlukta kaybolmasına engel olmuştuk. Bozulan dengeye tutunup onu kendi tarafımıza çekmiştik.

Peki, nerede hata yapmıştık?

Düşünemeyecek kadar soluksuz kaldığım anda parmaklarıma dokunan bir ten hissettim. Aldığım son nefes kalbimin çığlığına karışarak tükenirken, elimi kavrayan ele can havliyle sıkıca sarıldım. Tarsis'in içinden çekilirken başımın ziftin içinden çıktığını hissettim. Ciğerlerime dolan ilk hava bana hâlâ hayatta olduğumu belirtirken öksürmeye başladım. Yaşamak için, kurtulmak ve ciğerlerimi yeniden havayla doldurmak için... Bedenim tamamen Tarsis'ten çıkarıldığında yüzümdeki ziftin ince parmaklar tarafından silindiğini hissettim. "Melody, beni duyuyor musun?"

Gözlerimi araladığımda karanlıkta parıldadığına neredeyse yemin edebileceğim gümüş renkli gözlerle karşılaştım. Bana endişeyle bakıyordu. "Melany?" dedim bunun gerçek olduğuna inanamayarak. Beni çukurdan o çıkarmıştı. Kafasını salladığını belli belirsiz gördüm.

Yorgun sesi kulaklarıma ulaştı. "Onu yendim, Melody. Ona karşı koydum ve onu yendim." İçime dolan rahatlama hissi boğazımdan yukarıya bir hıçkırığın çıkmasına sebep oldu fakat onu yuttum.

Kehanetin sözleri bir kez daha aklımda yankılandı. Yerine oturmayan şeyler şimdi tam olarak anlam kazanmıştı. Kötülük ebedi değildi çünkü Melany içindeki ruhu, Ölüm Kraliçesi'nin bir kısmını yok etmişti. Kendi ruhu yaşarken bir diğeri sonsuzlukta kaybolmuştu. Kehanet ölüme fısıldayanı, Melany'yi yeniden yazmıştı. Her şeyi mahvedecek olan sonsuzluğuna, cehennemine geri dönmüştü. Anılar, Melany'nin içindeki kötülüğü hapsetmesine ve daha da iyisi yok etmesine yardımcı olmuştu. Hatıralar ona gerçekliğini, kendisini hatırlatmıştı.

Ayrıca kehanetin bir kısmı Valerie ve Aaron ile ilgiliydi. Onlar da aynı şeyle sınanmışlardı. Bu kehanetin tek bir yüzü yoktu. Her sözü ailemizi ilgilendiriyordu.

Tarsis'in üzerimdeki etkisi azaldığında Melany beni ayağa kaldırdı. Onu indirdiğim merdivenlerden çıkmama yardım ederken Tanrı'ya onu bize geri verdiği için şükrediyordum.

Dışarıya çıktığımızda bizi Anka karşıladı. Melany ondan yardım istemişti. Yaptığı kısa açıklamadan sonra sözlerini tamamlamasına izin vermeden ona sarıldım. Yüreğim titriyordu. Kardeşim yaşadığı ve geri geldiği için her bir yanım mutluluktan sızlıyordu. "Teşekkür ederim Melany, direndiğin ve savaştığın için teşekkür ederim. Seni tamamen kaybettiğimizi sanmıştım." Sırtımı sıvazladı ve daha sıkı sarıldı.

Hepimiz gitmemiz gerektiğini biliyorduk. Savaş çoktan başlamış olmalıydı. Ölüm Kraliçesi'nin kızgın olduğu ise havanın ani değişiminden belli oluyordu. Onlara daha iyi olduğumu ve devam edebileceğimi söylediğimde Melany'nin varlığından aldığım güçle dimdik durdum. İkimiz birlikte eski günlerdeki gibi Anka'nın kanatları arasına oturduğumuzda Melany sesli bir şekilde mırıldandı. *"Ruhum gölgelerin arasından parladı. Şimdi yaşayan her kötü şeyin sonunun gelme zamanı..."* Sözlerini tekrar ettim. Varlığımız her kötülüğün sonu olacaktı.

***

Gecenin gündüze karıştığı savaş meydanında her şey çok hızlı ilerliyordu. Kan gölüne dönmüş toprak, yerde yatan onlarca bedenin mezarı olmuştu. Gökten buz taneleri yağıyor ve insanlara zarar veriyordu. Bizse her şeye etrafımızda oluşturduğum koruma bariyeri sayesinde tepeden bakıyorduk. Bir yanda Nemesis askerleri, öte yanda Anoliuas'ın ordusu ve öte yanlarda ise müttefiklerimiz Ölüm Kraliçesi'nin askerleri, yaratıkları ve uşaklarıyla savaşıyorlardı. Savaş alanında on binlerce asker, binlerce de yaratık vardı.

Daha önce hiç görmediğimiz dev yaratıklar kaosu yönetiyordu. Büyücüler onların ardına saklanarak savaşıyor ve böyle-

ce fazla yara almadan hasar veriyorlardı. Kimin önde olduğunu söylemek güçtü. Bir kazanan varmış gibi görünmüyordu.

"Kyne ve Igor'u bulmalıyız," dedim. "Onların gücüne ihtiyacım var." On binlerce ruhun olduğu savaş meydanında büyük bir bulut yaratmak istiyorsam bana ait olan enerjiden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sana yardım edebilirim. Ruhları nasıl öldürdüğünü gördüm. Hel'in içimdeki ruhunu da senin gibi yok ettim. Aynı güce sahibiz fakat ben ruhlara hayat da verebiliyorum. Ayrıca kırk sekiz saatleri dolmadan önce herkesi ölümden döndürebilirim."

Arkamı dönüp Melany'ye baktım. Burada olduğu ve bize yardım ettiği için seviniyordum. O bizim en büyük şansımızdı. "Bütün bir alanı kaplayacak, büyük bir fırtına yaratmamız gerek. Ben yağmur bulutlarını kullanacağım, sen de yer yer hortumlar yaratmayı deneyebilirsin." Bu kez savaşın ortasına inmeyecek, uzaktan saldıracaktık. Tabii öncelikle Igor ve Kyne'ı da yanımıza almamız gerekiyordu.

Anka tiz bir kükremeyle Nemesis ordusunun üzerinde dönmeye başladığında cebime sakladığım haritayı çıkarıp büyülü sözleri söyledim. *"Igor-u santa ire lana de reyha ni."* Bu Igor için bir işaretti. Onun nerede olduğunu göremesek de onun bizi bulacağından emindim.

"Kyne'ı görüyorum." Melany, eliyle yaralı askerlerin taşındığı noktayı gösterdiğinde o yöne doğru baktım. Kyne, yaralıların başında duruyor ve onları iyileştirmeye çalışıyordu.

"Ona ihtiyacımız var," dedim Anka'nın kulağına doğru eğilerek. "Yanına gidelim."

Anka inişe geçti ve çok geçmeden Kyne'ın yanına vardık. Melany'yi gördüğünde ışıldayan gözleri yaşlara boğulurken yar-

dımına ihtiyacımız olduğunu söyledik. Kyne bize katıldığında Anka yeniden gökyüzüne doğru yükseldi.

Gideceğimiz yer tepenin üstüydü. Böylelikle gökyüzüne yakın olacak ve yağmur bulutlarını tehlike altında kalmadan rahatça yönetebilecektik. Bir çeşit gizli saldırı silahıydık. Ancak geldiğimiz çoktan görülmüştü. Rahatsız edileceğimize hiç şüphem yoktu.

Tepeye vardığımızda Anka'nın sırtından indik. Çok geçmeden aramıza katılan Igor, peşinde birçok uşak ve yaratıkla birlikte bize doğru geliyordu. Melany gücünü açığa çıkardı. Etrafında dönüp duran dört elementi muazzam bir armoniyle hareket ediyordu. Bense onun yanında kendimi eskisinden de güçlü hissederek duruyordum. Sırt sırta verdiğimiz mücadele yaratıkların ve uşakların tepeden aşağıya düşmesiyle son bulmuştu. Birlikteliğimiz sayesinde hiç yara almamıştık.

Güç aktarımı güçlü büyüler gerektiriyordu. Güçlü büyücülerin ise altından kalkamayacağı büyü yoktu. Igor ve Kyne güçlerini birleştirip enerjilerini içimize akıttığında içimde dalgalanan muazzam bir güç hissettim. Melany'nin de aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Onların içimize akıttığı güç, aramızdaki ikiz bağının da daha parlak bir şekilde görünmesine ve onu daha iyi hissedebilmeme yol açmıştı. Aramızdaki tüm engeller kalkmış gibi duruyordu.

Birlikte savaş meydanına doğru döndüğümüzde aynı anda ortaya çıkardığımız cehennem ateşi, gökyüzünü kül rengi bulutlarla donatmaya başlamıştı. Yer yer oluşturmaya başladığımız bulutları enerji ile doldurup daha sonrasında meydanda gücümüzü tüketmeyecek büyüklükte hortumlar yaratmaya başladık. Bu hortumlar meydandaki kaosun şiddetini arttırmış, her iki taraf için de zorluk çıkarmıştı.

"Sıradaki hamlemiz ne?" diye sordu Melany. Şimdi gücümüzü ruhlara yönlendirmenin vaktiydi.

Savaş alanına inmeyi düşünmemiştim, ancak bu uzaklıktan ruhlara ulaşamıyordum da. "Aşağıya inmeli ve ruhları cehennem ateşinin gücüyle birbirine bağlamalıyız. Daha sonra da her enerjiyi birbirine çekip ruhları bedenlerinden ayıracağız." Anlayıp anlamadığını bilmiyordum ama söylediğimi kavramış gibi beni onayladı. Anka'nın kanatları arasındaki yerimizi yeniden alıp aşağıya, savaşın ortasına indik.

Durduğumuz yer element ordusunu yöneten komutanın, Christian'ın yanıydı. Onun hemen ötesinde ise babam duruyordu. Göz göze geldiğimizde gülümsedim, ancak bundan daha fazlasını söylemeye vaktim yoktu. Hiç kimsenin hiçbir şey için vakti ve direnmekten başka çaresi yoktu. Babam bile bizi görmesine rağmen yanımıza gelememişti. Başımızın çaresine bakabileceğimizi biliyor olmalıydı. Anka havalanıp bizden uzaklaşarak savaşın ortasına daldı ve dev yaratıklara saldırmaya başladı. Onlar kilden yapılmışlardı, Anka ise ölümsüzdü. Onun karşısında hiçbir yaratığın şansı yoktu.

Melany ile göz göze geldik. Güven verircesine bakıyordu. Bakışlarının ardında her şeyi atlattığımız gibi bunu da atlatacağımızı söyleyen bir ima vardı. Ona güveniyordum. Birlikte başladığımız bu yolu, birlikte tamamlayacaktık.

İçimdeki güç açığa çıkmak için âdeta yalvarıyordu. Kafamı eğip ona hazır olduğumu söyledim. Aynı anda güçlerimizi açığa çıkardığımızda avuç içlerimizi öne doğru uzattık. Zamanın diğer herkes için yavaşladığını ama bizim için hızlandığını görebiliyordum. Avcumdan çıkan güç çok hızlı bir şekilde değebildiği her uşağın kalbinden geçmeye başlamıştı. Gidebildiği kadar uzağa, ulaşabildiği kadar çok bedene ulaşmaya çalışıyordu. Büyü hızla yayılmaya devam ederken ileriye doğru adım atmaya başlamıştım. Herkes milim milim oynarken, ben büyümün tüm meydana yayılmasını ve tüm ruhları içine çekmesini istiyordum. Melany'nin peşimden geldiğini gördüğümde çoktan

meydanın ortasına gelmiş ve neredeyse tüm uşakları cehennem ateşinin pençesine takmıştık. "Şimdi," diye fısıldadım. Bizim için hızlanan zaman sesimin yankılar halinde Melany'ye ulaşmasını sağlarken onun sesi de aynı şekilde bana ulaştı. Yerdeki hortumları ve gökteki bulutları ruhlara doğru çektiğimizde hızla akan zamanın ortasında yeniden hayat bulmuştuk.

"Dikkat et!" Melany, ona doğru gelen bir büyüyü elementimi fırlatarak engellediğimde bana minnetle baktı.

Anka kalabalığın üzerinde ölümcül bir şekilde kükredikten hemen sonra üzerimize doğru iniş yapıp pençeleriyle ikimizi de büyücülerin arasından aldı. Havada ters bir manevra yaptığında kendimizi yeniden onun sırtında oturur halde bulduk. Yerden göğe, gökten yere yağan kan damlalarını izlemek büyüleyiciydi. Her kan damlası beraberinde bir ruhu gökyüzüne çıkarıyor ve orada yakarak küle dönüştürüyordu. Yeryüzündeki hortumlarda da durum aynıydı.

Küller... On binlerce ruhun kurtuluşuydu.

"Başardık," dedim. "Ölüm Kraliçesi Hel'in tüm izlerini bu dünya üzerinden sildik."

Ruhların tamamı yanarak kül olduğunda bulutlar, bir volkan gibi patladı. Patlayan bulutlardan yayılan enerji her yöne yayılırken Anka'ya sıkıca tutundum. O ise inişe geçmek için hareketlendi. Ortaya çıkan enerji çok ama çok fazlaydı.

Yere inerken her iki tarafın da savaşmaktan vazgeçtiğini gördük. Sağ kalan büyücüler geri çekiliyordu. Bir insanın içerisindeki kötülüğü engellemenin herhangi bir yolu yoktu, ancak bilinçsiz yapılan tüm kötülüklerin önüne geçmiş ik. Büyücülerin gitmesine izin verecek ve onların düzelmelerini umacaktık.

Yere indiğimizde herkesin bize doğru koştuğunu gördük. Başta babam olmak üzere, tüm takım buradaydı. *Verdiğimiz ka-*

yıplar dışında... Anka, Astrid, Mylo, Ryan, Kyne, Igor, Rebel, Lane, Vee ve Andre... Üstelik artık o da buradaydı. *Melany... O yanımızdaydı.*

Bölüm 51

Melany

Kıyamet savaşının bitiminden bir ay sonra her şey düzene girmiş, üç büyük kehanet kendini geri çekmiş, hastalıklar ortadan kalkmış ve huzur tüm evreni kaplamıştı. Müttefiklerimiz, Christian ve Mylo'nun komuta ettiği ordumuzla birlikte büyücü krallıklarına baskınlar düzenlemiş ve birçok krallığı işgal etmişti. İşgal edilen topraklar müttefikler arasında paylaşılıp herkese eşit olarak dağıtılmıştı. Savaşta can verenler ise benim ölümlerine fısıldamalarım sayesinde hayata geri dönmüşlerdi. Hiçbir kaybımız yoktu.

Bu bir aylık zor süreçte ailemizle aramızı düzeltmiş, birlikte zaman geçirmiş ve özlem gidermiştik. Bundan sonra hep birlikte büyük bir aile olacağımız gerçeği içimizi kıpır kıpır ediyordu. Yeniden burada, kanlı canlı bir şekilde kendim olarak hayattaydım. Kaldığım yerden devam etmenin güç olacağını biliyordum ama Melody bana yaşadıklarımı atlatmamda yardımcı olmak için buradaydı. Üzerime titreyen sevgisi beni mutlu ediyor ve ona sonsuz bir sevgiyle bakmama sebep oluyordu. Aile, koşulsuzca sevgini verebileceğin tek topluluktu. Üstelik biz dört kişilik bir aile de değildik, kalabalıktık: İkizler, Mylo, Anka ve yeni tanıştıklarımız... Her biri bizim ailemizdi ve biz bu aile için her şeyi yapmaya, verebileceğimiz tüm emeği vermeye ve gösterebileceğimiz tüm çabayı göstermeye hazırdık.

Nemesis'te şatafatlı bir duyuruyla prensesler için bir balo verileceği söylendiğinde krallıkta ikiz prensesler olduğunun haberi çok geçmeden yayılmış ve büyük bir heyecana sebep olmuştu. Balo için sarayın büyük bahçesi ayarlandı. Tüm halk davetliydi. Bunu kaçırmak isteyen tek bir kişi bile olmadığını biliyorduk. Binlerce kişiye sesleneceğimiz ve tanıtılacağımız bu an bizim için dönüm noktasıydı. Yeni hayatımız için attığımız ilk adım bu olacaktı.

Balo için hazırlandığımız akşamüstü Mylo yanıma geldi ve benim için hissettiklerinden, bana karşı duyduğu aşktan bahsetti. Sevgisi, gecenin serinliğini sıcacık yapmaya yeterdi. Gözlerimin içine derin derin bakarken dolgun ve ıslak gözüken dudaklarından onu yavaşça öptüm. Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum. "Ölüm bile sana olan sevgimi bitiremedi Mylo, biz birbirimiz için yaratılmışız." Onu uzaktan, başımda olan binlerce sorumluluğun ardına sevgimi saklayarak sevmiştim. Onu her gördüğümde hızlanan kalbimi ve ona karşı duyduğum hayranlığı çok net bir şekilde hatırlıyordum.

Öpüşüme karşılık verirken belimden tuttu. Kollarımı onun boynuna dolamıştım. Öpüşmemiz hararetli bir hal almaya başladığında hafifçe geri çekildim ve yüzüne bakarak gülümsedim. Gülümsememe karşılık verirken beni son bir kez daha öptü. Başını başıma yasladığında onun kokusunu içime çektim. Hayat gibi kokuyordu. Saçlarıma bir öpücük bıraktı. Yaslandığım bedene sıkıca tutundum. Bir süre boyunca onun kalp atışlarını kendi tenimde hissettikten sonra geri çekildim. Yüzüne dikkatlice, onu ezberlemek istercesine baktım. Dudaklarımı araladığımda onun da dudaklarını araladığını fark ettim.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Birbirimize bakıp kendi halimize gülümsedik. Şu an fazlasıyla tatlı görünüyordu.

Bulunduğum odanın kapısı çalınmadan açıldığında kaşlarımı çattım. "Melany, bu papyon nasıl takılıyor, bir türlü beceremedim." Descartes odaya girmişti. Savaştan sonra insana dönüşmüş ve halk arasında dikkat çekmek istemediği için bu şekilde aramıza karışmıştı. Boynuna doladığı papyonu bir türlü kancasına geçirememişti. Bakışları bizi bulduğunda yarım ağız gülümsedi. "Ben de kalbinin neden bu kadar hızlandığını merak etmiştim."

Masanın üzerinden bir şey kapıp ona fırlatarak, "Descartes!" dedim. Beni utandırıyordu.

Mylo, kıkırdayarak Descartes'e doğru yürüdü. "Bak koca kuş..." Ona papyonu nasıl takacağını anlattıktan sonra beni odada bırakıp çıktılar. İkisi çok yakın arkadaş olmuştu. İlk zamanlardan bu yana onları bu şekilde göreceğimi söyleseler katiyen inanmazdım.

Onlar gittikten sonra Astrid uğradı. Giydiği uzun, mavi elbiseyle oldukça şık görünüyordu. Hemen ardından Alin odaya girdi, gözlerindeki parıltı hepimizin ilacıydı. "Bu elbise beni şişman mı göstermiş? Uzun süredir hareketsiz olduğumdan biraz kilo almışım."Gülümsemesi dünyalara bedeldi. Yeşil elbisesi altında kalan göbeğine baktım ve onun bu şekilde de mükemmel olduğunu düşündüm.

Alin, Rebel sayesinde iyileşmişti. Rebel yapılan büyüleri emme gücüne sahip olduğundan Alin'in sakat kalmasına sebep olduğum gücü geri çekmiş ve ona kısmen de olsa bir umut vermişti. Hâlâ biraz topallıyor olsa da ayağa kalkabiliyor, yürüyebiliyor ve koşabiliyordu. Ayağa kalkma süreci zor ve acılı olsa da tek bir an bile bundan şikâyet etmemişti. Yüzüne dolan yaşam enerjisi etrafımızda sürekli pozitif enerjilerin barınmasına sebep oluyordu. Hiçbirimizin bu durumla alakalı bir sorunu yoktu.

Üzerimdeki kızıl elbise ateş gibi parlıyordu. Melody ile aynı tonlarda elbiseler seçmiştik. Astrid, elbisemi düzeltirken dalga-

landırmış olduğum saçlara aynadan baktı. Arkadan bana sarılıp başını omzuma yasladığında, "Hâlâ burada olduğuna ve sana sarılabildiğime inanamıyorum," dedi.

Bedenime sardığı kollarını tuttum. "Sanırım Valerie'ye hâlâ bir teşekkür borcum var." Alaycı ses tonum birkaç saniye bana onu düşündürdü, o ise bunu konuşmak istemiyormuşçasına konuyu değiştirdi. Valerie'yi savaştan beri görmemiştik. Ölüme fısıldayanlardan da herhangi bir iz yoktu. Rebel ve Asiler her yerde onu arıyorlardı ama hâlâ nerede olduğuna dair bir ipucu bulamamıştık.

Ateş düştüğü yeri yakardı, ancak sönmüş bir ateş hiçbir işe yaramazdı. Biz onların ateşlerini söndürmüştük.

"Melany?" Melody'nin sesini duyduğumda kapıya doğru döndüm. Odanın içerisinde kızları gördüğünde gülümsedi. "Hepiniz buradasınız, çok güzel. Aşağıda bizi bekliyorlar, zamanı geldi." Bana uzattığı elini tutarak kızlarla birlikte odamızdan çıkıp merdivenlerden aşağı, halkın ve ailemizin bizi beklediği bahçeye gittik. Bahçeye girer girmez bizim için hazırlanmış olan tahtlar görünüyordu. Biri Elena'nın yanındayken, ötekisi Aaron'ın yanındaydı.

Bizi kapıda Mylo ve Descartes karşıladı. Kavalyelerimiz onlardı. Ben, Mylo'nun koluna girerken Melody de Descartes'in koluna girdi. İkisi, Descartes insan formuna girdiğinden beri fazla yakındı. Bahçenin ortasındaki yoldan tahtlara doğru ilerlerken müzik durdu ve kraliyet borozanları ötmeye başladı. Halk sessizleşmiş ve ailemiz oturdukları yerden ayağa kalkmıştı. Tahtların önüne geldiğimizde babam elimden tutup beni platforma çıkardı. Melody'ye ise annem yardımcı olmuştu.

Aaron yüzünde kocaman bir gülümsemeyle halka seslendi. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Bu zamana kadar bizlere destek verdiniz ve ben de sizlere layık bir kral olmaya

çalıştım. Yıllarca kayıp olan kızımı ararken bana vazgeçmememi söyleyen, beni cesaretlendiren yine sizlerdiniz. Bunun için minnettarım. Yıllarca süren arayış şu an burada son buluyor. Bugün sizlere bir değil, kayıp olan iki kızımı, ikizlerimi takdim ediyorum. Melany Nemesis ve Melody Valerie Nemesis."

Halk, babamın bizi takdim etmesiyle önümüzde eğilirken kardeşime baktım. O da en az benim kadar mutlu ama içten içe endişeli gözüküyordu.

Taç giyme törenimiz henüz resmi bir şekilde yapılmamış olsa da babam ikimizin kafasına da Kyne'ın getirdiği elmas taçları taktı. Birbirinin aynı olan taçları ayıran tek detay, birinin başında gümüş pırlanta varken diğerinin başında altın renkli bir pırlanta olmasıydı.

Taçlar takıldıktan sonra Aaron ve Elena eğlenmemiz için bizi bıraktılar. Halk da bizi çok çabuk arasına kabul etmişti. Havada uçuşan tebrikler, bulunduğumuz için aldığımız hayır duaları, element akademisindeki arkadaşlarımız ile dans etmemiz... Her şey ama her şey harikaydı. Eğlenceli bir gecenin ardından sonunda hepimiz mutluyduk.

Bölüm 52

Melody

Taç giyme törenimiz tanıdıklar ve ülkenin önde gelenleri arasında olmuştu. Görkemli ve çok etkileyiciydi. Müttefik krallıkların da adımıza eğlenceler düzenlediği bu taç giyme töreni, evrenler arasında da kutlanan uzun ve tarihi bir saltanatın başlangıcı olacaktı. Arkadaşlarımız yanımızdaydı ve her şey mükemmeldi. Taht odasına dizilmiş olan onlarca insan bizi izlerken, babamın önünde diz çökmüş, bizi kutsaması için bekliyorduk. Melany'nin omuzları etrafında ona dokundurmadan gezdirdiği kılıcını onun başının üzerinden çekerken sorusunu tamamladı. "Nemesis'i her zaman koruyacağına ve halkın için her şeyi yapacağına yemin ediyor musun?" Melany onu onayladı. "Melany Nemesis, sana resmî olarak hakkın olan tahtı veriyor ve seni Nemesis Krallığı'nın prensesi ve gelecekteki kraliçesi ilan ediyorum."

Babam Melany'ye tacını taktıktan hemen sonra benim önümde durdu. Neredeyse heyecandan titriyordum. Ellerimin titremesini üzerimdeki pelerinle gizlerken başımı eğip kılıcın omuzlarım üzerinde dolaşmasını bekledim. Melany'ye sorduklarını bana da sorduğunda onu onayladım. "Melody Valerie Nemesis, sana resmî olarak hakkın olan tahtı veriyor ve seni Nemesis Krallığı'nın prensesi ve gelecekteki kraliçesi ilan ediyorum."

Başıma yerleştirilen taç ile birlikte duruşumu dikleştirdim. Babam kılıcını kınına yerleştirdiğinde ikimizi de ellerimizden nazikçe tutup ayağa kaldırdı ve önümüzde duran kalabalığa doğru döndürdü. "Nemesis'in ikiz prenseslerini selamlayın. Melany ve Melody Nemesis!" Odada bulunan herkes diz çöktüğünde Descartes'in bize göz kırptığını gördüm.

Odanın içerisinde, "Yaşa Nemesis Prensesi Melody! Yaşa Nemesis Prensesi Melany!" sesleri yankılanırken gülümsedim. Kendimi yeni hayatımın başlangıcındayken bulutların üzerine yükselmişim gibi hissediyordum.

Taç giyme töreni Anka kuşunun zamanı gibiydi. Her şey küllerinden doğuyordu ve daha iyiye gidiyordu. En azından kötü haberi alana kadar bizim gördüğümüz ve düşündüğümüz buydu.

Taç giyme töreninin ertesi günü Rebel'den haber geldi. Geçen süre boyunca Anka da oldukça huzursuzdu. Yanına yaklaşmamıza izin vermemiş ve kendini bir odaya kapatıp uzun bir süre bağırıp her şeyi yakıp yıkmıştı. "Şimdi olmaz," diyordu. "Bu kadar erken olmaz, bunu istemiyorum." Hiçbirimiz ona ne olduğunu bilmiyorduk. Bizimle konuşmadığı için onu anlayamıyorduk.

Rebel, krallığa geldiğinde sadece, "Zamanı geldi," diyerek avcundaki madalyonu bulunduğumuz odanın masasına bırakmıştı. "Kehanet gerçekleşmeli ve sonsuza kadar tüm kötülükler bitmeli." Şifreli konuşmasından hiçbir şey anlayamamıştık. Oysa Anka'nın bulunduğu odaya gidip onu oradan kolayca çıkarmıştı. Endişeli bakışlarla ona döndük.

Ağlamaktan kızaran gözleri etrafına bomboş ve hissiz bakıyordu. "Çok üzgünüm," dedi. Hissiz bakışlarına rağmen sesinde hüzün vardı. "Böyle olmasını istemezdim." Onu ilk defa ağlarken görüyorduk.

Melany, Descartes'e sıkıca sarıldığında bir şeyleri anladığını anlamıştım. "Lütfen," diye fısıldadı. "Düşündüğüm şey gerçek olmasın."

Onları orada birbirlerine sarılıp ağlarken gördüğümde Rebel ellerimi tuttu. "Valerie'yi bulduk." Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım. "Kızıyla birlikte bir köy evinde kalıyor. Merak etme, biz her şeyi düzelteceğiz. Kötülük bir daha ne onu ne de bu evreni bulabilecek."

Neyi düzeltmekten bahsediyordu. Kafam oldukça karışmıştı. "Melany? Descartes? Rebel ne demek istiyor?" Birisinin bana ne olduğunu açıklaması gerekiyordu.

Melany hıçkırıklarının arasından konuşmaya çalıştı. "Gidiyorlar Melody, bir daha gelmemek üzere gidiyorlar."

Ağzımdan bir "Hah!" sesi çıktı. Bu sırada Descartes, bir kolunu ona sarılmam için açmıştı.

"Buradaki görevimiz bitti, Melody. Kötülük bir daha bu evrene uğramayacağı için evren bizi geri çağırıyor." Kendimi Descartes'in kolları arasına atarken bağırarak ağlamaya başladım. Her şeyi düşünen ben, kötülüğün tamamen yok olmasıyla onların da burada bulunamayacağını unutmuştum.

Anka, kâhinlere yoldaşlık yapıyordu ve kâhinler yalnızca kötülük varken doğuyordu. Artık kötülük olmayacağına göre evrenin yarattığı bu ölümsüz yaratığa da bu dünya üzerinde ihtiyaç yoktu. "Üzülmeyin," dedi. "Kalbinizde olacağım ve yanınızda olmasam bile sizi hiçbir zaman unutmayacağım. Gökyüzünden sizleri izleyeceğim." Ona daha sıkı sarıldım. Bu şekilde konuşmasını istemiyordum. Bize veda edemezdi. Henüz çok erkendi.

Madalyonun bir yüzü bendim ve diğer yüzü Melany'ydi. Melany, Anka'ya bağlıyken ben Rebel'e bağlıydım. Yani dolaylı

yoldan madalyonun iki farklı yüzü onları da simgeliyordu. Bir yüzü ölürse kötülük dünyaya yayılacaktı, ancak iki yüzü birden yok olursa denge sağlanacak ve her şey eski haline dönecekti.

Kızıl kıyamet intikamını alıyordu. Biz bu savaştan galip çıkarak ondan özgürlüğünü almıştık ama o da dünyadan kötülüğün çekilmesine sebep verdiğimiz ve bunu bir daha yapmasına engel olduğumuz için intikamını alıyordu. Kehanette de söylendiği gibi bu savaşın bir kazananı olmamıştı. Ellerimizin arasından kayıp gidiyorlardı ve biz zamanın girdabına karşı gelemiyorduk. Her iki taraf da kaybetmek üzereydi.

"Ne kadar zamanınız kaldı?" diye sordu Melany burnunu çekerek. Bunu ben de merak ediyordum.

Rebel yüzünü buruşturdu. "Şafak vakti güneşin ilk ışıklarıyla birlikte buradan gideceğiz ve giderken beraberimizde Tarsis'i de götüreceğiz. Bu sayede Tarsis'in büyüsüne maruz kalmış herkesin gücünü emecek ve giderken onların içindeki kötülüğün de yok olmasını sağlayacağım." Rebel bu yüzden Valerie hakkında endişelenmememizi söylemiş olmalıydı. Hel'e Tarsis sayesinde adadığı ruhu temizlenecek ve her şey eski haline dönecekti. "Halanız... Onu buraya getirmek isteyebilirsiniz."

Rebel nerede kaldığını anlattıktan sonra Anka'nın elini tuttu. Fakat onu götürmeye yeltendiğinde Descartes elini onun elinden çekti. "Gitmeden önce aileme veda edeceğim."

Yüreğimi sızlatan sözleriyle gözümden düşen bir damla yaş, onun parmak uçlarını ıslattı. Anka, gerçekten gidiyordu.

Bölüm 53

Melany

Vedalar ancak güzel yürekleri acıtırmış. Birini ne kadar çok seviyorsanız çektiğiniz üzüntü de o denli artarmış. Bunu yaşayarak öğreniyordum.

Sevgi, her şeyin ötesindeki en güçlü bağdı. Bir insana sevgiyle bağlanmışsanız ve o insanla çok fazla zaman geçirmişseniz bu bağın kopma ihtimali oldukça düşüktür. Aranızdaki ilişki bozulmuş olsa bile sağlam kalacak o bağ, her zaman sizin için bir umut ışığıdır. Düştüğünüzde kalkmanızı sağlar. Üzüldüğünüzde gözyaşlarınızı siler. Bağırmak istediğinizde sizin yerinize çığlık atar. Birinin sizi sevdiğini bilirseniz asla yalnız olmazsınız. Korkmazsınız. Karanlık gecelerde sıcak bir uykudur sevgi. Susuz çöllerde bir yağmur bulutudur. Eğer birini yokluğunda da sevmeye devam ediyorsanız... Onsuzlukta, sonsuz olmaktır sevgi. Her daim sırtınızı yaslayabileceğiniz o ağaçtır, dağdır.

Anka ile aramdaki bağ her şeyin ötesinde buydu. Biz birbirimiz için yaratılmıştık. O beni tamamlıyordu, bense onu tamamlıyordum. Şimdi bir yarım tamamen benden uzağa, yok oluşuna doğru adım adım yürüyordu. Tarsis'in kapısında dikilmiş, onun gözlerinin içine bakarken aramızdaki bağın hiç kopmayacağına emin olduğum düşüncelerime sıkıca tutunmuş ve kendime bir söz vermiştim.

Her şeyi unutsam bile onu hatırlayacaktım.

Onunla geçirdiğim tüm anları, tüm zamanları, birlikte başa çıktığımız tüm sorunları, tüm engelleri, onun elinin değdiği her şeyi, adımını attığı her toprağı... Ona dair hiçbir şeyi unutmayacaktım.

Ondan ayrılmak bir tercih değil, zorunluluktu. Buna mecburduk. Sonsuza kadar birlikte kalamayacağımızın farkındaydım, ancak bu vedanın bu kadar çabuk geleceğini de bilmiyordum. Biraz daha zamanımızın olabilmesi için her şeyimi verirdim, bunu biliyordum. Bunu istiyordum. Ancak o gidiyordu. Gitmeliydi. Bunu engelleyemezdim. O an, vedaların zamansız olduğunu daha iyi anladım. Hiçbir veda zamanlı değildi. İnsanı en hazırlıksız, en mutlu olduğu anlarda yakalar ve yüreğinin tam ortasına kocaman bir cehennem yerleştirirdi.

İçinize kadar ağlayıp da söndüremediğiniz bu yangının herhangi bir çaresi yoktu, ancak sevgi bu yangını yok etmese de hafifletebilirdi. Buz gibi bir günde kar gibi üzerinize yağıp sizi örtebilir ve imkânsız gibi gözükse de bazen soğuk içinizi ısıtabilirdi. Sahip olduğunuz o sevgi kanınız donduğunda bile size iyi gelebilir, tüm sorunlardan bu sayede kaçabilir ve bir anlığına durup sakin bir nefes alabilirdiniz.

Bakışlarım hâlâ onun üzerindeydi. Ailem dediği insanlarla teker teker vedalaşmasını izliyordum. Herkes onu bu sonsuz yolculuğa uğurlamak için gelmişti.

Bunca yıldır yalnız hisseden Anka, sonunda bir aileye sahip olmuştu, ancak şimdi onlardan koparılıp alınıyordu. İlk defa o anda hayattan bir parça nefret ettim. Gitmesini istemeyecek kadar bencildim. Burada kalması kimsenin zararına olmayacaktı ama yine de o geri çağrılıyordu. Benim de bu dünya üzerindeki görevim bitmişti ama onun gibi evren tarafından yaratılmadığımdan yaşamam gereken bir hayatım vardı. Bu durum sinirlerimi bozuyor ve kendime kızmama sebep oluyordu.

Veda sırası bana geldiğinde herkes bir adım geri çekilmişti. Bu dünyaya Anka formunda gelmişti, ancak şimdi buraya bir insan formunda veda ediyordu.

Beni omuzlarımdan tutup kendine çekti. Bedenimi sıkıca saran kollarına anında karşılık vermiştim. "Seni hiçbir zaman yalnız bırakmayacağım, biliyorsun, değil mi?"

Boğazımdan yükselen hıçkırıklara rağmen, "Evet," diye fısıldadım. "Bana verdiğin sözü unutma." Birazdan gerçeklikten silinecek oluşu belki de tüm hafızasının yok olmasına sebep olacaktı ama yine de beni unutmayacağına inanmak istiyordum.

"Ruhum seni asla unutmayacak, Melany."

Fısıldadım çünkü bağırmak istediğin ne varsa sessizce söylenmeliydi. Bazen ne kadar bağırmak istersen iste sesin çıkmazdı. Kalbim çığlık çığlığayken fısıldadım. Çünkü duyulmasını istediğim ne varsa bu sessizlikteydi. "Ruhun gölgelerin arasından parlayacak..."

Yüzüme bakıp o tarifsiz gülümsemesiyle gümüşlerini gözlerime dikti. "...ve her hatırlanışımda yüzüm gökyüzünde olacak." Bana son bir kez daha sıkıca sarıldığında, "Gök," dedi. "Bir kez yüzüme bakmışsa ben her zaman orada olacağımdır." Gözlerimdeki yaşı silip bir adım geri çekildi. Onu bileklerinden tuttum. Gitmesini istemiyordum. "Beni hatırlamak istediğin her an gökyüzüne bak."

Bir adım daha geri çekildiğinde bileklerini daha sıkı kavradım. "Beni bırakma." Dudağımı dişlerken onun gidişini engellemeye çalışıyordum. Melody'nin yanımdaki vardığını hissettiğimde beni omzumdan tuttu. "Lütfen... Beni bırakma, Descartes." Anka'nın gözleri parladı, içlerinde ateşler yanıyordu.

Güneşin ışıkları yeryüzüne düşmeye başladığında Rebel, Tarsis'in kapısını açıp Descartes'e gitme zamanının geldiğini söyledi. Descartes geri geri giderken son bir kez hepimizin yüzüne baktı.

"Bana asla sahip olmadığım o aile olduğunuz için teşekkür ederim. Buradaki görevimi tamamlayabildiğim için mutluyum, lütfen siz de gittiğim için üzülmeyin. Ben hep yüreklerinizde olacağım ve sizi hep yüreğimde yaşatacağım. Giderken... düşündüğüm son şey... siz olacaksınız."

Ellerini ellerimden çektiğinde Melody onun peşinden gitmemem için beni omzumdan tuttu. Debelendim ama ellerinden kurtulmayı başaramadım. İkimiz de aynı anda sarsılarak ağlıyorduk. Karanlığın içerisinde kaybolduklarında Tarsis'in kapısı sert bir şekilde kapandı. Anka'nın Melody ile bana bakıp söylediği son söz ise zihnimizde yankılanmıştı. "Birbirinize iyi bakın. Sizi seviyorum..."

FİNAL I

Melody

Ertelediğim onca şeyden kaçamayacağımın farkındaydım ama adımlarım beni ne kadar uzaklaştırabilirse o kadar uzağa yürüyordum. Bir süre sonra yürümek de yetmemiş, tüm gerçeklikten koşarak kaçmaya başlamıştım. Ancak ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım, peşimi bırakmayan tilkiler kafamın ve göğsümün içerisinde beni sıkıştırmaya, yakalamaya devam ediyordu. Bu farkındalık içimi rahatsız etmeye başladığında ardıma bakmış fakat geldiğim noktayı görememiştim. Yapmam gerekeni biliyordum. Bu yolun başında kaçtığım şey, beni yolun sonunda da bekliyordu. Yürümeye, hatta koşmaya devam edip bunu bitirmeliydim. Çünkü biliyordum; her son bir başlangıç, her yeni başlangıç ise kaçtığım sona doğru attığım, engellerle dolu bir yığın ağır aksak adımdı.

Ben Melody Valerie Nemesis, kaçtığım başlangıca adım adım yaklaşırken yolun sonunda başlangıcımı görebiliyordum. Sonum, yüzünde yorgun bir gülümsemeyle beni sarmak için orada, karşımda duruyordu. Ağır adımlarım sona yaklaştıkça beni biraz daha bastığım zemine yapıştırıyordu. Batıyordum. Fakat battığım yer, kıyametim olacağı kadar kurtuluşum da olacaktı.

Anka, küllerinden bir daha doğmamak üzere sonsuzluğa karıştığında hayatımızda büyük bir eksiklik oluştu. Her güne farklı bir şekilde uyansak da yüreğimizden onun varlığını eksik

etmiyorduk. Çünkü biliyorduk ki onu hatırlayan son kişi de can verince unutulacaktı. Bizler son nefeslerimizi verene dek onu anacaktık.

Aynı günlerin farklı saatlerinde her birimiz sadece bir anlığına bile olsa boşluğa gözlerimizi dikiyor ve dalıp gidiyorduk. Acı, günün herhangi bir saatinde her birimizi teker teker hazırlıksız yakalıyor ve kendisini hatırlatıyordu. Dalıp giden birini gördüğümüzde yüreğinin bir parçasının onu düşündüğünü hemen anlıyor ve birbirimize destek oluyorduk. Bunu hep birlikte atlatacaktık.

Gidişinin üzerinden geçen altı ay boyunca Melany her gün gökyüzüne bakmış ve çoğunlukla yalnız olmayı tercih etmişti. Kimse onun üzerine gitmiyor ve herkes yasını tutmasına izin veriyordu. Anka'yı ondan çok daha az tanıyordum ve onunla Melany kadar zaman geçirmemiştim. Üstelik aramızda onunla olduğu gibi bir bağ da yoktu. Bu yüzden onun ne kadar acı çektiğini anlamamın imkânı yoktu.

Rebel benim bir parçamdı. Onun Tarsis'in içerisinde yok olduğunu anbean hissetmiştim. Acı çekmemişti fakat hüzünlüydü. Gitmek zorunda kaldığı için pişmanlık ve öfke duyuyordu. Söylediklerinin aksine bu dünyadan mutlu bir şekilde ayrılmamışlardı. Daha fazla zamanları olmasını dilemişlerdi fakat kader bu isteklerine karşı çıkmıştı.

Onlar Tarsis'in içerisinde yok olduğunda, çukur bir anda yeryüzünden silinmiş ve eski ahşap kapının olduğu yerde bir ağaç filizlenmişti. Bu ağaca *yeniden yaşam ağacı* adını vermiştik. İkisini ziyaret etmek istediğimizde oraya, yaşam ağacına gidiyorduk. İsimlerini ağacın üzerine kazımış ve sonsuza dek mezarları olacak o ağacı koruma altına almıştık.

Tarsis yok olduğunda tılsımlarımız acılı bir şekilde vücutlarımızdan silinmiş ve ardında sadece güneşe benzer soluk birer iz

bırakmıştı. Tarsis'in yok olmasıyla Hel'e bağlı olan tüm ruhlar yenilenmiş, kötülükten sonsuza dek kurtulmuş ve bu sayede ölüme fısıldayanlar, ruhlarını adamalarından önceki hallerine dönmüşlerdi. Rebel'in tarifine uyup Valerie'nin yanına gitmiş, onu ve kızını krallığa almıştık. Geçmiş hayatına dair hiçbir şey hatırlamıyordu ve tamamen kötülükten arınmıştı. Aaron ise kardeşine yeniden kavuşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Onu ve yaptıklarını içten içe her gün biraz daha affediyordu. Bizleri affettiği gibi...

Elena iki kızının da çevresinde olmasından oldukça hoşnuttu. Üzerimize titriyor, bizi sevgiye boğuyor ve yapabildiği ölçüde bizimle zaman geçirmeye çalışıyordu. Hep birlikte olduğumuz anlar acının en çok hafiflediği zamanlardı. Bu yüzden kimse kimseyi yalnız bırakmamaya çalışıyordu.

Mylo, Melany ile bir ilişkiye başlamıştı. Aralarındaki bağ gittikçe kuvvetleniyor ve koparılamayacak raddeye geliyordu. Mylo'nun sevgisi Melany'ye iyi gelmişti. Onu hayata bağlayan temel şeylerden biri de buydu. Sırtını güvenle yaslayacağı biri sürekli etrafındaydı.

Astrid ve Alin, bir süre boyunca krallıktan uzaklaşmıştı. Fakat yolculukları o kadar da uzun sürmemişti. Alin'in gidip görmek istediği yerlere uğramış, birlikte hasret gidermişlerdi. Geri döndüklerinde her ikisi de daha iyi görünüyordu. Onlara bir abileri olduğunu hâlâ söyleyememiştim fakat Melany'nin bu durumdan haberi vardı. Uzun zamandır Dünya'ya gitmek istediğini ama bir türlü buna zaman bulamadığından bahsetmişti. Başına gelenlerden sonra oraya uğrayamaması oldukça normaldi. Bunca zamandan sonra yine de orada hoş karşılanacağından emindim.

Kızları abileriyle tanıştırmaya karar verdiğimizde bütün takımı toplayıp küçük bir plan yapmıştık. Dünya'ya Melany'nin

annesiyle tanışmaya gideceğimizi söyleyecek ve onları da peşimizden sürükleyecektik. Elena ve Aaron'dan iznimizi almıştık.

Danny'nin iki kız kardeşi olduğunu bilmediğini düşünüyorduk. Onun neden Dünya'da olduğu konusundaysa hiçbir fikrimiz yoktu. Yine de oradaydı işte. Melany'yle birlikte büyümüştü. İkinci annesinin bu konuda bir açıklaması olduğuna neredeyse emindik.

Gerekli olan her şeyi hazırladığımızda Melany'yi çağırmak için odaya çıktım. Orada sadece bir gün kalacağımızı düşünmüştüm ama Melany yatağın üzerine koyduğu çantasına birkaç kıyafet koyuyordu. "Hemen dönmeyeceğiz değil mi, birkaç gün kalacağız?"

Sorumla birlikte bana döndü. Geldiğimi yeni fark ediyordu. Kafasını onaylarcasına salladı. "Senin için de bir çanta hazırladım. Bir süreliğine buradan uzaklaşmak hepimize iyi gelecektir. Hem size göstermek istediğim birkaç yer var." Gülümsedim. Daha önce hiç Dünya'ya gitmemiştim. "Herkes için şaşırtıcı olacak. Danny ve ikizlerin kardeş olduğuna hâlâ inanamıyorum." Yatağa oturdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Garip hareketleri vardı, bazen bir anda yanımdan ayrılıp bir arabaya biniyor ve bizden uzaklaşıyordu."

Omuz silktim. "Nereye gidiyordu sence?"

Dudak büktü. "Bunu ona hiçbir zaman sormadım. Birkaç kez Becky'nin bunu ona sorduğunu ama sorduğu için Dannk

Melany'nin attığı çantayı havada yakalayıp sırtıma taktım. Kendi çantasını kapatıp yanıma geldiğinde gitmek için hazırdık.

Öncelikle kral ve kraliçeye uğrayıp onlarla vedalaştık. Daha sonraysa Mylo'yu almaya akademiye gittik. Kızlar da onunla birlikte oradaydı. Hepsi birden bir arabanın önünde dikiliyordu. Şoför koltuğunda Christian'ı görmüştüm. Arka koltukta biraz sıkışacaktık.

Yanlarına vardığımızda Melany, Mylo'ya sarıldı. Christian ise kornaya basıyordu. "Bütün gün sizin şoförlüğünüzü yapamam. Gidelim!"

Bir süreliğine uzaklaşmanın hepimiz için en iyisi olacağını düşünüyordum. Yeni bir yerde farklı aktiviteler yapmak bize güç verecekti. Hep birlikte arabaya doluştuğumuzda Christian radyoyu açtı. "Teknolojinin var olduğu yere gitmeye hazır olun, aklınızı kaçıracaksınız!"

FİNAL II

Melany

Arabaya doluşup Dünya'ya gitmek için yola çıktığımızda en yakındaki boyut kapısından geçerek Dünya üzerindeki bomboş bir patika yola inmiştik. Tarlaların arasından geçerek otobana gelene kadar birçok ayçiçeği görmüş ve onları izlemekten büyük keyif almıştık. Güneş henüz tepedeydi, ancak gideceğimiz yere varana kadar gün batımını görmüş olurduk.

Arabanın camını açıp dışarıdaki sonbahar havasını içime çektim. Kafamı kenara yaslayıp uzun yola gözlerimi diktiğimde burayı özlediğimi fark etmiştim. Yıllarım bu evrende, hiçbir şeyden haberim yokken geçmişti. İlk adımlarımı attığım yer burasıydı. İlk kez burada bisikletten düşüp dizimi yaralamıştım. İlk kez burada okula gitmiş ve oradan nefret etmiştim. Her ilkimi burada yaşamıştım fakat Nemesis benim yeniden doğduğumu, ilk kez yaşadığımı hissettiğim yerdi. Bela bir kez bile peşimi bırakmamış olsa da bu durumdan hiçbir şikâyetim yoktu. Yaşamış, görmüş ve öğrenmiştim.

Ev denilen yer, büyüyüp yaşlandığınız, güvenle uyuduğunuz bir çatı altı değildi. Tecrübelerim sayesinde öğrenmiştim bunu. Düşe kalka ama çok sağlam bir şekilde öğrenmiştim hem de. Evde olmak için bir çatı altında olmanıza gerek yoktu. Sevdiğiniz insanların kanatlarının altı, dizleri ve omuzları da sizin eviniz olabilirdi. Sevgi neredeyse ev oradaydı.

Ormanda uyuduğum, mağara kenarlarında yattığım birçok gece olmuştu fakat hiçbirinde ev özlemi çekmemiştim. Sevdiklerimin yanımda olduğunu bilmek, sevdiğimle olmak evde olmakla eş değerdi.

İçimdeki evde herkesin ayrı bir yeri, ayrı bir odası vardı. Descartes de bu odalardan birine sahipti. Onun kalbimdeki yeri hiçbir zaman değişmeyecekti. Ayrıca bu yer hiç kimseyle ve hiçbir şeyle doldurulamazdı. Işıkları hâlâ yanıyordu ve yanmaya devam da edecekti. Son zamanlarda onu fazlaca düşünüyor ve özlüyordum. Elimde tek bir fotoğrafı bile yoktu, sadece kitaplarda çizilen tasvirleri vardı fakat hiçbir tasvir onu andırmıyordu. Rüyalarıma bile gelmiyor oluşu canımı fazlasıyla sıkmaya başlamıştı. Onu bir kez daha görebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım, ancak o sanki tamamen kaybolmuş ve hafızalardan silinmişti.

Araba tanıdık sokaklara girdiğinde başımı, yasladığım camdan kaldırdım. Christian yolu tam olarak hatırlamadığı için ona yolu tarif etmemi istiyordu. "Buradan sağa dön," dedim. Şu an eskiden çalıştığım yer olan Arthur'un kafesinin önünden geçiyorduk. Bina yeniden yapılmış, tasarlanmış ve hizmete açılmıştı. Kapının hemen önüne ise *"Arthur'un Anısına"* yazılı bir tabela asılmıştı. Kafeyi bu şekilde görünce duygulanmıştım.

Bir süre dümdüz gittikten sonra otobüse bindiğim durağın oraya gelmiş ve üst yola saparak evimizin olduğu yere varmıştık. "Burada dur Christian, geldik." Uzun zamandır Becky'yi görmemiş olmamın verdiği gerginlikle arabadan indim.

"Gelmeden önce haber vermemiz daha uygun olabilirdi."

Alin biraz mahcup bir şekilde konuştuğunda Astrid onu dürttü. "Evrenler arası mektup mu gönderseydik Alin, ne saçmalıyorsun?" Mylo bunu komik bulup gülümsemişti.

Melody yanıma geldiğinde elimi tuttu. "Acaba ikimizi yan yana gördüğünde ne düşünecek?" Gülümsedim. Gidip bunu görmenin vaktiydi.

Kapıya ulaştığımızda zili çaldım. İçeriden gelen birkaç adım sesinden sonra kapı büyük bir sakinlikle açıldı. Becky yorgun gözlerle gelene bakmak için kafasını kaldırdığında Melody'ye bakarak, "Melany!" diye bağırdı. Sesinde şaşkınlık ve sevinç vardı. Hemen ardından gözleri bana kaydı.

"Hayır Becky, Melany benim." Gülümsedim. Karşısında benden iki tane görmeyi beklemediği için bir anlığına kendisinden geçti. "Becky!" Melody ile birlikte aynı anda öne doğru atılıp onu tuttuk.

"Onu içeriye taşısak iyi olacak." Christian, Becky'yi taşımamıza ve koltuğa yatırmamıza yardım ettikten sonra, bir bardak su getirmek için hemen mutfağa gitti. Bense onun yüzüne kolonya çarpıp onu kendine getirdim.

Yeniden kendine geldiğinde Melody içerideki odadaydı. İkimizi birden görüp yeniden fenalaşmasını istemediğimizden ona içeride beklemesi gerektiğini söylemiştim. Becky'nin ayıldığında yaptığı ilk şey, bana sıkıca sarılmak oldu. "Bu anın gelmesini o kadar uzun süre bekledim ki inanamazsın. Heyecanımdan senden iki tane gördüm." Geri çekildiğinde gözleri dolmuştu. "Arkadaşlarınla birlikte gelmişsin."

Kızlar Becky'ye gülümserken Mylo kendini tanıttı. "Merhaba, ben Mylo, Christian'ın oğluyum." Mylo'nun ardından kızlar da kendilerini tanıttılar.

"Tanışmanı istediğim biri daha var, Becky." Odanın içinde başka birinin olmadığına emindi. "Benden iki tane gördüğünü söylediğin kısım doğruydu. Benim ikiz kardeşim var."

Gözleri ışıldadı. "Heyecanlandığım için öyle gördüğümü düşünmüştüm." Elini elimin üzerine koydu. "Onu ne zaman görebilirim?"

Melody bu anı bekliyormuş gibi kapının önünde belirdi ve nazikçe, "Merhaba," dedi. "Ben Melody." Becky ayağa kalkıp ona sarıldı. Melody'yi ilk kez görmesine rağmen onu en az benim kadar sevdiğine emindim.

Oturup bir süre sohbet ettikten sonra, "Aç mısınız?" diye sordu.

Hepimiz biraz açtık ama öncelikle Danny'yi görmek ve kızları onunla tanıştırmak istiyordum. "Dışarıda yiyeceğiz," dedim. "Kızları götürmek istediğim bir yer var."

Melody'ye bakıp göz kırptığımda daha önceden konuşup planladığımız o malum soruyu sordu. "Duyduğuma göre Melany'nin bir kuzeni varmış. O nerede?"

Becky bir süre düşündü. "Sabah arkadaşlarıyla buluşacaktı ama sanırım şu anda çalışıyor."

Gözlerimi kıstım. "Nerede çalışıyor?"

Yüzüne sevecen bir ifade takınmıştı, geçmişi hatırlamak istemiyor gibiydi. "Aynı yerde çalışıyor." Arthur'un ölümünden bahsetmek istememiş olmalıydı.

Ben de konuyu açmak istemediğim için, "O halde yemeğimizi orada yiyelim, daha sonra hep birlikte buraya geri döneriz," dedim. "Eğer senin için de uygunsa." Kalacak bir yere ihtiyacımız vardı. Çocuklar ayaklandığında ben de ayağa kalktım.

Bu sırada Becky aceleyle konuştu. "Başımın üstünde yeriniz var. Siz gelene kadar hepiniz için yatacak yer ayarlarım. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz ve umarım... Hemen gitmezsiniz."

Uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Merak etme Becky, bir süre seninle kalacağız." Verdiğim habere sevinmiş gibiydi.

Evi terk ettiğimizde Christian, bizi önünden geçtiğimiz kafeye götürdü. Bu sırada ince ince yağmur yağmaya başlamıştı. Sonbahar yağmurunun ayrı bir güzelliği oluyordu. Güneş çoktan batmış, gökyüzünü saran yağmur bulutlarıysa birazdan burayı terk edeceğe benziyordu. Christian arabayı park ettiğinde ıslak caddeden geçerek kafeye doğru yürüdük. Dışarıdan göründüğü kadarıyla yeniden aynı şekilde ve tıpatıp benim zamanımdaki gibi inşa edilmişti.

Kapıdan içeriye girdiğimizde Christian buraya ilk geldikleri zaman oturdukları masaya yöneldi. Onlar hep birlikte masaya otururken yanlarına hemen döneceğimi söyleyip arka tarafa, Danny'nin olduğu yere gittim.

Onu ocağın başında yemek yaparken bulduğumda, "Danny, masa on dört, yedi tane kahve ve seni istiyor," dedim.

"Masa on dörde yedi tane kahve gönderin! Şu an meşgulüm."

Kaşlarımı çattım. Kafasını yaptığı yemekten kaldırmamıştı. "Hey!" diye seslendim, sesim kızgın çıkmıştı.

"Size meşgul olduğumu söyledim." Kafasını kaldırdığında göz göze geldik. "Melany?" Çatık kaşları anında yumuşadığında yaptığı her şeyi bırakıp yanıma koştu. Beni kucağına alıp döndürdüğünde, "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin," dedi.

Sıkıca sardığı kolları arasından çıktım. "Seni tanıştırmak istediğim birkaç kişi var."

Ocağın başına geçip yemeği kontrol etti. "O halde son siparişimi hazırlayıp yanınıza geleyim, bu sırada kahveleri yapmak

ister misin? Aynı eski günlerdeki gibi." Omuz silktim. Bunu yapabilirdim.

Kahveleri yaparken Danny'ye başımdan geçenleri yüzeysel olarak anlattım ve buraya gelmemizdeki amaçtan bahsettim. Artık bir kardeşim olduğunu biliyordu, kendisininse iki kız abisi olduğunun çoktan farkında gibiydi. Beni şaşırtacak o cümleyi söyledi. "Biliyordum ama korktum." Korktuğu şey neydi ve bunu nasıl öğrenmişti? "Beni buraya babam getirdi ve eğer geri dönersem onları öldüreceğini söyledi. İyi bir abi değildim ve onlara sürekli sorun çıkarıyordum. Besleyecek fazladan bir boğaza daha ihtiyaçları yoktu. Ayrıca onlar gibi güçlere de sahip değildim." Büyük bir dikkatle söylediklerini dinliyordum. "Onlar çok küçüktü, bense kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyüktüm. İnsanların yetimhane dediği bir yere bırakıldım ve orada bir süre kaldım. Daha sonraysa evlat edinildim. Üvey olduğumu bilmiyordun fakat geri kalan hikâyenin hepsini biliyorsun." Gözlerinin içi titriyordu.

"Seni çok seviyorum Danny, benim için bir kuzenden, bir abiden çok daha fazlasısın." Elimi ona doğru uzattım. "Henüz bir abileri olduğunu bilmiyorlar, bu haberi onlara hep birlikte verelim." Siparişini tamamlamıştı. Bir elimde kahve tepsisini tutarken diğer elimle Danny'nin parmaklarını kavradım.

Masaya vardığımızda herkes güler bir yüzle Danny'ye selam verdi. Masaya onun için fazladan bir sandalye çekildi. Masaya yaptığım kahve servisi herkesin hoşuna gitmişti.

Bir süre boyunca sohbet edip arayı ısıttığımızda Melody ile birlikte bu müjdeli haberi ikizlere verdik. Başta inanmamalarına rağmen aralarındaki benzerlik sugötürmezdi. Yüz yapılarının aynı oluşundan, bakışlarının benzerliğine kadar her şeyleri aynıydı.

Melody onlara gördüğü vizyondan ve Astrid'in Danny hakkında olan anılarına ulaşamadığından bahsetti. Bir süre boyun-

ca bunun gerçek olmadığına inanmak istediler, ancak Danny, babalarının bir büyücüye, onların anılarını engellettiğini söyledi ve başından geçenleri anlattı. Belli bir yaşa kadar birlikte büyümüşlerdi. Her şeye rağmen onların birbirlerini bulmasına sevinmiştim. Artık daha büyük bir aileydiler. İkizler, Danny'nin onlara küçüklüklerini anlatmasıyla inanmaya başlamıştı.

Masadaki sohbet ve aramızdaki kahkaha bir an bile yok olmazken gözlerim Melody'ye kaydı. Kendisini sohbetten soyutlamış gibi görünüyordu. Bakışlarımı baktığı yere doğru çevirdim, camın ardından dışarıya bakıyordu. Gözleri gökyüzündeki ayda takılı kalmıştı, onu düşünüyor olmalıydı. Elimdeki sıcak kahve fincanıyla oynarken gözlerimi kapattım. Kahve fincanının yaydığı sıcaklığın ona ait olduğunu düşündüm çünkü nefesi her zaman sıcak bir kahve gibiydi. Yakıyordu.

Anka... Onu ilk olarak burada, bu sokakta görmüştüm. Bir anlığına etrafımdaki bütün seslerin kesildiğini hissettim. Kalp atışlarım hızlanırken kafamın içinde sadece tek bir kelime yankılanıyordu. Yankılanan ses o kadar şiddetliydi ki bir anlığına kafamın patlayacağını düşündüm. Gümüş gözlerim camın ardına, onun daha önceden görkemli bir şekilde durduğu boşluğa takıldığında kalbimden geçen tek kelime dudaklarımın arasından döküldü ve her şey bir kez daha sonsuz bir sessizliğe büründü.

"MORTUARY!"

"Ben Anka'yım," dedi. "Adımı sana bağışlıyorum." Elini kalbimin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. Gözleri gümüş renginden altın rengine dönerken bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Zihnimde açıkça beliren ismi söylemek için ağzımı açtığım sırada beni durdurdu. "Bu ismi sadece bir kez söyleyebilirsin. Onun dışında bana diğer adımla hitap edebilir ve beni ça-

ğırabilirsin. Hayati bir mesele olmadıkça bu ismi kullanamazsın, tamam mı?" Onu kafamı sallayarak onayladım. Gerçekten hayati bir mesele olmadıkça bu ismi kullanmayacak ve onu saklayacaktım. "Şimdi sana söyleyeceğim adımı bana her ulaşmak istediğinde söyleyebilirsin. Seni duyar duymaz hemen yanına geleceğim. Ben Descartes ve bundan böyle her zaman sana hizmet edeceğime yemin ediyorum."

Anka'nın zihnime fısıldadığı isim buydu. Bu ismi sadece bir kez söyleyebileceğimi ve söylediğimde her neredeyse yanıma geleceğini söylemişti. Dudaklarıma yerleşen gülümseme tuzlu bir damlayla ıslandı. Anka... Tüm görkemiyle yolun karşısında durmuş, bana bakarak gülümsüyordu.

Gümüş renkli kanatlarını sonuna kadar açmış, ayağa kalkmıştı. Gözleri gecenin karanlığını aydınlatmak istercesine kanatları gibi parlıyordu. Boğazımdan yükselen hıçkırıkları tutamazken, gözlerimden akan damlalar yüzünden onu görmem zorlaştı. Gözlerimi kırptığım anda hayalinin yok olacağını biliyordum. Gördüklerim bir anıdan ibaret olsa da onun verdiği sözü tutup benim için geldiğini biliyordum.

Havaya yükselip gökyüzüne doğru kanatlarını çırpmaya başladığında tiz kükremesini işitir gibi oldum. *"Bu bir elveda değil,"* diyordu. *"Bu bir başlangıç..."*

-SON-

TEŞEKKÜRLER

Beş yıllık serüvenin sonunun bir gün geleceğini söyleseler inanmaz, onlara gülerdim. Fakat Armoni serisinin son cümlelerini yazarken bunun gerçek bir son olduğunu fark ettim. Beş yıllık macera iyisiyle kötüsüyle bitmişti işte. Kalbimden bir şey kopmuş gibi hissettim. Bir parçamı orada onlarla birlikte bıraktığıma oldukça eminim. Yine de durup geçmişe baktığımda iyi ki diyebileceğim mükemmel bir şey başardığımı biliyorum. Kitap karakterlerimin her birine ayrı ayrı bağlıyım. Hepsini çok seviyorum. İlk teşekkürüm beş yıl boyunca benimle birlikte büyüyen Armoni Elementleri karakterlerine gelsin. Sizler beni bugün olduğum insan haline getirdiniz.

Bu süreçte elbette ki siz okurlarımın, minik Ankalarımın bana çok büyük desteği oldu. Bir an bile benden ve o çok sevdiğiniz karakterlerden vazgeçmediğiniz için sizlere çok teşekkür ederim. Okuduğunuz her satırın hayal dünyanıza açılan yeni bir kapı olmasını dilerim. Umarım bu kitap, eğlendiğiniz, yeri gelince her şeyi karakterlerle birlikte yaşadığınız, onlarla uyuyup onlarla uyandığınız, yara aldıklarında üzüldüğünüz, içinde kendinizden bir şeyler bulabildiğiniz ve kendinize bir şeyler katabildiğiniz bir kitap olmuştur. Sizleri çok seviyorum. Kendinize iyi bakın. Yeni kitaplarda görüşmek üzere...

Tüm bu zaman boyunca ne zaman boş dursam ailemin, "Kitap ne durumda?" diye sorduğunu sizlere söylemem gerek. Beni yazmaya teşvik eden ilk destek onlarınkiydi. Heyecanla yazdığım yerlerden bahsedip kitabı onlara anlatırdım. Benden

bıkmayıp, beni her seferinde aynı heyecanla dinleyip, benimle gurur duyduğunuz için çok mutluyum. Bir insanın sahip olabileceği en güzel ailesiniz. Bana büyülenmiş gibi gülümseyerek bakıp, "Bu fikirler senin aklından geçiyor ya, çok hoşuma gidiyor," deyişini unutmayacağım annem. Seni çok seviyorum.

Her kitap sonu teşekkürümün vazgeçilmezi İrem, sıradaki teşekkür son bir kez daha senin için. Sabahlara kadar kitap hakkında konuşup, gecenin bir vaktinde hayatımla alakalı kararları korkmadan paylaşabileceğim tek insansın. Kalbinin güzelliğinden, cümlelerinin samimiyetinden, verdiğin desteğin beni düştüğüm yerlerden nasıl büyük bir güçle, sağlam bir şekilde kaldırdığından belki şu an tam olarak bahsedemem ama benim için her zaman kalbimin en özel yerinde kalacağını sana bir kez daha söylemek istiyorum. En yakınımsın ve bunu hiçbir şey değiştiremez. Bir gün yollarımız ayrılırsa aramızdaki samimiyetin biraz bile eksilmeyeceğini bilmelisin. Her şeyden ötede çok güzel bir arkadaş, çok özel bir kalpsin. Varlığın her zaman içimi ısıtıyor. Seninle vakit geçirmek, beş yaşına geri dönmek ve korkusuzca çocuk yanımı ortaya çıkarabilmek gibi... Sırdaşlığın ve yoldaşlığın için teşekkür ederim. Ayrıyeten pijama partilerimiz ve benimle birlikte derinlere geldiğin için de teşekkür ederim. Karanlıkta kaldığın her an umudun olacağım. Seni çok seviyorum. Kendine her zaman iyi bak.

Cümlelerimin sonuna gelirken sizlere son bir şey söylemek istiyorum.

Bu bir son, hatta mutsuz sayılabilecek bir son olabilir. Fakat unutmayın, hayat da böyledir. Mutlu bir son yoktur. Her zaman biraz mutlu ve biraz mutsuz olacaktır. Siz içinizdeki iyiliğe tutunmayı bırakmayın. Sizi siz yapan şey içinizdeki iyiliktir. Sevdikleriniz söz konusuysa gururu bir kenara bırakıp onlara koşun. Gerekiyorsa özür dilemekten çekinmeyin. Haksızsanız inat etmeyin. Bu hayata bir kez geliyoruz ve ömür dediğimiz

şey sevdiklerimizle doya doya yaşamak için fazlasıyla kısa. Küslüklerle bunu mahvetmeyin. Sevebiliyorken kalbinizden geçeni sevin ve ne olursa olsun onu aldatmayın. Ne söylediğiniz yalanlarla ne de kendinizi kandırarak.

Kalp bu, sevecek. Sevgide yanlış olmaz, yanılgı olmaz, utanma olmaz. Sevdiklerinize bir telefon kadar yakın, kalbiniz kadar uzaksınız. Kim ne derse desin korkmayın.

Sevmekten korkmayın.

Hoşça ve benimle... Kal.

Hoşça kal.

Buse Pendaz